

Seria Shetland

# ANN CLEEVES

negru  
de corb

„O lectură care te acaparează!”

Val McDermid

virtual-project.eu

Roman distins  
cu premiul  
CWA  
Duncan Lawrie  
Dagger

**ANN CLEEVES**

Seria Shetland

# **1. NEGRU DE CORB**

Original: *Raven Black* (2006)

Traducere din limba engleză:  
**RALUCA ȘTEFAN**



virtual-project.eu

**CRIME SCENE PRESS**

2017

**Ann Cleeves** este considerată noua Agatha Christie a literaturii britanice. S-a născut în 1954 și a copilărit în partea de vest a Angliei, în Herefordshire și, apoi, în North Devon.

După ce a renunțat la facultate, a avut o serie de *job-uri* ocazionale dintre cele mai diverse: asistent social pentru copii, bucătar la un centru de observare a păsărilor, ajutor de salvamar și ofițer pentru eliberarea condiționată. S-a căsătorit cu Tim Cleeves, un cunoscut ornitolog și, când acesta a primit un post pe micuța insulă Hilbre, aflată în estuarul Dee, unde ei doi erau singurii locuitori, s-a apucat de scris.

Au urmat mai multe romane (peste douăzeci), publicate începând cu 1986, care au fost traduse în peste 20 de limbi până în prezent.

Cele două serii de succes ale lui Ann Cleeves au fost transpuse în două seriale TV realizate de ITV (după cărțile care o au drept protagonistă pe Vera Stanhope) și respectiv BBC (după volumele din seria „Shetland”). Serialul „Vera” a fost deja difuzat în peste 30 de țări, printre care Australia, S.U.A., Germania, Cehia, Polonia, Japonia, Canada, Suedia etc.

În 2006, Ann Cleeves a primit premiul *Duncan Lawrie Dagger*, acordat de către *Crime Writers' Association* (CWA) pentru romanul de față, primul din seria „Shetland”.

Anul 2014 a reprezentat pentru autoare una dintre cele mai bune perioade literare, succesul celor două seriale TV atrăgând după sine vânzări excepționale ale tuturor romanelor sale.

În 2015, la Crime Scene Press a apărut în limba română un roman din seria „Vera Stanhope”, *Harbour Street* (tradus sub titlul *Secretele din Strada Portului*), iar în 2016 a apărut un alt volum din seria „Shetland”, *Red Bones* (tradus sub titlul *Oase Roșii*).

În 2017, Ann Cleeves a fost distinsă cu Premiul *Diamond Dagger* pentru întreaga carieră, acordat de aceeași *Crime Writers' Association*.

*Pentru Ella. Și pentru bunicul ei.*

## *Mulțumiri*

A fost o nebunie să încerc să scriu o carte a cărei acțiune se petrece în Shetland de vreme ce eu locuiesc în West Yorkshire. N-aș fi reușit niciodată fără ajutorul și sprijinul unor locuitori din Shetland. Aș dori să-i mulțumesc lui Bob Gunn, tuturor celor de la *Shetland Arts Trust*, în special lui Chrissie și lui Alex, lui Morag, de la Biblioteca din Lerwick, lui Becky și lui Floortje pentru că mi-au explicat ce înseamnă să fii tânăr și lui Becky din nou pentru sfaturile amănunțite pe care mi le-a dat pentru scenariu. Aș dori să amintesc și de Fair Isle, locul în care a început totul, și de prietenii noștri care locuiesc acolo.

În ciuda acestui ajutor neprețuit, cu siguranță se vor fi strecurat și inadvertențe. Îmi aparțin în totalitate.

## Capitolul 1

Ora 1:20 dimineața în ziua de Anul Nou. Magnus știa ce oră e mulțumită ceasului rotund, ceasul mamei lui, care stătea pe policioara de deasupra șemineului. În colț, corbul din colivia de răchită murmură și croncănea în somn. Magnus aștepta. Camera era pregătită pentru oaspeți, focul era întetit cu turbă, iar pe masă se aflau o sticlă de whisky și prăjitura cu ghimbir pe care o cumpăraseră de la Safeway ultima oară când fusese în Lerwick. Simțea că e pe cale să ațipească, dar nu voia să se bage în pat, gândindu-se că ar fi putut să-i sune cineva la ușă. Atât timp cât era lumină la geam, cineva ar fi putut să vină în vizită, plin de veselie, băutură și povești. De opt ani nu-l vizitase nimeni ca să-i ureze un An Nou fericit, dar el tot aștepta. Preventiv.

Afară era liniște deplină. Nu se auzea nici măcar adierea vântului, în Shetland era foarte ciudat să nu bată vântul. Oamenii își ciuleau urechile și se întrebau ce lipsește. Ceva mai devreme se așternuse un strat subțire de zăpadă, acoperit la amurg de o gheață lucioasă și dură ca diamantul care a sclipit în ultimele raze ale soarelui, iar apoi în lumina farului. Frigul era încă un motiv pentru care Magnus rămăsese acolo unde se afla. În dormitor, gheața probabil că formase deja un strat gros pe interiorul ferestrei, iar cearșafurile mai mult ca sigur erau reci și umede.

Trebuie să fi adormit. Dacă ar fi fost treaz, le-ar fi auzit venind, pentru că nu era nimic silențios în mișcările lor. Nu se apropiau deloc pe furiș, dimpotrivă. Le-ar fi auzit râsetele și pașii nesiguri, ar fi observat lumina lanternei prin fereastra fără perdea. L-au deșteptat abia bătăile în ușă. Tresări și deschise ochii, știind că tocmai se trezise dintr-un coșmar, dar nefiind sigur în privința amănuntelor.

— Intră! strigă. Intră, intră!

Se sforță să se ridice în picioare, era amortit și îl durea tot corpul.

Probabil că ajunseseră deja pe verandă. Le auzea șușotelile.

Ușa se deschise, lăsând să pătrundă o boare de aer rece ca gheața și două fete tinere, îmbrăcate în haine excentrice și colorate ca niște păsări exotice. Își dădu seama că băuseră. Stăteau în picioare și se propteau una de cealaltă. Nu erau îmbrăcate cum trebuie pentru vremea aceea, totuși obrajii le erau îmbujorați și radiau de sănătate. Una era blondă, cealaltă brunetă. Blonda era cea mai drăguță, rotunjoară și delicată, dar Magnus o remarcă întâi pe cea brunetă. Părul ei negru era brăzdat de șuvițe de un albastru luminescent. I-ar fi plăcut tare mult să-i atingă părul, dar știa că n-ar fi fost bine. N-ar fi făcut decât să le sperie.

— Intrați, spuse încă o dată, deși ele se aflau deja în cameră.

Își zise că, probabil, părea un bătrân senil care repeta aceleași cuvinte, fără niciun rost. Oamenii râseseră întotdeauna de el. Îi spuneau ca e cam lent și probabil aveau dreptate. Un zâmbet i se înfiripă pe buze și imediat auzi în minte glasul mamei lui: „Șterge-ți rânjetul ăla tâmpit de pe mutră. Vrei să te creadă lumea încă mai prost decât ești?”

Fetele chicotiră și înaintară în cameră. El închise ușa scorjită de vreme care dădea în verandă, apoi pe cea care dădea în cameră. Voia să împiedice frigul să intre în casă și, în același timp, îi era teamă că fetele ar putea să plece. Nu-i venea să creadă că niște făpturi atât de frumoase îi călcaseră pragul.

— Luați loc, zise el.

La vedere nu era decât fotoliul pe care-l folosea el însuși, dar sub masă se aflau alte două taburete, pe care unchiul său le meșterise din lemn de plută, și pe care el le trase afară.

— Haideți să beți ceva cu mine în cinstea Noului An.

Fetele chicotiră din nou și se foiră până ajunseră la scaune. Aveau beteală în păr și pe hainele din blană, catifea și mătase. Cea blondă avea niște ghetuțe din piele atât de strălucitoare încât arătau ca smoala proaspătă, cu catarama argintii și câteva lăntișoare. Tocurile erau înalte și vârfurile ascuțite. Magnus nu mai văzuse niciodată

ghete ca acelea și, preț de o clipă, nu izbuti să-și ia ochii de la ele. Pantofii brunetei erau roșii. El se așează în capul mesei.

— Nu vă cunosc, nu-i așa? le întrebă, cu toate că, uitându-se la ele mai de aproape, își dădu seama că le mai văzuse trecând pe lângă casă.

Avea grijă să vorbească rar, așa încât ele să-l înțeleagă. Uneori își înghițea vorbele. Cuvintele îi sunau ciudat, precum croncănitul corbului. Învățase corbul să spună câteva cuvinte. De multe ori nu avea pe nimeni altcineva cu care să vorbească. Încercă o altă întrebare:

— De unde sunteți?

— Am fost în Lerwick.

Taburetele erau joase și fata blondă trebuia să dea capul puțin pe spate ca să privească în sus la el. El putea să-i vadă limba și gâtul roz. Bluza scurtă din mătase îl ieșise din betelia fustei, iar el zări o fâșie de carne la fel de mătăsoasă ca materialul bluzei.

— Am fost la petrecerea de Anul Nou. După care am mers cu cineva cu mașina până la capătul străzii. Mergeam spre casă, când am văzut lumină la tine.

— Păi, în cazul ăsta, ce-ar fi să bem un pahar? propuse el însuflețit. Vreți?

Îi aruncă o privire fetei brunete care cerceta camera, mișcându-și ochii încet și absorbind toate detaliile dar, din nou, blonda fu cea care răspunse.

— Ne-am adus băutura noastră, spuse ea.

Scoase o sticlă din geanta de umăr tricotată pe care o ținea pe genunchi. Sticla avea un dop de plută și era plină pe trei sferturi. El își zise că înăuntru se afla vin alb, dar nu putea fi sigur. Nu pusese niciodată gura pe vin. Blonda scoase dopul sticlei cu dinții ei albi și ascuțiți. Gestul îl șocă. Când își dădu seama ce avea de gând să facă, îi veni să strige la ea să se oprească. Își imaginează cum dinții i se rup de la rădăcini. Ar fi trebuit să se ofere să deschidă el sticla. Ar fi fost un gest de gentleman. În schimb, însă, se mulțumi să privească



fascinat. Fata bău și se șterse la gură cu mâna, apoi îi trecu sticla prietenei ei. El se întinse după whisky-ul lui. Măinile îi tremurau și vărsă câțiva stropi pe mușamaua mesei când își mai turnă un pahar. Fata brunetă ciocni cu sticla. Ținea ochii mișiți. Pleoapele îi erau colorate cu albastru și gri și aveau un contur negru.

— Eu sunt Sally, spuse fata blondă.

Nu era tăcută, ca fata cu părul închis la culoare. Ei îi plăcea gălăgia, decise el. Pălăvrăgeală și muzică.

— Sally Henry.

— Henry, repetă el.

Numele îi era familiar, însă nu știa de unde. Nu reușea să facă legătura. Mintea nu-i mersese niciodată prea repede, dar acum gândirea devenise deja un efort. Era ca și cum ar fi încercat să vadă prin ceața groasă de deasupra mării. Recunoștea forme și idei vagi, dar îi era greu să se concentreze.

— Unde locuiești?

— În casa de la capătul golfului, răspunse ea. Lângă școală.

— Mama ta e învățătoarea.

Acum știa de unde o cunoștea. Mama ei era o femeie minionă. Venise de pe una din insulele nordice. Unst. Sau poate Yell. Se căsătorise cu un bărbat din Bressay, care lucra pentru consiliu. Magnus îl văzuse conducând un 4X4 uriaș.

— Da, zise ea și oftă.

— Și tu? o întrebă pe fata brunetă de care era mai interesat, atât de interesat încât ochii îi tot fugeau către ea. Pe tine cum te cheamă?

— Catherine Ross, răspunse ea, vorbind pentru prima dată.

Vocea îi era profundă pentru o tânără, își zise el. Profundă și curată. O voce ca melasa neagră. O clipă uită unde se afla și și-o închipui pe mama lui punând melasă în amestecul pentru prăjitura cu ghimbir pe care o pregătea, răsucind lingura deasupra oalei ca să înfășoare și ultimele fire lipicioase, apoi dându-i-o lui s-o lingă. Își trecu limba peste buze, stânjenit de privirea atentă a Catherinei. Avea un fel ciudat de-a privi, aproape fără să clipească.

— Nu ești de pe-aici.

Putea să-și dea seama după accent.

— Ești englezoaică?

— Locuiesc aici de un an.

— Sunteți prietene?

Ideea de prietenie era o noutate pentru el. Avusese vreodată prieteni? Îi luă ceva timp să găsească răspunsul.

— Sunteți amice. Nu-i așa?

— Normal că suntem prietene. Cele mai bune.

Și începură din nou să râdă, trecând sticla de la una la alta. Când își dădeau capul pe spate ca să bea, gâturile lor albe căpătau culoarea cretei la lumina becului gol care atârna deasupra mesei.

## Capitolul 2

Cinci minute până la miezul nopții. Erau pe străzile din Lerwick, în jurul crucii din piață, și Țopăiau. Cu toții erau amețiți, dar fără să fie beți criță, doar ușor afumați, în starea aceea în care simțeau că fac parte din mulțime, din mulțimea care bea și se distra. Sally își zise că tatăl ei ar fi trebuit să fie acolo. Doar în felul acesta și-ar fi dat seama că ea nu făcea nimic ieșit din comun. Poate chiar i-ar fi plăcut. Ajunul Anului Nou în Shetland. Până la urmă, nu era New York, nu-i așa? Sau Londra. Ce putea să se întâmple? Mai ales că pe cei mai mulți îi și cunoștea.

Simțea cum bubuitul basului îi urca prin picioare și îi vibra în tâmpile. Nu-și putea da seama de unde venea muzica, dar se mișca pe ritmul ei alături de ceilalți. Apoi se auziră clopotele de la miezul nopții, lumea începu să cânte „Auld Lang Syne”, iar ea începu să-i îmbrățișeze pe cei din jur. Se trezi că ia în brațe un bărbat și, într-un moment de luciditate, își dădu seama că era un profesor de matematică de la liceul Anderson și că era mai abțiguit decât ea.

Mai târziu nu-și mai putea aminti mare lucru din ceea ce urmase. Cel puțin nu cu precizie și nu cronologic. La un moment dat, îl văzuse pe Robert Isbister, mare cât un urs, proțăpît în față la The Lounge cu o cutie roșie în mână și privindu-i pe toți. Poate că îl căutase înadins. Își aminti cum se apropiase agale de el, pe ritmul muzicii, cu șoldurile unduindu-se, aproape dansând. Se văzu stând în fața lui, fără să vorbească, dar flirtând oricum. Cu siguranță flirta, era sigură de asta. Doar îl apucase de încheietură, nu? Și îi mângâiasse părul blond de pe mână de parcă ar fi fost un animal. N-ar fi îndrăznit niciodată să facă așa ceva dacă ar fi fost trează. N-ar fi avut niciodată curajul să se apropie de el în vreun fel, chiar dacă visase la asta săptămâni întregi, imaginându-și fiecare detaliu. El avea mânecele suflecate până la coate deși era frig și purta un ceas de mână cu brățară de aur. Își amintea asta. Imaginea îi rămăsese

întipărită în minte. Poate că nu era chiar aur adevărat dar, când era vorba de Robert Isbister, cine putea ști?

Apoi apăruse Catherine, spunând că făcuse rost de o mașină care să le ducă acasă, sau măcar până la cotitura de la Ravenswick. Sally ar fi vrut să mai rămână, dar Catherine probabil o convinsese cumva, pentru că se trezise pe bancheta din spate a mașinii. Era din nou ca în visul ei, pentru că și Robert era acolo, lângă ea, atât de aproape încât putea să-i simtă țesătura blugilor lipiți de piciorul ei și antebrațul gol cu care o ținea pe după gât. Putea să-i simtă mirosul de bere din respirație. I se întorcea stomacul pe dos, dar știa că nu-și putea permite să vomite. Nu în fața lui Robert Isbister.

Pe bancheta din spate mai era înghesuit un cuplu. Era aproape sigură că-i recunoștea pe amândoi. Băiatul era de undeva din sudul Mainland-ului, plecat la facultate în Aberdeen. Și fata? Locuia în Lerwick și era asistentă la Gilbert Bain. Se devorau unul pe celălalt. Fata era dedesubt iar tânărul deasupra ei, morfolindu-i buzele și gâtul și lobii urechilor, apoi deschizându-și gura larg, de parcă ar fi vrut s-o înghită bucățică cu bucățică. Când Sally se întorsese către Robert, el o sărutase, dar încet și delicat, nu ca lupul din Scufița Roșie. Fata nu se simțise devorată.

Sally nu-l vedea prea bine pe tipul care conducea. Se afla exact în spatele scaunului șoferului și nu putea să-i vadă decât capul și umerii înfășurați într-o pufoaică. Nu vorbise nici cu ea, nici cu Catherine, care stătea alături de el. Poate era nervos că trebuia să le ducă până acasă. Sally își propuse să vorbească cu el, doar ca să fie prietenoasă, dar Robert o sărută din nou, captându-i toată atenția. În mașină nu era muzică și nu se auzea niciun zgomot în afară de motorul care torcea puternic și de suspinele celor doi care se hârjoneau lângă ea.

— Oprește! se auzi deodată vocea Catherinei.

Nu țipase, dar după tăcerea îndelungată îi șocase pe toți. Accentul ei englezesc îi zgârie urechile lui Sally.

— Oprește aici! Aici coborâm eu și Sally. Doar dacă nu vrei să ne

duci până la școală.

— În niciun caz, frate!

Studentul se descleștă de asistentă destul cât să comenteze:

— Și-așa am ratat mare parte din petrecere!

— Vino cu noi, o invită Robert. Vino la petrecere.

Invitația era seducătoare și îi fusese adresată lui Sally, dar Catherine răspunse în locul ei:

— Nu, nu putem. Sally a spus acasă că vine la mine. N-avea voie în oraș. Dacă nu ne întoarcem repede, ai ei vor veni s-o caute.

Sally nu suporta ca prietena ei să vorbească pentru ea, dar știa că avea dreptate. Nu putea s-o dea în bară acum. Dacă mama ei ar fi aflat unde fusese, ar fi luat-o razna. Tatăl ei era un tip rezonabil când depindea numai de el, dar mama era nebună. Vraja fusese ruptă și trebuia să se reîntoarcă în lumea reală. Se desprinsese din brațele lui Robert și, cățărându-se peste el, coborî din mașină. Frigul îi tăie respirația, făcând-o să-și simtă capul limpede și inducându-i o stare euforică, de parcă ar mai fi băut un pahar. Ea și Catherine stăteau una lângă alta, privind cum stopurile roșii ale mașinii dispăreau în întuneric.

— Dobitocilor! strigă Catherine cu atâta ură, încât Sally se întrebă dacă se petrecuse ceva între ea și șofer. Ar fi putut să ne ducă până acasă.

Își pipăi buzunarul și scoase o lanternă mică cu care lumina cărarea din fața lor. Așa era Catherine. Întotdeauna pregătită.

— Oricum, spuse Sally simțind că fața ei se destinde într-un zâmbet, a fost o noapte reușită. O noapte al dracului de reușită.

Când își aruncă geanta pe umăr, ceva greu o lovi în sold. Băgă mâna în geantă și scoase o sticlă de vin începută, cu un dop de plută fixat cu greu în gură. Asta de unde mai apăruse? Nu avea nici măcar o amintire vagă. I-o arătă Catherinei, încercând să o înveselească.

— Uite. Ca să ne dea putere să ajungem acasă.

Chicotiră și porniră împleticit pe strada alunecoasă.

Pătratul luminos părea să fi răsărit de nicăieri și le surprinse.

— Unde mama mă-sii suntem? Nu se poate să fi ajuns deja.

Pentru prima dată, Catherine părea neliniștită, mai puțin sigură pe ea, dezorientată.

— E Hillhead. Casa de pe vârful dealului.

— Locuiește cineva acolo? Credeam că e goală.

— E a unui bătrân, răspunse Sally. Magnus Tait. Umblă vorba că-i cam scrântit. Un pustnic. Ni s-a zis mereu să stăm departe de el.

Catherinei îi trecuse spaima. Sau poate încerca doar să braveze.

— Dar stă așa acolo, singur-cuc... Ar trebui să mergem să-i zicem „la mulți ani”.

— Ți-am spus adineauri, e ținut.

— Ți-e frică, o acuză aproape în șoaptă Catherine.

*Așa e, fac pe mine de frică și nu știu de ce.*

— Nu fi tâmpită! spuse ea cu voce tare.

— Te provoc.

Catherine băgă mâna în geanta lui Sally, căutând sticla. Luă o înghițitură, puse dopul, apoi i-o dădu înapoi.

Sally tropăi, încercând să-i arate cât de ridicol era să stea acolo în frig.

— Ar trebui să ne întoarcem. Cum ai zis și tu, mă așteaptă ai mei.

— Putem să le spunem că am colindat prin vecini. Haide! Te provoc!

— Nu de una singură.

— Bine. Intrăm amândouă.

Sally nu știa să spună dacă asta fusese intenția Catherinei de la bun început sau dacă doar simțea că intrase într-o situație din care nu putea să scape cu orgoliul neatins.

Casa era așezată la o oarecare distanță de stradă. Nu exista o cărare adevărată până la ea. Când se apropiară, Catherine o lumină cu lanterna, iar raza lovi mai întâi tabla cenușie a acoperișului, iar apoi grămada de turbă dintr-o parte a verandei. Simțeau mirosului fumului care ieșea pe horn.

— Hai odată, spuse Catherine. Bate la ușă!

Sally ciocăni fără tragere de inimă.

— Poate că e în pat și a lăsat lumina aprinsă.

— Nu e. Îl văd.

Catherine păși pe verandă și bătu cu pumnul în ușă.

*E razna, își zise Sally. Nu știe cu cine are de-a face. Toată chestia asta e o nebunie.* Ar fi vrut să fugă înapoi la părinții ei plictisitori și cu capul pe umeri, dar, înainte să apuce să se miște, dinăuntru se auzi un zgomot, Catherine deschise ușa și amândouă intrară împleticindu-se, clipind des în lumina puternică.

Bătrânul se apropia de ele, iar Sally se holba la el. Era conștientă de asta, dar nu se putea abține. Nu-l mai văzuse înainte decât de la distanță. Mama ei, care de obicei era atât de atentă în relațiile cu vecinii mai în vârstă și care încerca să-și facă datoria creștinească ajutându-i la cumpărături și oferindu-le de-ale gurii, evitase orice contact cu Magnus Tait. Când era cu Sally, se grăbea să treacă de casă ori de câte ori vedea că era afară.

„— Să nu te duci niciodată acolo! îi spunea mama când ea era doar un copil. E un individ periculos. Casa lui nu-i un loc sigur pentru fete mici.”

Așa că ferma devenise fascinantă pentru ea. Începuse s-o cerceteze în timp ce se îndrepta spre sau venea dinspre oraș. De câteva ori îl surprinsese pe bătrân aplecat peste oaia pe care o tunde, alteori îi zărise silueta în *contre-jour* în timp ce se uita la stradă. Acum, fiind atât de aproape, i se părea că a ajuns față în față cu un personaj dintr-un basm.

El se holba la rîndul lui la ea, iar fata îl asemui cu o imagine dintr-o carte cu poze. *Seamănă cu un trol*, își zise. Chiar așa și arăta, cu picioarele lui scurte și trupul masiv, ușor cocoșat, cu gura ca o linie dreaptă și dinții stricați și îngălbeniți. Nu-i plăcuse niciodată

povestea cu „Cele trei căprițe”<sup>1</sup>. Când era foarte mică, era îngrozită când trebuia să treacă podul ca să ajungă acasă. Își imagina că dedesubt trăia un trol cu ochii roșii și spatele îndoit, gata să se repeadă la ea. Oare Catherine mai avea aparatul de fotografiat la ea? Bătrânul ar fi fost o imagine pe cînste.

Magnus le privea pe fete cu ochi cețoși, care păreau să nu poată focaliza.

— Intrați, spuse el. Intrați.

Își dezveli dinții într-o tentativă de zâmbet.

Sally se trezi vorbind. Așa părea mereu când era agitată. Cuvintele îi țâșneau din gură, iar ea nu avea habar despre ce vorbea. Magnus închise ușa în urma lor, apoi rămase acolo, blocând singura cale de scăpare. Le oferì whisky, dar ea știa că nu mai trebuie să accepte așa ceva. Ce-o fi strecurat în el? Scoase sticla de vin din geantă, îi zâmbi ca să-l îmbuneze și continuă să vorbească.

Făcu o mișcare ca să se ridice, dar bărbatul ținea în mână un cuțit lung și ascuțit, cu un mâner negru. Îl folosea ca să taie prăjitura de pe masă.

— Ar trebui să plecăm, spuse ea. Serios, ai mei o să se-ntrebe unde sunt.

Dar ei păreau să nu o audă. Privi îngrozită cum Catherine întinse mâna și luă o bucată de prăjitură pe care o vârî în gură. Sally privi firmiturile de pe buzele și dintre dinții prietenei sale. Bătrânul se înălța deasupra lor, având cuțitul încă în mână.

Sally zări pasărea din colivie în timp ce căuta cu privirea o cale de scăpare.

— Ce-i asta? întrebă pe neașteptate.

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să le poată opri.

— Un corb.

Bătrânul o privi nemișcat, apoi așeză cuțitul cu atenție pe masă.

---

<sup>1</sup> Basm norvegian. Trei căprițe flămânde se confruntă cu un trol care vrea să le oprească să ajungă la iarba mult-dorită (n.red.).



- Nu-i o cruzime să-l ții închis așa?
- Are o aripă ruptă. N-ar zbura nici dacă i-aș da drumul.

Dar Sally nu ascultă explicațiile bătrânului. Era convinsă că avea de gând să le sechestreze în casă, să le țină închise la fel cum ținea pasărea neagră cu cioc ascuțit și aripa ruptă.

Dintr-odată, Catherine se ridică în picioare și își scutură firmiturile de pe mâini. Sally o urmă. Catherine merse spre bătrân până când ajunse suficient de aproape ca să-l poate atinge. Era mai înaltă decât el și îl privea de sus. Preț de o clipă, Sally se sperie, crezând că avea de gând să-l sărute pe obraz. Dacă l-ar fi sărutat, ar fi trebuit să facă și ea la fel. Pentru că asta era tot o parte din provocare, nu? Cel puțin, așa i se părea lui Sally. Totul devenise o provocare încă de când pășiseră în casă. Magnus nu se bărbierise ca lumea. Țepi deși și cenușii îi țineau cutele moi ale obrajilor. Dinții îi erau galbeni și acoperiți de salivă. Sally își zise că mai bine murea decât să-l atingă.

Dar clipa trecu și se pomeniră afară, râzând atât de tare încât Sally crezu că o să se scape pe ea, sau că o să cadă amândouă într-un morman de zăpadă. Când ochii li se reobișnuiră cu întunericul, nu se mai folosiră de lanternă ca să lumineze drumul. Era aproape lună plină și știau încotro s-o apuce spre casă.

În casa Catherinei era liniște. Tatălui ei nu-i plăcea să sărbătorească Anul Nou și se culcase devreme.

- Vrei să intri? întrebă Catherine.
- Mai bine nu.

Sally știa că acela era răspunsul pe care era bine să-l dea. Uneori nu putea să-și dea seama ce gândea Catherine, alteori înțelegea foarte clar. Acum știa că prietena ei nu dorea ca ea să intre.

— Mai bine aș lua sticla. Trebuie să ascundem probele compromițătoare.

- Da.
- Rămân afară până văd că ai ajuns acasă, propuse Catherine.
- Nu-i nevoie.

Dar Catherine nu se mișcă, rămase sprijinită de zidul grădinii și o privi cum se îndepărtează. Când Sally întoarse capul uitându-se înapoi, prietena ei era încă acolo.

## Capitolul 3

Dacă ar fi avut ocazia, lui Magnus i-ar fi plăcut să le vorbească fetelor despre corbi. Pe terenul lui erau corbi, fuseseră dintotdeauna, încă de când era băiețel, și îi plăcuse să-i privească. Uneori păreau că se joacă. Îi vedea cum se roteau și se răsuceau ca niște copii care se urmăresc unul pe altul într-un joc. Apoi își strângeau aripile și cădeau în picaj. Magnus simțea cât de emoționant trebuia să fie: vântul care şuiera, viteza pe care o prindeau. Apoi se ridicau iarăși în înaltul cerului, țipetele lor părând niște râsete. Odată văzuse cum corbii se lăsaseră să alunece pe spate pe un troian de zăpadă, unul după altul, exact cum făceau băieții de la oficiul poștal pe tobogane, înainte ca mamele lor să le strige să se îndepărteze de casa lui.

Dar, alteori, corbii erau cele mai crude păsări. Îi văzuse în timp ce-i ciuguleau ochii unui miel slab, nou-născut. Țipetele de durere și furie ale oii nu-i speriaseră deloc. Nici Magnus nu făcuse nimic pentru a goni păsările. Nici măcar nu încercase. Nu izbutise să-și dezlipească privirea de ciocurile care străpungeau și sfâșiau, mânjindu-se de sânge.

În săptămâna de după Anul Nou, se gândi tot timpul la Catherine și la Sally. Și le imagina când se trezea dimineața și visa la ele când moțăia noaptea târziu în fotoliul de lângă foc. Se întreba când urmau să-i facă o nouă vizită. Nu credea că aveau să mai vină vreodată, dar nici nu suporta gândul că n-ar mai fi vorbit niciodată cu ele. Insulele rămaseră înghețate și acoperite cu zăpadă toată săptămâna. Viscoli atât de puternic, încât nu mai zări poteca pe fereastră. Fulgii erau delicați, iar în bătaia vântului se răsuceau în spirale, ca fuioarele de fum. Apoi vântul se mai domoli și soarele își făcu apariția pe deasupra norilor. Lumina puternică reflectată în zăpadă îi rănea ochii, așa că fu nevoit să-i mijească dacă voia să vadă lumea din afara casei sale. A zărit gheața albăstruie care

acoperea golful, plugul care deschidea o cărare pe strada principală, furgoneta poștei, dar nu și pe frumoasele domnișoare.

Odată, surprinse privirea fugară a doamnei Henry, învățătoarea, mama lui Sally. O văzu ieșind pe ușa școlii. În picioare avea cizme groase din blană și purta o jachetă roz, cu gluga trasă pe cap. Era cu mult mai tânără decât el, dar Magnus își zise că alesese haine de femeie bătrână. Sau, cel puțin, ca de femeie căreia nu-i mai pasă de cum arată. Era destul de mică de statură și se mișca repede, agitându-se de parcă ar fi fost mereu pe fugă. În timp ce o privea, se temu dintr-odată că femeia intenționa să-i facă o vizită. Își închipui că aflase despre vizita lui Sally. Probabil i-ar fi făcut scandal, ar fi țipat la el, cu fața suficient de aproape de a lui încât să-i poată simți respirația și stropii de salivă. *Să nu îndrăznești să te mai apropii de fata mea!* Preț de o clipă se simți confuz. Își amintea scena sau doar și-o închipuia? Dar femeia nu urcă dealul spre casa lui, ci se îndepărtă.

A treia zi, rămase fără pâine, lapte, turte de ovăz și biscuiții cu ciocolată pe care îi plăcea să-i mănânce la ceai. Își luă inima în dinți și se sui în autobuzul care mergea spre Lerwick. Pleca fără nicio tragere de inimă. Dacă fetele treceau pe la el cât nu era acasă? Parcă le și vedea cum escaladează troianul de zăpadă, râzând și alunecând, apoi cum ciocăne la ușă fără să primească vreun răspuns. Cel mai tare îl supăra faptul că n-ar fi aflat niciodată dacă ele trecuseră într-adevăr pe acolo. Zăpada era bine bătătorită, nu ar fi rămas urme.

Îi recunosc pe mulți dintre călătorii din autobuz. Cu câțiva dintre ei fusese coleg la școală. O zări pe Florence, care fusese bucătăreasă la Hotelul Skilling până la pensionare. Se putea spune că fuseseră oarecum amici în tinerețe. Pe vremuri, Florence era o fată frumoasă și o foarte bună dansatoare. Dansaseră o dată împreună pe holul de la Sandwick. Frații Eunson cântau o melodie scoțiană foarte ritmată și Florence se împiedicase. Magnus o prinsese în brațele lui, ținând-o strâns o clipă, apoi ea fugise râzând către celelalte fete. În spatele autobuzului îl zări pe Georgie

Sanderson, care se rănisese la picior într-un accident care l-a forțat să renunțe la pescuit.

Magnus alegea un loc în care să stea singur și nimeni nu vorbea cu el, de parcă nici măcar nu-l observaseră prezența. Așa era întotdeauna. Se obișnuise. Cel mai probabil nici nu-l văzuseră. Șoferul porni încălzirea la maximum. Aerul fierbinte țâșni de sub scaune, topind zăpada de pe ghetetele tuturor, până când apa se scurse în jos pe culoarul central, alunecând în față sau în spate în funcție de mișcările autobuzului. Ferestrele erau aburite, așa că Magnus își dădu seama că era momentul să coboare numai pentru că toți ceilalți părăseau autobuzul.

Lerwick devenise un loc gălăgios. În copilărie, îi cunoștea pe toți cei cu care se intersecta pe stradă. De ceva timp, însă, chiar și iarna, locul era plin de străini și mașini. Vara era și mai rău. Și mai erau și turiștii. Veneau cu feribotul de noapte de la Aberdeen și se holbau uimiți, de parcă ar fi ajuns la o grădină zoologică sau pe altă planetă. Uneori, nave de croazieră uriașe aruncau ancora în port, tronând peste clădiri. Preț de o oră, pasagerii preluau controlul orașului. Era o adevărată invazie. Aveau chipuri entuziasmate și glasuri zgomotoase, dar Magnus simțea că erau dezamăgiți de ceea ce găseau acolo, ca și când locul le-ar fi înșelat așteptările. Plăteau o căruță de bani pentru croazieră și se simțeau trași pe sfoară. Până la urmă, poate că Lerwick nu era atât de diferit de locurile din care veneau.

În dimineața aceea evită centrul orașului și se îndreaptă către supermarketul de la periferie. Lacul Clickimin era înghețat. Două lebede gălăgioase căutau un petic de apă pe care să se așeze. Un bărbat făcea jogging de-a lungul aleii care ducea la clubul sportiv. De obicei, lui Magnus îi plăcea să meargă la supermarket. Îi plăceau luminile puternice și reclamele colorate. Se minuna de lungimea culoarelor și de rafturile pline. Nimeni nu-l deranja acolo, nimeni nu-l cunoștea. Din când în când, femeia de la casă se arăta prietenoasă și comenta despre cumpărăturile lui. Iar el îi răspundea

printr-un surâs, amintindu-și de vremurile când toată lumea îl saluta amical. După ce termina cumpărăturile, obișnuia să intre în cafenea și să se trateze cu o cană de cafea cu lapte și ceva dulce, poate o prăjitură cu piersici și vanilie, sau o prăjitură cu ciocolată, atât de vâscoasă că trebuia s-o mănânce cu lingura.

Dar astăzi era în mare grabă. Nu avea timp de cafea. Voia să prindă primul autobuz către casă. În curând se afla deja în stație, cu doi saci de hârtie plini de cumpărături la picioare. Deși soarele strălucea, o lapoviță fină ca zahărul pudră i se depunea pe haină și în păr. De data asta, întreg autobuzul era numai al lui. Își alegea un loc ceva mai în spate.

Catherine se urcă douăzeci de minute mai târziu, când se aflau la jumătatea drumului spre casă. Într-o primă fază nu o observă. Desenase un cerc în aburul de pe geam și privea afară. Era conștient că autobuzul oprise în stație, dar era pierdut în gândurile lui. Apoi, ceva îl făcu să se întoarcă. Poate vocea ei atunci când ceruse un bilet, deși nu o auzise în mod conștient. Poate parfumul pe care-l adusese cu ea în casă de Anul Nou? Nu, n-ar fi putut să-i simtă parfumul tocmai din fața autobuzului. Ridică nasul și inspiră adânc, dar nu simți decât miros de benzină și lână udă.

Nu se aștepta ca ea să-l recunoască. Era foarte emoționat că o vedea din nou. Îi plăcuseră ambele fete, dar Catherine fusese cea care-l fascinasese cel mai mult. Avea aceleași șuvițe albastre în păr, dar purta o haină gri, lungă, care îi ajungea până aproape de glezne, și care era udă și avea tivul stropit de noroi. Fularul era croșetat de mână, de un roșu aprins, roșu ca sângele proaspăt. Părea obosită, iar el se întrebă la cine mergea oare în vizită. Ea se lăsă să cadă pe scaunul din față, fără să-l observe, aparent prea obosită să-și caute un loc mai în spatele autobuzului.

Nu putea s-o vadă prea bine din locul în care se afla, dar avea impresia că-și ține ochii închiși. Fata coborî la aceeași stație ca și el. Rămase în urmă ca să-i dea ei voie să coboare prima dată, cu toate astea, ea părea să nu-l recunoască. N-o învinovăța. Pentru ea

probabil că toți bătrânii arătau la fel, așa cum pentru el toți turiștii arătau la fel. Dar, când Catherine ajunse la capătul treptelor, întoarse capul și-l văzu. Schiță un zâmbet și-i întinse mâna ca să-l ajute să coboare. Purta mănuși de lână, așa că nu-i simți pielea, dar contactul îi provocă oricum un fior. Era surprins de felul în care corpul îi reacționa în apropierea ei și spera ca ea să nu-și fi dat seama de cât de tulburat era.

— Bună, spuse ea cu glasul catifelat ca melasa neagră. Îmi pare rău pentru noaptea aceea. Sper că nu te-am deranjat.

— În niciun caz.

Vocea îi era gătită de emoție.

— Am fost încântat că ați trecut pe la mine.

Ea zâmbi, de parcă ar fi spus ceva menit s-o amuze.

Făcură câțiva pași în tăcere, iar el își dori din toată inima să fi știut ce trebuia să spună. Își auzi sângele pompându-i în urechi, așa cum se întâmpla când stătea aplecat peste sapă și alegea rapița, gâfâind în soare.

— Măine ne întoarcem la școală, spuse ea dintr-odată. S-a terminat vacanța.

— Ți place la școală? întrebă el.

— Nu prea. E plictisitor.

Nu știa cum să răspundă la asta.

— Nici mie nu prea mi-a plăcut școala, răspunse după o vreme. Unde ai fost în dimineața asta? o întrebă el, mai mult pentru a mai spune ceva.

— Nu de dimineață. Azi-noapte. Am rămas la un prieten. A fost o petrecere. M-a adus cu mașina până la stația de autobuz.

— Sally nu a fost cu tine?

— Nu, ea n-a avut voie. Ai ei sunt foarte severi.

— A fost o petrecere frumoasă? întrebă el cu un interes naiv.

Niciodată nu fusese un tip petrecăreț.

— Păi... știi și tu...

Se aștepta ca ea să aibă mai multe de spus. Ba chiar avu

sentimentul că intenționa să-i spună un secret. Ajunseră în punctul în care el trebuia să urce troianul de zăpadă către casa lui și se opriă din mers. El așteptă ca ea să vorbească mai departe, dar fata rămase tăcută. În dimineața aceea nu-și fardase ochii. Conturul negru se păstrase, dar se întinsese și arăta dezordonat. Într-un final, fu obligat să rupă tăcerea.

— Nu vrei să intri? o întrebă. Hai să bei un păhărel cu mine, să te încălzești. Sau niște ceai?

Nu se gândi nici măcar o clipă că ea ar fi acceptat. Era o fată educată. Asta era evident. Fusese învățată să nu între singură în casa unui străin. Ea îl fixă cu privirea, părând să cântărească ideea în minte.

— E cam devreme pentru un păhărel, spuse în cele din urmă.

— Atunci ceai? Aproape fără să vrea, afișă rânjetul idiot care o deranja întotdeauna pe mama lui. Bem un ceai și ronțăm niște biscuiți cu ciocolată.

Urcă hotărât și încrezător spre casă, știind că ea îl va urma.

Ușa era descuiată ca întotdeauna. O deschise larg și se dădu într-o parte ca s-o lase pe Catherine să intre prima. În timp ce aștepta ca ea să-și șteargă cizmele pe preș, privi în jurul lui. Afară totul părea liniștit. Nu era nimeni în jur ca să-i vadă. Nu știa nimeni că ființa aceea minunată era la el în vizită. Ea era comoara lui, corbul din colivie.



## Capitolul 4

Fran Hunter avea mașină, dar nu-i plăcea s-o folosească pentru deplasări scurte. Era îngrijorată de încălzirea globală și voia să aibă partea ei de contribuție la combaterea fenomenului. Avea o bicicletă cu un scaun în spate pentru Cassie, pe care o adusese cu feribotul companiei *Northlink* atunci când se mutase aici. Se mândrea cu faptul că face bagaje mici, iar bicicleta fusese singurul lucru voluminos pe care-l luase cu ea. Pe o vreme ca aceea, totuși, nu era prea utilă. O încotoșmănase pe Cassie în salopetă și canadiană, îi pusese în picioare cizmele de cauciuc cu broscuțe verzi și o dusesse la școală pe o sanie. Era cinci ianuarie, prima zi din noul semestru. Când porniră la drum, abia se lumina de ziuă. Fran știa că doamnei Henry oricum nu-i plăcea de ea și nu dorea să întârzie. Nu avea nevoie de alte priviri iritate și sprâncene ridicate sau de bârfele celorlalte mame. Lui Cassie îi era și așa destul de greu să se integreze.

Fran închiriasse o căsuță exact pe dumul care ducea către Lerwick. Casa se afla lângă o capelă sumbră din cărămidă și părea joasă și modestă în comparație cu ea. Avea trei camere, cu o baie principală construită de curând undeva în spate. Ele locuiau în bucătărie, care nu se schimbase foarte mult de când casa fusese construită. Acolo erau un cuptor în care ardeau cărbunii aduși în fiecare lună de un camion din oraș. Aveau și un aragaz electric, dar lui Fran îi plăcea mai mult ideea cuptorului. Era romantică. Acum, casa nu mai avea teren în jur, deși pe vremuri trebuie să fi făcut parte dintr-o mică fermă. Până la Paște, Fran trebuia să ia o decizie în privința ei și a viitorului lui Cassie. Proprietarul insinuase deja că era posibil să vândă. Ea începuse să se gândească la acel loc ca la un cămin și ca la un loc în care putea să lucreze. Dormitorul ei avea două lucarne și vedere către Raven Head. Ar fi fost potrivit ca studio.

În lumina cenușie a răsăritului, Cassie sporovăia și Fran

răspundea mecanic, dar gândurile ei erau în altă parte.

În timp ce ocoleau troianul de zăpadă de lângă Hillhead, soarele ieși din nori, aruncând umbre lungi peste albul imaculat. Fran se opri să admire priveliștea. Putea vedea de-a lungul apei până la bancul de pământ de alături. Se gândi că făcuse bine să se întoarcă. Acesta era cel mai potrivit loc în care să crești un copil. Până atunci nu-și dăduse seama cât de nesigură era când luase acea decizie. Își juca atât de bine rolul de mamă singură și înfiptă că aproape începuse să creadă în iluzie.

Cassie avea cinci ani și semăna foarte mult cu mama ei. Fran o învățase să citească înainte s-o trimită la școală – iar doamnei Henry nu-i plăcuse nici asta. Copila putea fi gălăgioasă și încăpățânată, și erau momente când însăși Fran se întreba, disprețuindu-se apoi pentru gândul acela îngrozitor, dacă nu cumva crescuse un monstru precoce.

— Ar fi frumos, spusese doamna Henry la prima ședință cu părinții, dacă fata ar face de la bun început ceea ce i se spune. Fără să ceară să i se explice amănunțit motivul pentru care o rog să facă acel lucru.

Fran, care se așteptase să i se spună cât de genială e fiica ei, se simțise umilită. Își ascunsese dezamăgirea printr-o apologie înflăcărată a propriei filosofii în ceea ce privește creșterea copilului. Copiii trebuie să aibă încrederea să-și facă propriile alegeri, să pună la îndoială autoritatea, spunea ea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă un copil conformist și umil.

Doamna Henry o ascultase.

— Trebuie să fie greu să crești singură un copil, replică ea când Fran se liniștise.

Cassie, cocoțată pe sanie ca o prințesă rusoaică, începea să devină agitată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. De ce te-ai oprit?

Atenția lui Fran fusese atrasă de culorile contrastante care o inspirau să picteze, dar își continuă drumul, trăgând sania după ea.

Și ea, ca și învățătoarea, era la cheremul dorințelor imperioase ale lui Cassie. Se opri în vârful troianului și se urcă în sanie. Își încolăci picioarele în jurul corpului fiicei ei, ținând câte un ochi de sfoară în fiecare mână. Apoi împinse cu tocurile în zăpadă și alunecară cu sania în jos pe deal. Cassie țipă de spaimă și entuziasm. Sania se năpusti peste brazdele înghețate, căpătând viteză pe măsură ce se apropia de poalele dealului. Gerul și lumina soarelui îi arseră fața lui Fran. Trase de sfoara din mâna stângă ca să ghideze sania într-un troian moale de zăpadă de lângă curtea școlii. *Nimic nu se compară cu asta*, își spuse ea.

Pentru prima dată, ajunseseră mai devreme. Fran își amintise de cartea lui Cassie de la bibliotecă, de pachetul pentru școală și de pantofii de schimb. O duse pe Cassie la vestiar, o așeză pe băncuță și îi scoase cizmulițele. Doamna Henry era deja în clasă, lipind pe tablă niște numere. Deși era cocoțată pe masă, ajungea cu dificultate. Purta pantaloni dintr-un material sintetic, ușor lucioși și încrețiți la genunchi, și un cardigan tricotat la mașină. Fran îi analiză hainele cu un ochi critic. După ce terminase facultatea, lucrase ca asistenta unui editor de modă la o revistă pentru femei. Doamna Henry avea nevoie urgentă de o schimbare.

— Pot să vă ajut?

Îi era ridicol de teamă să fie respinsă. Ținuse piept unor fotografii care puteau să facă un bărbat în toată firea să plângă, dar în preajma doamnei Henry se simțea ca o fetiță sfioasă de șase ani. De obicei ajungea la școală chiar înainte să se sune. Doamna Henry era deja înconjurată de părinți, cu care părea să se înțeleagă foarte bine.

Doamna Henry se întoarse, părând surprinsă să o vadă.

— Dacă ați putea, ați fi foarte drăguță. Cassie, vino și stai pe covoraș. Găsește o carte pe care s-o răsfoiești și așteaptă-i pe ceilalți.

În mod inexplicabil, Cassie se conformă.

Pe drumul de întoarcere spre casă, în timp ce trăgea sania goală după ea, Fran se gândi cât de jalnic era să fie atât de încântată. Ce mare lucru? Nici măcar nu credea în învățarea mecanică, pentru

numele lui Dumnezeu. Dacă ar fi locuit în sud, s-ar fi gândit dacă să n-o dea pe Cassie la o școală Steiner. Și totuși, iat-o aici, încântată nevoie mare pentru că lipise două numere amărâte pe tabla clasei. Și Margaret Henry îi zâmbise, strigând-o pe nume.

Nu era nici urmă de bătrânul care locuia în Hillhead. Uneori, când treceau pe acolo, ieșea în prag să le salute. Rareori vorbeau. De obicei doar le făcea cu mâna și o dată îi oferise lui Cassie o bomboană. Fran nu voia ca fiica ei să mănânce dulciuri – zahărul nu era decât o grămadă de calorii în plus care mai însemna și afecțiuni dentare – dar bătrânul păruse timid și fericit, așa că îi mulțumise. Cassie băgase bomboana în gură, știind că Fran nu ar fi îndrăznit s-o oprească în fața bătrânului.

Se opri din nou ca să privească apa, sperând să poată recrea imaginea pe care o văzuse în drum spre școală. Culorile fuseseră cele care îi captaseră atenția. Culorile de pe insule erau în general pale, gri oliv, maro deschis, gri marin, toate estompate de ceață. În lumina puternică a răsăritului, peisajul era impunător și vibrant. Albul dur al zăpezii. Trei siluete negre. Corbi. În tablourile ei, ar fi apărut ca niște forme unghiulare, aproape cubiste. Păsări cioplite grosolan în lemnul tare al pădurii negre. Și apoi o pată de culoare. Roșie, ca să reprezinte stacojiul soarelui rotund ca o minge.

Lăsă sania la marginea cărării și traversă câmpia ca să vadă scena mai de aproape. Acolo se afla o barieră care dădea spre șosea. Zăpada o împiedica să o deschidă, așa că se cățăra pe ea. Un perete de piatră tăia terenul în două dar, din loc în loc, avea intrări prin care pătrundeau tractoarele. Pe măsură ce se apropia, perspectiva se modifica, dar acest lucru nu o deranja. Avea tabloul bine fixat în memorie. Se aștepta și chiar spera să vadă corbii zburând pe deasupra. Imaginea lor în văzduh, când își țineau ridicată coada în formă de V ca să se echilibreze, ar fi ajutat-o să-i reprezinte mai bine.

Era foarte concentrată și totul părea ireal în timp ce stătea acolo, înconjurată de lumina scânteietoare care o făcea să simtă că i se

învârte capul. Ajunse sus și văzu scena înaintea să înțeleagă ce anume vedea. Până atunci totul fusese doar formă și culoare. Apoi pata roșie se transformă într-un fular. Haina gri și pielea albă se contopeau pe fundalul zăpezii, care aici nu mai era la fel de curată. Corbii ciuguleau din fața unei fete. Unul dintre ochi dispăruse.

Fran o recunosc pe tânără chiar și în acea stare înaintată de degradare. Păsările se îndepărtaseră dând din aripi când ea se apropiase dar apoi, când ea se opri pe loc, cu sângele înghețat în vene, se întoarseră. Dintr-odată, Fran țipă atât de tare încât simți cum se sufocă și începu să bată din palme ca să gonească păsările. Dar nu se putea mișca.

Era Catherine Ross. În jurul gâtului avea strâns un fular roșu, cu ciucurii împrăștiați pe zăpadă ca niște picături de sânge.

## Capitolul 5

Magnus privea de la fereastra sa. Se afla acolo încă de la primele raze de lumină, poate chiar de mai devreme. Nu fusese în stare să doarmă. O văzu pe femeia care trăgea sania cu fetița după ea și simți că îl roade invidia. El crescuse într-o epocă greșită, își zise. Mamele nu se purtau așa cu copiii lor când era el mic. Avusese foarte puțin timp de joacă.

O remarcase pe fetiță și cu altă ocazie, când le urmărise pe cele două pe stradă ca să vadă unde locuiesc. Era în octombrie, pentru că își amintise cum, în copilărie, obișnuiau să meargă pe străzi deghizați de Halloween, cu lanterne cioplite în dovleci. Se gândea tot mai des la vremurile trecute. Amintirile îi încețoșau gândurile și îl amețeau.

Femeia și fetița locuiau în casa în care vara veneau turiștii, acolo unde locuiseră odată pastorul împreună cu soția sa. Le observase o vreme, deși ele nu știau că le privea pe fereastră. Fusese prea isteț ca să fie prins și, oricum, nu voia să le sperie. Nu avusese niciodată intenția asta. Fetița se așezase la masă și începuse să deseneze ceva pe niște bucăți mari de hârtie colorată. Și femeia desenase ceva, cu mișcări rapide și pătimase, stând alături de fiica ei și întinzându-se pe lângă ea ca să ajungă la hârtie. El își dorise să fie suficient de aproape ca să poată vedea tabloul. La un moment dat, femeia își dăduse la o parte părul de pe față, lăsând un semn ca de funingine pe obraz.

Își zise că fetița era foarte frumoasă. Avea obrăjori rotunzi, înroșiți de ger, și bucle aurii. Își dori ca mama s-o fi îmbrăcat altfel, totuși. I-ar fi plăcut s-o vadă cu o fustiță roz din satin și dantelă, șosețele albe și pantofi cu cataramă. I-ar fi plăcut s-o vadă dansând. Dar nici în pantaloni și cizme nu exista posibilitatea să fie luată drept băiat.

Nu putea să vadă dincolo de coama dealului, acolo unde

Catherine Ross zăcea întinsă pe zăpadă. Se îndepărtă de fereastră ca să pregătească ceaiul, apoi își luă ceașca și așteptă. Nu avea nimic de făcut. Nimic urgent. Fusese afară cu o seară înainte ca să le ducă fân oilor de la fermă. Acum avea puține animale pe deal. În zilele geroase, când pământul era înghețat bocnă și acoperit de zăpadă, nu erau multe lucruri pe care să le poată face afară.

*Diavolul lucrează prin mâinile leneșe.* Amintirea mamei lui în timp ce rostea cuvintele acelea era atât de vie încât aproape că întoarse capul, așteptându-se s-o vadă lângă foc, cu brâul din păr de cal înfășurat în jurul taliei și cu andreele care se agitau prin aer. Mama lui putea să croșeteze o pereche de șosete într-o după-amiază, sau o rochie într-o săptămână. Era recunoscută ca fiind cea mai bună la croșetat din tot sudul, deși nu-i plăcuse niciodată să copieze modelele fițoase din Fair Isle. *Ce rost are?* spunea ea, părând mai degrabă că scuipă întrebarea. *O să țină mai bine de cald?*

Se întrebă ce altă muncă ar putea diavolul să mai găsească pentru el.

Mama fetei se întoarse de la școală. Trăgea sania goală după ea. El o urmări încă de la poalele dealului. Observă cum mergea aplecată în față, târându-și picioarele ca un bărbat. Femeia se opri chiar lângă casa lui și privi înapoi peste golf. Își dădu seama că atenția îi fusese atrasă de ceva. Se întrebă dacă să iasă în prag și s-o invite în casă. Dacă îi era frig, putea să-i ofere cu un ceai fierbinte. Poate chiar s-o îmbie cu focul din șemineu și cu biscuiți. Mai avea câțiva, iar în cutie mai era o felie de prăjitură cu ghimbir. Se întrebă dacă gătise pentru fiica ei. Probabil că nu, hotărî el. Altceva care se schimbuse. De ce și-ar mai bate cineva capul cu așa ceva? De ce să mai freci margarina cu zahărul în castronul mare, de ce să te mai chinui cu lingura încărcată de melasă neagră? De ce să mai faci efort acum când exista Safeway's în Lerwick, care vindea produse de patiserie cu caise și migdale, și prăjitură cu ghimbir care era la fel de gustoasă ca aceea pe care o făcea mama lui?

Preocupat de reflecțiile despre prăjituri, pierdu momentul în care

ar fi putut s-o invite pe femeie înăuntru. Ea se îndepărtase deja de șosea. Acum nu mai putea să facă nimic. Îi mai vedea doar capul – purta o bonetă ciudată, croșetată – în timp ce traversa câmpul, apoi o pierdu cu totul din vedere. Văzu cei trei corbi care își luară zborul speriați de parcă cineva ar fi tras cu pușca de vânătoare în ei, dar era prea departe ca să audă țipătul femeii. Odată ce dispăru din câmpul lui vizual, uită de ea. Nu era suficient de importantă ca imaginea ei să-i dăinuie în minte.

Soțul învățătoarei urca șoseaua în Land Rover-ul lui. Magnus îl recunoscuse, cu toate că nu vorbiseră niciodată. Era neobișnuit pentru el să plece de acasă atât de târziu. De obicei își începea ziua dimineța devreme și se întorcea după lăsarea întinericului. Poate că zăpada îi afectase planurile. Magnus cunoștea programul tuturor celor care locuiau în vale. De la moartea mamei lui, nu-i mai scăpase niciun amănunt. Din bârfele care îi ajunseseră la urechi la poștă și în autobuz, aflase că Alex Henry lucra pentru Islands Council. Ceva legat de viața sălbatică. Magnus îi auzise pe oameni cum se plângeau. Cineva de-al locului ar fi trebuit să știe mai bine lucrurile astea, spuneau ei. Cine naiba se credea Henry ăsta, să-i amenințe cu legea? Ei dădeau vina pe foci că le mâncau peștele, așa că aveau dreptul să le împuște. Spuneau că lui Henry și altora ca el le păsa mai mult de sălbăticiuni decât de bunăstarea oamenilor. Lui Magnus îi plăceau focile – era ceva comic și în același timp prietenos în felul în care își șteau capul de sub apă.

Când mașina se opri, Magnus trăi din nou panica pe care o simțise atunci când o văzuse pe Margaret Henry. Oare Sally vorbise prea mult? Oare tatăl ei se afla acolo ca să-i facă morală pentru că le primise pe fete în casă? Își zise că Henry avea chiar mai multe motive să fie nervos. Bărbatul rămase încruntat în timp ce coborî din mașină. Era de vârstă mijlocie, cu un corp masiv, lat în spate. Purta o jachetă Barbour, care-i venea cam strâmtă la umeri, și bocanci masivi din piele. Dacă s-ar fi lăsat cu bătaie, Magnus n-ar fi avut nicio șansă. Se îndepărtă de fereastră ca să nu fie văzut, dar



Henry nici măcar nu se uită în direcția lui, ci se cățăără pe barieră și o luă pe urmele lăsate de femeie. În acel moment, Magnus deveni interesat. I-ar fi plăcut să vadă o secvență din scena care se petrecea la poalele dealului. Dacă ar fi fost femeie, ar fi ieșit afară să se uite. Se gândi că, probabil, i-ar fi făcut semn cu mâna bărbatului învățătoarei, poate l-ar fi strigat să oprească mașina.

Chiar în timp ce el își imagina ce s-ar întâmplat, văzu că tânăra mamă se întoarce, pierzându-și puțin echilibrul când se apropie de șosea. Își putea da seama că era supărată. Avea o privire înghețată pe care Magnus o mai văzuse înainte. Georgie Sanderson avusese aceeași privire când fusese nevoit să renunțe la barca lui, iar mama lui arătase la fel după moartea lui Agnes. Nu avusese privirea aceea înghețată după moartea tatălui lui Magnus. Atunci păruse că viața lor avea să se desfășoare într-un mod cât se poate de normal. *O să fim doar noi doi de acum, Magnus. Trebuie să fii băiat mare pentru mama.* Vorbise vioi, păruse chiar fericită. Nu-i cursese nicio lacrimă.

Lui Magnus i se păru că femeia plânsese, dar era greu de spus. Uneori, vântul rece îți făcea ochii să lăcrimeze. Ea se strecură pe scaunul șoferului din Land Rover și porni motorul, dar mașina nu se mișcă din loc. Se întrebă din nou dacă ar trebui să se ducă afară la ea. Ar putea să-i bată ușor cu degetul în parbriz – nu l-ar auzi cum se apropie din cauza zgomotului motorului, plus că geamurile erau aburite. Ar putea s-o întrebe ce se întâmplase. Odată ajunși în casă, ar putea să-i sugereze să-l viziteze împreună cu fetița. Începu să treacă în revistă ce ar putea să-i ofere fetiței să mănânce și să bea. Biscuiții aceia micuți și rotunzi cu glazură roz și batoanele de ciocolată. Ar fi aproape ca o petrecere la un ceai în trei. Și încă mai avea pe undeva prin spate o păpușă care aparținuse cândva lui Agnes. Poate că fetiței cu părul blond i-ar fi făcut plăcere să se joace puțin cu ea. N-ar putea să i-o dăruiască, n-ar fi corect. Păstrase toate jucăriile care fuseseră ale lui Agnes. Dar nu i se părea nimic rău ca fetița blondă s-o țină puțin în brațe și să-i lege o panglică în păr.

Visele lui fură întrerupte de zgomotul unui motor. Era un alt

Land Rover, de data asta unul bleumarin, condus de un bărbat în uniformă. Imaginea jachetei impermeabile, cravata, cascheta pe care omul și-o puse pe cap când coborî din mașină, îi provocă lui Magnus un acces de panică. Își amintea când avusese parte ultima oară de o asemenea imagine. Gândurile i se reîntoarseră la camera mică, cu pereți lucioși, auzi din nou întrebările furioase, văzu din nou gura deschisă și buzele groase. Atunci fuseseră doi bărbați care purtau uniformă. Veniseră să-l ia de acasă dimineța devreme. Mama lui se grăbise să-și găsească haina ca să meargă cu el, dar îi spusese că nu era nevoie. Asta nu se întâmplase la începutul anului, afară nu era atât frig, cât umed, din cauza unui curent vestic care adusese ploaia.

Doar unul dintre ei vorbise și doar pe acela și-l putea imagina acum.

Amintirea îl făcu să tremure atât de violent, încât ceașca cu ceai se clătină pe farfurioară. Simți cum gura i se strâmbă în rânjetul pe care mama sa îl urâse atât de mult, rânjetul care îi servise drept unică apărare împotriva întrebărilor și care îl împinsese pe anchetator dincolo de limita răbdării.

— Ți se pare amuzant? îi strigase bărbatul în față. O fată tânără e dată dispărută. Crezi că e o glumă? Așa crezi?

Magnus nu crezuse că era o glumă, dar rânjetul îi rămăsese întipărit pe chip. Nu reușise să facă nimic în privința aceea. Nici să răspundă nu putuse.

— Ei bine? țipase bărbatul. De ce râzi, perversule?

Apoi se ridicase încet în picioare în timp ce Magnus îl privise confuz și-l lovise cu pumnul în față, dându-i capul pe spate. Magnus simțise în gură gust de sânge și fragmente de dinți. Bărbatul l-ar fi lovit din nou dacă nu l-ar fi oprit colegul lui.

Magnus își zise că sângele are gust de metal și gheață. Realiză că încă ținea ceașca și farfurioara și le așeză cu grijă pe masă. Știa că nu putea fi același polițist. Asta se întâmplase cu mulți ani în urmă. Polițistul ăla era de vârstă mijlocie acum, poate chiar ieșise la

pensie. Se întoarse într-o doară spre fereastră, rezistând impulsului de a se ascunde cu ochii închiși în camera din spate. Când era copil își imagina că, dacă închidea ochii, nu mai putea să-l vadă nimeni. Mama lui avusese dreptate. Fusese un copil foarte prostuț. Dacă închidea ochii, polițistul tot în fața casei lui ar fi rămas, corbii tot s-ar fi aruncat, țipând, în picaj, cu ghearele lor însângerate. Iar Catherine Ross tot acolo, în zăpadă, ar fi zăcut.

## Capitolul 6

Alex Henry o trimisese să stea în Land Rover. Încă țipa când el se apropiase. Striga ceva despre păsări. Nu putea s-o lase pe Catherine acolo cu păsările.

— Nu le las să se apropie, îi spusese el. Promit.

O vreme a rămas țeapănă pe scaunul din față al Land Rover-ului, amintindu-și când o văzuse pe Catherine ultima dată. Se întâlniseră la o reuniune generală anuală a Asociației Părinți-Profesori. Fran o rugase pe Catherine să albă grijă de fetiță. Îi dăduse un pahar cu vin și stătuseră de vorbă înainte să plece la școală. Catherine avea o siguranță de sine care o făcea să pară mult mai matură decât era în realitate.

— Cum te-ai acomodat la Liceul Anderson? o întrebase Fran.

Ea tăcuse o clipă, se încruntase ușor și răspunsese:

— Bine.

În ciuda diferențelor de vârstă, Fran sperase să devină prietene. Până la urmă, nu erau prea multe femei tinere în Ravenswick. Începuse să se coacă în Land Rover. Aerul condiționat era pornit pe cald. Fran închise ochii și încercă să-și alunge din minte imaginea fetei întinse pe zăpadă. Căzu repede într-un somn adânc. Din pricina șocului, își zise mai târziu. Parcă i s-ar fi ars o siguranță. Avea nevoie să scape de propriile-i gânduri.

Când deschise ochii, scena din jurul ei se schimbase. Auzise cum sunt trântite niște portiere, auzise și glasuri, dar amânase întoarcerea la realitate cât mai mult cu putință. Acum observă că în jurul ei era vânzoleală.

— Doamnă Hunter!

Cineva bătea în geamul mașinii.

— Vă simțiți bine, doamnă Hunter?

Zări fața unui bărbat. Imaginea era estompată de murdăria de pe geam și căpătase un aer impresionist. Avea păr negru zburlit, nas

puternic, încovoiat și sprâncene negre. *Un străin*, își zise ea. *Cineva mai străin chiar și decât mine. De pe lângă Mediterana, sau chiar din Africa de Nord.* Apoi bărbatul vorbi, iar ea își dădu seama că era din Shetland, cu toate că avea un accent mai puțin pronunțat.

Deschise ușa încet și ieși. Gerul o lovi cu dușmănie.

— Doamnă Hunter? întrebă el din nou.

Se întrebă de unde îi știa numele. Putea fi un vechi prieten de-al lui Duncan? Apoi se gândi că, probabil, Alex Henry le spusese polițiștilor la telefon cine găsisese cadavrul Catherinei. Normal că le spusese. Nu era momentul potrivit pentru un atac de paranoia.

— Da.

Chiar și acum, văzându-l limpede, părea că îi lipsea ceva de pe chip. Nu avea trăsături rigide. Un smoc de barbă îi contura bărbia, părul era cam lung pentru un agent de poliție și în ochi avea o expresie veșnic neliniștită. Nu purta uniformă. Sub haina grea mai mult ca sigur că avea haine necălcate.

— Mă numesc Perez, spuse el. Inspectorul Perez. Sunteți în stare să răspundeți la câteva întrebări?

Perez? Nu era un nume spaniol? Era un nume foarte ciudat pentru un localnic, își zise ea. În plus, părea un om foarte straniu. Gândurile îi zburară din nou la altceva. De când o văzuse pe Catherine întinsă pe zăpadă, nu mai reușise să se concentreze la nimic. Poliția începuse să blocheze accesul prin zid cu bandă albă și albastră. Oare Catherine mai zăcea acolo? Îi trecu prin cap ideea ridicolă că fata îngheța de frig. Spera că cineva avusese inspirația s-o acopere cu o pătură.

Perez probabil că o mai întrebase ceva între timp, pentru că o privea insistent, așteptând în mod evident un răspuns.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu-mi dau seama ce se întâmplă cu mine.

— E de la șoc. O să treacă.

Se uită la ea așa cum, odinioară, ea însăși studia un model în timpul unei ședințe foto. O privire evaluatoare, neutră.

— Haideți să vă duc acasă.

Probabil că știa unde locuiește, pentru că o conduse până acolo fără s-o mai întrebe nimic, apoi îi luă cheile din mână și deschise ușa în locul ei.

— Vreți niște ceai? Cafea?

— Cafea, spuse el. De ce nu?

— N-ar trebui să fiți acolo și să studiați cadavrul?

El îi zâmbi îngăduitor.

— Nu mi s-ar da voie să mă apropiu de el. Nu până când nu se termină investigația de la locul crimei. Trebuie să reducem contaminarea la minimum.

— L-a anunțat cineva pe Euan? întrebă ea.

— Tatăl fetei?

— Da, Euan Ross. Este profesor.

— Cineva se ocupă de asta chiar acum.

Ea mută ibricul pe plită și puse câteva linguri de cafea într-o cafetieră.

— O cunoșteți? întrebă el.

— Pe Catherine? Venea din când în când să aibă grijă de Cassie când eram eu plecată. Ceea ce nu se întâmpla prea des. O dată am fost la primărie la o conferință susținută de un autor care-mi place. Altă dată a fost reuniunea Asociației Părinți-Profesori. O dată, Euan m-a invitat la el la masă.

— Erați prieteni? Dumneavoastră și domnul Ross?

— Eram vecini, atâta tot. Părinții singuri țin aproape. Soția lui a murit de cancer. A fost bolnavă câțiva ani și, după moartea ei, a simțit că are nevoie de o schimbare. A fost director la o școală dintr-un orașel din Yorkshire, apoi a văzut anunțul cu postul de aici și și-a trimis candidatura într-o toană de moment.

— Și Catherine ce părere a avut despre asta? Bănuiesc că a fost un șoc cultural.

— Nu sunt sigură. Este greu de spus ce gândesc fetele la vârsta ei.

— Ce vârstă avea atunci?  
— Șaisprezece ani. Aproape șaptesprezece.  
— Și dumneavoastră? o întrebă într-un mod cât se poate de direct. Ce v-a adus înapoi?

Întrebarea o înfurie. De unde știa omul acela că mai locuise și înainte acolo?

— Are vreo importanță? îi răspunse ea cam înțepată. E relevant pentru anchetă?

— Ați descoperit cadavrul unei victime. Va trebui să răspundeți la o grămadă de întrebări, chiar și la unele personale care par să nu aibă relevanță.

Ridică ușor din umeri ca să-i arate că totul făcea parte din sistem și că nu depindea de el.

— În plus, soțul dumneavoastră e un om important în zonă. Oamenii bârfesc. Doar nu vă așteptați să vă puteți strecura înapoi în Shetland fără să fiți remarcată.

— Nu e soțul meu, sări ea. Am divorțat.

— Și atunci de ce v-ați întors? o întrebă din nou.

Stătea pe scaunul de lângă fereastră, cu picioarele întinse și încrucișate. Își lăsase bocancii la ușă. Avea șosete din lână groasă, albă, care se scămoșase la spălat. Haina și-o lăsase atârnată în cuierul din perete, alături de cea a lui Cassie. Pe dedesubt purta o cămașă mototolită, roșie. Cu cana în mână, se sprijini de spătarul scaunului și privi afară. Părea complet relaxat. Ea tânjea după o coală mare de hârtie și un creion de cărbune ca să-i facă portretul.

— Îmi place aici, spuse în cele din urmă. Nu mi se pare firesc să renunț la locul ăsta doar pentru că am încetat să-l mai iubesc pe Duncan. În plus, Cassie poate să țină legătura cu tatăl ei. M-am simțit bine la Londra, dar nu e locul potrivit să crești un copil. Mi-am vândut apartamentul de acolo și am suficienți bani să trăiesc o perioadă.

Nu voia să-i spună despre tablourile ei, despre visul care le-ar fi putut întreține, nici despre relația eșuată care declanșase mutarea.

Despre cum crescuse ea fără tată și nu-și dorise același lucru pentru fiica ei.

— Veți rămâne aici?

— Da, răspunse ea. Cred că da.

— Dar Euan Ross? S-a stabilit și el aici?

— Cred că încă îi e greu să reziste fără soția lui.

— În ce sens?

Se strădui să-l descrie pe bărbat, dar nu-și găsi cuvintele.

— Nu-l cunosc prea bine. E greu de judecat.

— Dar?

— Cred că s-ar putea să fie încă deprimat. Vreau să spun, deprimat în sens de caz clinic. A crezut că, dacă se mută, lucrurile se vor schimba, se vor rezolva de la sine. Dar cum să se întâmple asta? A pierdut-o pe femeia cu care a fost căsătorit timp de douăzeci de ani.

Făcu o pauză. Perez o privi și o așteptă să continue.

— În ziua în care m-am mutat, m-a sunat ca să facem cunoștință. A fost foarte drăguț, chiar fermecător. A adus cafea cu lapte și câteva flori din grădina lui. Spunea că suntem aproape vecini. Nu tocmai, avem Hillhead între noi, dar locuiește în josul dealului, între mine și școală. Atunci nu mi-am dat seama că ar fi ceva în neregulă, că ar exista vreun pic de tristețe în viața lui. E un actor foarte bun. Își ascunde foarte bine sentimentele. Când a văzut-o pe Cassie, mi-a spus că are și el o fiică, pe Catherine. Dacă aveam nevoie vreodată de o bonă, ea era întotdeauna disperată după bani. Atâta tot. N-a pomenit-o nici măcar o dată pe soția lui. Catherine mi-a povestit despre ea, prima oară când a venit să aibă grijă de Cassie. Când m-a invitat la masă, nu eram sigură la ce să mă aștept. Adică, o femeie singură de vârsta mea... Câteodată bărbații se dau la tine, au senzația că ești disperată, încearcă... Știți ce vreau să spun. N-am prins niciodată vreun semnal de genul ăsta din partea lui, dar uneori mai interpretezi și greșit.

— Așa că v-ați dus oricum, chiar dacă nu erați sigură de motivele



lui?

— Da, răspunse ea. Știți, nu prea am viață socială. Uneori simt lipsa companiei unui adult. Și m-am gândit că, până la urmă, ce poate fi chiar atât de îngrozitor? E un bărbat atrăgător, plăcut, fără obligații. Nu găsești prea mulți ca el prin locurile astea.

— A fost o seară plăcută?

Inspectorul îi zâmbi încurajator, tachinând-o ușor din priviri. Avea un stil aproape părintesc, cu toate că diferența de vârstă dintre ei era ca și inexistentă.

— La început. Se străduise foarte tare. Are o casă foarte drăguță. O știți? E clădirea aceea nouă, toată numai ferestre și lemn, cu priveliște foarte frumoasă în josul coastei. Multe fotografii cu soția lui moartă. Dar *efectiv* peste tot, mi s-a părut puțin sinistru. Mă întrebam cum o fi pentru Catherine să crească înconjurată de ele, poți să ajungi să crezi că ești mereu pe locul doi, că poate și-ar fi dorit să mori tu în locul mamei tale. Dar apoi mi-am dat seama că fiecare face față doliului în felul său. Ce drept am eu să judec? Ne-am așezat la masă aproape imediat. Mâncarea era senzațională, era la fel de bună ca la un restaurant scump. Am reușit să legăm o conversație alertă. I-am povestit despre divorțul meu. Am păstrat totul într-o notă ușoară și amuzantă. M-am antrenat bine. O fac din mândrie. E greu să recunoști în fața lumii întregi că soțul tău s-a îndrăgostit nebunește de o femeie care ar putea fi mama ta. E un subiect de glume inepuizabil. El a băut destul de mult, dar la fel am făcut și eu. Eram amândoi destul de emoționați.

Scena i se derula foarte clar în minte. Deși era întuneric afară, el nu închisese jaluzelele iar ei păreau că se contopesc cu peisajul nocturn, de parcă masa ar fi fost așezată pe vârful stâncii. Camera era cufundată în lumina caldă a lumânării; o lampă strălucea pe o fotografie mare a soției moarte, dându-i lui Fran senzația că se afla cu ei la masă. Totul era aranjat cu foarte mare grijă – cuțitele greoaie, paharele gravate, șervețelele scrobite, vinul scump. Apoi el începuse să plângă. Lacrimile îi șiroiau fără încetare pe obraji. Inițial

fără zgomot, în tăcere. Ea nu știuse pe moment cum să reacționeze, așa că a continuat să mănânce. Până la urmă, mâncarea era foarte bună. Crezuse că, dacă îi acorda puțin timp, avea să reușească să se adune. Dar el începuse să suspine și să plângă în hohote, cutremurat de sughițuri, ștergându-și nasul și lacrimile cu unul dintre șervețelele curate. Nu mai izbutise să se prefacă. Ea se ridicase de pe scaun și-l luase în brațe, cum proceda și când Cassie se trezea brusc dintr-un vis urât.

— N-a rezistat, îi spuse detectivului. A cedat psihic. Nu era pregătit să facă pe gazda.

Brusc își dădu seama de lovitura care era moartea Catherinei.

— Dumnezeuule, acum și-a pierdut și fiica!

*Asta o să-l arunce în prăpastie, își zise ea. Nimeni nu-l mai poate ajuta acum.*

— Cum se înțelegeau ei doi? întrebă Perez. Exista vreo urmă de tensiune, de neînțelegere? Unui bărbat trebuie să-i fie greu să crească o adolescentă. E exact vârsta nepotrivită. Adolescenții oricum sunt rebeli tot timpul. Și detestă să fie altfel.

— Nu cred că s-au certat vreodată, răspunse Fran. Nu pot să-mi închipui că ar fi făcut-o. Era atât de răvășit de propria suferință, încât cred că a lăsat-o să-și vadă de treburile ei. Nu vreau să spun că a neglijat-o. Asta nu. Sunt sigură că erau foarte atașați unul de celălalt. Dar nu-l văd să fi făcut mare caz de hainele pe care le purta Catherine, de ora la care se culca sau dacă își făcea sau nu temele. Avea alte preocupări.

— Ea v-a vorbit vreodată despre el?

— Nu. Nu prea vorbeam despre lucruri importante. Probabil mă considera prea bătrână. Mie mi s-a părut mereu că era foarte independentă, dar presupun că majoritatea tinerilor sunt așa. Nu se destăinuie niciodată adulților.

— Când ați văzut-o ultima dată?

— N-am văzut-o, dar am vorbit la telefon în Ajunul Anului Nou, după-amiaza. I-am lăsat un mesaj pe telefon. Peste câteva săptămâni

e un concert la care vreau să merg. Am întrebat-o dacă putea să stea cu Cassie. M-a sunat înapoi să-mi spună că era în regulă.

— Cum vi s-a părut la telefon?

— Părea bine. Plină de viață, ca de obicei. Mi-a spus că mergea în Lerwick cu prietena ei ca să petreacă Anul Nou împreună.

— Care prietenă?

— Nu mi-a spus, dar am bănuț că era vorba despre Sally Henry. Locuiește lângă școală. În ultimul timp le vedeam mereu împreună.

— Și de atunci n-ați mai văzut-o?

— A fost ultima oară când am vorbit, da. Dar am văzut-o ieri. A luat autobuzul de prânz. A plecat cu bătrânul acela ciudat care locuiește în Hillhead.

## Capitolul 7

Poliția sosi la Magnus în unicul moment din acea zi în care nu-i aștepta. Când îi bătură la ușă, el era în baie. Mama lui îl pusese pe Georgie Sanderson să construiască o baie în spatele casei. Asta se întâmpla pe vremea când Georgie nu putea să mai meargă la pescuit din cauza piciorului accidentat. Fusese un soi de favoare, până la urmă, pentru că lui Georgie nu-i plăcea să șomeze, iar ea îl plătise pentru munca depusă. Georgie era genul de om practic, dar mama lui Magnus ar fi putut angaja oameni mai buni ca el. Baia nu s-a potrivit niciodată bine cu peretele de rezistență. Becul s-a ars la scurt timp după moartea mamei, iar Magnus nu s-a deranjat niciodată să-l schimbe. Ce rost ar fi avut? Se bărbiera în chiuveta de la bucătărie, iar toaleta o putea folosi doar cu lumina din dormitor.

Fusese conștient de ceva vreme că avea nevoie să se ușureze, dar își părăsise fără tragere de inimă postul lui de la fereastră. Se strânseseră multe persoane. Polițiști în uniformă. Un bărbat înalt la costum. Un tip cu o înfățișare dezordonată se apropiase de tânăra femeie din Land Roverul lui Henry, apoi plecase cu ea în propria mașină. Magnus spera din tot sufletul ca ea să nu fi ajuns în camera cu pereți lucioși din secția de poliție. În cele din urmă, nu mai putu să amâne drumul la baie. Exact atunci, în timp ce stătea acolo ca un băiețel, cu pantalonii și chiloții în jurul gleznelor (se grăbise prea tare ca să se mai chinuie cu capsele și fermoarele), auzi bătăile în ușă. Intră în panică.

— Imediat! strigă.

Era la mijlocul jetului. N-avea ce să facă.

— Vin imediat!

Termină în cele din urmă și își trase cu o singură mișcare chiloții și pantalonii. Talia pantalonilor era făcută dintr-un material elastic. Acum, că avea din nou o ținută decentă, panica începu să se

diminueze.

Când Magnus reveni în bucătărie, bărbatul încă aștepta în fața ușii. Putea să-l vadă pe fereastră. Aștepta răbdător. Nu deschisese ușa de la verandă. Era tipul dezordonat care discutase cu femeia. Însemna că n-o dusesese tocmai până în Lerwick, poate doar până la casa de lângă biserică. Magnus își zise că, probabil, poliția se purta altfel cu femeile.

Deschise ușa și se holbă la bărbat. Nu-l cunoștea. Nu era de prin zonă. Și nu semăna cu nimeni cunoscut, deci probabil nu avea rude în oraș.

— D-unde iești? întrebă el.

Fusese primul lucru care-i trecuse prin cap. Dacă s-ar fi gândit mai bine, ar fi folosit alte cuvinte, așa cum făcuse cu fetele, astfel încât străinul să-l înțeleagă dacă venea din sud. Dar părea să-l fi înțeles.

— Din Fair Isle, răspunse bărbatul, păstrând cadența lui Magnus. De acolo sunt de origine. Dar m-am antrenat în Aberdeen și acum lucrez în Lerwick.

Îi întinse mâna.

— Mă numesc Perez.

— Ciudat nume pentru cineva din Fair Isle.

Perez zâmbi, dar nu-i oferă nicio explicație. Magnus tot nu-i strânse mâna. Bătrânul se gândea că nu fusese niciodată în Fair Isle. Nici acum nu exista încă o rută dus-întors cu feribotul. Călătoria i-ar fi luat cam trei ore cu feribotul care aducea corespondența de la Grutness, portul din sud, aproape de aeroport. Mai demult, văzuse câteva ilustrate cu insula. O stâncă ascuțită o străjuia în partea de est. Pastorul care locuia în casa de lângă biserică fusese preot în Fair Isle. Văzuse și niște diapozitive cu insula în timpul unei petreceri la căminul cultural, unde fusese împreună cu mama lui. Nu-și amintea mai multe detalii.

— Cum e acolo? întrebă.

— Mie-mi place.

— Și atunci de ce-ai plecat?

— Știți cum e. Nu prea găsești cine știe ce de muncă.

Magnus abia atunci observă că străinul rămăsese cu mâna întinsă și i-o strânse.

— Intră, îi spuse.

Privi peste umărul lui Perez, dincolo troianul de zăpadă, și văzu un agent în uniformă care se holba la el.

— Haide să intrăm, spuse cu și mai mare grabă.

Perez fu nevoit să se aplece ca să încapă pe ușă și, odată intrat, părea să umple toată camera.

— Ia loc, spuse Magnus.

Nu se simțea în largul lui în prezența bărbatului care-l domina prin înălțime. Scoase un taburet de sub masă și așteptă ca Perez să se așeze. Așteptase toată dimineața ca poliția să vină la el acasă și acum nu știa ce să spună. Nu știa ce să creadă.

— Ia loc.

Vorbise corbul. Își strecură ciocul printre barele cuștii și repetă cuvintele, legându-le unele de altele.

— Ialocialocialoc.

Magnus luă o bluză veche și o aruncă peste cușcă. Se temea că întreruperea îl va enerva pe polițist. Dar Perez părea doar amuzat.

— L-ați învățat să facă asta? Nu știam că un corb poate să vorbească.

— Sunt păsări deștepte.

Magnus simți cum pe buze îi înflorește zâmbetul și nu izbuti să-l controleze. Întoarse capul, sperând că va dispărea singur, de bunăvoie.

— Azi-dimineață ați văzut corbii de pe deal?

— Mereu sunt acolo, spuse Magnus.

— A fost găsit un cadavru. Al unei tinere.

— Catherine.

Pur și simplu nu se putuse abține. Ca și rânjetul stupid, cuvintele îi scăpaseră în ciuda eforturilor sale de a le opri. *Nu le spune nimic, îl*

sfătuiuse mama lui. Fuseseră ultimele ei cuvinte când cei doi polițiști îl duseseră la Lerwick, cu mult timp în urmă. *N-ai făcut nimic rău, așa că nu le spune nimic.*

— De unde știi că e moartă, Magnus?

Perez vorbea foarte clar și foarte rar.

— De unde știi că este vorba despre Catherine?

Magnus clătină din cap. *Nu le spune nimic.*

— Ai văzut ce i s-a întâmplat? Ai văzut cum a murit?

Magnus privi în jur, ca un animal încolțit.

— Poate că ai văzut corbii și te-ai întrebat ce i-a deranjat.

— Da, răspunse el recunoscător.

— Și te-ai dus să arunci o privire?

— Da, aprobă Magnus din cap cu disperare.

— Și de ce n-ai informat poliția, Magnus?

— Era deja moartă. N-aș mai fi putut s-o salvez.

— Dar poliția trebuia oricum informată.

— Nu am telefon. Cum puteam să anunț?

— Trebuie să existe un telefon prin vecini. Puteai să-i rogi pe ei să sune.

— Vecinii nu vorbesc cu mine.

Se făcu liniște. În cușca de sub bluză, corbul zgâria metalul și se agita.

— Când ai văzut-o? întrebă Perez. Cât era ceasul când ai urcat dealul să vezi ce se întâmplă?

— Imediat după ce au intrat copiii la ore. Am auzit clopoțelul când am ieșit din casă.

Magnus se gândi că dăduse un răspuns inteligent. Pe mama lui n-ar fi deranjat-o ceea ce dezvăluise.

Urmă o altă pauză, timp în care Perez notă ceva într-un carnetel. În cele din urmă, ridică privirea.

— De cât timp locuiești singur, Magnus?

— De când a murit mama.

— Când s-a întâmplat asta?

Magnus încercă să găsească un răspuns. Câți ani să fi trecut? Nu putea să-și dea seama.

— Și Agnes a murit, spuse, ca să nu mai fie nevoit să numere anii.

— Cine era Agnes?

— Sora mea. S-a îmbolnăvit de tuse convulsivă. A fost mai rău decât și-ar fi imaginat cineva. Avea zece ani.

Își încheiește maxilarul cu putere. Nu era treaba polițistului să știe toate detaliile astea.

— Bănuiesc că te-ai simțit foarte singur după moartea mamei tale.

Magnus nu răspunse.

— Ai fi bucuros să ai companie.

În continuare, nu spuse nimic.

— Catherine era o prietenă de-a ta, nu-i așa?

— Da, răspunse Magnus. O prietenă.

— Ai întâlnit-o ieri, în autobuzul din oraș.

— Fusesse la o petrecere.

— La o petrecere, repetă Perez. Toată noaptea? Ești sigur?

*Oare?* Așa se întâmplase, nu-i așa? Magnus se gândi mai bine. Nu-și amintea. Ea nu-i spusese prea multe.

— Părea obosită, spuse în cele din urmă. Fusesse plecată toată noaptea. Cred că a spus că fusesse la o petrecere.

— Cum era îmbrăcată?

— Nu cu haine cochete, răspunse Magnus, dar acum nimeni nu se mai îmbracă cine știe cum când iese pe undeva.

— Când ai fost sus pe deal, ai văzut cu ce era îmbrăcată? Își schimbase hainele?

— Nu prea cred.

Apoi se întreabă dacă n-ar fi trebuit să dea un alt răspuns, dacă nu cumva întrebarea fusese o capcană.

— Îmi amintesc fularul roșu.

— Ți-a spus unde a fost petrecerea?

— Nu. Nici nu m-a văzut când a urcat în autobuz, doar mai



târziu, când am coborât împreună.

— Cum ți s-a părut? îl întrebă Perez.

— Obosită, aş spune.

— Dar obosită şi tristă, sau obosită şi fericită?

— A intrat în casă, spuse Magnus dintr-odată. A venit să bem un ceai.

Se făcu linişte. Magnus îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală.

Continuă pe un ton grăbit:

— Voia o poză cu mine. Pentru un proiect. Ea a vrut să intre.

— A făcut poza?

— A făcut mai multe.

— A mai venit în vizită şi înainte? întrebă Perez.

Nu părea tulburat de ceea ce-i spusese Magnus. Nu se agita şi nu părea ameninţător sau revoltat.

— De Ajunul Anului Nou. Catherine împreună cu Sally. Erau în drum spre casă. Au văzut lumină şi au intrat să-mi ureze „la mulţi ani”.

— Sally?

— Sally Henry, fata învăţătoarei.

— Dar Catherine era singură ieri, nu-i aşa?

— Singură. Da.

— A stat mult?

— A mâncat nişte prăjitură, preciză Magnus. A băut o cană cu ceai.

— Deci n-a rămas aici toată după-amiaza?

— Nu. N-a stat mult.

— Cât era ceasul când a plecat?

— N-aş putea să-ţi spun sigur.

Perez aruncă o privire prin cameră.

— Frumos ceas.

— A fost al mamei mele.

— Merge bine?

— Îl controlez cu radioul în fiecare seară.

— Atunci sigur ai văzut la ce oră a plecat fata. Ceasul se află chiar pe etajeră. I-ai aruncat o privire când a ieșit ea din casă. E un gest automat.

Magnus deschise gura să răspundă, dar nu ieși niciun cuvânt. Își simțea gândurile împietrite, greoaie.

— Nu-mi amintesc, spuse în cele din urmă.

— Era lumină afară când a plecat?

— A, da, era încă lumină.

— În perioada asta a anului se întunecă atât de devreme...

Perez făcu o pauză și privi către Magnus, ca și când ar fi așteptat să se răzgândească. Cum nu primi vreun răspuns, continuă:

— Încotro se îndrepta?

— Spre casă.

— A spus ea asta?

— Nu, dar a pornit într-acolo. E la mijlocul dealului, unde s-a terminat șantierul. Casa aia cu toată fațada din sticlă. Acolo locuiește.

— Ai văzut-o intrând?

Și asta era un truc? Magnus îl privi cu atenție pe polițist. Își dădu seama că rămăsese cu gura deschisă și o închise.

— Ar fi normal, spuse Perez. Ai urmărit-o în timp ce cobora dealul, nu? Nu-i nimic rău, până la urmă, să privești o fată frumoasă. Probabil că petreci mult timp la fereastră, admirând priveliștea. Cu vremea asta, nici nu sunt prea multe de făcut.

— Da, admise Magnus. Am văzut când a intrat.

Rămaseră tăcuți atât de mult timp, încât Magnus se întrebă dacă asta fusese tot și polițistul urma să plece, lăsându-l din nou singur. Brusc, nu-și dădea seama dacă își dorea asta cu adevărat.

— Dorești niște ceai? Întrebă.

Se încruntă când își imaginează cum va rămâne din nou singur în casă, doar cu țipetele corbilor de pe deal care să-i țină de urât.

— Da. Un ceai ar fi numai bun.

Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic până când nu se așezară

din nou la masă, cu ceaiul în față.

— Acum opt ani, spuse Perez, o fată a fost dată dispărută. Era mai tânără decât Catherine, dar nu cu mult. O chema Catriona. O cunoșteai, Magnus?

Lui Magnus îi veni să închidă ochii ca să facă întrebarea să dispară, dar știa că s-ar fi pomenit din nou la secția de poliție, ar fi văzut din nou pumnul, ar fi simțit din nou gust de sânge în gură.

Privi în gol.

— O cunoșteai, nu-i așa, Magnus? A fost la tine la un ceai, ca și Catherine. Era foarte drăguță, din câte am auzit.

— N-au găsit-o niciodată, spuse Magnus, încercând să-și controleze mușchii fălcilor ca să oprească rânetul îngrozitor.

Strânse din buze și se concentră la cuvintele mamei sale: *Nu le spune nimic.*

## Capitolul 8

Perez conduse înapoi spre Lerwick după ce părăsi casa lui Magnus Tait. Trebuia să stea de vorbă cu tatăl Catherinei și știa că bărbatul era încă la liceu. Era foarte posibil să nu rezolve prea multe – bărbatul era în stare de șoc – dar ar fi fost o dovadă de respect să se cunoască și să-i prezinte procedura. Nu-și putea închipui pe deplin cum era să pierzi un copil. Sarah, soția lui, pierduse o sarcină, și o vreme simțise că venise sfârșitul lumii. Încercase să nu arate cât de mult suferă. Nu voia ca Sarah să creadă că o iubește mai puțin sau că o învinovățește de pierderea copilului. Bineînțeles, dăduse vina pe el însuși. Pe el și pe așteptările familiei lui. Simțea asta aproape fizic, o vedea ca pe o presiune distrugătoare care făcuse aproape imposibilă supraviețuirea copilului. Ar fi avut un băiețel. Sarcina fusese suficient de avansată ca să afle asta. Ar mai fi existat încă un Perez care să poarte mai departe numele familiei.

Poate că își jucase mult prea abil rolul. Poate că Sarah chiar crezuse că nu-i păsa. Deși, cu siguranță, îl cunoștea suficient de bine încât să-și dea seama că n-o făcuse decât pentru binele ei. Pierderea sarcinii marcase începutul sfârșitului. Sarah devenise posomorâtă și distantă. El petrecea mai mult timp la muncă. Când ea i-a spus că-l părăsește, a fost aproape ca o eliberare. Nu suporta s-o vadă atât de nenorocită. Acum era căsătorită cu un medic generalist și locuia undeva lângă graniță. Se pare că nu avusese nicio problemă să rămână însărcinată cu noul ei soț. Aveau deja trei copii și felicitarea de Crăciun – fusese un divorț foarte civilizat și încă mai păstrau legătura – îl anunța că un alt copil era pe drum. Uneori își imagina că ea locuia într-una dintre casele acelea solide de la țară pe care le zărise din tren. Și-o închipuia într-o bucătărie cu vedere spre păduri și livezi. Le dădea ceai copiilor și ținea în poală un bebeluș care zâmbea. Faptul că el nu era parte din tablou îl făcea să se simtă privat de bucurie. Nu era un sentiment plăcut. Oare cum suporta

tatăl Catherinei să piardă un copil adevărat?

Euan Ross era în biroul directorului. Stătea așezat pe un scaun de plută, lângă o măsuță rotundă de cafea. Era locul unde stătea când ieșea din spatele biroului ca să-i calmeze pe părinții neliniștiți sau pe studenții emoționați. Femeia în uniformă de ofițer de lângă el arăta de parcă și-ar fi dorit să fie altundeva. Oriunde altundeva. Ross era un bărbat uscățiv, pe la patruzeci și cinci de ani, și începuse să încărunțească. Când dădu cu ochii de Perez, își căută ochelarii în buzunar. Era îmbrăcat cu pantaloni închiși la culoare, sacou și cravată, toate elegante, mult prea elegante față de cum te-ai fi așteptat să se îmbrace un profesor obișnuit. Dacă nu ar fi știut despre cine era vorba, Perez l-ar fi luat drept un avocat sau un funcționar public. Pe masă se afla o tavă cu câteva cești cu ceai. Era neatinsă și părea că se află acolo de ceva vreme.

Perez se prezentă.

— Vreau să-mi văd fiica, spuse Ross. Am încercat să explic cât de important este acest lucru.

— Bineînțeles. Dar mă tem că asta se va întâmpla mai târziu. Nimeni nu are voie să o miște acum. Trebuie să protejăm scena crimei.

Ross stătuse până în acea clipă foarte drept, dar acum umerii i se prăbușiră și își cuprinse capul cu mâinile.

— Nu pot să cred. Nu până nu o văd. Ridică privirea. Am stat lângă soția mea când a murit. A fost bolnavă luni întregi și ne așteptam să se întâmple nenorocirea, dar nici chiar atunci nu mi-a venit să cred. Încă așteptam să întoarcă privirea spre mine și să-mi zâmbească.

Perez nu știa ce să-i răspundă, așa că rămase tăcut.

— Cum a murit Catherine? întrebă Ross. Nimeni nu-mi spune nimic.

Privi către polițistă. Se prefăcea că nu-l aude.

— Credem că a fost strangulată, îi răspunse Perez. Vom ști mai multe când va sosi echipa de la Inverness. Au mai multă experiență

ca noi în cazuri de crimă.

— Cine ar fi vrut s-o omoare?

Nu părea să aștepte un răspuns, dar Perez profită de întrebare.

— Speram ca dumneavoastră să aveți informațiile care să ne ajute să aflăm. Nu vă vine nimeni în minte? Un iubit pe care l-a părăsit de curând? Cineva gelos, furios?

— Nu. De fapt, există posibilitatea, dar eu nu știu să vă răspund. Poate credeți că eram apropiați, doar nu ne aveam decât unul pe celălalt. De fapt, inspectore, nu mi se destăinuia deloc. Nu prea eram la curent cu ceea ce făcea. Locuiam sub același acoperiș, dar uneori parcă eram doi străini.

— Presupun că așa stă treaba cu toți adolescenții, spuse Perez. Nu suportă supravegherea părinților.

*Dar cum aș putea să știu toate astea? se gândi aproape cu ciudă. N-am copii și când eram de vârsta aia, locuiam într-un cămin studentesc. Mi-ar fi plăcut la nebunie să am părinții lângă mine, să vorbesc cu ei în fiecare seară.*

— Dar îmi puteți da numele prietenelor ei? Întrebă cu voce tare. E posibil să ne ajute.

Urmă un moment de tăcere înainte ca Ross să-i răspundă:

— Nu sunt prea sigur că fiica mea era apropiată de cineva. Catherine nu avea nevoie de alți oameni. Liz, soția mea, era foarte diferită. Avea foarte mulți prieteni. La înmormântare, biserica era plină de oameni pe care nu-i cunoscusem niciodată, dar care se simțiseră atrași de ea, atinși de căldura ei. Nu știu cine o să vină când o vom înmormânta pe Catherine. Nu prea mulți oameni.

Afirmația aceea aproape că-i tăie respirația lui Perez. Erau niște vorbe atât de triste încât îi dădeau fiori. Se întrebă dacă așa fusese întotdeauna. Dacă fiica fusese mereu comparată cu mama.

— Nu ieșea cu Sally Henry? Întrebă el în cele din urmă.

— Fata învățătoarei? Da, mai ieșeau împreună. Mergeau cu autobuzul la școală. De obicei nu o luam pe Catherine cu mine. Plec prea devreme de acasă și mă întorc prea târziu pentru ea.

Schiță un zâmbet care-i trezi lui Perez un sentiment de simpatie pentru el.

— În plus, n-ar fi fost foarte plăcut, nu-i așa? Să mergi cu mașina cu taică-tu. Sally venea des la noi acasă. Eram fericit că în sfârșit Catherine avea cu cine să stea. Dar nu sunt sigur, totuși, cât de apropiate erau.

— A avut un iubit stabil de când v-ați mutat în Shetland?

— Nu cred c-a avut vreodată un iubit stabil, răspunse Ross. La fel cum nu sunt sigur că aş fi știut despre el dacă ar fi existat.

Perez îl lăsă în biroul directorului. Ross privea în gol. Nu-și dădea seama dacă profesorul își jelea fiica sau soția. Afară, privi către orașul care îi era familiar. Se mutase înapoi în Shetland după despărțirea de Sarah. Privise gestul ca pe un eșec, ca pe o fugă de adevăr. La mijloc fusese și un soi de promovare, dar nu era cu adevărat muncă de poliție, nu-i așa? Asta îi spusese colegii din Aberdeen. *Un pic cam devreme pentru pensionare, nu-i așa, Jim, flăcăule?* După pierderea copilului și despărțirea de Sarah, începuse să nu-i mai pese. Cazurile mari nu-l mai incitaseră. Faima încetase să-l mai intereseze. Iar acum îi picase un caz mare fix în cap și simțea din nou o urmă din vechii fiori. Dar deocamdată nu era niciun motiv de mare entuziasm. Simțea ceva ca o mâncărime prin tot corpul, ceva care-l făcea să se simtă o idee mai viu. Șansa ca, de data asta, să nimerească drept la țintă.

## Capitolul 9

Când Fran se întoarse la școală să o ia pe Cassie, mai mulți adulți se strânseseră deja acolo. Ceva destul de neobișnuit. Majoritatea copiilor – chiar și cei mai mici – aveau voie să se întoarcă singuri acasă. Rămase într-un loc mai retras și privi mulțimea. Era ceva intimidant în atitudinea lor, în felul în care stăteau acolo adunați într-un cerc. Fiind aproape întuneric, era dificil să-l identifice pe fiecare. Băteau din picioare ca să se încălzească și vorbeau în șoaptă, într-un dialect pe care nu-l înțelegea. Apoi se gândi că, la fel ca toți ceilalți, avea tot dreptul să se afle acolo. Când se apropie, o întâmpinără cu toții, compătiment-o pentru șocul prin care trecuse atunci când descoperise cadavrul. Erau sinceri, iar ea se afla în centrul atenției. În incinta școlii, luminile erau aprinse; se reflectau în fâșia lungă de gheață pe care băieții amenajaseră un tobogan și lăsaseră un om de zăpadă terminat pe jumătate.

La început, curiozitatea lor o deranjă, dar apoi se gândi că niciunul dintre ei nu o cunoscuse cu adevărat pe Catherine. Nu era ca și când ar fi crescut acolo. Din punctul lor de vedere, fata nu era decât un personaj exotic de la televizor. Se înghesuiră în jurul lui Fran, încercând să afle cât mai multe amănunte. Era adevărat că păsările îi ciuguliseră ambii ochi? Catherine era goală? Era mult sânge? Fran le răspunse mai mult fără voia ei.

— Am văzut că detectivul din Fair Isle a fost în casa lui Magnus Tait.

Fran nu o cunoștea pe cea care vorbise, o femeie minionă, slabă, cu o față ascuțită. Avea în jur de patruzeci de ani, așa că putea fi o mamă sau o bunică tânără. Continuă să vorbească pe o voce stridentă, întrerupând conversația din jurul ei:

— Poate de data asta îl trimit unde-i e locul.

— Cum adică?

— Nu știai? Nu e prima dată când se întâmplă așa ceva. Aici a



mai fost omorâtă o fată.

— Ei, haide, Jennifer. Nu știm sigur dacă a fost omorâtă.

— Păi, nu cred că s-ar fi putut evapora, nu-i așa? Deși era vară, a fost furtună toată săptămâna. Țin bine minte. Avioanele și vapoarele n-au circulat zile întregi către sud. Și, oricum, Catriona n-ar fi putut pleca fără să i se pară cuiva ciudat că o fetiță călătorește singură.

— Cine era fata?

Fran își spuse în sinea ei că nu era decât o bârfă răutăcioasă. Era mai bine să stea deoparte și să nu se implice. Dar nu se putuse abține să pună întrebarea.

— Catriona Bruce. Avea unsprezece ani. Familia ei locuia în casa în care stă acum Euan Ross. Cam mare coincidența, nu crezi? Au fost nevoiți să se mute. Cum ar fi putut să rămână acolo, înconjurați de amintirea ei, fără să știe ce i s-a întâmplat? Făptașul nici n-a lăsat să se afle ce s-a întâmplat cu trupul ei, asta mi se pare o crimă încă mai oribilă.

— Dar dacă Magnus nu a fost acuzat, nu poți fi sigură că a fost el, spuse Fran, căreia i se activase spiritul de jurnalist.

— Ba sigur a fost el. Am știut dintotdeauna că e dus cu capul. Era ca un copil. Toată lumea credea că e complet inofensiv. Probabil eram și noi mai naivi în perioada aia. Oamenii credeau că-i fac un bine dacă-și lasă copiii să vorbească cu el. Acum știm mai bine.

*Și eu am lăsat-o pe Cassie să vorbească cu el, își zise Fran. Nimeni nu m-a avertizat să n-o fac. Și-l aminti pe Magnus cum se grăbea să iasă în prag ca să le întâmpine. Aproape se împiedicase, atât de grăbit era să nu le lase să se îndepărteze. Se cutremură. Clopoțelul sună de ieșire și, în scurt timp, copiii se buluciră afară.*

Când ajunseră acasă, se întunecase deja. În perioada aceea a anului, odată ce soarele trecea de linia orizontului, noaptea se așternea destul de repede. Fran intră în casă și trase perdelele înainte să aprindă lumina. O zorise pe Cassie când trecuseră prin dreptul casei lui Magnus. O trăsese de mână înmănușată și

încercase s-o înveselească tot drumul promițându-i bunătăți. Se întrebă cum ar fi reacționat dacă Magnus ar fi ieșit din casă, recunoscătoare că nu fusese obligată să treacă prin încercarea asta. Aruncă o privire către Hillhead, crezând că zărește o față gălbejită care se holba la ele, și se uită repede în altă parte. Poate că avea vedenii, poate că fusese deja arestat.

Încercă să-și închipuie prin ce coșmar trecea Euan. Poliția îl căutase probabil la liceu ca să-i spună despre moartea Catherinei. Spera că nu le trecuse prin minte să-i arate cadavrul fiicei lui. Nu așa cum zăcea întinsă pe câmp. Perez îi spusese că avea să rămână acolo toată noaptea. Dar poate că Euan își dorea să-și vadă fiica. Perez spusese că așteptau o echipă din Inverness, iar detectivii ceruseră să vadă cadavrul acolo unde fusese găsit. Lui Perez i se păruse puțin probabil ca echipa să ajungă cu avionul de trei din Aberdeen, mai degrabă cu cel de șase și jumătate. Fran bănuia că aveau întrebări pentru Euan. Poate că asta i-ar mai fi distras atenția de la nenorocire. Cel mai groaznic urma să fie când avea să se trezească singur în casa mare de sticlă, visând la cele două femei moarte.

Îi trecu prin minte să-l sune să vadă dacă e acasă, dar n-o făcu. Nu faptul că trebuia să se confrunte cu imaginea morții Catherinei o împiedica. Pur și simplu detesta ideea de a părea la fel ca oamenii din fața școlii. Dacă Euan ar fi crezut-o intrigantă și bârfitoare? Dacă *într-adevăr* suna mai mult din curiozitate decât ca să încerce să-l consoleze?

Se auzi un ciocănit. Cassie era absorbită de o emisiune de la televizor și abia dacă ridică privirea. Tensiunea și emoția din fața școlii păreau că trecuseră complet pe lângă ea. În mod normal, Fran ar fi strigat: *E deschis, intră!* De data asta, însă, ezită și doar întredeschise ușa. *Dacă e bătrânul? Sunt în stare să-l gonesc?*

În fața ușii se afla Euan. Era înfășurat într-un palton lung negru, dar tremura.

— Eram în drum spre casă, spuse el. S-au oferit să trimită pe

cineva cu mine, dar le-am spus că prefer să fiu singur. Însă acum nu reușesc să-mi fac curaj să intru în casă. Nu știu ce să fac.

Ea simți nevoia să-l liniștească, îl luă în brațe ca atunci când clacase în timp ce-i vorbea despre soția lui. Dar acum părea rece și distant. Se simți ca o fetiță care încearcă să îmbrățișeze un director de școală. Imposibil.

— Intră, îi spuse.

Îi oferi un fotoliu lângă foc și îi turnă un pahar cu whisky.

— Eram cu o grupă de a unsprezecea. Le predam „Visul unei nopți de vară”. Apoi a intrat Maggie. E profesoară de religie. Poate s-au gândit că e potrivit. M-a întrebat dacă poate să-mi spună ceva. Mi-am dat seama că e ceva grav, dar am crezut că era vorba despre unul dintre copiii de la mine din clasă.

Se opri.

— Nu știu la ce m-am gândit. Dar sigur nu la asta.

— Îl sun pe Duncan, spuse Fran. Mereu vrea să petreacă mai mult timp cu Cassie. Poate să rămână la el peste noapte. Apoi merg cu tine acasă și intrăm amândoi. Pot să rămân cu tine oricât timp ai nevoie.

Inițial nu fu prea sigură că o auzise dar, în cele din urmă, el dădu din cap. Rămase cu haina pe el cât timp Fran făcu toate pregătirile necesare. După câteva momente, așeză paharul cu whisky pe masă și își scoase foarte concentrat mânușile.

Duncan sosi în trombă, cu mâna pe claxon. Fran o conduse pe Cassie afară. Altădată ar fi rămas în casă în fața unui comportament atât de grobian și l-ar fi obligat pe el să părăsească confortul Jeepului său 4x4 ca să bată la ușă.

— Mergem? îl întrebă pe Euan.

Sorbise din whisky, dar ea observă că nivelul din pahar scăzuse abia perceptibil.

Se ridică fără niciun cuvânt. Fran își aminti de ziua în care își vizitase o prietenă tratată de anorexie la spitalul de psihiatrie. Euan avea aceeași postură rigidă și privire fixă ca ale pacienților din sala

de vizită; ea presupusese că fuseseră sedați ca să rămână liniștiți.

Cu un gest de politețe automat, îi deschise portiera pasagerului. Conduse încet în josul dealului. În fața casei frână brusc, uitând de zăpadă. Mașina derapă câțiva metri înainte să se oprească.

Ea intră în casă înaintea lui și aprinse luminile. El ezită puțin, apoi o urmă. Rămase în hol, cu o expresie răătăcită pe chip, de parcă locul acela i-ar fi fost străin.

— Ce vrei să fac? îl întreabă ea. Preferi să fii singur?

— Nu! răspunse el pe un ton strident. Vreau să vorbesc despre Catherine. Dacă rezști.

Își întoarse privirea către ea.

— Mi-au spus că tu i-ai găsit cadavrul.

— Da.

Își ținu respirația. Era îngrozită la gândul că avea s-o întrebe cum arăta Catherine, însă el doar o țintui cu privirea câteva clipe, apoi trecu pe lângă ea și intră în casă. Fran își dădu seama că începuse să tremure.

O conduse până în spatele casei, într-o cameră pe care nu o văzuse în vizita ei anterioară. Era mică. Pe pereții de un roșu aprins erau lipite câteva postere cu filme artistice. La un capăt al camerei se afla un birou cu televizor și un DVD player, plus un suport de DVD-uri. De perete era lipită o canapea mică, extensibilă. O carte fusese lăsată cu fața în jos pe pernele canapelei. Era o antologie, ediția de buzunar a poeziilor lui Robert Frost. Fran presupuse că o avea de citit pentru școală.

— Aici își aducea Catherine prietenele, spuse Euan. Îi plăcea să aibă intimitate, își ținea dormitorul numai pentru ea. Poliția a fost deja aici. Le-am dat cheia mai devreme. Ea n-ar fi suportat să știe că i-a umblat cineva prin lucruri.

Privi în jur.

— De obicei nu e atât de ordonat. Doamna Jamieson a venit ieri să facă curățenie.

— Poliția știe ceva despre ce s-a întâmplat?

— Nu mi-au spus nimic. O să-mi trimită pe cineva să mă țină informat în permanență. Dar se pare că, până sosește echipa de specialiști din Inverness, nu au nimic să-mi spună.

— Cu cine te-ai întâlnit?

— Cu Perez, responsabilul pe regiune. El conduce ancheta până când sosește echipa de pe continent.

Făcu o pauză.

— A fost destul de drăguț, dar întrebările pe care mi le-a pus m-au făcut să-mi dau seama cât de puțină atenție i-am acordat Catherinei. Am fost concentrat numai pe mine însumi. Autocompătimirea e un sentiment foarte autodistructiv. Iar acum e prea târziu. Mi-am dat seama că inspectorul a crezut că am fost un tată oribil, că nu-mi păsa.

Fran își dori să-i poată spune că fusese un tată bun, dar el și-ar fi dat seama de minciună.

— Sunt sigură că ea te-a înțeles, spuse.

— M-a întrebat despre prietenii ei. Dacă avea un iubit. Știu despre Sally, desigur. S-au împrietenit imediat ce-am ajuns aici. Dar n-am putut să dau numele nimănui altcuiva dintre cei cu care ieșea. Doar numele celor cărora le-am fost profesor. Au mai fost băieți în casă, dar n-am întrebat niciodată dacă exista cineva special în viața ei. N-am știut nici măcar unde a fost în noaptea de dinainte de-a muri. Nu mi-a trecut prin cap să mă îngrijorez pentru ea. Suntem în Shetland. E un loc sigur. Toată lumea se cunoaște cu toată lumea. Singura crimă în zona asta sunt chefurile din Lerwick de vineri seara. Am crezut că am timp, că puteam să mă detașez ca să trec peste moartea lui Liz și că după aceea puteam să-mi cunosc și fiica.

Încă vorbea pe tonul neutru pe care-l folosisese chiar de când apăruse la ușa ei. Probabil că nici nu-și dădea seama de grozăvia celor întâmplare. Încerca să se convingă pe el însuși. Avea nevoie să simtă cu adevărat că fiica lui murise.

— Ai ceva de băut?

Tensiunea din aer părea de nesuportat.

— În bucătărie. Găsești vin și bere în frigider. Whisky-ul e în cămară. Ce preferi?

— Vin roșu, cred.

— Da. Am și de ăsta în cămară.

Nu se oferi să-l aducă. Poate că nu mai era în stare să se miște.

Fran intră în bucătărie, unde pregăti o tavă: două pahare; sticla cu vin deschisă, o farfurie cu brânză cheddar de Orkney pe care o găsisese în frigider, o cutie cu fursecuri de ovăz, două farfurioare albastre și două cuțite. Își dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua și că-i era îngrozitor de foame.

Când se întoarse, văzu că el nu se mișcase din poziția în care îl lăsase. Nu voia să stea alături de el pe canapea, așa că se așează pe jos, lângă masă. Îi turnă un pahar cu vin și îi oferi brânză, dar el refuză. În cele din urmă, ca să rupă tăcerea și pentru că el îi spusese că ar vrea să discute despre Catherine, ea întrebă:

— Când crede poliția că a fost omorâtă?

— Ți-am spus. Nu știu nimic.

Probabil își dădu seama că sunase cam grosolan, pentru că se grăbi să adauge:

— Îmi pare rău, nu e vina ta. Am fost un mitocan.

Răsuca paharul între degete fără oprire.

— N-am văzut-o pe Catherine noaptea trecută. De fapt, n-am văzut-o de două zile. Ceea ce nu e neobișnuit. Știi cum e aici. E greu să ajungi pe undeva cu transportul în comun. Seara trecută am venit târziu acasă. Am fost la școală toată ziua, chiar dacă semestrul a început doar azi-dimineață.

Ridică privirea către ea.

— Am avut o ședință pregătitoare. Seara, toți cei din conducere au ieșit să mănânce împreună. E primul eveniment social pe care l-am dus la bun sfârșit. Mă invitaseră și cu alte ocazii, dar am reușit mereu să mă eschivez. De data asta nu mai puteam să refuz. Masa a fost aproape o prelungire a zilei de pregătire. Un soi de *team building*. Știi la ce mă refer.

Ea aprobă repede din cap. Acum că începuse să vorbească, nu voia să-l întrerupă.

— A fost o seară chiar foarte plăcută. Am stat de vorbă la o cafea. Abia apoi mi-am dat seama cât de târziu m-am întors. În dimineața aceea promisem un mesaj de la Catherine. *Nu-ți face griji dacă nu mă vezi diseară. S-ar putea să ies din nou.*

Făcu o pauză.

— *Cu multă dragoste, Catherine.* Fusese la o petrecere și cu două seri mai devreme. Când am văzut că nu e acasă, am bănuیت că e iarăși plecată și că de dimineață o să meargă la școală direct.

— Unde a fost petrecerea?

— Nu știu. N-am întrebat-o.

Se uită fix la vinul din pahar.

— Dar, într-un fel, nici nu contează. Știm că a venit acasă la prânz. Măcar atâta lucru mi-au zis și polițiștii. Cineva a văzut-o în autobuz, la fel și bătrânul care locuiește în Hillhead.

*Și eu, își zise Fran. Eu i-am văzut împreună.*

Euan continuă:

— Poliția crede că a fost ucisă aproape de locul unde i-a fost găsit cadavrul. Nu mă lasă s-o vad. Nu mai suport.

— Ce-a spus poliția despre bătrân?

— Nimic. De ce?

Fran ezită numai o clipă. În cele din urmă, zvonurile tot urmau să ajungă la urechile lui. Era mai bine dacă le auzea întâi de la ea.

— Oamenii stăteau la bârfe când am luat-o pe Cassie de la școală. Știi cum vorbesc părinții. Acum ceva timp a dispărut o fetiță. O chema Catriona Bruce și locuia în casa asta. Bătrânul, Magnus Tait, a fost bănuیت că ar fi participat la dispariția ei. Lumea crede că el a omorât-o pe Catherine.

Euan rămase nemișcat. Părea înghețat, incapabil să se miște.

— Nu știu dacă e chiar important cine a omorât-o, spuse în cele din urmă. Nu încă. Nu pentru mine. Mai târziu s-ar putea să devină important, dar nu acum. Tot ce contează acum este că ea e moartă.

Reuși să-și mai toarne un pahar cu vin. Fran se miră cât de diferită era atitudinea lui din seara aceea față de ziua în care cedase nervos în fața ei când vorbise despre soția lui. Presupuse că și acesta era un șoc. Nu însemna că-i păsa mai puțin de fiica sa. Oare fusese la fel de calm când avusese de-a face cu poliția? Ce-o fi înțeles Perez din toate astea?

Nu la mult timp după, îi spuse că se întoarce acasă. El nu se împotrivi, dar ridică privirea chiar când ea era pe punctul de a părăsi camera.

— Te descurci? Vrei să te conduc?

— Fii serios, spuse ea. Sunt polițiști răsândiți prin toată valea.

Și așa și era. Imediat ce ajunse pe șosea, auzi hurelul unui generator. Apoi, pe măsură ce se apropia de Hillhead, văzu că scena crimei era luminată mai ceva ca ziua. Un agent care stătea lângă poarta fermei o salută când trecu pe lângă el.



## Capitolul 10

Când Sally ajunsese acasă de la școală, mama ei îi povesti despre Catherine Ross, dar zvonurile se răspândiseră deja și în Liceul Anderson încă de la prânz, iar în autobuz numai despre asta se vorbea. Sally se prefăcu, totuși, că e luată prin surprindere. Se prefăcuse în fața mamei ei de când se știa. Devenise un obicei. Discutară la masa din bucătărie, iar Sally își dăduse seama că se întâmplase ceva. Mama ei nu putea să stea fără ocupație, fără să coasă, să tricoteze sau să calce rufe. Sau fără să-și pregătească orele de la școală. De obicei, masa era acoperită cu planșe albe din carton lucios pe care mama ei scria o listă de cuvinte cu diferite titluri. *Substantive. Verbe. Adjective.* Margaret nu suporta lipsa de activitate.

Nu-i stătea în fire să dramatizeze lucrurile, dar Sally își dădea seama că era îngrijorată.

— Tatăl tău a ajuns acolo imediat după ce mama lui Cassie Hunter a găsit cadavrul. Se pare că era într-o stare deplorabilă. Isterică. A fost nevoit să cheme poliția. Ea refuza să se miște.

Margaret turnă ceai și așteaptă un răspuns de la fiica ei. *Oare ce așteaptă de la mine?* se întrebă Sally în sinea ei. *Vrea să plângă?*

— Tatăl tău crede că a fost strangulată. A auzit niște polițiști când vorbeau.

Margaret așază jos ceașca cu ceai și își privi cu atenție fiica.

— Vor vrea să vorbească și cu tine pentru că ai fost prietene. Să afle cu cine umbla, poate și despre băieți. Dacă te deranjează, spune. Nu ești obligată să vorbești cu ei.

— De ce-ar vrea să știe lucrurile astea?

— A fost ucisă. Normal că vor exista întrebări. Toată lumea spune că Magnus Tait a făcut-o, dar una e să crezi că știi cine a ucis-o și alta e să poți demonstra asta.

Lui Sally îi era foarte greu să se concentreze la ce spunea mama ei. Gândurile îi zburară la Robert Isbister. Dar nu era bine. Era

important să se concentreze.

— O să fiți acolo când vorbesc cu poliția?

— Sigur. Dar numai dacă tu îți dorești ca noi să fim acolo.

Sally nu putea să-i spună că era ultimul lucru pe care și-l dorea.

— Niciodată nu mi-a plăcut fata asta, Catherine.

Mama ei se ridică de la masă. Tăie o felie de pâine și începuse să o ungă cu unt, mișcând cuțitul cu o meticulozitate obsedantă. Când termină, i-o înmână lui Sally. Margaret nu putea niciodată să tacă dacă simțea că mai era ceva de spus. Pentru ea era o chestiune de mândrie.

— Ce vrei să spui?

Sally simți un val de sânge năvălindu-i în obraji și se simți ușurată că mama ei nu se uita la ea.

— A avut o influență proastă asupra ta. Te-ai schimbat de când ai început să stai cu ea. Indiferent de ce crede lumea, poate că Magnus n-a omorât-o. Poate că era genul de femeie care atrăgea violența.

— E oribil ce zici. E ca și cum ai spune că unele femei cer să fie violate.

Margaret păru să n-o audă.

— Tatăl tău a sunat să spună că întârzie. Are o întâlnire în oraș. Mâncăm fără el.

Lui Sally îi trecu prin minte că în ultimul timp tatăl ei avea din ce în ce mai multe întâlniri în oraș. Se întreba uneori ce pune la cale. Nu că și-ar fi acuzat tatăl de ceva. Ea ura prânziurile de acasă și încerca să le evite pe cât posibil. Altfel ar fi stat lucrurile dacă ar mai fi avut frați sau surori, sau dacă mama ei n-ar fi fost atât de băgăcioasă. Nu-i adresa decât întrebări. *Cum a fost la școală azi, Sally? Ce notă ai luat la lucrarea de la engleză?* Și asta în timp ce simțea cum o fixează cu privirea aia sfredelitoare. Sally își zicea că Margaret ar fi trebuit să lucreze în cadrul poliției. Zău așa, după ce se apăraseră o viață întreagă de întrebările mamei sale, nu mai avea niciun motiv să se teamă de vreun detectiv.

Luară prânzul ca de obicei, la masa din bucătărie. Fără televizor.

Niciodată nu era nici urmă de alcool, nici dacă tatăl ei era acasă sau dacă sărbătoreau o ocazie mai specială. Margaret instaurase tradiția aceea, declarând că părinții trebuiau să fie un exemplu pentru copiii lor. Cum puteai să dai vina pe copii că se duceau în Lerwick să bea fără măsură când părinții nu reușeau să-și încheie ziua fără un păhărel? *Autocontrolul este o virtute demodată*, spunea Margaret, *care ar trebui practicăată mai des*. Până de curând, Sally crezuse că și tatăl ei era de acord. Nu spusese niciodată că n-ar fi fost. Uneori, totuși, sub fațada rigidă, Sally văzuse părți relaxate din personalitatea tatălui ei. Se întrebă ce fel de bărbat ar fi ieșit la iveală dacă s-ar fi căsătorit cu altcineva.

Terminară de mâncat. Sally se oferi să spele vasele, dar Margaret flutură o mână, refuzând propunerea.

— Lasă-le. Mă ocup de ele mai târziu.

Ca atunci când se așeza înainte să fie gata ceaiul, refuzul arăta că mama ei fusese profund tulburată. Margaret nu suporta să lase vasele nespălate. Parcă ar fi avut o reacție alergică la ele, așa cum altora le apăreau bubițe.

— Mă duc să-mi fac temele, atunci.

— Nu, spuse mama ei. Tatăl tău ajunge în curând și vrem să vorbim cu tine.

Asta chiar suna serios. Poate aflaseră despre Ajunul Anului Nou. În orașul ăsta nu puteai să tragi nici măcar un pârț fără să afle tot Shetland-ul. Sally se întrebă ce-o făcea pe mama ei să rămână așezată când pe masă erau farfurii murdare. Se pregăti să-i fie puse întrebări și începu să repete minciunile în minte.

Se auzi un ciocănit în ușă și Margaret sări ca arsă să răspundă, de parcă așteptase asta de când lumea. În încăpere pătrunse o boare de aer rece, urmată de un bărbat și de o femeie în uniformă. Sally o recunoscuse pe femeie, care era un fel de verișoară de gradul doi pe partea tatălui. Deci Margaret chiar îi aștepta; probabil că Morag o avertizase. Așa funcționau lucrurile în familie. Sally încercă să-și amintească ce alte lucruri mai știa despre femeie. Intrase în poliție

după ce lucrase o perioadă la bancă. Margaret avusese ceva de spus și în privința asta. *A fost întotdeauna o femeie schimbătoare.* Acum o întâmpina pe agentă de parcă i-ar fi fost un camarad de nădejde.

— Morag, vino și stai lângă foc. Cred că ai înghețat afară.

Sally o privi pe Morag cu un ochi critic, gândindu-se că se îngrășase. Sally era atentă la cum arătau oamenii. Știa că aspectul exterior conta. Plus că trebuia să te afli într-o oarecare formă fizică pentru munca de polițist, nu? Uniforma aia nu avantajează pe nimeni. Bărbatul era masiv. Nu gras, dar înalt. Se oprise chiar în dreptul ușii și aștepta ca Morag să vorbească prima. Sally văzu că îi aruncă o privire femeii, încurajând-o să ia inițiativa.

— Margaret, acesta este inspectorul Perez. Ar dori să-i pună câteva întrebări lui Sally.

— Despre fata care a murit? Întrebă Margaret evaziv.

— A fost ucisă, doamnă Henry, preciză detectivul. Omorâtă. Aveți o fiică de aceeași vârstă. Sunt sigur că vă doriți să vedeți ucigașul după gratii.

— Bineînțeles. Problema este că Sally a ținut foarte mult la Catherine. A suferit un șoc puternic. Nu vreau să sufere mai mult decât a făcut-o deja.

— De asta am și adus-o pe Morag. Ne-am gândit că o figură prietenoasă ar putea s-o ajute. Acum, ce-ar fi să mergem cu Sally într-o altă cameră ca să nu vă deranjăm?

Sally se aștepta ca mama ei să se împotrivească, dar omul acela avea ceva special. Tonul îi era autoritar și senin în același timp, de parcă ar fi știut că oricum va obține ceea ce dorea. Îți dădeai seama că era inutil să i te împotrivești.

— Pe aici, răspunse ea pe un ton rigid. Stați numai să aprind focul. Apoi vă las să vă faceți treaba.

Camera era, bineînțeles, exagerat de curată. Margaret nu suporta dezordinea. Numai vioara lui Sally și stativul cu partituri aveau voie să troneze în mijlocul camerei, probabil ca să-și încurajeze fiica să exerseze sau ca să dea impresia de familie cultivată. În rest, toate

erau la locul lor. Perez se cufundă într-un fotoliu, cu spatele spre fereastră, și își încrucișă picioarele lungi. Margaret trăsesese deja perdelele. Era un ritual. Unul dintre multe altele. Iarna, imediat ce venea de la școală, trăgea draperiile în fiecare cameră din casă. Morag se așază alături de Sally pe canapea. Sally își zise că era o manevră gândită dinainte. Poate că femeia era acolo ca s-o consoleze. *Dumnezeule. Sper să nu mă atingă cu mâinile alea durdulii... nu cred că aș suporta.*

Perez așteptă ca Margaret să iasă din cameră înainte să vorbească.

— Trebuie să fi fost un șoc pentru tine, zise el. Vestea despre moartea Catherinei.

— Toată lumea vorbea despre asta în autobuz. Dar nu mi-a venit să cred. Nu până n-am ajuns acasă și mi-a povestit mama ce s-a întâmplat.

— Spune-mi despre Catherine. Cum era?

Sally nu se așteptase la asta. Credea că o să-i pună întrebări standard, de genul *Când ai văzut-o ultima dată pe Catherine? A pomenit de cineva? Cum ți s-a părut ultima oară când ai văzut-o?*

Nu exersase răspunsuri pentru altfel de întrebări. Perez păru că sesizează confuzia ei.

— Știu, spuse el. Probabil că nu e relevant. Dar aș vrea să aflu detalii. Măcar atât să fac pentru ea, s-o tratez ca pe o ființă omenească.

Sally încă nu înțelegea prea bine.

— Catherine era din sud, răspunse ea. Mama ei murise. Asta a făcut-o... diferită față de noi, ceilalți.

— Da. Înțeleg de ce.

— Părea foarte sofisticată. Știa chestii despre film și teatru, îmi povestea despre diverse trupe de muzică și tot felul de personalități despre care n-am auzit în viața mea. Citea foarte mult.

Perez așteptă ca ea să continue.

— Era foarte deșteaptă. La școală era cu mult înaintea noastră.

— Bănuiesc că asta n-o ajuta să fie prea populară. Printre profesori, poate, dar nu printre colegi.

— Nici n-o interesa să fie populară. Cel puțin asta era impresia pe care o lăsa.

— Bineînțeles că-i păsa, o contrazise el. Tuturor ne pasă până la un punct. Toți vrem să fim plăcuți de ceilalți.

— Presupun că așa e.

Sally nu era convinsă.

— Dar voi două erați prietene. Am stat de vorbă cu profesorii și cu tatăl ei. Toată lumea spune că tu ești cea cu care se înțelegea cel mai bine.

— Locuia chiar pe deal, explică Sally. În fiecare zi luam împreună autobuzul către școală. Nu mai e nimeni de vârsta mea prin zonă.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt doar de troncănitul farfuriilor din bucătărie. Inspectorul părea să dea mult mai multă importanță cuvintelor ei decât își imagina ea că ar merita. Morag se tot fâțâia pe canapea de parcă ar fi fost o tortură să stea liniștită. De parcă ar fi avut întrebări pe care murea de nerăbdare să i le pună.

— Și eu am învățat tot la Anderson, spuse Perez în cele din urmă. Bănuiesc că lucrurile stau altfel acum. Pe vremea aia erau numai găști. Stăteam la cămin. Eu sunt din Fair Isle, așa că eu și copiii din Foula nici nu ne puteam duce acasă în weekend. Mai era lume care venea cu feribotul în fiecare săptămână din Whalsay și din Out Skerries. Flăcăii din Scalloway se băteau mereu cu băieții din Lerwick. N-aș putea să spun că nu reușeai să-ți faci prieteni și din alt grup, dar știai mereu unde ți-e locul.

Făcu o pauză.

— În orice caz, mă aștept ca lucrurile să stea altfel acum.

— Nu, răspunse Sally. Nu sunt foarte diferite.

— Vrei să spui că voi două erați prietene numai pentru că așa se aranjaseră lucrurile. Nu stăteați împreună pentru că aveți prea multe în comun.

— Nu cred că ea era apropiată de cineva. Nici de mine, nici de

tatăl ei. Poate de mama ei... Am avut impresia că ele două erau mai mult prietene decât mamă și fiică... Poate că după ce pierzi așa ceva...

— Da, zise Perez. După asta e greu să mai ai încredere în cineva.

Un buștean trosni în șemineu și aruncă scânteii în jur.

— Avea un iubit?

— Nu știu.

— Ei, haide. Trebuie să fi vorbit cu tine despre chestii de genul ăsta, chiar dacă erau ceva mai intime. Și-ar fi dorit să le spună cuiva.

— Mie nu mi-a spus nimic.

— Dar?

Ea ezită.

— Tot ceea ce discutăm aici e strict confidențial, o asigură Perez. N-o să spun nimănui. Și, dacă vreun amănunt picant ajunge la urechile părinților tăi, Morag o să fie concediată.

Izbucniră cu toții în râs, dar în vocea lui Perez existase o doză de amenințare, suficient cât Morag să-i ia cuvintele în serios. Sally își dădu seama.

— În Ajunul Anului Nou, începu ea.

— Așa.

— Nu aveam voie să ies în oraș. Părinții mei nu sunt de acord cu barurile. Dar toți prietenii mei erau acolo. Le-am spus că mă duc acasă la Catherine, dar am mers împreună în piață. Tatăl Catherinei nu părea să fie deranjat niciodată de ceea ce făcea ea. Ne-a adus cineva înapoi cu mașina. M-am gândit că poate Catherine îl cunoștea pe șofer.

— Cine era?

— N-am putut să văd prea bine. Stăteam în spate. Eram patru și eram înghesuți. Nu se vedea nimic. Mergeau cu toții la o petrecere, mai puțin eu și Catherine. Ea era în față cu șoferul. N-au vorbit, dar păreau că se cunosc. Poate tocmai pentru că nu vorbeau. N-a fost o conversație din aia politicoasă pe care o porți cu străinii. Poate că zic prostii.

— Nu. Înțeleg perfect. Cine mai era în mașină?

Ea îi spuse despre student și despre asistentă.

— Și a patra persoană?

— Robert Isbister.

Nu a fost nevoie să spună mai multe. Toată lumea din Shetland îl știa pe Robert. Familia lui făcuse o căruță de bani de când cu industria țițeiului. Fiind constructor, tatăl lui reușise să se aleagă cu toate contractele bune și încă mai deținea cea mai mare firmă de construcții din zonă. Robert avea o navă de pescuit, *Duhul Rătăcitor*, pe care o înregistrase în Whalsay. Se spuneau tot felul de povești despre ea prin toate barurile de pe insulă. După ce-o cumpăraseră, o aduseseră în Lerwick și o deschisese pentru public. Cabina avea scaune din piele și televizor cu Sky TV. Vara se ducea cu mai mulți prieteni în Norvegia. Dădeau petreceri sălbatice în timp ce navigau printre fjorduri.

— Robert nu era iubitul Catherinei? întrebă Perez.

— Nu, răspunse Sally, prea repede.

— Am auzit că are o slăbiciune pentru fete mai necoapte.

Sally știa că nu trebuia să-i răspundă.

— Poate că și ție îți place de el?

Perez părea mai mult amuzat, iar ea își putea da seama că nu vorbește serios, dar tot simți că roșește.

— Fiți serios, îi răspunse. N-o știți pe maică-mea. M-ar omori dacă ar auzi așa ceva.

— Chiar nu-ți mai amintești nimic despre mașină sau despre șofer.

Ea clătină din cap.

— Din câte am înțeles, Catherine a fost la o petrecere înainte să dispară. Ai fost și tu cu ea?

— V-am mai spus, spuse ea cu amărăciune. N-am voie să merg la petreceri.

— Dar știai de petrecere?

— N-am fost invitată. Nu s-au deranjat să mă mai invite, din



moment ce știu că nu mă pot duce.

— La școală n-a vorbit nimeni despre petrecere?

— Cu mine nu.

El întoarse capul și-și aținti privirea pe focul mornit din șemineu.

— Mai e ceva ce-ar trebui să știu?

Ea nu răspunse imediat, dar el așteptă.

— Noaptea de Anul Nou în care ne-am întors de la Lerwick, spuse într-un târziu.

— Așa.

— Am fost în vizită la bătrân. La Magnus. Băusem amândouă cam mult și luminile erau aprinse. A fost un fel de provocare, să-i batem la ușă și să-i urăm „la mulți ani”.

Perez nu părea surprins. Poate că ea sperase să-l surprindă.

— Ați intrat?

— Da, n-am stat foarte mult.

Sally făcu o pauză.

— Părea obsedat de Catherine. Se holba întruna la ea. Parcă văzuse o fantomă.

## Capitolul 11

Când părăsi școala din Ravenswick, Perez porni înapoi spre Lerwick. Se gândi că, la limită, ar reuși să-i facă o vizită lui Robert Isbister înainte să aterizeze avionul de la Aberdeen. Toate zborurile aveau întârzieri și angajații Loganair nu știau sigur când ateriza avionul. I se părea că trecuse o zi întreagă de când conducea înainte și înapoi pe aceeași bucată de șosea, dar voia să arate echipei din Inverness că făcuse ceva progrese, că nu-i așteptase cu mâna-n sân.

Perez nu știuse niciodată ce se creadă despre Robert Isbister. Era răsfățat, asta era clar. Tatăl lui era un om bun care fusese luat prin surprindere de îmbogățirea neașteptată. Era generos cu prietenii și familia într-o manieră discretă. Părea aproape stânjenit. Robert se ocupase din greu cu pescuitul, dar toată lumea știa că nu-și plătitise de unul singur nava. Michael Isbister îi dăduse banii. Toată lumea mai știa și că părinții lui Robert nu se puteau lăuda cu o căsnicie în adevăratul sens al cuvântului. În ciuda banilor, nu putea fi ușor să crești într-o astfel de familie. Probabil că era greu să știi că oamenii care vorbeau pe seama ta te prețuiau și te luau peste picior deopotrivă.

Toată viața fusese comparat cu tatăl său. Era o povară grea. Perez știa ce înseamnă asta. Propriul lui tată fusese comandant pe nava de corespondență din Fair Isle. Era consultat înainte de a se lua orice hotărâre cu privire la situațiile importante din oraș. Dar pentru Robert era și mai rău. Cu toate că era un tip liniștit și retras, faima lui Michael Isbister făcuse înconjurul insulelor. Era muzician, specialist în dialecte și cântece tradiționale. Făcuse parte din comitetul *Up Helly Aa*<sup>2</sup> încă din tinerețe. În anul acela primise onoarea de a i se acorda titlul de *Guizer Jarl*, ceea ce însemna foarte

---

<sup>2</sup> Festival al focului, specific Insulelor Shetland. Se organizează la mijlocul iernii și implică până la o mie de participanți deghizați (n.red.).

mult pentru el, mai mult chiar decât o distincție acordată de Regină. Urma să conducă procesiunea la festivalul focului, să apară la televizor, să dea interviuri la radio. Urma să reprezinte Shetland-ul în fața lumii întregi. Robert urma să fie în trupa *Jarl*-ului, îmbrăcat ca un viking, la fel ca tatăl lui. Un semn că spera să calce pe urmele lui. Toți localnicii din Shetland aveau să fie cu ochii pe el ca să vadă dacă se ridica la nivelul bătrânului.

Robert nu putea să fie acasă atât de devreme în seara aceea. Era posibil să fi ieșit în larg cu nava, dar Perez se îndoia de asta. Când inspectorul își vizitase prietenii la Whalsay la începutul săptămânii, *Duhul Călător* era încă acolo, dominând restul navelor ancorate în port. Perez conduse prin oraș și se îndreptă spre chei. Trase mașina pe o stradă lăturalnică și coborî într-un ger care-i tăie respirația. Simți miros de pește și ulei. Spera ca Robert să fie singur. Nu dorea să aibă martori la acea conversație.

În timp ce deschidea ușa barului, căldura îl izbi din plin. Focul de cărbuni tocmai fusese întesit. Soba nu era prea mare, dar camera însăși era mică. Pereții erau acoperiți de pete maronii de la fumul de țigară și cărbune. Peste tot erau fotografiile slinoase care înfățișau procesiuni *Up Helly Aa* demult trecute. Poate că mediul academic lua în derâdere tradițiile acelea învechite, dar pentru localnici erau al naibii de serioase. Din punctul lor de vedere, reprezentau cultura acelei insule, stilul lor de viață. Într-un colț întunecat al barului se afla Robert Isbister. Părul lui răvășit, de un blond strălucitor, aproape alb, părea să lumineze toată încăperea. Își turna bere Northern Light într-un pahar, și era concentrat de parcă ar mai fi băut deja vreo câteva. Părea să nu-l fi văzut pe Perez. În spatele barului, o femeie minionă și slăbuță stătea pe un scaun și citea o carte de buzunar. O îndoise până la capăt și o ținea într-o mână, ca pe o revistă. Își ridică privirea la el.

— Jimmy! Cam devreme ca să treci pe-aici. Ce bei?

Nu părea prea încântată să-l vadă. Tulbura mersul afacerii.

— O cola, te rog, May.

Făcu o pauză și privi spre Robert.

— Sunt cu mașina.

Nici ea, nici Robert nu spuseră nimic. Perez își luă paharul și se așează la masa lui Robert. May își reluă lectura. Acțiunea cuprinsă în filele cărții o captivă imediat. Sarah mai citea așa. Puteai să tai lemne lângă ea și tot nu și-ar fi dat seama. Robert ridică ochii și îl salută cu o înclinare a capului. Perez intră direct în subiect.

— Ai auzit de cadavrul pe care l-au găsit la Ravenswick?

Nu avea niciun rost să fie subtil. Nu cu Robert.

— Mi-a spus May ceva când am venit.

Vorbea rar, rostea cuvintele cu grijă. *Oare de la bere, sau avea alte motive?*

Perez băuse și el la viața lui câteva beri cu amicii, dar niciodată nu băuse mult și niciodată atât de devreme într-o zi de lucru.

— Era o prietenă de-a ta din câte am înțeles.

Robert lăsă jos paharul.

— Cine?

— O tipă cam prea tânără. Catherine Ross. O cunoșteai, nu-i așa?

Urmă o pauză cam prea lungă.

— O mai vedeam prin oraș.

— Avea doar șaispe ani. Un pic cam prea mică chiar și pentru tine, Robert.

Lui Robert îi umbla buhul că ieșea cu femei mai tinere. Perez era de părere că asta se datora faptului că nu se maturizase niciodată. Nava nu era decât de fațadă.

— Ajunul Anului Nou, continuă Perez.

— Ce-i cu el?

— După ce s-a strâns lumea în piață, te-ai dus la o petrecere.

— Mda. În casa fetelor Harvey din Dunrossness.

— Și ai dus-o pe Catherine Ross până acasă. Până la Ravenswick.

Robert întoarse capul și Perez îl privi în ochii de un albastru deschis. Erau injectați. Trădau îngrijorare.

— Nu conduceam eu, spuse Robert. Nu sunt atât de prost.

- Cine conducea?
- Nu știu cum îl cheamă. Un amic mai tânăr. E încă la școală.
- Prieten cu Catherine?
- Nu știu. Poate.
- Ai vreo idee de unde e?
- De prin sud. Quendale? Scatness? Nu e de mult timp în Shetland.
- Ai spus că ai mai văzut-o pe Catherine. Unde ai văzut-o?
- La petreceri. La barurile din oraș. Știi cum e.
- Prin urmare, era genul de fată pe care o remarcai. Genul de fată pe care o alegi dintr-o mulțime.
- A, da, confirmă Robert. O remarcai. Nu vorbea prea mult. Doar privea și analiza totul. Dar nu puteai să n-o remarci.
- Sorbi din bere, părând dintr-odată ceva mai relaxat.
- Cum a murit? Întrebă. Hipotermie? A băut prea mult și-a leșinat în frigul de afară?
- Bea mult de obicei?
- Robert ridică din umeri.
- Toate fetele astea tinere beau cam mult, nu crezi? Ce altceva le mai rămâne de făcut acum, iarna?
- Nu, n-a fost hipotermie, răspunse Perez. A fost ucisă.

## Capitolul 12

Magnus fusese convins că poliția urma să se întoarcă. Rămăsese toată ziua în scaunul său și așteptase. De cinci ori trecură mașinile prin fața casei, dar nu opriă niciodată. Banda albastru cu alb flutura în gaura din zid. Farurile o luminau când coborau dealul, iar Catherine era încă acolo, sub o pânză impermeabilă. Nu-i plăcea că trebuia să se gândească la ea. Cum o fi arătând trupul ei acum? Își zise că măcar pământul era înghețat. Nu putea să intre în descompunere. Niciun animal sau insectă nu putea să-i sfâșie carnea. Data trecută fusese vară. Știa cât de repede începea un miel mort să putrezească când îl bătea soarele. Pământul se încălzea repede.

Următoarea mașină se opri. Așteptă să audă bătăile în ușă, dar bărbații rămâneau pe partea cealaltă a străzii, cu mâinile în buzunar, discutând între ei și așteptând ceva. Apoi apărură o dubă Ford Transit care parcă ceva mai într-o parte ca să le permită celorlalte mașini să treacă. Bărbații scoaseră din portbagaj un generator mic și-l așezară pe un cărucior cu care îl transportară pe câmp. Urmară mai multe cabluri și două reflectoare masive. Dispărură cu toții peste deal, dincolo de câmpul vizual al lui Magnus. Își închipuia că, sub luminile orbitor de albe, Catherine arăta palidă și înghețată. Se uită la ceasul mamei lui. Ora opt. Avionul din Aberdeen trebuie că aterizase deja. Echipa din Inverness probabil se apropia dinspre nord, din Sumburgh. Și data trecută trimiseseră o echipă specială, dar nu făcuseră nimic în plus față de poliția locală.

Apoi, prin minte îi trecu fulgerător imaginea unui chip mic de fetiță, limpede ca o fotografie.

— Catriona.

Rosti cuvântul cu voce tare.

Avea părul lung, încălzit de vânt, niște ochi închiși la culoare.

Urcase dealul în goană, râzând. Deschisese ușa fără să bată și intrase, ținând în mână un buchet de flori culese din grădină. De atunci n-o mai văzuse.

Dintr-odată, se ridică și privi agitat pe fereastră. Poliția dispăruse. Probabil toată lumea se afla în jurul cadavrului. Vântul împrăstie norii și văzu că era lună plină. Razele argintii desenau o cărare tremurândă pe apa întunecată. Mama lui îi spunea că luna plină îl făcea mai idiot ca de obicei. Își dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua și se întrebă dacă din cauza asta se simțea atât de confuz. Era ori asta, ori luna. În mintea lui o văzu pe Catriona cum dansa pe stradă în fața casei, cu mâinile deasupra capului, ca o balerină. Își închipui că fetița își înclină capul în direcția lui și îi face semn s-o urmeze.

Știa că totul nu era decât rodul imaginației lui. Chiar dacă ar fi trăit, Catriona ar fi fost o tânără domnișoară acum, ceva mai mare decât Catherine. Dar nu mai putea rămâne în casă. Lumina lunii reflectată în apă și faptul că așteptase toată ziua ca poliția să se întoarcă îi întinseseră nervii la maximum. Și glasul mamei lui, care îi repeta întruna: *Nu le spune nimic*. Îl măcina și amintirea fetiței. Își puse cizmele și își legă stângaci șireturile în graba sa de-a ieși. Avea o căciulă de lână pe care o croșetase mama lui și îmbrăcase haina groasă pe care tot ea i-o cumpărase din Lerwick, chiar înainte să moară. Parcă ar fi știut că urma să moară curând și nu avea încredere în el să-l lase să-și cumpere singur hainele. Tot atunci îi adusese un morman de izmene și șosete pe care încă le mai purta.

Odată ajuns afară, se îndepărtă de potecă până când ajunse pe drumul spre Lerwick. În casa de lângă capelă nu se vedea lumină. La fereastra de la dormitor zări o gaură întunecată, acolo unde draperiile nu se îmbinau, dar nu putu să zărească altceva în afară de reflexia fantomatică a chipului său. Fără tragere de inimă, își întoarse privirea și continuă să înainteze pe deal.

Se opri lângă un dig și privi în urmă. Polițiștii nu-l văzuseră când plecase din Hillhead. La lumina lunii îi putea observa neașteptat de

limpede pe câmp, acolo unde zăcea Catherine. Imaginea se fragmenta în jurul lor și nu putea să-i recunoască pe fiecare în parte după felul în care se mișcau sau stăteau. Erau orbiți de luminile albe care străluceau aproape sălbatic și de atenția pe care și-o îndreptau spre trupul acoperit cu un giulgiu impermeabil. Când întorceau capul către șosea o făceau ca să verifice dacă veneau mașini din sud. În curând trebuia să ajungă și echipa de la Sumburgh.

Magnus își continuă urcușul. Mergea încet. Știa că trebuia s-o ia ușor. Trecuse o iarnă întreagă de leneveală de când urcase ultima oară aici. Simțea tensiune în genunchi și respirația îi devenise o horcăială în piept. Soarele din timpul zilei topise zăpada pe alocuri, așa că putea să vadă turba și buruienile moarte de sub ea. Ajunse în vârful zăcământului de turbă. În jurul lui nu vedea decât dealurile golașe. Își amintea cum învățase la școală că dealurile din Shetland fuseseră cândva acoperite cu copaci. Nu putea să-și închipuie așa ceva. Acum, singurii copaci din zonă se aflau doar prin curțile oamenilor. Se gândi că, probabil, așa trebuia să arate Luna dacă s-ar fi aflat pe ea și n-ar fi privit-o de la depărtare, de pe Pământ. Se opri o clipă ca să-și tragă sufletul și mai privi o dată în urmă. Siluetele de pe câmp păreau mai puțin importante din locul acela. Dincolo de ele văzu gheața argintie din golf și casele din Ravenswick. Dacă ar fi avut un dram de minte, s-ar fi întors acasă să se bage în pat, însă ceva îl făcu să-și continue drumul. Oare asta simțise și Catriona când dansase fără întrerupere?

Nu fusese sigur că avea să mai recunoască locul dar acum, în timp ce se apropia, i se părea familiar chiar și în lumina aceea slabă. Își petrecuse o mare parte a tinereții lui aici, sus, muncind cu unchiul lui, fratele mai mare al tatălui său, cel care stăpânise ferma. Magnus îl ajutase să numere oile, să le adune în turmă ca să le tundă și apoi să le mâne la vale pentru tăiere. Iar la începutul verii, veneau aici ca să sape după turbă – o muncă grea, erau nevoiți să curețe malul de buruieni și apoi să răcăie în pământul negru. Săpatul îți rupea spatele dar și mai greu era să cobori turba cu



roaba. Acum, când oamenii săpau după turbă – deși nu mulți mai făceau asta – foloseau un tractor și o remorcă. Însă unchiul lui fusese foarte mândru de el. Spunea că Magnus era mai puternic și mai muncitor decât oricare dintre fiii săi. Pe atunci, Magnus avea un tată și o mamă, un unchi și veri. Pe atunci avea o soră. Acum nu mai avea pe nimeni.

Ajunse la un lac mic unde verii lui obișnuiau să vâneze găște. Gâștele se apropiau dinspre nord, ținând și formând un șir lung, și se țineau atât de aproape una de cealaltă încât credeai că sunt lipite, ca panglicile legate de coada unui zmeu. Verișorii ieșeau atunci din ascunzători, cu puștile pregătite. Lui Magnus nu-i dăduseră niciodată voie să pună mâna pe armă, dar mama lui era cea care gătea vânatul așa că se adunau cu toții acasă la el. Acum, stând în gerul aprig de pe coasta dealului, revăzu imaginea cu ei strânși în jurul mesei din bucătăria din Hillhead. Tabloul era atât de real, că aproape putea să simtă căldura sobei și mirosul de grăsime de gâscă. Se întrebă dacă nu cumva era bolnav. Toate momentele astea în care visa cu ochii deschiși îi aminteau de delirul pe care ți-l provoacă un puseu de febră.

Se opri o clipă pe malul iazului. Gheața era groasă. Prin unele locuri era atât de transparentă, încât putea să vadă apa cenușie de sub ea. În alte părți era albă și zgrunțuroasă. Semăna puțin cu dulciurile cu nucă de cocos uscată, zahăr și lapte condensat pe care i le făcea mama sa. Se întrebă ce anume cauzase asta, de ce apa nu înghețase uniform. Gândul acela îi distrase câteva momente atenția și se chinui să elucideze misterul, fără să ajungă la vreo concluzie. Buzele i se întredeschiseră din pricina efortului. Apoi nevoia de mișcare puse din nou stăpânire pe el și își continuă urcușul pe deal.

Avea o hartă în minte. Era ca harta unei comori dintr-o poveste pe care o citise la școală, deși n-o desenase și nici nu-și notase indicațiile vreodată. Oare cum ar fi sunat? *De la lac ia-o în vest, până ajungi la Gillie Burn. Urmărește drumul până sus pe deal la defileu, acolo unde pământul se surpă mereu după o ploaie mai puternică.*

Și era exact așa cum își imaginase. Când avea să dea dezghețul, defileul se va umple cu apă și turbă. Acum era acoperit cu zăpadă moale. Se apropie de zăcământul de turbă și de o grămadă de pietre care arăta ca rezultatul unei alunecări de teren. Nu era nimic neobișnuit să se întâmple așa ceva pe deal, mai ales după o vară secetoasă urmată de ploi torențiale. Apa se infiltra în crăpăturile din pământul uscat și-l slăbea, trimițând un val de piatră, pământ și turbă peste marginea zăcământului. Recunoștea locul, chiar și acoperit cu zăpadă. În cele din urmă, dorința de mișcare dispăru. Rămase acolo, cu fața ridicată la cer, lăsându-și lacrimile să-i alunece pe obraji.

Ar fi putut să stea acolo toată noaptea, dar un zgomot ca o explozie îndepărtată – o barcă de salvare cafenie care părea neobișnuit de gălăgioasă în noaptea liniștită – îl readuse în simțiri. Oare ce-ar fi spus mama lui? *Nu te mai purta ca un țănc, Magnus!* Își croi drum înapoi spre casă pentru că nu mai avea nimic de făcut acolo. Păși sigur peste valurile de turbă, în ciuda suprafeței alunecoase.

Polițiștii încă stăteau de pază lângă trupul Catherinei, dar inspectorul se afla la el în mașină, așteptând cu ochii închiși. Probabil că avionul din Aberdeen întârziase. Duba care adusese luminile și generatorul plecase. În timp ce Magnus privea, unul dintre ofițeri deșurubă capacul unui termos și turnă lichidul aburind într-o cană pe care o înmână colegului său. *Probabil sunt amici*, se gândi Magnus. *Te apropii de oameni dacă muncești cot la cot cu ei toată noaptea.* Simți o vagă senzație de nostalgie care deveni aproape de nesuportat. Se întrebă cum ar fi dacă ar lua sticla de Grouse și le-ar oferi câte-un gât. Ar fi recunoscători, pentru că era foarte de frig. Oare n-ar sta de vorbă cu el în timp ce sorbeau din pahare, măcar din politețe?

Dacă detectivul din Fair Isle nu s-ar fi aflat acolo, s-ar fi dus la ei. Dar mai mult ca sigur că n-aveau voie să bea în timpul serviciului. Probabil că agenții l-ar refuza din cauza șefului care era cu ochii pe

ei. Apoi își aminti de secția de poliție și de camera cu pereți lucioși. Probabil i-ar fi mult mai bine dacă ar bea de unul singur. Ar fi foarte greu să nu le spună tot.

Era deja acasă, cu un pahar de whisky în mână, când apărură convoiul de mașini. Nu-și dorea să se gândească ce i-ar putea face fetei cu părul ca pana corbului. Își luă băutura cu el în pat.

## Capitolul 13

Stând în mașină cu ochii închiși, Perez asculta liniștea. Aștepta să audă sosirea mașinilor din sud, cu toate că îi fusese deja confirmat că avionul din Aberdeen avea întârziere. Nu-l deranja să aștepte. Se bucura de timpul pe care-l avea la dispoziție ca să se gândească și să analizeze evenimentele de peste zi. De obicei trebuia să se concentreze pe procedură. Chiar și în Shetland existau formulare care trebuiau completate. Acum nu mai avea nimic de făcut decât să aștepte și să se gândească. Le putea permite gândurilor să-și urmeze calea firească.

Se întrebă cum o fi fost pentru Catherine Ross să trăiască în Shetland, din moment ce era străină. Înțelegea ceva din situația asta, doar avea nume spaniol și trăsături mediteraneene, dar familia lui locuise în Fair Isle de generații întregi, chiar de secole dacă era să dai crezare legendelor. Iar el credea în legende. Mai ales după câteva pahare. Nu, categoric nu trăise nimic din experiența Catherinei.

Îi fusese greu să plece de acasă ca să vină la școală în Lerwick. Orașul i se păruse foarte mare și plin de zgomot și trafic. Luminile de pe stradă te făceau să crezi că nu se întuneca niciodată. Primul lucru pe care l-ar fi remarcat Catherine după experiența din Yorkshire ar fi fost, în schimb, liniștea.

Din nou, gândurile îi fugiră de la anchetă înapoi către Fair Isle și legenda legată de numele familiei sale. Povestea suna cam așa: o corabie din Armada Spaniolă, *El Gran Grifon*, se rătăcise și se îndepărtase mult de teritoriul englez, care era destinația sa. Naufragiase lângă insulă. Măcar partea asta era adevărată – corabia fusese găsită de scafandri. Existau înregistrări. Arheologii recuperaseră artefacte. Unii localnici susțineau că epava era sursa faimoasei împletituri din Fair Isle. Spuneau că nu are nimic de-a face cu scandinavii. Norvegienii croșetau și ei, firește, dar modelele

lor erau clasice și previzibile, pătrățele mici, sobre și plictisitoare. Împletitura din Fair Isle era puternic colorată și complicată. Avea modele în formă de cruce, aceleași de pe robele preoților catolici.

Lumea spunea că modelele sosiseră odată cu *El Gran Grifon*. Mai exact, odată cu un marinar spaniol, un supraviețuitor al naufragiului. Printr-un miracol, Miguel Perez reușise să înoate până la mal. Fusese găsit pe o scândură în South Harbour, aproape mort, cu gleznele încă scufundate în apa oceanului. Băstinașii îl salvaseră. Și, bineînțeles, nu a mai fost cale de întoarcere. Cum ar mai fi putut el să se întoarcă la căldura și civilizația țărâmurilor natale? Pe atunci era o întreagă aventură să încerci să ajungi chiar și numai pe insula principală din arhipelag. Rămăsese blocat. Perez se întreba uneori ce-i lipsise cel mai mult. Vinul? Mâncarea? Mirosul portocalelor, al măslinelor sau al colbului fierbinte? Soarele dogoritor care se reflecta în pietrele străvechi?

Legenda spunea că se îndrăgostise de o băstinașă. Numele ei nu era înscris niciunde. Perez își zicea că marinarul obținuse maximum din situația în care era. Fusese pe mare luni întregi. Era disperat după sex. O fi pretins că era îndrăgostit, dacă de asta era nevoie, deși cu greu putea fi vorba de dragoste, chiar și în cazul împerecherii insularilor. Femeile își doreau bărbați puternici care să poată manevra o barcă. Bărbații își doreau femei de casă care să știe să facă bere și pâine. Oricare ar fi fost atracția dintre cei doi, probabil că avuseseră un băiețel. Cel puțin unul. Pentru că, de atunci, existase măcar un Perez pe Fair Isle care se muncea pământul, să comande nava de corespondență, să aleagă femeile care să-i nască mai mulți moștenitori.

Jimmy Perez se foi în scaun. Frigul îl readuse la realitate. Catherine Ross nu fusese crescută într-o comunitate de mai puțin de o sută de oameni, mulți dintre ei înrudiți. Probabil că viața în locul ăsta înghesuit, unde toată lumea se băga în viața ta crezând că știu totul despre tine, fusese o noutate pentru ea. Mama ei murise după o lungă suferință. Tatăl ei, sfâșiat de durere, devenise distant până

la neglijență. Probabil că se simțea singură, își dădu el brusc seama. Mai ales acolo, înconjurată de oameni care se cunoșteau între ei. Chiar și cu Sally Henry de dincolo de deal și cu un eventual iubit, asupra căruia nu aveau încă vreun indiciu, probabil că se simțise îngrozitor de singură.

Asta îl făcu să se gândească la Magnus Tait, pentru că și bătrânul se simțea, probabil, foarte singur. Toți erau convinși că Magnus o omorâse pe fată. Singurul motiv pentru care nu se afla acum în arest era că, odată adus la secție, aveau dreptul să-l rețină numai șase ore. Nu era ca în Anglia. Și nimeni nu știa când avea să sosească echipa din Inverness. Dacă avionul se defectase și nu putea să aterizeze până a doua zi de dimineață? Ar fi fost nevoiți să-l lase pe Magnus să plece în puterea nopții.

La apus, Sandy Wilson, unul dintre ofițeri, întrebase dacă n-ar fi fost mai bine să pună un om de pază în Hillhead.

— Pentru ce? întrebă Perez.

Sandy îl ducea mereu la limita răbdării.

Sandy roșise, pus la punct de asprimea tonului, și îi dăduse lui Perez șansa să marcheze un gol.

— Cum o să plece, mă rog, din Shetland la ora asta? Înot? Casa lui e înconjurată de dealuri. Unde crezi c-o să se ascundă?

Perez nu știa dacă Magnus era sau nu un criminal. Era prea devreme să se pronunțe. Dar îl deranja ușurința cu care colegul lui dăduse verdictul. O lua ca pe o provocare la adresa profesionalismului său. Gândirea neglijentă și lenea erau lucrurile care-l iritau cel mai tare. O altă fată dispăruse cu ceva timp în urmă și Tait fusese principalul suspect? Din câte își dădea seama Perez, cazurile aveau foarte puține în comun. Dacă și Catriona Bruce fusese omorâtă, cadavrul ei fusese ascuns. Cadavrul Catherinei, în schimb, fusese lăsat la vedere, aproape expus. Catriona fusese un copil. Perez văzuse fotografiile ei încă ținute la dosar. Arăta chiar mai mică decât era în realitate. Catherine, în schimb, era o tânără domnișoară, sexy și provocatoare. Perez spera ca specialiștii din

Inverness să fie destupați la minte. Avea de gând să discute cu ei înainte să fie infectați de bârfele localnicilor și de neîncrederea lor într-un bătrân care devenise un paria.

Liniștea fu întreruptă de bâzâitul generatorului adus pentru alimentarea reflectoarelor. Dintr-un motiv sau altul, Sandy probabil că pornise motorul. Câteva minute mai târziu, telefonul lui Perez sună. Era polițistul care fusese trimis în Sumburgh să aștepte avionul.

— Au aterizat. Pornim la drum în curând.

Perez era amuzat, dar nu surprins, că Sandy Wilson fusese informat de asta înaintea lui. Brian, polițistul de la aeroport, și Sandy crescuseră împreună în Whalsay. Așa funcționau lucrurile.

Echipa din Inverness era formată din șase oameni. Un medic legist, doi reprezentanți districtuali, doi sergenți și un detectiv de investigații care acționa în calitate de șef al anchetei. Avea același rang ca și Perez, dar mai multă experiență, așa că urma să preia conducerea. Sosiră în două mașini. Perez se supără o clipă din pricină că îi invadaseră starea de visare. Se simțea moleșit. Trebui să facă un efort ca să se miște. Deschise portiera și pași afară. În căldura din mașină uitase de gerul din exterior. Încă se simțea pe jumătate adormit și, în timp ce șeful de la Investigații se prezenta, era conștient de vocea lui puternică și fermă și de presiunea pe care o resimțise în încheietura mâinii atunci când acesta i-o strânsese. Până când medicul legist nu intra în acțiune, nu erau prea multe de făcut. Jane Meltham era o femeie plăcută și competentă, cu un accent de Lancashire pronunțat și cu un umor sec și negru. Se uitară la ea cât deschise portbagajul și își scoase servieta.

— Ce veți face cu cadavrul după ce terminăm cu el? întrebă.

— Va fi dus la morga lui Annie Goudie. Ea preia cazurile astea în Lerwick. Îl ținem acolo până când vom putea să-l transportăm în sud.

— Când va fi asta?

— Păi, feribotul din seara asta a plecat. Nu putem să-l ducem cu

avionul. Așa că o să așteptăm până mâine seară.

— Nu e nicio grabă, deci.

Jane se îmbracă într-un costum de protecție.

— Sper ca asta să fie suficient de mare încât să mă încapă peste haină. Dacă trebuie să-mi scot haina, o să îngheț ca naiba și o să aveți de trimis două cadavre în Aberdeen.

Își trase gluga și își aranjă părul la ceafă.

— Ceilalți călători nu strâmbă din nas să împartă vaporul cu un cadavru?

— N-o să știe nimeni, răspunse Perez. Folosim o furgonetă veche, un Ford Transit. Totul o să fie ținut secret.

— Cine face constatarea *post mortem*?

— Billy Morton de la Universitate.

— Grozav, zise ea. E cel mai bun.

Perez își zise că Jane avea o minte ascuțită. Și el îl aprecia pe Billy Morton. Jane îi aruncă o privire.

— Sper că-ți dai seama că nu vom termina în noaptea asta. Va trebui să revin în zori.

— Speram că nu va fi nevoie să lăsăm aici cadavrul. Ceva mai jos e o școală. Copiii trec prin zonă. Plus că deja a zăcut aici o zi întreagă.

— OK.

Își dădea seama că ea cumpănea foarte atent chestiunea. Nu făcea parte dintre oficialii veniți să creeze probleme numai ca să arate cât de importanți sunt.

— Dacă avem cum, o mutăm la noapte.

Pătrunse prin spărtura din perete. O priviră cum înconjoară terenul ca să se apropie de cadavru dintr-un alt unghi, evitând toate urmele de pași din zăpadă. Când ajunsese aproape de el, strigă la ei:

— Care e prognoza pentru mâine?

— Nu sunt schimbări importante. De ce?

— Dacă ar fi vreun dezgheț brusc, m-aș axa pe urme. Pare să fi fost un dute-vino intens prin locul ăsta. Nu văd nimic foarte clar.



Poate găsim ceva, dar las asta pe mâine dimineată și mă concentrez pe cadavru.

Arăta foarte ciudat în lumina violentă. Totul era alb. Imaginea îl făcu pe Perez să se gândească la un film de groază pe care îl văzuse cândva. Era despre lumea de după un dezastru nuclear, plină cu monștri și mutanți. Și își dădu seama că toți se uitau la ea, și localnicii și noii sosiți. Erau fascinați de felul în care înainta pe pământul înghețat. O priviră în tăcere. Le captase atenția în întregime. Nu se mai trecea în registru importanța fiecăruia, nu se mai auzeau discuții despre caz. Urmau să le reia mai târziu.

Le reluară când ajunseră cu toții să se înghesuie într-un dormitor de la hotelul din oraș. Fusesse alocat celor doi trimiși districtuali, iar inspectorul din Inverness ordonase să se adune toți într-o cameră ca să discute despre caz. În încăpere erau două paturi și destul de puțin spațiu. Totul arăta destul de sărăcăcios, draperiile prăfuite și covorul – jerpelit. Dintr-un motiv inexplicabil, Perez se simți jenat. Asta era tot ce le puteau oferi vizitatorilor? Ce impresie aveau să-și facă? Roy Taylor, de la Investigații, deschise o sticlă de Bell's și începură să bea din orice le pica în mână – cești, pahare de plastic luate din baie, un pahar din poliester din care băuseră cafea de la aeroport. Perez stătea pe podea și privea. Taylor ocupa centrul scenei de pe unul dintre paturi. Perez nu hotărâse încă ce să creadă despre el. Era prea tânăr ca să fie șef la Biroul de Investigații, avea abia treizeci și cinci de ani. Părul îi era pieptănat cu atenție, ca să mascheze calviția prematură. Îi făcea capul să arate ca un craniu. Era foarte posibil ca acela să fie chiar primul lui caz ca șef de anchetă. Cu siguranță era foarte determinat. Din pură ambiție? Poate, dar Perez își zise că era ceva mai mult. Din clipa în care scosese sticla de whisky din geantă, bărbatul nu se mai oprise din a pune întrebări. La început îi fusese dificil să înțeleagă ce spunea. Chiar dacă acum lucra în Inverness, nu acolo se și născuse.

— Sunt din Liverpool, îi răspunsese Taylor. Cel mai tare oraș din lume!

Taylor asculta răspunsurile la fel de încordat cum adresa și întrebările. Nu lua notițe, însă Perez bănuia că totul i se înregistrează în creier. Parcă s-ar fi simțit înșelat că nu ajunsese mai devreme pe insulă ca să conducă investigația preliminară. Perez și-l putea imagina mergând de-a lungul și de-a latul terminalului de la Dyce, numărând secunde până la decolare, înjurând în gând când primise vestea că avionul urma să aibă întârziere.

Taylor se dădu jos din pat și se întinse. Se ridică pe vârfuri și încercă să atingă tavanul cu degetele. Lui Perez îi amintea de o maimuță pe care o văzuse la grădina zoologică din Edinburgh într-o excursie cu școala. Împingea cu furie în barele cuștii, avea nevoie de mai mult spațiu. Taylor era un tip care întotdeauna ar fi avut nevoie de mai mult spațiu, își zise Perez. Dacă-l puneai în mijlocul savanei tot n-ar fi fost de ajuns pentru el. Limitele sunt probabil undeva în mintea lui. Un gând stupid. Băuse prea repede scotch-ul.

Își dădu seama că se vorbea despre arestarea lui Magnus Tait, despre cum vor proceda și cine va conduce interogatoriul. Deciseră că acțiunea trebuia dusă la bun sfârșit de un membru al poliției locale și de un membru al echipei din Inverness. Cu blândețe. Taylor văzuse notițele din cazul Catriona Bruce. Reieșea că Tate fusese brutalizat. De data asta, nimeni nu avea voie să facă pe măscăriciul. Nu avea de gând să rateze cazul numai pentru că unuia din echipă i-ar fi sărit țandăra. Și acum erau cu toții o echipă. Îi includea aici și pe cei din Shetland. Își aruncă privirea în jur, părând că-i cuprinde pe toți într-o singură îmbrățișare. Perez își dădea seama că vorbea serios. Dacă ar fi auzit pe altcineva vorbind așa, i s-ar fi făcut greață. Însă Taylor era foarte bun. Îi făcuse pe toți să-i mănânce din palmă.

— Nu cred că ar trebui să ne pripim și să tragem concluzia că Magnus Tait e criminalul.

Perez nu intenționase să vorbească. Poate că fusese cuprins de entuziasmul lui Taylor. Stătea în colț, rotind paharul de whisky.

— De ce?

Taylor încetă să se mai întindă. Se așeză pe vine, cu mâinile sprijinite pe podea ca să-și păstreze echilibrul, amintindu-i lui Perez de o maimuță. Fața lui era acum la același nivel cu cea a lui Perez.

Perez îi relatează neliniștile, problemele care îl frământaseră cât timp stătuse în mașină. Victimele erau diferite. Dacă Tait ar fi fost un criminal, de ce așteptase atât de mult ca să lovească din nou? Catherine Ross era o fată descurcăreață de la oraș. Era puternică și fizic. N-ar fi așteptat pur și simplu ca Magnus să o omoare.

— Dacă nu e Tait, atunci cine e? Întrebă Taylor.

Perez ridică din umeri. Toate dovezile incriminatorii duceau către Magnus, dar nu voia să-l aresteze orbește, fără să ia în calcul și alte posibilități.

— N-am nicio altă ipoteză. Vreau doar să nu mă las condus de prejudecăți.

— A existat vreun iubit?

— Posibil. A fost cu cineva în noaptea dinaintea crimei.

— Și nu știm despre cine e vorba?

— Nu încă. Am întrebat prin jur. N-ar trebui să fie atât de complicat să-i luăm urma.

— E o prioritate, nu crezi?

Nu răspunse nimeni. Dintr-o dată, Taylor se ridică în picioare.

— Eu mă duc să mă culc. Măine va fi o zi plină. Am nevoie de somnul meu de frumusețe. Și voi la fel.

Perez se gândi că Taylor nu era un om care să doarmă mult. Și-l imagina treaz toată noaptea, foindu-se prin cameră ca un leu în cușcă.

## Capitolul 14

Jimmy Perez se îndreptă către casă, care se afla la numai cinci minute de hotel. Se opri o singură dată să privească o navă uriașă de pescuit ancorată în port. Ambarcațiunea era luminată, dar părea că la ora aceea nu mai muncea nimeni la bord. Străzile înguste erau pustii. Frigul îl trezi și-i limpezi mintea.

Locuia în port, într-o casuță înghesuită între două case mai mari. Pe peretele extern de piatră se puteau vedea urmele refluxului. Casa era neîncăpătoare, plină de igrasie și complet nepractică. Nu avea loc de parcare. Dacă părinții lui rămâneau peste noapte, era nevoit să doarmă pe canapea. O cumpărase dintr-o toană romantică după ce Sarah plecase și el hotărâse să se mute înapoi în Shetland. Nu-i părea foarte rău. Era ca și cum ar fi avut o casă pe o barcă. Chiar și interiorul aducea destul de mult cu o barcă. Foarte ordonat. Toate erau la locul lor. Nu-i prea păsa de cum arăta el, dar îi păsa de cum arăta casa. Pereții din sufragerie erau îmbrăcați în lambriuri de lemn vopsite în cenușiu, potrivite cu dibăcie pe model de caravelă. Acum își dădea seama că erau o încercare de a ascunde efectul igrasiei. De tapet nici nu se putea pune problema. Unica fereastră era mică și prin ea se zărea numai apă, cât vedeai cu ochii. Dacă stătea în mijlocul bucătăriei, care și ea semăna cu una de pe o navă, și întindea mâinile în lateral, putea să atingă pereții.

Când intră pe ușă, era exact miezul nopții. Taylor spusese că-i vrea pe toți în biroul de investigații a doua zi cu o oră înainte de răsăritul soarelui, dar Perez nu era încă pregătit să meargă la culcare. În timp ce pornea fierbătorul să-și facă un ceai, își aminti că nu mâncase nimic de la prânz și așeză pe grătar câteva felii de pâine, apoi scoase din frigider niște margarină și marmeladă. Voia să ia micul dejun acum și să economisească timp de dimineață.

În timp ce mânca, își citi corespondența din ziua precedentă – o scurtă scrisoare trimisă de o prietenă din Fair Isle care se hotărâse,

la vârsta de treizeci de ani, că trebuie să vadă mai mult din lumea în care trăia decât doar insulele din nord. Devenise profesoară în cadrul VSO, Serviciul Extern de Voluntariat, detașată în Tanzania. Cuvintele ei plăsmuiau străzi prăfuite, fructe exotice și copii zâmbitori. *Hai în vizită pe la mine.* Când avea cinsprezece ani, fusese îndrăgostit de ea. Își zise că probabil încă mai era. Dar apoi o iubise pe Sarah și se căsătorise cu ea. *Incontinență emoțională.* O expresie pe care o culesese de pe undeva. Era genul de expresie pe care ar fi folosit-o Sarah. Oribilă, dar probabil potrivită. El avea mereu numai sentimente nepotrivite. Chiar și în ancheta asta dezvoltase o atitudine protectoare față de Magnus Tait, fie că era un criminal sau nu. Problema era că polițiștii trebuiau să fie neutri.

Clăti ceașca și farfuria și le puse la scurs, apoi își umplu un pahar cu apă pe care să-l ia în dormitor. Cu toate astea, nu urcă încă. Ridică receptorul telefonului și auzi semnalul care anunța că avea mesaje. Primul era de la prietenul lui, John, și fusese trimis la ora opt și un sfert. John era în Lounge, un bar din oraș, și îl sunase de pe mobil. Pe fundal, Perez auzea muzică de vioară și râsete. *Dacă ai timp, vino să-ți fac cinste cu halba aia pe care ți-o datorez. Dar presupun că ești foarte ocupat. Ne auzim.* Asta însemna că veștile despre crimă ajunseseră la urechile tuturor.

Al doilea mesaj era de la mama lui. Nu se deranjase să se recomande.

*M-am gândit că te-ar interesa să afli că Willie și Ellen s-au hotărât în sfârșit să plece din Skerry. Se mută în sud ca să fie mai aproape de Anne. Mai sună-mă și tu din când în când.*

Recunosc în glasul ei un entuziasm reținut. Știa despre ce era vorba. Willie și Ellen erau un cuplu mai în vârstă din Fair Isle. Se ocupau cu agricultura. Willie, care se născuse pe insulă, era un fel de rudă a lui Perez de pe ramura bunicii. Ellen ajunsesese pe insulă când era adolescentă, visând să devină asistentă medicală. Acum, odată cu plecarea lor, se elibera un lot.

Care era reacția lui la aflarea acestor vești? Panică? Depresie?

Bucurie? Nu putea să se hotărască. În loc de asta, își aminti ultima lui vizită la Skerry. Casa fusese renovată de curând și Ellen era foarte mândră. Montaseră un acoperiș nou și lărgiseră geamul de la bucătărie, astfel încât aveau vedere până la South Light. Ellen făcuse biscuiți. El stătuse lângă fereastră, ronțăind și gândindu-se că terenurile din jurul grădinii erau suficient de protejate pentru culturile de orz. Dacă s-ar mai fi întors vreodată, i-ar fi plăcut să trăiască în vremurile când agricultura era mai variată.

Iar acum chestiunea se transformase în ceva mai mult decât o speculație. Perez putea să preia Skerry dacă își dorea. Administrația Națională a Scoției, care deținea insula, acorda prioritate cererilor din partea unor membri ai familiilor din Fair Isle. Iată că acum era obligat să se confrunte cu decizia pe care sperase să o mai amâne ceva timp. Dacă se muta înapoi pe insulă, viitorul avea să-i fie pecetluit. Tradiția juca încă un rol important. Tatăl său era comandant pe nava poștală. Perez urma să facă automat parte din echipaj, iar în cele din urmă să devină comandant la rândul lui. La un moment dat, crezuse că asta era ceea ce-și dorește – continuitatea și siguranța vieții de pe insulă. Acum, când se confrunta concret cu varianta asta, nu mai era atât de sigur. Oare nu s-ar fi plictisit de moarte?

Probabil că ar fi gândit altfel dacă nu s-ar fi aflat în mijlocul celei mai importante anchete la care lucrase vreodată. Știa că fusese influențat de pasiunea inspectorului din Inverness. Probabil că era o altă toană romantică, dar în seara aceea i se părea extrem de important să rămână polițist. Oare se va simți la fel când se va întoarce la rutina zilnică a furțișagurilor mărunte și la încălcarea regulilor de circulație?

Știa că familia își dorea ca el să revină acasă, chiar dacă nu i-ar fi spus asta niciodată. Ei insistau că alegerea îi aparținea în totalitate. Trebuia să aleagă orice l-ar face fericit. Erau mândri de munca lui. Dar presiunea exista. Era subtilă și nerostită. Era ultimul Perez. Surorile lui se măritaseră și locuiau pe insulă, dar el era singurul

care putea să ducă numele mai departe. Când o anunțase pe mama lui că se despărțise de Sarah, urmasa un scurt moment de tăcere, timp în care știa prea bine că ea întorcea problema pe toate părțile. *Așa deci. Nu vor fi nepoți. Cel puțin pentru o vreme.* Probabil că Sarah simțise și ea presiunea în timpul sarcinii și atunci când pierduse copilul.

Își luă paharul cu apă și urcă în dormitor. Nu avea starea necesară să ia vreo hotărâre rațională atunci. Se uită pe geam și trase draperiile. De obicei, sunetul apei îl adormea; un amănunt aproape imperceptibil, insesizabil la nivel conștient. În seara aceea, apa de la mal era încă înghețată. Afară era liniște, cu excepția unui scârțâit ciudat. Crezuse că imaginea fetei moarte, cu fața ciugulită de păsări, avea să-l țină treaz. Îl bântui, în schimb, imaginea Fair Isle văzută de pe Skerry: lumina soarelui care cădea peste South Harbour și umbrele în formă de nori care se întreceau pe deasupra Capului Malcolm.

Când ajunse la secție a doua zi de dimineață, îl găsi pe Taylor care îl aștepta. Îi făcu semn să intre într-una dintre sălile de ședință, părând că deja se familiarizase cu locul. Perez se gândi că probabil nu dormise foarte mult.

— Două vorbe, începu Taylor. Înainte să strângem echipa. Povestește-mi ce pași ai urmat ieri și cu cine te-ai întâlnit. Știm despre bătrân. Cu cine altcineva ai mai vorbit?

Perez îi dădu raportul. Se simțea ciudat. Trecuse mult timp de când nu se mai aflate în subordinea altui detectiv.

— Trebuie să am o schemă clară în minte. În ordinea evenimentelor.

Taylor rupse o foaie de hârtie dintr-o agendă și începu să mângălească cu o cariocă neagră. Perez spera ca nimeni să nu fie nevoit să-i citească însemnările. Erau imposibil de descifrat.

— În primele ore ale zilei de Anul Nou, ea și prietena ei cea mai bună își fac apariția acasă la Magnus Tait. Un soi de provocare. În

noaptea zilei de trei ianuarie, îi spune tatălui ei că se duce la o petrecere, așa că să n-o aștepte acasă. Apoi urmează biletul din patru ianuarie, în care își informează tatăl că s-ar putea să plece din nou. Taylor ridică privirea din foaie. El nu s-a întrebat unde e? A cui era petrecerea?

Perez clătină din cap.

— Soția lui a murit de curând. Se pare că încă suferă de un fel de depresie. Cred că fata era lăsată cam de capul ei.

— OK. N-ar trebui să avem probleme să aflăm la ce petrecere a fost. Târziu, în dimineața zilei de patru ianuarie, prinde autobuzul înapoi către casă. Tait se află în același autobuz și o invită la el la un ceai. Declară că fata a plecat de la el înainte de lăsarea întinericului, dar aceea este ultima dată când a mai văzut-o cineva. În dimineața următoare, în cinci ianuarie, corpul ei e găsit pe deal, nu departe de Hillhead. Corect?

— Da.

Aproape că-i veni să adauge „domnule”, dar se stăpâni la timp.

— Bun. În cazul ăsta, hai să vedem ce informații au și ceilalți pentru noi.

Perez îi ceruse lui Sandy să se ocupe de amenajarea Biroului de Investigații pentru ca echipa nou-sosită să se instaleze repede. Polițistul avea înclinație către calculatoare și era bun la aplicarea procedurilor, așa că Perez prefera să-i știe la birou. Sandy era destul de potrivit pentru cazurile de vineri seara, care implicau bețivii bătauși din oraș, dar nu pentru situațiile care cereau mai mult tact sau subtilitate. Acum, spre exemplu, se scărpină în fund, așteptând reacția lui Taylor la felul în care fusese amenajată camera, ducându-l pe Perez cu gândul la un cercetaș care așteaptă inspecția lui Akela. Asta era problema lui Sandy. Încă gândea ca un copil de la țară.

— E bine? N-am mai condus vreodată o anchetă de asemenea amploare. Calculatoarele sunt instalate și pornite.

— Fantastic, spuse Taylor. Chiar fantastic.

Era o remarcă exagerată și Perez își putea da seama că mintea lui



Taylor era în altă parte, dar Sandy fusese cucerit pe deplin. Taylor nu-și pierduse energia afișată cu o seară înainte, deși sub ochi îi apăruseră două pete albastrii. Afară era încă întuneric. Camera era luminată cu lămpi de birou, care creau zone inundate de lumină. Pe la colțuri se formau umbre. Lui Perez îi veniră brusc în minte camerele din filmele vechi în care se plănuiau operațiunile militare din timpul cine știe cărui război. În aer se simțea aceeași tensiune.

Taylor continuă să vorbească.

— Presupun că avem o linie telefonică specială pe care s-o punem la dispoziția publicului.

— Tocmai a fost pusă în funcțiune.

— O vreau monitorizată douăzeci și patru din douăzeci și patru. Poate că cineva are amănuntele care ne vor conduce către o condamnare. Nu vreau ca un potențial martor să-și ia inima-n dinți să sune doar ca să dea peste un robot. Vreau să poată discuta cu o persoană reală. S-a înțeles?

— O grămadă de oameni îl vor arăta cu degetul pe Magnus Tait, comentă Sandy Wilson.

— Nu e suficient să arate cu degetul. Suntem politicoși, dar ne facem foarte clar înțeleși că avem nevoie de probe.

Taylor făcu o pauză ca să se asigure că beneficia de toată atenția lor.

— Vom folosi echipa din Inverness pentru monitorizarea telefonului. Pot să facă asta în ture. E o situație fără precedent și trebuie să fim cât se poate de atenți. Cei care sună ar putea dori să rămână anonimi. N-au nicio șansă dacă-l cunosc pe cel care răspunde la telefon.

Își roti privirea prin cameră.

— Toată lumea e de acord?

Întrebarea era numai o formalitate. Toți știau că decizia fusese deja luată. Taylor se așeză pe un birou.

— Presupun că au ridicat cadavrul.

— E la pompele funebre. Cei de la CSI<sup>3</sup> au fost mai mult decât mulțumiți să scape de el. În după-amiaza asta o să fie transportat în sud, cu vaporul, pentru autopsie. Jane Meltham o să meargă cu el și o să fie prezentă la autopsie.

— Fata avea ceva asupra ei? O geantă, chei, portofel?

— N-avea geantă și nici chei. Un portofel în buzunarul de la haină. Morag i-a cercetat dormitorul ieri și a găsit o geantă. Nici acolo nu s-au găsit chei.

— Destul de ciudat, nu vi se pare? Că nu și-a luat cheile cu ea, adică. Cum intra înapoi în casă?

— Pe-aici oamenii nu încuie mereu ușile. Doar dacă sunt plecați mai mult timp. Poate că le avea la ea și i-au căzut din buzunar atunci când a fost omorâtă.

— Vreau să cercetăm cu mare atenție zona de lângă scena crimei. Cum putem face asta? Trebuie să aducem mai mulți oameni?

— În trecut ne organizam împreună cu Garda de Coastă, spuse Perez. Ne-au pus la dispoziție și echipa de pe faleză. Nu știu dacă a fost aprobată oficial...

— Dă-le-ncolo de aprobări oficiale. Știm cât timp ne-ar lua ca să mai aducem oameni aici. Dacă vine o furtună sau un viscol, am pierdut orice probă peste care am putea da. Pot să te tas să te ocupi de asta? Scoate-i pe deal imediat ce se poate.

— Sigur.

Nu exista un alt răspuns posibil, deși Perez nu știa cât timp avea să-i ia să organizeze totul.

— Apoi vreau să te duci la școală.

În plin avânt, Taylor vorbea foarte repede, stâlcind cuvintele din când în când, dar asta nu părea să-l afecteze.

— Spune-le că trebuie să vorbești cu toți cei de-a douășpea. Nu știu, organizează o adunare mai formală, dacă se poate. Vreau să subliniezi cât de important este ajutorul lor. Fă-o astăzi, cât timp se

---

<sup>3</sup> Biroul Crime și Investigații (n.red.).

mai află încă sub influența șocului, înainte să se împace cu ideea a ceea ce s-a întâmplat.

Stătea pe birou în fața lor, legănându-și picioarele ca un copil care nu putea să stea liniștit.

— Știu, elevii și profesorii nu se înțeleg întotdeauna. Exceptând un caz ca ăsta. Adică, pentru numele lui Dumnezeu, dă-le numărul de telefon de la linia specială. Spune-le că o să răspundă un om din afară, dar spune-le clar că pot să vorbească și cu tine, dacă asta preferă. Așa le dăm posibilitatea să aleagă. Trebuie să aflăm unde a fost Catherine în noaptea dinainte de a muri și cu cine își petrecea de obicei timpul. Vreau să știu totul despre iubii ei sau despre cei cărora le plăcea de ea.

Se opri ca să respire.

Urmă un scurt moment de liniște. Privind dincolo de inspectorul de poliție, Perez observă prin fereastra largă că întunericul nu mai era atât de dens. În curând avea să se lumineze.

— Există un individ pe care aș vrea să-l urmăresc, spuse Perez. Le-a dus pe fete acasă în noaptea Anului Nou. Știu unde locuiește. Ar trebui să fie destul de ușor să-l găesc prin școală.

— Și cu Magnus Tait cum rămâne? întrebă Sandy Wilson.

Nu-și putea ține niciodată gura, iar laudele lui Taylor îl făcuseră să devină extrem de încrezător.

— Vreau să zic, din moment ce-a ucis-o pe fată, chiar trebuie să ne mai chinuim cu toate astea?

Taylor sări jos de pe birou și se întoarse cu fața la Sandy. Perez se aștepta la o explozie. Inspectorul nu-i părea un om care să înghită proștii și, câteodată, i se părea că Sandy era cel mai mare prost din Shetland. Dar Taylor se controlă. Perez îi admiră efortul. Pe de altă parte, era conștient de faptul că desființarea unuia dintre oamenii din Shetland în fața colegilor lui n-ar fi ajutat la consolidarea relațiilor dintre Inverness și Lerwick. Probabil că inspectorul era și el conștient de acest lucru.

— Nu putem să eliminăm nicio variantă în această etapă a

cazului, spuse Taylor pe un ton calm. Știi cum stă treaba, Sandy, când ajungi la tribunal și dai de un avocat zelos, dornic să-și facă un renume. *Ce alte piste ați mai urmat, domnule inspector Taylor? Ce alte acțiuni ați mai întreprins? Sau ați fost atât de convins de vinovăția clientului meu încât n-ați vrut să săpați mai adânc?* Datoria mea e să obțin o condamnare, nu doar să duc un om în fața unui judecător. Nu s-a reușit asta atunci când a dispărut Catriona Bruce. Cu cineva ca Magnus Tait trebuie să umbli foarte atent. Înțelegeți ce zic, Sandy?

Perez se gândi că a te aștepta la înțelegere din partea lui Sandy Wilson era ca și cum te-ai aștepta ca porumbeii să înoate de-a lungul Capului Sumburgh. Dar Taylor se avântase deja într-o altă avalanșă de cuvinte și nu părea să sesizeze lipsa unui răspuns din partea polițistului.

— Îl ținem pe Tait sub observație. Câteva zile o să lucrăm la locul crimei. Din moment ce locuiește aproape, nici n-o să fie prea greu. Putem face asta nestingheriți. Dacă pleacă, îl urmărim. Nu mai vreau altă crimă. Dar noaptea trecută mă gândeam la ceea ce mi-a spus Jimmy. Mi-ai stricat somnul, Jimmy, dar aveai dreptate. Întâi analizăm celelalte opțiuni. Îl arestăm pe bătrân numai când și dacă suntem absolut siguri.

Grozav, se gândi Perez. *Deci acum e vina mea dacă lucrurile merg prost.* Își zise că Taylor era mult mai deștept și mai viclean decât își închipuise.

## Capitolul 15

Sally luă autobuzul către școală ca de obicei. În timp ce-l aștepta să sosească, consecințele uciderii Catherinei o lovira pentru prima dată cu adevărat. Până atunci, evenimentele din ziua precedentă fuseseră ca o dramă, atât de pline de emoții și diferite față de viața de zi cu zi încât nu avusese timp să le asimileze. Parcă s-ar fi uitat la un film. La un moment dat, filmul se terminase și ea se întorsese în lumea reală. Acum, în timp ce stătea în întuneric în stația de autobuz, cu picioarele deja înghețate și fără nimeni care să-i țină de urât, își dădu seama că asta era lumea reală. Absența Catherinei era mai palpabilă decât fusese vreodată prezența ei. Când era în viață, starea de spirit a Catherinei se schimba din cinci în cinci minute. Cu ea nu știai niciodată în ce ape te scalzi. Însă moartea era constantă. Sally simți că dacă ar fi întins mâna, ar fi putut să atingă golul pe care Catherine îl umpluse odată. Și ar fi fost dur și strălucitor ca gheața.

Sally ar fi putut să rămână acasă dacă ar fi cerut asta. Mama ei nu s-ar fi supărat, ba din contră, aproape că îi sugerase s-o facă. Când Sally coborâse la micul dejun, ea se întorsese de la aragazul unde amesteca în terciul de ovăz.

— Te simți bine? Ești sigură că vrei să te duci la școală? întrebă pe un ton înțeleghător.

Ar fi trebuit ca Sally să ezite doar o clipă pentru ca ea să adauge: *Ce-ar fi să rămâi acasă? Sunt sigură că toată lumea ar înțelege.*

Dar Sally îi răspunsese hotărâtă:

— Prefer să fiu cu ceilalți. Îmi ia gândul de la alte lucruri.

Iar mama ei dăduse aprobator din cap, gândindu-se probabil cât de curajoasă era fiica ei. Era ironic. Îi fusese groază să meargă la școală de sute de ori, inventând boli necunoscute, dureri de cap, de stomac. Mama ei nu arătase atunci nici urmă de înțelegere. Era fiică de învățătoare, deci nu avea cum să scape. Grămezile de cărți de

exerciții de pe raftul din bucătărie, listele întocmite cu sânguință de pe tabla lucioasă a mamei sale, toate astea îi aminteau întruna de ceea ce se întâmpla când străbătea curtea școlii în drum spre ore. Poreclele, remarcile răutăcioase, faptul că era mereu singură. Și nimic din toate astea nu se schimbaseră de când intrase la liceu. Copiii erau mai subtili în tortura lor, dar încă era un coșmar. Nici măcar Catherine nu înțelesese asta.

De dimineață, mama ei o întrebase dacă îi era poftă de terci la micul dejun. Ar fi preferat altceva? Un ou, poate? Când Sally fusese deranjată de faptul că se îngrășase și propusese să mănânce câteva zile fructe în locul terciului de la micul dejun, mama ei doar strâmbase din nas și îi răspunsese că nu și-a deschis restaurant. Nu-i înțelegea nevoia de a se integra printre ceilalți copii.

Tatăl lui Sally plecase deja la muncă atunci când ea se trezise. Nu era sigură cum interpretase el moartea Catherinei. De fapt, nu știa niciodată ce credea el în general. Se gândea, câteodată, că el avea o viață despre care nu știa nimeni nimic. Era modul lui de-a supraviețui.

După micul dejun, mama ei își trăsese haina pe ea.

— O să aștept autobuzul cu tine. Nu-mi place să te știu acolo de una singură.

— Mamă, sunt polițiști pe tot dealul.

Spusese asta pentru că ultimul lucru pe care și-l dorea era ca mama ei s-o bată la cap și să facă pe îngrijorata în încercarea de a-și băga nasul în viața ei ca să afle informații. Gândul la Robert Isbister o frământa atât de tare pe Sally, încât ar fi fost foarte greu să nu-i scape vreun amănunt despre el. Nu era momentul. Margaret nu s-ar mai fi oprit să vorbească despre el, despre cât de risipitor era și cum nu semăna deloc cu tatăl lui. Sally deja și-o închipuia cum s-ar fi maimuțărit. Nu fusese niciodată capabilă s-o înfrunte pe mama ei. Până la urmă ar fi ajuns să creadă o parte din lucrurile pe care le spunea. Iar pe ea numai visul de a fi cu Robert o ajuta să meargă mai departe.

Așa că acum stătea la curbura străzii și aștepta. Din când în când, capul mamei ei apărea la geamul de la bucătărie ca să verifice dacă nu fusese răpită sau ucisă. Încercă s-o ignore. Minte i se umplu dintr-odată cu amintiri despre Catherine. Deși încerca să se gândească la alte lucruri – vechile ei fantezii romantice cu Robert – imaginile cu Catherine nu voiau să dispară: ele două în Ajunul Anului Nou, mai întâi în Lerwick, apoi când se împleticeau pe drumul către casa lui Magnus Tait. Catherine fusese atât de stăpână pe ea în noaptea aceea – puternică și strălucitoare și invulnerabilă.

Îngrijitorul împrăștiase sare pe potecile care duceau la școală, transformând zăpada într-o mocirlă pe care o cărau pe încălțăminte și pe coridoare. În zona celor din clasa a zecea, câțiva copii se urcaseră pe masa de biliard, se îmbrânceau și chicoteau. Se gândi că păreau foarte mici. Radiatoarele erau pornite și condensul aluneca pe ferestre. Locul mirosea a spălătorie din pricina hainelor și mânușilor puse la uscat. Prima persoană pe care o întâlni fu Lisa, Lisa ai cărei sâni erau atât de mari că te mirai cum de reușește să stea dreaptă.

— Sal, o salută ea. Îmi pare foarte rău.

În școală părea că toată lumea era încă în faza în care considerau moartea Catherinei drept o dramă pusă în scenă pentru propriul lor amuzament. În timp ce mergea spre vestiarul ei ca să-și lase haina, Sally îi auzea cum şușoteau pe la colțuri, schimbând zvonuri și bârfe.

I se făcu greață.

Când deschise ușa, urmă un scurt moment de liniște. Apoi, dintr-odată, cu toții se înghesuiră jurul ei, dornici să-i vorbească, chiar și gașca de colegi care pusese stăpânire pe masa din mijlocul clasei, care de obicei erau prea îngâmfați ca să se amestece cu cineva din afara grupului lor. Nu se simțise niciodată atât de simpatizată. Nu avusese niciodată o prietenă ca lumea la școală. Catherine se apropiase cel mai mult, dar și ea era mult prea adâncită în propriile griji ca să-și bată capul cu Sally. Acum, ea era în centrul atenției. Se

strânseseră în jurul ei și o asaltară cu vorbe de compătimire: *Trebuie să fie groaznic. Știm cât de apropiate erați. Ne pare atât de rău! Apoi urmară întrebările, la început timide, apoi din ce în ce mai agresive: A vorbit poliția cu tine? Toată lumea spune că Magnus Tait e criminalul! A fost arestat?*

Înainte, când încerca să intre în anumite grupuri și nu fusese pe deplin acceptată de niciunul dintre ele, se străduise prea mult. Vorbise prea mult, răsese prea tare, se simțise mare, neîndemânatică și proastă. Acum, când voiau să audă ce avea de spus, îi lipseau cuvintele. Bălmăji niște răspunsuri, iar ei păreau s-o adore pentru asta. Lisa o cuprinse pe după umeri.

— Nu-ți face griji, îi spuse. Cu toții suntem alături de tine.

Sally știa că dacă ar fi auzit asta, Catherine și-ar fi băgat două degete pe gât, prefăcându-se că vomită.

Sally era tentată să-i spună Lisei și celorlalți că poate să vadă dincolo de zâmbetele lor false. Nu le părea deloc rău că murise Catherine. Cu siguranță n-o plăcuseră în mod deosebit atunci când era în viață. Lisa o numise „vacă îngâmfată din sud” chiar săptămâna trecută, când domnul Scott citise o bucată consistentă din eseul ei despre Steinbeck. Se bucurau de fiecare clipă. Nu le părea rău nici cât negru sub unghie că n-o să mai stea vreodată pe rândul din față la cursul de engleză.

Dar nu spuse nimic. Trebuia să reziste la școală și fără Catherine. Plus că se bucura de toate consolările, de brațul din jurul umerilor, de șoaptele încurajatoare. Nu mai conta ce credea Catherine despre ei. Catherine era moartă.

Clopoțelul sună și merseră cu toții la prima oră. Sally și Lisa aveau ora de engleză, așa că plecară împreună. Sally ura sala de engleză. Era amenajată în cea mai veche parte a școlii, unde camerele cu tavanul înalt erau mereu înghețate. Trebuiau să treacă pe lângă o vitrină plină cu păsări împăiate. Catherinei îi plăcuseră la nebunie păsările acelea. O făceau să râdă. Își adusese camera video să le filmeze, deși Sally nu pricepuse niciodată ce era așa amuzant la



ele. Catherine spusese că întreaga catedră de engleză ar fi fost un decor perfect pentru un film gotic.

Și în clasă dădu peste un public ahtiat. Lisa se comporta de parcă ar fi fost agentul ei: era protectoare, o încuraja, o ajuta să pună accentul pe cea mai emoționantă parte a poveștii. Sally tocmai relata discuția ei cu detectivul din Fair Isle când domnul Scott intră în clasă. Fetele care formaseră publicul se lăsară fără tragere de inimă să alunece de pe pervazul unde își încălziseră picioarele la radiator și se îndreptară agale spre locurile lor. Nu era nicio grabă. De obicei, niciun profesor nu le inspira frică sau respect. Iar astăzi, cu atât mai mult, știau că li se va îngădui orice.

Domnul Scott era un tânăr necăsătorit, abia ieșit de pe băncile facultății. Toată lumea spunea că îi plăcuse de Catherine. De aia avea ea note bune și de aia îi lăuda el atât de mult lucrările. Pentru că încerca să-i intre în grații. Și poate că exista un sâmbure de adevăr în toate zvonurile astea. Sally îl surprinsese holbându-se la Catherine când credea că nu-l vede nimeni. Ea știa ce înseamnă dorința neîmpărtășită. Visase la Robert Isbister de luni întregi, încă de când se întâlniseră prima dată. Era de ajuns să-l vadă pe undeva prin oraș ca să roșească. Da, Sally putea să recunoască semnele.

Domnul Scott era un bărbat palid și slab. *Un vrej de rubarbă de seară*, cum spunea mama lui Sally, care-l văzuse într-o seară la o ședință cu părinții. Astăzi, în lumina cenușie a iernii, părea mai palid decât de obicei. Își sufla nasul întruna. Sally se întrebă dacă plânsese. Catherine fusese mereu foarte critică la adresa lui. Spunea că e un profesor de engleză de rahat și un om jalnic. Dar ea vorbea în general rece și dur, cu toate că nu credea întotdeauna ce zicea. Uitându-se la el acum, când încerca să vorbească fără să izbucnească în lacrimi și strângea în mână batista mare și albă, lui Sally i se păru chiar simpat. Acum, că era populară, își permitea să fie generoasă.

După ce făcu prezența, domnul Scott rămase tăcut o clipă. Părea foarte serios și ușor ridicol. Oare Catherine îl dusesese de nas

vreodată? Doar așa, de amuzament. Părea că-i e foarte greu să vorbească.

— În dimineața asta vom avea un program puțin diferit. Orele se vor ține normal până la pauză, apoi va avea loc o reuniune specială doar pentru cei de a douăsprezecea. E o ocazie să ne amintim împreună de Catherine alături de tatăl ei. Unul dintre detectivii care lucrează la caz va veni să stea de vorbă cu noi.

Făcu o pauză, privind mohorât și destul de teatral în jurul clasei.

— Știu că suntem cu toții profund îndurerați de această tragedie. Dacă simțiți nevoia să vorbiți cu cineva astăzi, profesorii vor fi la dispoziția voastră. Putem aduce și un specialist în consiliere, dacă sunteți de părere că v-ar ajuta. Nu trebuie să fiți singuri în durerea voastră. Cu toții suntem aici ca să vă susținem.

Sally și-o imaginea pe Catherine strâmbându-se și dându-și ochii peste cap. Realiză cu surprindere că, lângă ea, Lisa plângea pe rupte.

La reuniunea specială curseră multe lacrimi. Chiar și unii dintre băieți păreau extrem de marcați de eveniment. Unii probabil erau chiar sinceri. Spre deosebire de Sally, pentru Catherine fusese mai ușor să se apropie de băieți decât de fete. Însă, până chiar și tâmpiții școlii – bătașii, fotbaliștii și scandalagii – păreau mișcați. La un moment dat, Sally crezu că e singura persoană din cameră care încă mai avea ochii uscați. Spre final își atinse obrazul cu un șervețel, așa încât să nu pară că are o inimă de piatră. Se întrebă dacă era ceva în neregulă cu ea. De ce nu putea să plângă? Dar știa că nici Catherine n-ar fi plâns. Ar fi luat peste picior ipocrizia și patosul.

— Prostii insipide! comentase ea într-o seară când văzuseră la televizorul din mica ei cameră agitația provocată de moartea unei vedete rock într-un accident de mașină.

Sally nu știuse ce înseamnă „insipide” și căutase în dicționar. Acum refuză să se lase atrasă într-o durere prefăcută și murmură aceleași cuvinte.

Polițistul care venise să stea de vorbă cu ea acasă era pe scenă

alături de director. Sally îl văzu imediat ce intră. Prezența lui i se părea deranjantă și, cu toate că încercă să n-o facă, își tot arunca privirea spre el. Era clar că se străduise să se îmbrace potrivit pentru eveniment. Purta o cămașă gri, o cravată sobră și un sacou, dar impresia de ansamblu era una de neglijență. Părea că împrumutase hainele și le aruncase pe el în ultima clipă. Nu putea să-și dea seama dacă o recunoscuse în mulțimea de chipuri.

Nu-l auzi pe director când făcu prezentările, pentru că-l urmărea pe polițist în timp ce acesta se pregătea să vorbească. Își aranjă cravata și își adună hârtiile pe care le pusese pe podea lângă scaun. Sally îi intui nervozitatea. Ea însăși simțea un nod în stomac. El se ridică în picioare, se uită la cei din sală și le spuse cât de rău îi părea pentru modul în care murise Catherine. Era o lovitură dublă pentru ei, pentru că o cunoșteau atât pe Catherine, cât și pe tatăl ei. Sally se gândi că polițistul era unul dintre puținii oameni din sală căruia *chiar* îi părea rău. Era ciudat, n-o cunoscuse niciodată pe Catherine. Apoi se gândi că, poate, lui îi era mai ușor să fie trist pentru că n-o cunoscuse vreodată. În mintea lui, Catherine putea fi oricine își dorea el să fie.

Apoi începu să le explice cât de important era ca poliția să o cunoască pe adevărata Catherine.

— Acum, după un asemenea șoc, nu ne putem imagina de ce-ar fi dorit cineva să o ucidă. Vrem să ne amintim de ea cu dragoste. Dar acesta nu e un moment potrivit pentru sentimente, ci pentru sinceritate. De aceea, e foarte important să aflăm absolut totul despre ea. Poate că existau părți din viața ei pe care ar fi preferat să le țină ascunse. Acum nu mai are această opțiune. Dacă știți, sau dacă bănuiți că a fost implicată în activități care puteau conduce, chiar și indirect, către acest deznodământ tragic, aveți datoria să împărtășiți acele informații cu mine. Dacă ați avut orice fel de relație cu ea, este foarte important să vorbesc cu voi. Voi rămâne în școală toată ziua. Domnul Shearer mi-a permis să folosesc biroul domniei sale. Dacă doriți să vorbiți cu un polițist care nu lucrează de obicei în Shetland,

și asta poate fi aranjat.

Tocmai se pregătea să coboare de pe scenă, când se întoarse iarăși către ei.

— Veniți să vorbiți cu mine, insistă el. Cu toții știți mult mai multe despre Catherine decât știu eu. Cu toții puteți contribui cu ceva important.

Apoi plecă și prin sală se răspândi un murmur slab. Nici urmă de comentariile cinice care erau răspunsul obișnuit la discursurile adulților. Sally nu avea niciun dubiu că urmau să stea la coadă la ușa directorului. Cu toții doreau să-și joace rolurile în piesa aceea macabră. Se întrebă ce părere urma să-și facă polițistul după cele auzite.

## Capitolul 16

Stând pe scena din mijlocul sălii supraîncălzite și privind în jos la toți cei prezenți, Perez se gândi că totul nu era decât o mare pierdere de timp și efort. Probabil că Sandy Wilson avea dreptate. Urmau să-l aresteze pe Magnus Tait pentru omucidere și toată tevatura aceea era inutilă. Plus că toți elevii erau deja șocați de crimă. De ce să-i oblige să scoată la lumină secretele murdare ale Catherinei? De ce să n-o lase să se odihnească în pace?

Și el fusese elev aici și probabil că asta avea legătură cu disconfortul pe care-l resimțea acum. Ar fi preferat să se întoarcă la Ravenswick și să supravegheze cercetările de pe deal. S-ar fi simțit mai curat afară, în aer liber. Nu-i plăcea să se afle în școală. Nu fusese niciodată vreun mare savant, dar nici vreun tâmpit. Problema era că tânjea într-un mod aproape bolnăvicios după casă. Îi era dor de părinți, de grădină și de insulă. Fusese fericit în mica școală de acolo. Avuse un singur profesor și era rudă cu cei mai mulți dintre copii. Trăise un adevărat șoc atunci când plecase la vârsta de doisprezece ani ca să locuiască într-un cămin. Nici asta n-ar fi fost atât de rău dacă s-ar fi putut întoarce acasă la fiecare sfârșit de săptămână, dar Fair Isle nu era ca alte locuri. Vaporul nu reușea mereu să ajungă la destinație și, dacă vremea era cețoasă sau bântuită de furtuni, avionul nu putea să aterizeze pe pista de la poalele Ward Hill.

Prima dată stătuse numai șase săptămâni. Se simțise abandonat, chiar dacă mama lui îl suna la intervale regulate. Își dorea același lucru pentru proprii lui copii?

Când se așeză la biroul directorului școlii, își aminti de prima lui vizită acasă. Vacanța din octombrie, de la jumătatea semestrului. O săptămână întreagă se perpelise la gândul că ar fi putut izbucni o furtună, dar fusese o zi uscată de toamnă, cu un iz de gheață în aer. Li se dăduse liber încă de vineri dimineață, pentru că atunci circula

vaporul. Un autobuz îi transportase până la Grutness și ajunseseră la timp ca să vadă cum vaporul *Bunul Păstor* se apropia de țărm dinspre sud. Bunicul lui era pe atunci comandant de navă, iar tatăl său făcea parte din echipaj. Cum stătea înghesuit în timonerie lângă tatăl lui, Jimmy hotărâse să nu se mai întoarcă niciodată în Lerwick. Nu-l puteau obliga. Mânca din biscuiții cu smochine ai bunicii, care păreau să aibă un gust pregnant de sare și motorină. Bineînțeles, când sosise momentul să se întoarcă, se întâlnise cu ceilalți copii la primele ore ale dimineții întunecoase din North Haven și urcase pe vapor fără niciun comentariu. Nu se putea face de râs în fața părinților.

Era conștient că ceea ce-i declanșase amintirile era apropierea concediului pe care urma să-l petreacă la Skerry, nu doar mirosurile și zgomotele din Liceul Anderson. În seara aceea trebuia să aibă o discuție cu mama lui. Nu se aștepta la o decizie imediată, dar era important să se gândească la tonul pe care urma să poarte discuția. Nu voia ca ea să-și facă speranțe deșarte dacă nu exista vreo șansă să-l intereseze terenul.

Încă se gândea la asta când auzi o bătaie în ușă. Nu se simțea în largul lui la biroul directorului, i se părea o obrăznicie că se afla acolo. Urmă o pauză. Își dădu seama că persoana aștepta un răspuns.

— Intră! strigă el, simțindu-se din nou ca un impostor. Intră!

Se pregătise să întâmpine un elev, să fie neprotocolar și prietenos, dar ușa se deschise și un adult care părea destul de timorat își făcu apariția. *Doar un adult*, își zise el. Bărbatului părea că îi lipsește ceva. Părea că ar mai fi putut să crească, măcar să se mai întrezeze. Hainele atârnavă pe el. În același timp, avea aerul cuiva ajuns prea repede la vârsta a doua. Nu numai că era adus de spate, dar hainele pe care le purta – o cămașă și un pulover cu guler rotund, peste care purta o jachetă din material reiat – defineau uniforma unui profesor în prag de pensionare. Perez se ridică de pe scaun și-i întinse mâna. Bărbatul se apropie.

— Mă cheamă David Scott. Aș vrea să stăm puțin de vorbă despre Catherine.

Accentul era englezesc, genul de accent pe care Perez îl auzise în școlile publice. Scott se uită în jur, de parcă ar fi căutat un loc unde să se așeze, cu toate că scaunul se afla chiar în fața lui.

— Am fost profesorul de engleză al Catherinei. I-am fost și diriginte.

Perez dădu din cap. Scott se așeză pe scaun.

— Voiam să vorbesc eu cu dumneavoastră înaintea vreunui elev... Sunt conștient că au existat unele zvonuri.

Perez așteptă.

— Am admirat-o pe Catherine. Stăpânea excelent limba engleză. Era foarte inteligentă.

Scoase o batistă mare din buzunarul jachetei.

Nu se pregătea să continue, așa că Perez îl întrebă:

— V-ați întâlnit vreodată cu ea în afara școlii?

Bănuia că inteligența nu constituise singura atracție.

— O singură dată.

Scott arăta jalnic.

— A fost o greșeală.

— Ce s-a întâmplat?

— Citea cu mult peste programa școlară. Literatură contemporană. Era foarte reconfortant. Cei mai mulți dintre elevii mei sunt interesați de materie numai cât să treacă un examen. Nu-i interesează cărțile în sine.

Făcu o pauză, dându-și seama că nu răspunsese la întrebare.

— Voiam s-o încurajez, s-o ajut să se folosească de entuziasmul ei. Nu mi se părea că Euan o făcea suficient, chiar dacă și el predă tot limba engleză. I-am sugerat să ieșim la o cafea într-o seară, după ore, ca să-i recomand o listă cu cărți.

— Ea ce a răspuns?

— Că o ieșire la cafea nu duce la literatură. Mi-a propus să cumpărăm o sticlă de vin și să ne întâlnim în apartamentul meu. I-

am răspuns că nu era o idee bună. Ar fi pierdut autobuzul și ocazia de a pleca acasă cu tatăl ei. De obicei venea și pleca de la școală cu autobuzul. Euan e dependent de muncă. Vine foarte devreme și muncește până târziu.

Perez își zise că Scott știa destul de multe despre rutina zilnică a Catherinei.

— Mi-a spus că nu conta. Puteam s-o duc eu acasă. Nu conta cât de târziu ajungea. Tatăl ei era obișnuit cu asta. Sau, dacă nu voiam, putea să rămână la niște prieteni.

— Și ați fost de acord? Cu vinul și discuția intelectuală?

— N-am crezut că putea fi ceva rău.

Ceea ce, desigur, era o aiureală. Fusesse tentat pentru că ea era frumoasă și strălucitoare, iar el nu dorea să pară la fel de plictisitor ca alți profesori. Dar știa că se juca cu focul. Probabil că fiorul dat de un lucru interzis făcea parte din ceea ce-l atrăgea. Dar care să fi fost atracția din punctul de vedere al fetei? Sigur nu se îndrăgostise de tânărul acela sec, conservator, care-și dădea importanță. Iar Perez își crease o anumită imagine despre ea care nu cuprindea slăbiciunea pentru profesorii naivi și prostuți.

— I-a spus tatălui ei ce planuri avea?

— Sigur. I-a trimis un mesaj în care-i spunea că ajunge târziu.

— I-a spus că e cu dumneavoastră?

El roși.

— Nu știu. N-am văzut mesajul.

— A fost o seară reușită?

— Nu, v-am spus deja.

În voce i se simțea iritarea. Poate că-i părea rău că dăduse ascultare impulsului de moment și vorbise cu Perez.

— A fost o greșeală. N-ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu așa ceva.

— De ce? Întrebă Perez. Mă gândesc că nu există un sentiment de împlinire mai mare decât atunci când susții un elev talentat.

— De asta am și hotărât să devin profesor.



Scott se opri și îl studie cu atenție, crezând îl ia peste picior.

— Dar foarte puțini elevi chiar sunt interesați, chiar doresc să învețe.

— Povestiți-mi despre seara petrecută cu Catherine.

— A fost în ultima săptămână a semestrului. Toată lumea era cuprinsă de spiritul de sărbătoare. În vreun alt moment nici nu cred c-aș fi dat prea mare atenție propunerii ei dar, chiar înainte de Crăciun, regulile sunt ceva mai relaxate. Era deja întuneric când am părăsit clădirea școlii și, bineînțeles, afară era ceață. Probabil că vă amintiți de acele câteva zile de la mijlocul lui decembrie când ceața nu s-a ridicat deloc și n-a fost nici strop de lumină. Catherine mă aștepta în fața cancelariei. Vreau să spun că întâlnirea noastră nu a fost ascunsă sau secretă. Putea să ne vadă oricine.

Acum, că începuse să vorbească mai liber, Scott părea să se simtă ușurat că împărtășea experiența aceea cu altcineva. Parcă ar fi uitat că Perez era polițist.

— Avea o stare de spirit foarte bună. Era chiar veselă. Am pus asta tot pe seama sfârșitului de semestru. E o perioadă nebună... pregătirile pentru chefuri, dansurile de Crăciun – toată lumea pare fericită. În timp ce mergeam, Catherine fredona o melodie. N-am recunoscut melodia, dar mi-a rămas în minte după aceea, m-a bântuit. S-a oferit să cumpere ea vinul. I-am spus că aveam o sticlă acasă, că nu era nevoie. Bineînțeles că nu doream să intre în vreun magazin cu băuturi și să încalce legea. Am sperat că până ajungem acasă o să uite de vin și o să accepte cafeaua. Apartamentul meu e în oraș, aproape de muzeu. Ceața părea și mai deasă acolo. Chiar și cu toți stâlpii de iluminat ar fi fost ușor să ne rătăcim. Când am ajuns în apartament, părea foarte relaxată. Mi-a studiat biblioteca, apoi a ales un CD. Catherine era singură la părinți și probabil era mult mai obișnuită cu adulții decât cu niște colegi de vârsta ei. Avea aproape șaptesprezece ani, dar nu simțeam că vorbesc cu cineva mai mic ca mine. Până la urmă, între noi nu erau decât opt ani diferență. A vorbit mult despre filme. Îl tot lauda pe un regizor despre care nu

auzisem niciodată. M-a făcut să mă simt ridicol și ignorant. Atunci mi s-a părut firesc să desfac o sticlă de vin și să-i ofer și ei un pahar. Eram chiar îngrijorat, îmi amintesc, de ce impresie avea să-și facă despre mine. Oricum, bănuiam că era cu mult mai versată decât mine, cel puțin în ceea ce privește băutura.

Tăcu brusc.

— Ați vorbit despre cărți? Întrebă Perez cu blândețe.

Nu voia să-i distrugă starea. Voia ca Scott să rămână în starea în care-și aducea aminte cum stătea în acea cameră, cu draperiile trase care ascundeau ceața de afară, alături de o fată frumoasă și de un pahar de vin.

— O, da. Tocmai terminase de citit romanul *Affinity* al Sarei Waters<sup>4</sup>. Era foarte impresionată de scriitură, de stilul victorian. Am fost încântat pentru că eu îi recomandasem cartea. Este un mare compliment, nu-i așa, când cineva e impresionat de o carte care-ți place și ție. Se creează o legătură, un fel de intimitate.

— I-ați spus și ei asta?

Scott roși.

— Nu sunt sigur. Poate că nu cu aceste cuvinte.

— E genul de idee care poate fi interpretată greșit. Din cauza asta întreb. Poate Catherine și-a făcut o impresie greșită...

— Da, răspunse Scott cu recunoștință. Da, mi-e teamă că exact asta s-a întâmplat.

— În ce sens?

— Nu chiar atunci, ci în timp ce se pregătea să plece. Eram în mijlocul unei conversații despre literatura polițistă. Descoperiserăm că împărtășeam o afinitate pentru scriitoarele britanice de pe vremuri, deși eu o apăram pe Dorothy Sayers, iar preferata ei era Allingham<sup>5</sup>. Apoi a primit un mesaj. A spus că trebuia să plece. Am

---

<sup>4</sup> Scriitoare galeză (n. 1966) renumită pentru romanele ei, a căror acțiune se petrece în epoca victoriană (n.red.).

<sup>5</sup> Margery Allingham (1904-1966), scriitoare britanică de literatură polițistă (n.red.).

crezut că mesajul era de la tatăl ei și m-am oferit imediat să o conduc până acasă. Fusesem foarte atent cu băutura, așa că n-ar fi fost o problemă. Vedeți, domnule inspector, n-am fost complet iresponsabil. Dar ea a spus că nu se ducea acasă. Mesajul era de la un prieten cu care trebuia să se întâlnească în Lerwick. Trebuie să recunosc că mă simțeam eliberat. Vremea era groaznică și nu-mi surâdea ideea să conduc până în Ravenswick. S-a întâmplat când era la ușă. O ajutam să-și pună haina. Am sărutat-o. Mi s-a părut un lucru firesc. Îmi luam rămas-bun de la o prietenă. N-au existat conotații sexuale, nu neapărat. A reacționat exagerat. Așa cum ați zis și dumneavoastră, probabil îmi interpretase greșit intențiile. M-a împins, m-a ținut la distanță, s-a uitat la mine cu dezgust. Apoi s-a întors și a plecat înainte să apuc să-mi cer scuze. Nu părea supărată. Adică n-au curs lacrimi, nimic de genul ăsta. Doar a plecat. Voiam să fug după ea, apoi mi-am zis că era mai bine s-o las să plece. Nu trebuia să fac mare caz din asta. Puteam să vorbesc cu ea a doua zi la școală. Dar în ultimele două zile ale semestrului m-a evitat. Nu era în clasă când făceam prezența. M-am bucurat când au venit sărbătorile. Speram ca în semestrul următor să avem un nou început. Dar, bineînțeles, acum nu se mai poate.

— De ce ați venit să predați în Shetland?

Întrebarea păru să-l aducă pe Scott înapoi în prezent. Zâmbi slab.

— Presupun că-mi doream o aventură. M-am gândit că exista o perspectivă incredibilă... Că va fi o muncă originală, inovatoare.

*Ah, credeai că o să culturalizezi niște băștinași ignoranți!*

— Plus că nu eram sigur dacă o să mă descurc într-o școală de la oraș.

— Dacă nu v-ar fi fost elevă, cum ar fi stat lucrurile între dumneavoastră și Catherine?

Perez aruncă întrebarea în timp ce Scott se pregătea să plece.

Profesorul rămase o clipă pe gânduri.

— Aș fi fost sincer cu ea și i-aș fi spus ce simțeam: că îi eram devotat și că eram dispus s-o aștept.

Își ridică geanta și părăsi camera.

Perez știa că răspunsul acela era o aiureală dramatică, dar tot rămase emoționat. Simțise demnitatea din vorbele lui Scott. Își zise că, din nou, de vină era incontinența emoțională. Chiar nu avea niciun motiv pentru care să-i plângă de milă.

Altă bătaie în ușă îi întrerupse gândurile. În birou intră un băiat subțirel care ținea sub braț un hanorac făcut ghem.

— Scuzați-mă, domnule.

Iarăși un accent britanic.

— Mi s-a spus că doriți să mă vedeți. Am dus-o pe Catherine acasă la Ravenswick în Ajunul Anului Nou. Numele meu e Jonathan Gale.

În vreme ce se așeza, Perez văzu cât era de supărat. Avea ochii roșii. Altul care se îndrăgostise de Catherine. Fata părea să-i fi prostit pe toți.

## Capitolul 17

Fran așteptă până pe ia mijlocul după-amiezii înainte să o ia pe Cassie de acasă de la Duncan. Când se trezise, poliția era tot pe câmp, acolo unde fusese descoperit cadavrul. Bărbați în impermeabile cutreierau zona din spatele casei, de-a lungul mlaștinii. Nu voia ca fiica ei să pună întrebări despre ceea ce se întâmpla. Nu era încă pregătită să-i explice. O sună pe Margaret Henry să-i spună că n-o va aduce pe Cassie la școală.

— A rămas la tatăl ei aseară. M-am gândit că așa ar fi cel mai bine...

— Bineînțeles, o liniști Margaret. Trebuie să fiți tare îngrijorată să locuiți atât de aproape de Hillhead. O să ne bucurăm cu toții când o să se termine totul și când bărbatul acela va fi în spatele gratiilor.

De parcă n-ar fi existat niciun dubiu în legătură cu identitatea inculpatului.

Fran se gândi că Duncan avea o imagine de prinț moștenitor al Shetland-ului. Nu își dăduse seama de asta când se căsătorise cu el, nu-și dăduse seama că era ca și cum un muritor de rând s-ar fi căsătorit cu cineva din familia regală. Familia lui locuise pe insulă de generații întregi. Dețineau terenuri, bărci și ferme. Locuia într-o casă mare din piatră, aproape un castel. Un castel în paragină, asta până când intrase petrolul în ecuație. Familia lui construisese conductele companiilor petroliere la prețuri care însemnau că Duncan nu trebuia să mai muncească vreodată. Totuși muncea, deși Fran nu fusese niciodată sigură de ce. Își acordase singur titlul de consultant.

*Dă-l încolo de petrol, îi spusese la puțin timp după ce se cunoscuseră. Viitorul insulei depinde de turism de tip eco.* Se pregătise să reprezinte Shetland-ul în lumea întreagă, să-i sfătuiască pe afaceriștii locali, să încurajeze arta indigenă și meșteșugurile. Avea un birou în Lerwick și se întâlnea cu oameni importanți din

Glasgow, Londra și Aberdeen. Părea să aibă putere, iar asta era unul dintre lucrurile care-l făceau atrăgător. Există o încărcătură sexuală în viteza cu care șofa și în apelurile internaționale pe care le făcea de pe mobil. Fran fusese sedusă de toate astea.

Îl întâlnise când o trimiseseră în Shetland să facă fotografii pentru un articol despre o tânără creatoare de modă din Yell care-și vindea minunatele tricotaje în magazine exclusiviste din New York și Tokyo. Nu și din Londra. Londra nu le accepta deși, imediat după apariția articolului, creatoarea începuse să primească scrisori și de la case de modă britanice.

Duncan venise cu ideea articolului – Fran bănuia că o făcuse în calitate de consultant – și o întâmpinase la aeroport. O fermecase. Era pe la mijlocul verii. O invitase la masă în oraș, apoi o dusesse cu mașina până în vest. Se plimbaseră de-a lungul stâncilor și admiraseră în depărtare farul Foula. Făcuseră dragoste într-un pat moale, pe o navă din Scalloway transformată în casă de locuit. Lăsaseră ferestrele deschise ca să asculte zgomotul mării și să se bucure de lumina nesfârșită. Fran crezuse că locuia acolo, nu-și dăduse seama că era doar una dintre proprietățile pe care le deținea și care era destinată turiștilor. Era doar o părticică din imperiul lui.

Crezuse că asta fusese tot, nici prin cap nu-i trecuse că o să-l mai vadă vreodată. A doua zi de dimineață luase avionul înapoi către casă, extenuată și puțin rușinată. Fusese prima ei aventură de-o noapte. Apoi el apăruse în biroul ei din Londra, cu șampanie și cu unul dintre cele mai frumoase pulovere făcute de tânăra creatoare. Fran știa că-l costase cât salariul ei pe-o lună întreagă. *O să ai nevoie de ceva călduros când vii să te muți cu mine. Dar asta nu înseamnă că nu poți să fii strălucitoare...*

Și, în cele din urmă, se întorsese ca să locuiască împreună, pentru că fusese la fel de credulă precum restul femeilor din viața lui. Și, oricum, se îndrăgostise de insule chiar de la acea primă vizită. Oare se îndrăgostise de Duncan sau de meleagurile acelea? Ar fi convins-o o șampanie și un pulover scump să se mute în Birmingham?

Nu s-au căsătorit până când n-a rămas însărcinată cu Cassie. Nu putea spune că plănuiseră sarcina într-un mod minuțios, dar Fran a fost surprinsă de atitudinea echivocă a lui Duncan. Se aștepta să fie la fel de emoționat ca și ea. Sarcina era o dramă, nu-i așa? Iar el adora dramele.

— În cazul ăsta, presupun că ar trebui să ne căsătorim, îi spusese el, parcă sperând ca ea să-i sugereze o altă opțiune.

— De ce? răspunsese ea deznădăjduită.

Până la urmă, era o femeie independentă.

— Nu trebuie neapărat să ne căsătorim. Putem să rămânem ca acum. Doar că vom avea un copil.

— Nu. Dacă avem un copil, atunci trebuie neapărat să ne căsătorim.

Într-un fel, era un soi de cerere în căsătorie. Ea visase la asta, dar își imaginase ceva minunat. Paris, cel puțin.

Apoi, când Cassie avea șase luni, Fran îl prinsese în pat cu o altă femeie, mai în vârstă, o altă figură aristocrată din Shetland, descendentă a casei regale norvegiene. Și ea era măritată. Se pare că relația lor dura de ani de zile, chiar de mai înainte ca Fran să fi intrat în scenă. Mulți dintre prietenii lor știuseră despre asta și o luaseră ca atare. Fran o cunoștea pe Celia, ba chiar o considerase o prietenă apropiată. Era genul de femeie pe care Fran și-ar fi dorit-o drept mamă – puternică, independentă, originală. Avea un stil neobișnuit printre femeile de pe insulă – purta mult negru și ruj roșu strălucitor, cercei lungi din argint, scoici sau chihlimbar. Se măritase împotriva dorințelor familiei.

Fran împachetase toate lucrurile copilului și luase primul avion spre sud. Nici nu voise să asculte explicațiile lui Duncan. Îl considera jalnic. Ce ți-e și cu complexul ăsta oedipian! Își dădea seama că Duncan n-ar fi renunțat niciodată la Celia. Așa că hotărâse să-și refacă propria viață înapoi la Londra. Se simțea mai rănită de trădarea femeii pe care o admirase decât de cea a soțului ei.

Apoi, când Cassie se apropiase de vârsta la care trebuia să

meargă la școală, Fran trecuse printr-o criză personală. Tocmai încheiase dur o relație. Nimic neobișnuit. Nimic nobil sau înălțător. Simțise nevoia să fugă și să se ascundă. Orgoliul îi fusese făcut praf. Ura ideea că ar putea să retrăiască umilința aceea în conversațiile cu prietenele ei. Shetland era suficient de departe, plus că se convinsese că, până la urmă, nu era corect față de Cassie să o priveze de compania tatălui ei. O fi fost el un jeg de om, dar își iubea fiica. Ea nu-și cunoscuse niciodată tatăl. Le părăsise pe ea și pe mama ei când Fran era doar un copil. Începuse o nouă viață și-și întemeiase o nouă familie. Nu mai voise să știe nimic de ele. Asta lăsase o cicatrice adâncă în sufletul ei, care încă o durea. Își dorea ceva mai mult pentru Cassie.

Rememora toate astea în timp ce conducea încet pe străzile acoperite cu polei, traversând întinderea golașă a mlaștinii cu turbă. Ca întotdeauna, ajungea la aceeași întrebare: ce văzuse Duncan la Celia? Poate că avea un fel de senzualitate ciudată, însă, în același timp, avea și un fiu adult. Sub vopseaua scumpă, părul îi era cărunt. Fran era convinsă că ar fi fost capabilă să concureze cu ea. Întrebarea, care încă îi provoca sentimente de furie și nesiguranță, îi luă gândul de la moartea Catherinei Ross și de la bătrânul nebun din Hillhead.

De obicei, când o lua pe Cassie, nu petrecea niciun moment cu fostul ei soț. Vorbea suficient cât să fie politicoasă, cât să dea senzația de normalitate de dragul lui Cassie. În ziua aceea însă, era tentată să-și petreacă ceva mai mult timp acasă la el. Nu-și dorea să se întoarcă imediat înapoi la casa din Ravenswick. Nu se mai simțea în siguranță acolo, chiar dacă poliția și Garda de Coastă patrulau pe deal. În Londra, în cartierul în care locuia, aveau loc frecvent jafuri și violuri, ba chiar fusese și un schimb de focuri chiar pe strada ei. Totuși, nu se simțise niciodată atât de expusă.

Casa lui Duncan se afla pe un teren imens din apropierea unui golf nisipos. Era uriașă, cu patru etaje, un colos gotic de granit și marmură, o casă de poveste cu câte un turn la fiecare colț. Era



construită pe coasta unui deal, la adăpost de vânturile sălbatice. O latură era împrejmuită de o pădure de platani, singurii copaci de pe o întindere de treizeci de kilometri. Își aminti când văzuse prima dată casa. Duncan o pusese să țină ochii închiși până ajunseseră aici. Când îi deschisese, se trezise pe un tărâm de basm. Își imaginase cum ar fi să locuiască acolo la bătrânețe, înconjurată de nepoți.

Aici, la adăpostul dealului, șoseaua nu era acoperită de zăpadă. Soarele începuse să se ivească. În timp ce se apropia de casă, Fran văzu că Duncan era pe plajă cu Cassie. Adunau lemn de plută. El făcea mereu un foc în aer liber pentru *Up Helly Aa*. Fran își dădu seama că festivalul era pe cale să înceapă. Era organizat în Lerwick, în fiecare an, în ultima joi din ianuarie. Pentru cei din sud, cam la asta se limita percepția lor despre Shetland: suita de bărbați îmbrăcați în vikingi și barca lungă purtată cu alai pe străzi înainte să fie arsă – imaginile tipice promovate de comitetul pentru turism ca să sporească numărul de vizitatori pe timp de iarnă. Când a trecut cu mașina printre stâlpii de piatră masivi ai porții, îi pierdu din vedere pe Cassie și pe fostul ei soț. Parcă în fața ușii de la intrare.

Celia își împărțea timpul între casa lui Duncan și reședința ei de la marginea Lerwick-ului, unde locuia împreună cu soțul ei. Nu părea să fie deranjată de numeroasele aventuri ale lui Duncan. Îi făcea pe plac așa cum procedase și cu băiatul ei adult. Lui Fran i se părea foarte dificil să se comporte civilizată cu ea, așa că încerca s-o evite pe cât posibil. La fel făcu și acum. Ocoli casa și se îndreptă către plajă. Un zid alb din piatră despărțea grădina de plajă. De-a lungul zidului, cineva adunase grămezi de alge, lăsându-le să se descompună ca să se transforme în îngrășământ.

Între timp, Duncan și Cassie renunțaseră să caute lemne. Duncan arunca pietre pe suprafața apei, făcându-le să sară de câteva ori înainte să se scufunde. Cassie desena ceva cu un băț pe nisip, încruntată din pricina concentrării. Auzi zgomotul pe care-l făceau ghetele mamei ei și se întoarse cu un chiot de bucurie. Fran îi admiră desenul de pe nisip. Valurile începuseră deja să-l șteargă pe

la margini.

— Cine este?

Era imaginea unei persoane cu o figură plictisită și păr țepos, cu niște degete enorme la mâini. Spera ca fiica ei să-i spună că o desenase chiar pe ea. Știa că nu trebuie să existe vreo competiție pentru afecțiunea lui Cassie, dar nu se putea abține să nu se îngrijoreze în privința asta. Vechea ei nesiguranță. N-ar fi putut suporta ca fetița s-o deseneze pe Celia.

— E Catherine. A murit. Fata se uită în jos la desen. Nu-ți dai seama?

Fran privi furioasă peste capul lui Cassie către Duncan. Arăta epuizat. Ochii îi erau roșii și părea tras la față. *Începe sa devină prea bătrân pentru stilul ăsta de viață*, își zise ea.

El ridică din umeri.

— Nu i-am spus nimic. Eram în magazinul din Brae azi de dimineață și oamenii vorbeau. Știi cum e.

Cassie se întoarce și porni în goană spre casă, cu mâinile întinse în lateral, de parcă ar fi vrut să-și ia zborul. Ei o urmară mai încet.

— Ce spuneau?

Duncan ridică din nou din umeri. Îi veni să-l pocnească.

— Toată lumea e foarte șocată, la fel ca atunci când a dispărut Catriona. Toată comunitatea stă cu sufletul la gură. Așteaptă să treacă și răul ăsta ca să se întoarcă la normalitate.

— Pe Catriona n-au găsit-o niciodată, comentă ea.

— Oamenii uită, viața merge mai departe.

— Asta n-o să mai uitate. Nu două fete.

— Hai să stai aici o vreme, îi propuse el deodată. Să stai amândouă. Aș fi mai liniștit. Am putea s-o ducem și s-o luăm pe Cassie de la școală împreună. E aproape. Doar până când se termină totul.

— Și Celia ce-ar spune de chestia asta?

— Momentan, Celia e plecată.

Făcu o pauză.

— I s-a întâmplat nu știu ce tragedie domestică băiatului ei. O să stea acasă la ea o vreme.

Ceva din vocea lui o făcu să se întrebe dacă nu cumva mai era și altceva la mijloc.

— Te simți singur, nu-i așa? comentă ea pe un ton răutăcios. Ai nevoie de puțină companie seara?

— Pot să am parte de companie oricând doresc, îi răspunse el. Știi foarte bine. Casa asta a văzut mai multe petreceri decât oricare alt loc din Shetland. Îmi fac griji pentru voi. Vreau să fiți în siguranță.

Ea nu răspunse.

O ajunseră din urmă pe Cassie în fața ușii bucătăriei. Încerca să-și scoată cizmele de cauciuc, balansându-se pe un picior. Duncan o luă în brațe și o aruncă în aer, prinzând-o în ultimul moment. Fran se abținu cu greu să nu strige la el. Cassie chicotea.

În casă, Duncan îi pregăti lui Fran un ceai. Cassie dispăruse să se uite pe furiș la televizor. Duncan o lăsa să facă orice dorea.

— Nu-i ciudat să te simți ca o străină în propria casă? o întreabă el.

— Nu e casa mea. Nu mai este.

Privi în jurul ei prin bucătărie. Se întreabă de cât timp lipsea Celia. Camera avea un aer rece, neîngrijit. Farfuriile murdare așteptau să fie băgate în mașina de spălat vase, iar tocătoarele erau pătate. Celia era mai ordonată ca ea.

— Ar putea fi.

— Fii serios, Duncan. Te aștepti ca eu și Celia să-ți pregătim pe rând cina?

— Celia nu se mai întoarce.

Era cu spatele la ea, dar putea să-i audă durerea din voce. Își dădu seama că, înainte de satisfacție, simte un dram de milă. Încă reușea s-o impresioneze.

— Ce s-a întâmplat? Vreo tinerică în plus? Presupun că Celia e o idee cam prea bătrână pentru petreceri.

Deși nu prea-i venea să creadă. Duncan și Celia se mai certaseră și cu alte ocazii, iar ea revenise de fiecare dată.

— Și eu aș vrea să știu ce s-a întâmplat. Ceva de genul ăsta, bănuiesc.

Duncan deschise o cutie albastră pentru biscuiți și păru surprins să constate că era goală.

— Îmi pare rău, spuse ea. Va trebui să-ți găsești altă menajeră.

— Haide, Fran, doar știi că nu așa se pune problema.

— Ba exact așa cred că se pune.

El stătea cu spatele spre fereastră. Putea să vadă golful în spatele lui. Era extrem de tentată de propunere. *Toate astea ar putea fi ale tale. Casa. Plaja. Priveliștea.*

— Am cunoscut-o pe fată, spuse el pe neașteptate.

Ea fusese furată de imaginație și păru confuză.

— Care fată?

— Catherine. Fata care a fost ucisă.

— Cum ai cunoscut-o?

— A venit aici.

— Ce căuta Catherine Ross aici?

Se gândea la Catherine ca la o școlăriță. Nu tocmai genul de persoană cu care Duncan ar fi avut ceva în comun. Dar, pe de altă parte, Duncan cunoștea pe toată lumea în Shetland, chiar și pe copii.

— A venit la o petrecere, spuse el rar. Nu cu mult timp în urmă. La vreo câteva zile după Anul Nou.

— A fost aici cu tatăl ei?

— Nu, n-a fost ceva atât de respectabil. Pur și simplu a apărut la ușă... Am crezut că o cunoaște pe Celia, așa că am lăsat-o să intre. Știi cum e. Ușa mea e deschisă pentru toată lumea. La un moment dat chiar am stat de vorbă cu ea. Despre filme. Asta era ambiția ei – să devină primul regizor femeie din Marea Britanie. În zece ani, toată lumea ar fi auzit de Catherine Ross. Așa mi-am amintit numele ei. Adolescenții au mare încredere în propriile forțe la vârsta aia, nu-i așa?

— Dar trebuie să fi venit cu cineva.

*A plăcut-o, își zise Fran. Avea doar șaisprezece ani, dar asta n-a contat*

*pentru el. Cincizeci sau cinsprezece, nu-i pasă.*

— Poate. Chiar nu-mi amintesc, sau n-am sesizat. Seara era pe terminate când am stat de vorbă. Băusem destul de mult. Celia abia îmi spusese că pleacă și nu se mai întoarce.

— Catherine a rămas aici peste noapte?

— Probabil. Mulți dintre invitați au rămas.

Îi aruncă o privire iritată.

— Dar nu cu mine, dacă la asta te gândești. Era doar un copil.

— Am văzut-o a doua zi când cobora din autobuz. Iar în dimineața următoare i-am găsit cadavrul. Trebuie să spui poliției tot ce mi-ai spus mie. Se străduiesc să afle unde a fost în noaptea aceea.

— Nu, spuse el. Ce rost ar avea? Ce-aș putea să le spun?

Nu-i mai propuse să rămână. Când Fran începu să-i adune lucrurile lui Cassie, el nu protestă în niciun fel.

## Capitolul 18

Sally Henry îl văzu pe inspectorul Perez când părăsea clădirea. Ea tocmai ieșea din clasă și se îndrepta spre autobuz. El era acolo, chiar în pragul ușii principale. Părea pierdut în gânduri. Câțiva elevi de-a douăsprezecea stăteau la coadă încă de dimineață ca să vorbească cu el. I-ar fi plăcut să-l întrebe dacă fusese de vreun folos să stea în biroul directorului și să asculte povești despre Catherine. Dar nu avea curajul și, oricum, era puțin probabil ca el să-i dea vreun răspuns. La un moment dat păru să se dezmeticească, își dădu seama că se afla chiar în drum și bloca fluxul de copii care se îndreptau spre ieșire, așa că pași într-o parte. Peste costum purta o haină căptușită și mulți dintre elevi păreau să nu-l recunoască. Sally se întrebă dacă ar fi trebuit să-l urmărească până la mașină. Era mult mai probabil să poată discuta cu el atunci când nu se mai afla nimeni prin preajmă. Până la urmă, fusese prietena Catherinei. Avea tot dreptul să știe ce se mai aflate.

Telefonul ei sună și se luptă să-l scoată din geantă, așa că nu văzu în ce direcție o apucase inspectorul. Răspunse înainte să se uite la numărul de pe ecran, așa că fu surprinsă, sau mai degrabă de-a dreptul încântată, să audă vocea lui Robert. Îl văzuse doar o dată după Anul Nou, o scurtă întâlnire într-o după-amiază când se presupunea că era în oraș la cumpărături. Își adunase curajul și-l sunase, sugerându-i să se întâlnească. La început, nici nu fusese sigură că el știa cu cine vorbește.

— Sunt Sally, îi spusese ea. Sally. Mai ții minte, ne-am văzut de Anul Nou!

Robert fusese la o cârciumă înainte și probabil că asta era explicația pentru care părea atât de zăpăcit. Ea îi scrisese mesaje de vreo câteva ori de atunci, dar nu primise niciun răspuns. Asta nu însemna nimic, totuși. Dacă era plecat cu barca, poate că nu avea semnal și, oricum, chiar și în Shetland erau locuri în care semnalul

era o mizerie. Pe multe dintre insulele mici era pur și simplu inexistent.

— Bună, spuse ea.

Știa că n-ar fi fost bine să-l întrebe de ce nu ținuse legătura cu ea. Citise prin reviste. Unui bărbat nimic nu-i făcea silă mai mult decât o femeie cicălitoare. Încercă să-și mențină vocea joasă și răgușită. Părăsi coridorul aglomerat și o coti pe un altul liber cu excepția unei femei de serviciu, care era ocupată cu găleata și mopul ei tocmai în celălalt capăt. Sally închise ochii ca să alunge detaliile plictisitoare ale vieții de licean, imaginându-și că Robert se afla lângă ea.

— E vreo șansă să ne vedem?

Tonul lui era indiferent, dar ea simțea că-și dorea cu adevărat să o vadă.

— Când?

— Sunt în oraș, spuse el. Zece minute?

— Nu știu...

Cum să-i explice despre autobuzul școlii și despre mama ei, care ar fi sunat la poliție dacă nu ajungea acasă? Margaret fusese întotdeauna paranoică însă acum, după moartea Catherinei, devenise și mai ciudată. Cum putea să explice toate astea fără să pară un copil de șase ani?

— S-ar putea să fie nepotrivit.

— Te rog, iubito. E important.

Și apoi, el păru să ghicească ce problemă avea ea, ceea ce-i dovedi lui Sally cât era de sensibil, în niciun caz un țăran grosolan, așa cum îl credea lumea.

— Doar un pahar și apoi te duc acasă. O să ajungi înaintea autobuzului.

Și asta era probabil adevărat, pentru că autobuzul făcea ocoluri peste tot ca să lase copiii iar Archie, șoferul, avea o sută de ani și conducea atât de încet că uneori aveai senzația că ajungi mai repede pe jos.

— OK, spuse ea. De ce nu? Doar un pahar.

Se întâlnește în barul din dos al unui hotel din centru, nu în barul de lângă diguri în care bea de obicei Robert. În salonul restaurantului avea loc un parastas. Prin ușa întredeschisă, Sally zări oameni în vârstă îmbrăcați în negru. Erau adunați în jurul unei mese acoperite cu o față de masă albă pe care se aflau farfurii cu sandvișuri. Vorbeau tot mai tare, iar în glas li se simțea disperarea. Una dintre femei plângea.

Robert o aștepta deja. Ea era încântată. Singurele ei incursiuni prin baruri le făcuse în compania Catherinei, când mai ieșeau pe șest în oraș. Niciodată n-ar fi avut curaj să intre acolo de una singură. Înainte să-și facă apariția, se opri ca să-și acopere cu pudră coșul care începuse să-i crească la baza nasului și să-și dea cu niște rimel. Chiar și așa, oricine și-ar fi dat seama că venea direct de la școală: în spate ducea un rucsac dolid de cărți și portofolii. Privirea ei făcu un ocol al camerei. Era îngustă ca un coridor, cu lambriuri de lemn, patru mese soioase și o mulțime de scaune desprecate. În aer se simțea miros de prăjeală de la prânz și fum de țigară.

Robert se ridică în picioare imediat cum o văzu.

— Ce bei?

Sally se gândi la mama ei, cum stătea ea lângă cuptor și învârtea în cratițe. Era un detector de alcool ambulant.

— Cola Zero.

El dădu din cap și porni ținută spre bar, fără s-o atingă. Ea presupuse că se gândea la ea, că voia să fie discret, dar în bar nu mai era nimeni altcineva în afară de un omuleț grizonat care dormea pe scaunul de lângă foc. Robert se întoarse cu o cola pentru ea și un whisky pentru el. După ce se așeză la masă, îi atinse mâna. Ea i-o cuprinse cu ambele mâini, mângâindu-i firele aurii și fine de păr cu degetul mare.

— Cum mai e situația? întrebă el.

Părea neliniștit. De obicei intra într-un bar de parcă era al lui. Asta îi și plăcea lui Sally cel mai mult la el, încrederea pe care o



emana. O făcea să uite de toate înțepăturile copiilor de la școală fiindcă era fata învățătoarei. Când era cu el, simțea că poate să facă față la orice.

— Ciudat, îi răspunse. Ai auzit de Catherine Ross?

— Da.

— Era prietena mea cea mai bună, locuia lângă mine. Ți aduci aminte de ea? Era în mașină de Revelion.

— Da, îmi aduc aminte.

— O cunoșteai?

Sally se uită la el pe deasupra sticlei de cola.

— Vreau să zic, ai mai întâlnit-o și înainte de seara aceea?

— Da, o mai vedeam. Știi tu, pe la petreceri.

Sally voia să insiste, dar se abținu.

— Au găsit-o pe deal, ceva mai sus de școală. Zăcea în zăpadă. Un detectiv a venit la noi acasă seara trecută să mă interogheze. A venit și la școală să stea de vorbă cu copiii.

— Cum a fost omorâtă? o întrebă el.

Își retrăsese cu blândețe mâna și începuse să răsucescă paharul pe masă.

— Nimeni nu vorbește despre asta. La radio au spus că trebuie să fie emis raportul autopsiei, dar că tratează moartea ca suspectă.

El își aprinse o țigară. Miji ochii când închise capacul brichetei. Brusc, Sally se întrebă ce căuta acolo. Era cu totul altfel decât în fanteziile ei sau în cărțile romantice în care se refugia atunci când la școală lucrurile nu stăteau prea bine. Odată, tatăl ei o dusesse pe dealurile din nordul Unst-ului. Era primăvară, liniștea era întreruptă de țipetele păsărilor, iar aerul era încărcat de mirosul înțepător care emana din cuiburile lor. Când se uitase peste stânci, chiar și de la o distanță sigură, fusese cuprinsă de amețeață și i se tăia respirația. Văzuse valurile cum se spărgeau de blocurile de piatră de dedesubt, dar nu putea să creadă cu adevărat în existența lor. Era ca și cum ar fi privit aiurea, în gol. Atunci a simțit că se află la capătul lumii și că nu are unde să meargă mai departe. Acum, cu

Robert Isbister, avea același sentiment de panică. Ce-și dorea din toată povestea asta? S-o iubească? Oh, cu siguranță. Visa la asta. Mici gesturi de afecțiune, mâna lui pe gâtul ei, mângâierile prin păr, cadourile... Dar își dorea cu adevărat să facă dragoste cu el? Poate în drum spre casă, chiar în seara aceea, în spatele dubei lui Robert? Oare ar fi putut să se plimbe prin fața mamei sale de parcă tocmai ar fi coborât din autobuz, să-i răspundă la întrebări despre ce făcuse la școală? Chiar își dorea asta? Se simți depășită de situație, de parcă fusese lovită de un val și se zbătea să respire.

Își dădu seama că el o întrebase ceva.

— Poftim?

— Toată lumea spune că Magnus Tait a făcut-o. Ce ți-a spus Perez?

— Nimic despre asta, îi răspunse. Normal că nu mi-ar spune mie, nu? Voia doar informații despre Catherine.

— Ce voia să știe despre ea?

— Totul. Dacă avea un iubit, cine erau prietenii ei... Încerca să afle unde fusese cu o noapte înainte să se întoarcă în Ravenswick cu autobuzul.

Robert se întinse în scaunul lui. Bărbatul de lângă foc sforăi atât de tare încât se trezi. Privi absent în jurul său, apoi adormi la loc.

— Și avea un iubit? Întrebă Robert.

— Din câte știu eu, nu.

— Tu ai fi știut, nu-i așa?

— Nu sunt foarte sigură. Nu știu ce să mai cred.

Și-ar fi dorit ca el s-o ia în brațe, s-o liniștească, să-i spună că totul avea să fie bine, că era normal să fie supărată. Așa ar fi procedat un erou dintr-un film. Voia să-i spună cât de riscant era pentru ea să se afle acolo cu el. Ar fi putut să apară cineva care-i cunoștea părinții. Ea nu era ca fetele cu care se distra el. Apoi se gândi că o plăcea tocmai pentru faptul că își dădea seama cât de diferită era.

— Ți-a spus unde a fost în noaptea aceea?

— Cum ar fi putut? N-am văzut-o deloc a doua zi.

— Cine crezi că a omorât-o? Întrebă el. Adică, ți-a zis ceva înainte să moară? Despre cine știe ce ciudați cu care-și petrecea timpul?

— Nu. Nimic de genul ăsta. Oricum, nu puteai să crezi tot ce spunea. Ea însăși era foarte ciudată uneori. Moartea mamei ei a afectat-o enorm. Nu cred că trăia prea mult în lumea reală.

— Oh...

Crezu că voia s-o mai întrebe ceva, dar el doar adăugă:

— În regulă.

Și rămase cu privirea la bătrânul care dormea lângă foc.

— Știi, spuse ea, ar trebui să plec. Mama mă așteaptă să mă întorc cu autobuzul.

— Aha. OK.

Își bău whisky-ul, dar nu făcu nicio mișcare să se ridice.

— Ai spus că mă duci acasă.

— Așa am spus, îi zâmbi el.

Avea ceva din vechiul lui zâmbet, galant și puțin teatral în același timp, dar se vedea că nu era în apele lui. În clipa aceea își dădu seama că de fapt nu dorise deloc s-o vadă pe ea. Stabilise întâlnirea numai ca să afle ce știa ea despre moartea Catherinei. Nu era cu nimic mai bun decât copiii de la ea din clasă.

Duba lui Robert era parcată lângă port. Merseră pe jos de-a lungul malului ca să ajungă la ea. El o cuprinse cu brațul pe după umeri. Ea privea în jur, speriată că vreun prieten de-al mamei sale ar fi putut să-i vadă, dar era foarte întuneric și în aer plutea o ceață umedă. Oricum, nu era nimeni prin jur. Înainte să-i deschidă portiera, Robert o sărută și, simțind o furnicătură între picioare și o apăsare în piept, Sally își aminti de ce-l visase de la Anul Nou încoace. Dar de când trecuse prin acel moment de neliniște în bar, i se părea dificil să se mai amăgească. N-o plăcea, nu-i așa? Nu cu adevărat. Pentru el, ea n-ar reprezenta decât o altă cucerire. Îl împinse ușor la o parte.

— Ar trebui să mă întorc.

— Da?

El rămase o clipă pe loc, parcă încercând să se hotărască dacă merita să împingă lucrurile mai departe. Hotărî că nu. Noua Sally, cea cu vederea limpede, îl vedea cum cântărea posibilitățile. Luă decizia de bun-simț. Mai bine o ducea înapoi în Ravenswick fără prea multă agitație. Nu era genul lui, oricum, să forțeze o fată. Sau cel puțin așa interpretează Sally ridicarea resemnată din umeri.

— OK, atunci. Dacă ești sigură că asta vrei...

Depășiră autobuzul exact înainte să facă la dreapta către Ravenswick, pe lângă vechea capelă. Fără să întrebe de direcție, Robert conduse duba încet pe deal, pe lângă Hillhead. Sally văzu că bătrânul pusese un carton în geam. Probabil se simțea deranjat de faptul că oamenii se uitau înăuntru.

— Unde vrei să te las? întrebă Robert.

— Lângă casa Catherinei. Acolo oprește autobuzul și mama o să-l vadă cum coboară dealul.

Era un test? Dacă da, el îl trecu.

— Nu știu unde e casa ei.

— Chiar aici.

Robert trase pe dreapta, lângă mașina lui Euan Ross.

— Drăguț loc, zise el.

Mai mult decât orice pe lume, ea nu voia să vorbească acum despre Catherine sau Euan Ross. Nu-i păsa dacă mama ei o vedea stând în fața casei Catherinei înainte de sosirea autobuzului. Deschise ușa dubei.

— Mulțumesc că m-ai condus.

Robert se întinse s-o sărute, dar ea ieșise deja din mașină.

— Ne mai vedem?

De data asta nu putea să-și dea seama din vocea lui ce dorea cu adevărat.

— Sunt sigură că mai dăm unul de altul, îi răspunse. Într-un loc ca ăsta...

Era mândră de ea că nu se înflăcărase și nu intrase în jocul lui. Nu mai știa ce voia. Lucrurile nu erau deloc simple. Pentru prima

dată de când murise Catherine, simți că-i vine să plângă.

El nu spuse nimic. Ambală motorul și plecă. Ea rămase tremurând în stradă. Privi fereastra camerei Catherinei până când autobuzul apăru sus pe deal.

## Capitolul 19

În seara aceea, Sally continuă să se gândească în camera ei la prima întâlnire cu Robert. Când îl întâlnise cu adevărat. Bineînțeles că știa cine era și-l mai văzuse și înainte. Toată lumea îl știa. Tatăl lui era președintele consiliului, iar în anul acesta urma să fie *Guizer Jarl* la sărbătoarea *Up Helly Aa*. Robert avea să fie în grupul lui și să-l urmeze în timpul procesiunii. Toată lumea spunea că Michael Isbister era o alegere potrivită. Un om de nădejde. Robert vorbise despre asta, iar Sally știa că e mândru de tatăl lui. Mândru și puțin invidios. Într-o zi, spusese el, avea să devină el însuși *Jarl*. Își imagina cum avea să fie, să străbată străzile în timp ce toată lumea se uită la el.

Dar prima oară vorbise și îl atinsese pe Robert în toamnă, la o seară dansantă care se organizase la amfiteatru ca să strângă fonduri pentru o cauză caritabilă la care lucrase tatăl său. Ceva legat de plantele rare. Sau de delfini. Întotdeauna era o cauză de genul ăsta când era vorba de tatăl ei. Ea n-ar fi vrut să meargă. Ce-ar fi spus copiii de la școală când ar fi aflat? Nu-i mai dădeau atâta bătaie de cap de când intrase Catherine în viața ei dar, chiar și așa, puteau să-i facă viața destul de nefericită. Mama ei nu-și dorise nici ea să meargă, dar lucrurile ieșeau de obicei așa cum dorea tatăl ei. Margaret fusese înduplecată în cele din urmă. Și se comportase ca o martiră.

Sally nu depusese prea mult efort să se pregătească. Purta o rochie îngrozitoare pe care mama ei i-o cumpărase de Crăciunul trecut dintr-un catalog obscur. Nu se fardase, nu se deranjase să folosească nici măcar corector pentru coșuri. Și fusese la fel de plictisitor pe cât se așteptase să fie. Câțiva bătrâni scârțâiau la viori. O fată grasă pompa la acordeon. Masă comună. Sally mâncase mai mult decât ar fi trebuit. Și așa nu era nimic altceva de făcut.

Apoi apăruse Robert. Ușor beat, evident. Pus pe glume. Ce

altceva ar fi putut face acolo? Era prima noapte friguroasă din anotimp și un val de aer rece pătrundea în încăpere de fiecare dată când ușa se deschidea. Unul dintre aceste valuri de frig pătrunse odată cu Robert, care avea fața roșie și râdea împreună cu niște prieteni de-ai lui. Era masiv și frumos ca un zeu scandinav uriaș. Bătrânii nu-l prea plăceau. Le putea auzi comentariile acide despre starea în care se afla și despre cât de rușinos era să-și dezamăgească tatăl în felul acela. Dar la ce altceva să te aștepți, se întrebau ei, dacă maică-sa se comporta cum se comporta?

Ea se uitase la el de unde era așezată pe un taburet tare pe care-l înclinase ca să se sprijine de perete. Părinții ei dansau, mama ei se distra, uitând parcă de toate protestele de mai înainte, arătând chiar bine pentru vârsta ei. Dansa bine. Picioarele îi erau sprintene în ciuda faptului că avea o conformație masivă. În capătul amfiteatrului fusese amplasat un bar, iar Robert se așezase acolo. Sally nu băuse, chiar dacă fusese tentată să fure un pahar când părinții ei nu se uitau. Tatăl său o privea peste umărul mamei ei și îi zâmbea. Sally se gândea că părea aproape fericit. Își dorea să-l înțeleagă mai bine, să-i poată spune la ce se gândește. Îi zâmbise înapoi scurt, dar toată atenția ei era concentrată asupra lui Robert.

În clipa aceea el se îndepărtă de bar și se apropie de Sally. Se propti de perete, lângă ea. În ciuda aerului rece care pătrunsese pe ușă, ea simți dintr-odată că-i era foarte cald, ba chiar că începea să transpire.

— Vrei să dansezi?

Se înclinase. Îi luase mâna ca s-o ajute să se ridice exact când unul dintre violoniști anunța un dans scoțian vioi. Încă își amintea ce simțise când mâna lui puternică se odihni pe spatele ei, ghidându-i pașii, deși știa dansul la fel de bine ca el. Și, văzându-l atât de aproape, cu umerii lui lați, cu mușchii care-i zvâcneau pe brațele groase, cu picioarele puțin îndoite de parcă s-ar fi balansat pe puntea unui vas, se gândise că era exact așa cum trebuia să fie un bărbat, nu ca slăbănogii ăia de băieți din clasa ei sau ca profesorii

ăia molâi. Mai târziu, când părinții ei dansau cu spor, Robert o împinsese afară și o sărutase, frământându-i fesele în mâini și împingându-se cu bazinul în ea. Nu prea reușise să se bucure de moment așa cum s-ar fi convenit. Era îngrijorată că mama ei ar fi putut să apară în cadrul ușii și i-ar fi văzut. Se grăbiră să intre imediat ce muzica se oprise. Sally se șterse pe buze cu dosul palmei.

De atunci visase încontinuu la Robert. Când avea o zi proastă la școală, numai gândurile la el puteau s-o liniștească. Iar acum, visele se reîntorseseră. Nu conta că în bar avusese îndoieli. Avea nevoie de fantezii mai mult ca niciodată. Ajunse acasă exact la aceeași oră la care ar fi ajuns dacă ar fi luat autobuzul și își bău ceaiul cu mama ei, așa cum făcea în fiecare după-amiază. Apoi, când Margaret se apucă să-și întocmească planul pentru lecția de aritmetică de la clasa a șasea, se retrase în dormitorul ei, susținând că are o grămadă de teme, și visă la Robert.

Mai târziu, când coborî în bucătărie, văzu că tatăl ei venise acasă de la muncă. Își scosese cizmele și stătea în șosete chiar în dreptul ușii. Mama ei era și ea acolo, dar nu-și vorbeau, nici măcar nu se uitau unul la celălalt. Probabil se certaseră și se opriseră când auziseră zgomot de pași. Oricum, ar fi fost ceva neobișnuit. Sally nu-i auzise niciodată ridicând vocea unul la celălalt. În general, mama ei făcea ce dorea, dar dacă Alex insistă, Margaret renunța imediat. Știa că n-avea rost să iște o ceartă. În chestiuni care-l priveau în mod direct, era foarte încăpățânat, de nezduncinat, ca o stâncă.

Cel mai important lucru pentru el era munca lui. Asta zicea Margaret din când în când, mormăind ca o școlăriță sfidătoare, dar nu îndeajuns de curajoasă încât s-o spună cu voce tare. Dar Sally o auzise, și probabil ea asta și intenționase. În orice caz, Sally percepea munca lui Alex ca pe un spectru omniprezent care-i despărțea părinții, la fel ca în experimentul pe care-l făcuseră la fizică într-a noua, când magnetii nu se uneau indiferent cât de mult încercai.



Acum, mama lui Sally făcea tot posibilul să pară drăguță.

— Ai avut o zi bună? i se adresă lui Alex, nu lui Sally.

Ea avusese parte deja de întrebările legate de ziua ei la școală.

— Destul de bună, îi răspunse el. S-a mai găsit niște petrol pe o plajă de lângă Haraldswick. Probabil că vreun căpitan a spălat cala vaporului. Te-ai aștepta ca până acum să știe cum stau lucrurile.

— În perioada asta a anului, nu poate face prea mult rău. Până se întorc păsările la cuiburi, în primăvară, o să dispară.

Margaret nu se putea abține. Credea că Alex exagerează întotdeauna în privința serviciului. Chiar conta dacă mureau câteva păsări de mare?

— Nu asta e ideea, o privi el mânios în timp ce se dezbrăca de haină și o agăța în cuier.

Sally se întreba uneori de ce se căsătorise. Fără Margaret, ar fi putut să lucreze tot timpul, iarna să stea lipit de computer și să cutureiere insulele când se încălzea.

Bănuia că părinții ei țineau unul la celălalt, sau măcar că se iubiseră cândva. Bineînțeles, nu credea că mai fac sex acum. La vârsta lor, nici nu te-ai fi așteptat la asta. Probabil nu mai făcuseră sex de când se născuse ea. Dar se gândea că, probabil, tatăl ei ducea dorul unei relații fizice. Observase cum se uita la femei. Femei mai tinere. Uneori o atingea pe Margaret, își lăsa mâna să alunece pe corpul ei. Lui Sally i se părea că gestul ascundea ceva disperat. Disperat și puțin jalnic.

Mama ei gătise pui, o tratație la mijloc de săptămână.

— Ceva care să ne mai ridice puțin moralul, spuse ea când Sally se așeză la masă.

Sally simțise mirosul de la ea din dormitor și abia așteptase să mănânce, dar acum stătea la masă și nu putea nici măcar să se uite la farfurie. În mod normal, mama ei ar fi făcut scandal și s-ar fi văitat de mâncarea bună care se irosea, dar astăzi părea doar ușor îngrijorată. Sally se scuză de la masă și-și lăsă părinții să mănânce în liniște.

## Capitolul 20

Jimmy Perez știa că ar fi trebuit să se întoarcă la casa îngustă de pe malul mării și să-și sune mama. Când Sarah plecase, nu-și mai dorise nimic altceva decât să se întoarcă degrabă în Fair Isle, unde se simțise întotdeauna în siguranță. Promovarea din Shetland fusese un lucru bun, chiar dacă își spusese că avea să rămână numai până când găsea un teren mai aproape de casă. Era tipic pentru el ca acum, când în sfârșit i se oferea ceea ce-și dorise, să nu se poată hotărî. Ancheta îl bulversa. Nu mai putea să vadă limpede.

În timp ce se apropia de casa lui Fran Hunter, se intersectă cu duba lui Robert Isbister care urca dealul. Duba trebui să se oprească la răscruce și Perez zări plăcuța de înmatriculare personalizată și părul blond deschis al lui Robert care strălucea în lumina farurilor. Toată lumea îl cunoștea pe Robert. Ce căuta acolo? Pe unde fusese în vizită? În Hillhead? Acasă la Euan Ross? La școală? Putea să fie el prietenul care-i dăduse un mesaj Catherinei atunci când se afla împreună cu Scott? Catherine avea cu siguranță gusturi mai rafinate decât să-și piardă timpul cu unul ca el. E adevărat că era destul de arătos – și asta numai dacă-ți plăcea tipul macho scandinav – dar Catherine probabil că și-ar fi dorit mai mult de atât.

În casa lui Fran, luminile erau aprinse. Perez nu se opri, dar își imaginează cum era înăuntru. Cald și plăcut. Mama și fetița cuibărite în fotoliul mare de lângă foc, citind împreună dintr-o carte ilustrată. Părul fetiței încă umed după baie, mirosind a curat, mama – somnoroasă, în sfârșit liniștită. *Asta-mi doresc*, își zise. Adăugă aproape imediat: *Oare ar fi destul?*

Încă se gândea la asta în timp ce conducea pe șoseaua spre Ravenswick. Trecu de Hillshead fără să observe dacă Magnus era prin preajmă. Mașina lui Euan era parcată în fața casei mari, dar nu se vedea niciun semn care să arate că s-ar afla cineva înăuntru. Ferestrele enorme erau întunecate. Sună la sonerie, dar nu primi

niciun răspuns. Se gândi că, probabil, cineva îl invitase pe profesor în oraș, mai mult ca să-l îndepărteze de toate amintirile legate de fiica lui. Până la urmă, trebuia să aibă câțiva prieteni la școală. Apoi o lumină se aprinse undeva într-o cameră din spatele casei. O siluetă se strecură printr-o ușă deschisă. Urmară pași lenți, ca ai unui om bătrân. Ușa se deschise.

— Îmi pare rău că vă deranjez, spuse Perez. Putem sta puțin de vorbă?

Euan rămase o clipă nemișcat, clipind de parcă nu l-ar fi recunoscut pe inspector, sau ca și când tocmai s-ar fi trezit din somn, nesigur de locul în care se afla. Făcu un efort vizibil să se adune și răspunse la fel de curtenitor ca întotdeauna:

— Da, da, intrați. Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați.

— V-am trezit?

— Nu chiar. Mi-e foarte greu să adorm. Visez cu ochii deschiși, re trăiesc momente din trecut, încerc să prind ceva din ea cât încă i se mai simte parfumul prin casă. E real, să știți. Parfumul ei. Sau poate șamponul pe care-l folosea. Știu că n-o să mai reziste mult... În curând o să dispară, așa cum a dispărut și ea.

Se întoarce și intră în casă. Perez îl urmă. Se opriră în bucătărie. Euan aprinse luminile și umplu cafetiera, încercând în tot acest timp să-și readucă gândurile în prezent.

— Sper că e-n regulă dacă stăm de vorbă aici.

Bucătăria era una funcțională și modernă, cu multe ustensile din oțel inoxidabil și multă marmură. Nu puteau să existe prea multe amintiri despre Catherine aici, Perez nu putea să contamineze locul cu întrebările lui.

— Desigur.

Fără să mai aștepte să fie invitat, Perez se așeză pe unul dintre scaunele înalte de lângă masa de lucru.

— Cafea?

— Vă rog.

— Ați venit cu informații? Întrebă Euan. Sau cu întrebări?

— Mai mult întrebări. Primim rezultatele autopsiei abia mâine.  
— Mă bucur că pleacă în sud cu vaporul, comentă Euan. Îi plăcea să meargă cu vaporul... Niciodată nu i-a plăcut avionul.

Ridică privirea.

— Ce prostii îndrug...

— Ba deloc. Și eu prefer vaporul. Îmi place ideea că te duci la culcare într-un loc și te trezești în altul. Te face să-ți dai seama cât de departe suntem de toate.

— Am crezut că o să fie în siguranță aici. Am crezut că aici e altfel.

Euan se întoarse brusc cu spatele să prepare cafeaua.

— Spuneai ceva de niște întrebări?

— Agentul care a cercetat camera ei a dat peste o poșetă, dar încă n-am găsit cheile Catherinei. Era ceva obișnuit să plece de acasă fără chei?

— Nu sunt sigur. Eu întotdeauna încui ușa. Obișnuința, presupun. Poate că era mai nepăsătoare la capitolul ăsta.

— Am fost la școală să stau de vorbă cu profesorii și elevii. Am vorbit cu un băiat pe nume Jonathan Gale. El a adus-o pe Catherine acasă de Revelion. Îl cunoașteți?

— Nu-i sunt profesor, dar îl cunosc. Un băiat isteț. A fost pe la noi o dată sau de două ori. Mi s-a părut că o plăcea pe Catherine. Doar nu credeți că el a omorât-o?

— Nici vorbă. Doar îi verific povestea.

Făcu o pauză.

— Numele de Robert Isbister vă spune ceva?

Euan se încruntă.

— Nu. Ar trebui? Cred că avem un Isbister în școală, dar nu Robert. Cel puțin, așa cred.

— Probabil nu-i nimic serios, explică Perez. E mai mare decât Catherine, dar e posibil să fi fost unul dintre tipii cu care se întâlnea pe la petreceri. Doar ce l-am văzut trecând acum pe șosea. Mă întrebam dacă fusese în vizită la dumneavoastră.

— Au venit câțiva colegi mai devreme, în timpul zilei. Au fost foarte drăguți, mi-au adus și ceva de mâncare. Presupun că va trebui s-o termin cândva. Dar de atunci, nu, nu am mai avut niciun vizitator.

Euan nu se așezase încă. Își turnase cafeaua și sorbea din ea în picioare. Perez își dădea seama că era disperat să aibă iarăși casa numai pentru el, înainte ca parfumul slab al fiicei sale să dispară de tot.

— Atunci asta ar fi tot. Revin mâine, când o să am vești de la autopsie. Aveți vreo întrebare pentru mine?

Nu se aștepta la nimic. Se gândea că Euan o să-l conducă scurt și recunoscător la ușă. Dar profesorul dădu din cap în semn de aprobare.

— Bătrânul din Hillhead...

— Da.

— Lumea spune că el ar fi vinovatul. Că n-ar fi prima dată. Că a mai ucis și înainte...

— Sunt numai zvonuri. N-a fost niciodată pus sub acuzare.

— Când am auzit prima dată, mi s-a părut că nu mai conta, oricum. Catherine nu mai este în viață. De ce mi-ar mai păsa de altceva? Dar, dacă este adevărat, înseamnă că moartea Catherinei ar fi putut fi evitată.

Se uită fix la Perez. Prin ochelari, ochii lui păreau neobișnuit de mari.

— Mi s-ar părea de neiertat.

Apoi își puse cu grijă cana pe masă și-l conduse spre ieșire pe Perez.

Acesta rămase un timp în mașină, gândindu-se la ceea ce-i spusese Euan. Soneria telefonului îl trezi din visare. Era Sandy Wilson de la Biroul de Investigații.

— Am primit un telefon de la Fran Hunter, gospodina care-a descoperit cadavrul.

*Gospodină? Când încetează o femeie să fie pur și simplu femeie și devine*

*gospodină?*

— Ce voia?

— Nu știu. N-a vrut să vorbească cu tipul din Inverness care a răspuns la telefon. Vrea să vorbească doar cu tine.

Perez ignoră tonul ștrengăresc din glasul lui Sandy. Din partea lui era ceva firesc și nu însemna nimic.

— Când a sunat?

— Acum zece minute. Spunea că o să fie acasă toată seara.

— Acum sunt în Ravenswick. O sun și poate trec pe la ea în drum spre casă.

Bătu încet la ușă, pentru că era posibil ca micuța Cassie să fie deja în pat. Dar era încă trează, exact așa cum își închipuise mai devreme. Era în halat și papuci și stătea la masă. Deasupra buzei superioare avea o mustață colorată de la ciocolata caldă pe care o bea. Fran se uită pe fereastră înainte să-i deschidă ușa. Oamenii făceau asta peste tot în Shetland. Aici, mai mult ca oriunde, își zise el, poezia lui John Donne, pe care o învățase la școală, era adevărată. Moartea unei persoane îi afectase pe toți, îi făcuse să vadă altfel lumea. Și asta poate că nu era un lucru tocmai rău. Ei de ce ar trebui să fie protejați? De ce ar fi fost ei așa deosebiți?

— Nu mă așteptam să ajungeți atât de repede, spuse Fran. Sper că nu v-am făcut să alergați după cai verzi pe pereți. Probabil că nici nu e foarte important... Puteți să așteptați o clipă s-o scot pe Cassie de aici?

El se așeză pe fotoliul mare, cel în care își imaginase că stătea Fran. Ea îi aduse un pahar de vin roșu, pe care el știa că ar fi trebuit să-l refuze, dar n-o făcu, și o felie de plăcintă cu brânză și spanac.

— Bănuiesc că n-ați avut timp să mâncați, îi spuse ea pe un ton neutru.

Între timp, el le auzi pe mamă și fiică fredonând un cântecel despre o vulpe într-o cutie, apoi auzi sunetul indescifrabil al cuvintelor dintr-o poveste.

— Scuze că am întârziat.

Fran era acum lângă el. Își turnă și ea un pahar cu vin. Perez își dădu seama că probabil ațipise.

— Ați vrut să vorbiți cu mine.

El vru să-i ofere locul din fotoliu, dar ea dădu din cap și se așeză pe podea, cu capul întors spre focul din șemineu, așa încât nu putea să-i vadă ochii.

— Probabil nu are nicio importanță. Probabil aveți deja informația.

— Spuneți-mi oricum.

— Cassie a stat noaptea trecută cu tatăl ei. M-am dus s-o iau azi după-amiază.

Fran ezită o clipă.

— Știu unde a fost Catherine cu o noapte înainte s-o văd cum cobora din autobuz cu Magnus Tait. Mi-a spus Duncan.

— N-a încercat să ia legătura cu mine, spuse Perez pe un ton neutru. Cel puțin, nu din câte știu eu.

— Nici n-ar face-o. Din punctul lui de vedere, faptul că ar trebui să se deplaseze până în Lerwick, poate chiar să dea o declarație, n-ar fi decât o inconveniență. Așa e el. Întotdeauna ocupat. Întotdeauna cu treabă.

— Până acum, am solicitat doar informații la nivel general, spuse Perez. Mâine va avea loc o conferință de presă. Lucrurile astea se organizează mai greu decât crede lumea.

— A fost la o petrecere în Haa, la una dintre casele lui Duncan. Jumătate din Shetland a fost acolo. O să fie ușor să obțineți o confirmare.

Perez participase de câteva ori la petrecerile lui Duncan. Erau legendare. Se intra fără invitații și nu era niciodată ceva formal. Vestea se răspândea mai iute ca focul. *Noaptea asta rămân la Haa.* Petrecerile nu se terminau niciodată prea devreme. Când barurile se pregăteau să închidă, luai un taxi, sau un prieten mai puțin abțiguit decât ceilalți, și mergeai în nord. Nu știai niciodată peste cine puteai să dai acolo. Cel mai adesea, cântăreți. Lui Duncan îi făcea plăcere

să încurajeze tinerele talente. Cel puțin, așa descria el lucrurile. Perez nu fusese niciodată sigur ce le ieșea tinerilor cu viori și chitare în urma sindrofiilor, în afară de timpul petrecut acolo și felul în care erau periați ca niște vedete. Uneori, puteai să te ciocnești de câte o vedetă în devenire când treceai pe lângă oaza lui Duncan din Highland Park. Un actor în vacanță, sau un politician care se afla acolo pentru o conferință, un director mărunț, sau un producător de care auziseră numai cei care se învârtteau prin lumea artei. Lui Duncan îi plăcea să încurajeze arta în general. Și sofisticarea. Probabil cu asta simțeau tinerii că se aleg când mergeau să benchetuiască acolo. Invitații erau îmbrăcați fistichiu și discutau despre subiecte savante. Nu era ca și când te-ai fi dus să dansezi la balul primăriei.

— V-a spus Duncan cu cine venise Catherine la petrecere?

— Nu părea să știe. Cred că era mai pe dinafară decât de obicei. Avusese o ceartă cu Celia.

Celia Isbister. Mama lui Robert. În Shetland, așa funcționau lucrurile. Nu era neapărat important. Oamenii aveau relații complicate și ascunse.

— Știi cumva dacă a fost și Robert acolo?

— Nu știu, Duncan nu mi-a spus. De obicei e nelipsit.

Vocea îi era aspră, ușor dușmănoasă.

— Nu vă place de el.

— E un copil răsfățat, de bani gata. Mă rog, nu prea e vina lui.

— Nu mai e un copil.

— Păcat că încă se comportă ca un copil.

Ea se întoarse, atingându-i genunchiul lui Perez cu umărul.

— Știți ce, nu mă băgați în seamă. Mi-e greu să n-am o părere negativă despre familia aia. Mama lui mi-a distrus căsnicia. Sau, cel puțin, Duncan a distrus-o. Ea a fost doar un complice. Acum, însă, se pare că i-a ajuns. A ieșit și ea din povestea asta. S-a întors definitiv la Michael. Destul de convenabil, chiar înainte de festivalul focului. O să fie acolo și o să-l susțină de dragul aparentelor. Toți o



să comenteze că formează o familie drăguță. Duncan e din nou pe cont propriu. Bietul și singuraticul Duncan.

Pentru prima dată, Perez își zise că Fran începuse să bea înainte ca el să ajungă acolo.

— Catherine v-a spus vreodată că l-ar cunoaște?

— Pe Robert? Nu.

— Dar pe Duncan?

— Nu, dar nici n-ar fi spus ceva, nu-i așa? Sigur știa că e fostul meu soț. Chiar dacă era nou venită, probabil auzise bârfele. Și doar nu credeți că Duncan s-ar fi dat la Catherine? Era doar un copil.

Dar, în timp ce vorbea, el își dădu seama că ea se gândea la varianta asta și că nu putea să și-o scoată din minte. Probabil că se mai gândise la asta și înainte.

— Puteți să-mi spuneți mai multe despre petrecere? Duncan v-a mai povestit și despre ceilalți invitați?

— Nu. Dar am avut impresia că era atât de afectat de povestea cu Celia încât n-ar fi observat nici dacă intrau în casă Victoria și David Beckham. Chestie care nu-i stă deloc în fire.

Perez se ridică fără tragere de inimă. În alte condiții ar fi rămas să împartă restul vinului din sticlă cu ea, poate chiar i-ar fi sugerat să iasă împreună la un moment dat. La cinema. Fran era o femeie dedicată artei. Asta era ceva care i-ar fi plăcut. Pe la sfârșitul săptămânii, după ce s-ar fi cunoscut mai bine, poate că i-ar fi spus că o iubește. Probabil că era mai bine ca ea să fie implicată în anchetă, iar el să nu poată nici măcar s-o sărute pe obraz la plecare.

## Capitolul 21

Magnus stătea țeapăn în scaun și asculta. Nu putea să vadă în afara casei. Se ocupase el însuși de asta. În timpul zilei, o grămadă de oameni încercaseră să privească înăuntru și, pe la amiază, deja nu-i mai putea suporta. Primul vizitator a fost un polițist tânăr, care a cerut să-i vadă cizmele.

— Care cizme?

Nu înțelesese. Încerca să-l păcălească, să nu mai poată ieși afară?

— Cizmele pe care le purtați când ați văzut fata, i-a explicat omul. I-ați spus inspectorului Perez că ați traversat câmpul și ați văzut-o.

— Așa.

— Avem nevoie de ele. Ca să le comparăm cu urmele de pași pe care le-am găsit.

Magnus tot nu pricepea foarte clar ce vrea polițistul de la el, dar arătase spre cizme, care erau așezate pe o bucată de pânză de sac în verandă. Polițistul se aplecase, le îndesase într-o pungă de plastic și plecase cu ele cu tot.

La scurt timp după aceea, se auziseră din nou bătăi ferme în ușă. Magnus deschisese, crezând că erau tot polițiști, dar nu, era o femeie de la un ziar, cu un carnet în mâini, care vorbea așa de repede – taca-taca-taca – că nici nu se înțelegea ce spune. Mai mult, îl speriasse cu vocea ei stridentă, cu nasul ascuțit care parcă voia să-l împungă și cu pixul pe care i-l tot ațintea spre piept. După aceea n-a mai răspuns la nicio bătaie în ușă. Se așezase la masă și se prefăcuse că citește o revistă veche care zăcea prin preajmă de când murise maică-sa. De ce o păstrase, oare? Își zise că o fi existat un motiv, la un moment dat, dar nu-și mai amintea.

Puteau să-l vadă prin fereastră și se aplecau și ciocăneau în geam ca să-i atragă atenția, dar îi speriau corbul din colivie. Atunci a pus piciorul în prag: a turtit câteva cutii și le-a bătut în cuie la geam.

Acum nimeni nu mai putea să vadă înăuntru, dar nici el nu mai vedea afară, ceea ce îl făcea deja să se simtă ca un prizonier. Nu mai știa cum e vremea sau dacă Garda de Coastă își încheiase cercetările pe deal. Probabil că se și întunecase. Știa asta după ora indicată de ceasul mamei lui.

În mintea lui, afară încă era bulucită o mulțime de oameni care abia îl așteptau să iasă ca să-i strige mizerii. Nu mai auzise niciun zgomot de ceva vreme, dar ei puteau să fie în continuare acolo, așteptând în tăcere ca să-l ia prin surprindere, precum monștrii din coșmarurile pe care le avea când era mic.

După moartea lui Agnes, coșmarurile începuseră să fie tot mai groaznice.

În vis o vedea palidă și slabă, așa cum ajunsese când tusea convulsivă se transformase în pneumonie. În cele din urmă, o duseseră la spital. Scurpa sânge când tușea. Brațele și picioarele erau albe și osoase. Îi amintea de oasele de oaie pe care văzuse că le ciuguleau animalele și păsările când carcasa rămânea pe câmp. În visele lui, însă, Agnes se afla încă la Hillhead și se îndeletnicea cu treburile ei obișnuite: o ajuta pe mama lor la gătit curățând cartofi sau băgând ceva la cuptor, sau mulgea vaca pe care o țineau în șopronul de lângă casă; stătea ghemuită lângă animal, trăgea și strângea de uger și murmură un cântecel pentru sine în timp ce lucra. Și devenea tot mai slabă. La finalul visului, chiar înainte să se trezească learcă de sudoare, tot ce mai rămânea din ea era zâmbetul sângieru și ochii cenușii schimonosiți.

Acum, în timp ce stătea în fotoliul mamei lui și fixa pendula cu privirea, coșmarurile se întorceau. Oamenii pe care și-i închipuia așteptându-l afară nu-i erau străini. O vedea pe sora lui cum bate în geam sau zgâlțâie ușa, mirată s-o găsească încuiată.

Se ridică și-și turnă un deget de whisky. Îi tremurau mâinile. Simțea că înnebunește dacă mai rămâne acolo. Oricine s-ar fi simțit așa dacă ar fi fost încuiat într-o cameră fără vedere afară și ar fi așteptat să-l salte poliția. Scutură din cap ca să alunge gândurile

prostești și încercă să-și amintească de Agnes pe vremea când era bine. El fusese întotdeauna greoi și încet. Ea, în schimb, era delicată ca o pasăre. Parcă zbura peste dealuri pe scurtătura către școală, iar părul flutura în urma ei.

„Uită-te la soră-ta” îi zicea mama ca să-l facă de râs. „E mai mică decât tine și nu strică tot ce atinge. Nu-i o proastă mare și neîndemânatică. De ce nu poți fi și tu ca ea?”

Și-o imaginea cum țopăia în curtea școlii. Alte două fete țineau capetele unei sfori și Agnes sărea. Nu spunea poezioara din joc, era concentrată doar să numere în gând. El o privea mândru, așa de mândru că rânjetul îi umpluse toată fața și îi rămăsese acolo toată ziua. Ea purta o rochie de pânză imprimată care se decolorase de la spălat și era atât de scurtă acum, că aproape i se vedeau chiloții când sărea.

Oare Catrionei îi plăcuse și ei să sară coarda? Îl deranja că nu mai ținea minte. O mai văzuse de câteva ori prin curtea școlii sau când găsisse vreun motiv să meargă pe țărm ca să mai culeagă o bucată de lemn folositoare, un rest de plasă sau vreun butoi. De cele mai multe ori stătea pur și simplu cu prietenele ei vorbind și chicotind întruna. Pe atunci erau alte vremuri. Nu ca în copilăria lui și a lui Agnes. Când Catriona creștea, avea televizor în casă și cataloage cu haine moderne. Și mult mai multe jucării, nu doar bucăți de sfoară. Pe insule ajunsese industria petrolului și oamenii aveau bani să cumpere computere și jocuri sofisticate, iar profesoarele îi duceau pe copii în excursii în sud. Odată, la școală se organizase o excursie la Edinburgh. Câteva mame, îmbrăcate elegant pentru o asemenea aventură, participaseră și ele. Doamna Henry, învățătoarea, stătuse cu o coală de hârtie în mână lângă autobuzul care trebuia să-i ducă la aeroport. Făcea lista de prezență, deși îi cunoștea foarte bine pe toți copiii. Catrionei îi plăcuse tare mult orașul. Când se întorsese acasă, vorbise zile întregi despre el. Venise la Hillhead special ca să-i povestească doamnei Mary Tait, iar el se opriase din teme ca s-o asculte. El nu plecase niciodată de pe insule și îi pusese Catrionei o

mulțime de întrebări – despre autobuze, despre magazinele mari și despre cum era să mergi cu trenul. Fata râsesse de el și îi spusese să meargă într-o zi la Edinburgh. Era la doar o oră distanță cu avionul.

Următoarea vizită la Hillhead a fost în ziua în care a dispărut. Fusesse o vreme groaznică, cu un vânt de sud-vest teribil pentru perioada aceea a anului: nu rece, dar cu siguranță aprig. Mama ei o trimisese afară și ea se plictisise, așa că venise aici. Era răutăcioasă și batjocoritoare, de parcă vântul intrase în ea și o sălbăticise.

Nu voia să se mai gândească la ziua aceea. Nu voia să se mai gândească la zăcământul de turbă și la grămada de pietre de pe deal. Toate coșmarurile s-ar fi întors să-l bântuie.

## Capitolul 22

Roy Taylor stabilise întâlnirea pentru mijlocul dimineții, nu chiar la prima oră. Spera să primească niște rezultate de la patolog până atunci, deși era conștient că cerea prea mult, iar acum era deja zece și jumătate și încă aștepta. Îl rugase pe Billy Morton să-l sune de la Aberdeen imediat ce avea informații utile. Măcar obținuseră raportul anchetei judiciare, dar din laborator nu venise nimic. Dura câteva zile, chiar și în regim de urgență.

Jimmy Perez stătea tăcut la un pupitru din fundul sălii, ascultând explicațiile lui Taylor despre întârziere și despre cât de mult îl frustra chestia asta. Trebuia să asculte cu mare atenție din pricina accentului *scouse*<sup>6</sup>, cu vocale ciudate, stâlcite. Inspectorul le atrăsese atenția de la bun început. Avea prezența scenică tipică unui actor sau cuiva care practică *stand-up comedy*. Parcă te obliga să-l privești. Perez și-ar fi dorit să aibă aceeași prezență, aceeași abilitate de a-și motiva oamenii.

Vremea se mai înmuiase și locul începea, parcă, să se dezghețe. În pauzele din conversație, lui Perez i se părea că aude cum se topește zăpada. Norii care plutiseră toată noaptea deasupra mării se rostogoleau peste insulă, iar în cameră era la fel de întuneric ca la precedentă întrunire a echipei, la ivirea zorilor.

Taylor analiza raportul anchetei judiciare.

— În afară de agentul local, chemat primul la locul crimei, există alte trei seturi de urme de pași, anunță el.

*Agent local.* Era mai politicos decât ceilalți. Perez credea că, pe propriul teritoriu, Taylor ar fi folosit o altă denumire pentru oamenii în uniformă care îndeplineau munca de rutină. Aici, în schimb, era foarte atent să nu jignească pe nimeni.

— Zăpada era suficient de adâncă să rețină bine urmele și nici nu

---

<sup>6</sup> Dialect al limbii engleze vorbit în Liverpool (n.red.).

se topise în cursul zilei, așa că ofițerul criminalist a avut noroc. Se pare că e specialistă în cizme și pantofi.

— Un set de urme îi aparține doamnei Hunter. Cizme de cauciuc măsura 39. Bineînțeles, există două rânduri de urme pentru fiecare set – cele care vin la locul crimei și cele care pleacă de acolo. Un alt set de urme, ceva mai recente și care întretaie, pe alocuri, urmele doamnei Hunter, îi aparțin domnului Alex Henry, soțul profesoarei din Ravenswick. Cizme de piele, mărimea 43. Din nou, era de așteptat. Știm că doamna Hunter i-a făcut cu mâna, el a traversat dealul ca să ajungă la ea, după care ne-a sunat de pe propriul telefon mobil. Cel de-al treilea set de urme îi aparține lui Magnus Tait. Urmele lui nu sunt, însă, foarte clare. E greu de spus cât timp a stat la locul crimei și de ce se afla acolo. Asta pentru că urmele celelalte sunt suprapuse peste ale lui. El a ajuns la locul crimei înaintea tuturor. Legistul e foarte ferm în această privință.

Sandy Wilson trase un chiot și lovi cu pumnul în aer, dar se potoli repede când ceilalți rămaseră tăcuți.

— Crezi că avem motive de bucurie, Sandy? îl întreabă Taylor.

Vorbise pe un ton blând, dar cu o nuanță de sarcasm pe care Perez și echipa din Inverness îl sesizară imediat. Politețea inspectorului avea, fără îndoială, o limită.

— Păi asta înseamnă că am găsit criminalul, nu? răspunse Sandy.

— Tait a recunoscut deja că a fost la locul crimei, interveni Perez. Nici nu a încercat să ascundă acest lucru, mi-a mărturisit chiar de la prima vizită pe care i-am făcut-o. E consemnat și în jurnalul anchetei, Sandy. Dar poate n-ai avut timp să-l studiezi încă.

— Normal că a recunoscut. Știa că o să-i descoperim urmele și s-a gândit să inventeze un motiv...

— Nu cred că e capabil de o asemenea gândire strategică, continuă Perez.

Ar fi vrut ca Sandy să se resemneze odată, în loc să tot braveze în fața celorlalți.

— În plus, interveni Taylor, dacă el a ucis-o, cum a ajuns

Catherine tocmai acolo, Sandy? Nu există nicio urmă a fetei. Ce-a făcut, a zburat până acolo? Au cărat-o nenorocitele alea de păsări în gheare?

— Poate că a cărat-o chiar Tait.

— Catherine era o femeie tânără, înaltă. El e bătrân. Poate a fost puternic odată și încă e obișnuit cu munca fizică, dar nu cred că ar mai fi în stare s-o care peste două câmpuri fără s-o lase măcar o dată jos, ca să-și tragă sufletul. Chiar dacă era deja moartă.

— Și atunci, cum a ajuns acolo?

Întrebarea îi era adresată lui Taylor, dar inspectorul din Inverness s-a mulțumit doar să-l privească îndelung pe Sandy, în tăcere.

— Spune-i, Jimmy, vorbi el în cele din urmă. Tu ai dezlegat acest mister, nu-i așa?

Considerase, probabil, că nu-i poate răspunde lui Sandy fără să-și piardă cumpătul, spunând ceva ce ar fi regretat ulterior.

— A mers acolo, răspunse Perez. A mers singură până acolo, alături de ucigaș, care-o fi acela. Iar urmele ei au fost acoperite de zăpadă pentru că a nins. Pe la miezul nopții a fost o vreme tare rea. L-am sunat pe Dave Wheeler, meteorologul din Fair Isle. O parte din trupul victimei era acoperit de zăpadă deși, conform legistului, fața și pieptul i-au fost curățate cu grijă. Așa a putut Fran Hunter s-o vadă din stradă.

— Dar Tait poate fi acuzat de crimă chiar și așa. De ce n-ar fi? Putea foarte bine să revină a doua zi de dimineață și să-i curețe zăpada de pe față.

— Ar putea fi criminalul, interveni Taylor, incapabil să se mai rețină. Normal că ar putea fi! În orice caz, e suspectul principal! Hai să ne imaginăm scena: e întuneric. După-amiază a invitat-o pe fată la el ca să bea un ceai. Asta știm. El a recunoscut și au mai și fost văzuți coborând împreună din autobuz. Să presupunem o clipă că a reușit s-o țină lângă el toată după-amiaza. Cum a convins-o după aceea să meargă cu el pe deal, pe întuneric? Era o tipă tânără, inteligentă, crescută ia oraș. Nu era naivă, avea școala vieții. Chiar



dacă n-ar fi auzit poveștile despre Tait și dispariția Catrionei Bruce, crezi că s-ar fi aventurat în noapte cu el? Asta o să spună avocații apărării. Și asta mă îngrijorează și pe mine.

Taylor se întoarce rapid cu spatele la Sandy, ca și cum nu mai merita atenție.

— Jimmy, tu ce crezi?

— Nu cred că era genul care să se sperie ușor. Iar aici, în Shetland, există încă un sentiment de siguranță, nu? Nu prea se întâmplă lucruri dramatice. Nu de genul tragediilor din alte părți. Ne lăsăm copiii să hoinărească după bunul plac. Ne sperie gândul că s-ar putea apropia prea mult de stânci, nicidecum că ar putea fi răpiți de vreun criminal pervers.

*Mai puțin acum. Acum, suntem și noi ca restul lumii. Pe toată insula, copiii sunt ținuti în casă și li se cere să se ferească de bătrâni dubioși.*

— În concluzie, cred că e posibil ca fata să fi mers cu el. Poate credea că o să-i arate ceva interesant. Sau era o provocare, un pariu. Un subiect cu care să-și amuze prietenii a doua zi.

Se opri.

— În schimb, n-ar fi stat pur și simplu să aștepte să fie sugrumată. S-ar fi luptat cu el, dar nu există urmele unui atac. Individul n-are niciun fel de zgârieturi pe față sau pe mâini. Or să ia o probă de sub unghiile ei, poate așa vom ști mai multe.

— Care ar fi explicația ta, Jimmy? continuă Taylor. Prezintă-mi scena, spune-mi cum crezi tu că s-au derulat lucrurile.

— Cred că fata a mers până acolo cu cineva cunoscut, cu care se simțea în largul ei. Cineva cu care ar fi mers braț la braț ca să se mai încălzească. Atacul a survenit fără nicio avertizare. Eșarfa pe care o purta i-a fost strânsă cu putere în jurul gâtului. Chiar și așa, a încercat să se opună, dar atacul a fost atât de brusc, încât nu a mai avut nicio șansă. Ori asta, ori a fost cineva suficient de puternic ca s-o ia prin surprindere.

— Te gândești la un iubit, poate?

— Poate. Probabil. Dar nu neapărat.

— Dă-ne amănunte despre băiatul care-i făcea curte, cel care le-a adus înapoi în seara de Revelion.

— Jonathan Gale. Provine dintr-o familie de englezi. S-au mutat de curând la Quendale. E cu un an mai mare decât Catherine și merge încă la liceu. A venit la mine când eram acolo. Tatăl lui e scriitor și călătorește mult. În fine, amândoi erau străini aici, deci era de așteptat să se înțeleagă foarte bine. Iar el se îndrăgostise lulea de ea. Se vedea de la o poștă, deși a fost destul de zgârcit în declarații. Se pare, însă, că sentimentul nu era reciproc. Conform declarațiilor lui Sally Henry, Catherine abia a schimbat două vorbe cu el în mașină când s-au întors de la Lerwick. Iar Euan a confirmat că ea nu părea deloc interesată. Însă Gale nu avea cum s-o ucidă. Părinții lui au declarat că și-a petrecut cu ei toată seara de 4 ianuarie și s-au uitat la un film.

— Până la miezul nopții?

— Nu chiar, dar se pare că n-ar fi putut să plece cu mașina fără ca ei să-l fi auzit.

Ar fi vrut să spună că a stat de vorbă cu puștiul și că-l plăcuse mult, dar credea că Taylor n-ar fi fost impresionat de acest amănunt. Așa că a continuat:

— Nu trebuie neapărat să fi fost un iubit. Putea fi oricine de care ea nu se temea.

— Tatăl?

— Cred că s-ar potrivi profilului. Însă el a fost în Lerwick toată seara. Și care să fi fost motivul?

— Dumnezeu știe! I-am confruntat declarațiile cu cele ale colegilor lui și nu prea s-au potrivit la ore. Nu era chiar așa de târziu, cum a declarat el, când a plecat din oraș. Nu e un motiv serios de suspiciune, dar ar fi avut suficient timp să-și omoare fata înainte să ningă.

Taylor începu să se plimbe prin cameră, ca de obicei. Perez se întrebă, iritat, dacă nu putea să-i dea ceva să-l liniștească. Poate Valium? Sau niște prăjituri din acelea cu canabis, de care făcea

Sarah în facultate? Cum le spunea? Negrese cu hașiș.

— Știu unde a fost Catherine în noaptea dinaintea întâlnirii din autobuz cu Magnus Tait. S-ar putea să ne ajute.

Taylor se opri brusc.

— Pentru Dumnezeu, omule, acum ne spui? Unde?

Perez era tentat să spună că nu apucase să intervină în discuție până acum, dar se abținu.

— A fost la Haa, la una dintre petrecerile lui Duncan Hunter.

Se iscă un freamăt de familiaritate, chiar de satisfacție, din partea localnicilor din Shetland. Taylor, în schimb, nu era deloc amuzat.

— Chestia asta ar trebui să însemne ceva?

— Duncan e un fel de crai local. Și om de afaceri, antreprenor. Iar petrecerile sale sunt faimoase. Cu toții am fost măcar la una dintre ele, deși ne amintim foarte puțin din ceea ce s-a întâmplat acolo.

— Da' pe femeia care a descoperit cadavrul n-o cheamă tot Hunter?

— Duncan e fostul ei soț.

— Și are asta vreo importanță pentru noi?

— Doar în sensul în care ea mi-a spus că victima fusese la petrecerea de la Haa cu o seară înainte. Duncan nu s-ar fi sinchisit să ne anunțe.

— Aș fi zis că e destul de greu să nu se afle așa ceva.

Taylor se încrunta, încercând să înțeleagă semnificația acestui nou amănunt. Perez îl compara cu un antropolog care analiza ritualurile și moravurile unui trib străvechi.

— Adică vreau să spun că nu cred că a fost singura persoană de la petrecerea aia. Ar fi trebuit să aflăm despre asta imediat ce am solicitat informații despre victimă, la conferința de presă.

— Nu cred că Duncan a încercat să facă un secret din asta, spuse Perez. Numai că el e genul de om care consideră că regulile nu i se aplică și lui. Cum spuneam, nu se sinchisește să ridice telefonul, atât.

— Un ticălos arogant, adică?

— Cam așa ceva.

— Ar trebui ca unul dintre noi să poarte o discuție cu el, nu?

*Unul dintre noi. Unul dintre străini, care să nu fie de prin partea locului.* Spiritul de echipă nu rezistase mult timp.

— Lăsați-mă să vorbesc eu cu el mai întâi, spuse Perez. Dacă simt că mă aburește, puteți încerca și voi.

Rămaseră în tăcere o vreme. Pe chipul lui Taylor se vedea clar că se concentra, că analiza informațiile. La cât de tare se încrunta, parcă puteai să auzi sinapsele cum îi sfârâie. Sună un telefon. Sandy răspunse.

— Da, șefu'.

Avea un ton timid acum, deși nu știa cu ce greșise.

— E profesorul Morton din Aberdeen.

Inspectorul preluă convorbirea din biroul său. În timp ce așteptară, tăcerea păru să devină din ce în ce mai asurzitoare. Perez se apropie de fereastră și privi orașul. Liniile drepte ale caselor cenușii erau acoperite de ploaia care începuse să cadă în rafale.

Taylor reveni cu un carnet A4 în mâini. Luase notițe amănunțite, cu o caligrafie mărunță și înghesuită.

— Catherine Ross a fost sugrumată, anunță el. Nu cu mâinile goale, ci cu eșarfa pe care am găsit-o lângă ea. Cum ne așteptam, de altfel. Nu există urme de luptă. Ora morții? Nu ne e de mare ajutor: între optsprezece și douăzeci și patru, în seara de 4 ianuarie. Băuse alcool cu puțin timp înainte de a muri. Și nu mâncase mai nimic. E aproape sigur că a fost ucisă în locul în care a fost găsită.

Se uită la Sandy.

— Și, dacă un om de știință spune „aproape sigur”, înseamnă că e sigur 110%. În rest, era o femeie sănătoasă și în formă foarte bună. Întrebări?

— Există urme ale unui act sexual recent? întrebă Perez, înainte ca Sandy să întrebe același lucru, ceva mai direct și mai puțin delicat.

— Nu, răspunse Taylor. Nimic în acest sens.

Făcu din nou o pauză.

— Era virgină.

Cei doi se întâlniră după ce restul echipei se împrăștiase. Fusese ideea lui Taylor.

— Găsim o cafea normală pe undeva?

Perez l-a dus la Peerie Café, pe aleea îngustă de mai sus de port. La parter era plin de femei de vârstă a doua îmbrăcate în hanorace. Luaseră o pauză de cumpărături și se refugiaseră de vremea rea. Câteva mame erau cufundate într-o conversație aprinsă într-un colț. Una dintre ele alăpta discret. Capul copilului era ascuns de un tricou foarte larg, iar Perez se întrebă cum de reușea să respire. Găsiră o masă liberă la etaj. În jur era hărmălaie, nu le era teamă că ar putea să-i audă cineva.

— Deci, începui Taylor, ce părere ai? Știi, am presupus mereu că, dacă Tait e implicat în povestea asta, trebuie să existe o motivație sexuală. Dar nici pomeneală.

— Asta nu înseamnă că n-a omorât-o el.

— Da, poate că le prefera curate, continuă Taylor. Credeam că fetele n-au nimic în comun, dar iată că au. Nici Catriona, nici Catherine n-au fost atinse.

— Dar n-aveai de unde să știi asta, mai ales în privința Catherinei.

— Prenumele lor încep cu litera C, își continuă Taylor analiza. Ambele au locuit în aceeași casă. Ce coincidență, nu?

— Poate, răspunse Perez. Asta nu înseamnă că le-a ucis Tait.

— Ce fel de om e Duncan Hunter?

Perez ridică din umeri.

— Nu pot să-l sufăr. Asta nu înseamnă că are o plăcere deosebită să omoare fete.

— Locuia aici când a dispărut Catriona Bruce?

— Locuiește aici dintotdeauna. E un pește mare într-un iaz prea mic. Dar mândria lui n-ar rezista o clipă în lumea mare de afară.

Zâmbetul lui Taylor era sarcastic.

— Și cu ce te-a supărat, de fapt?

— Am fost colegi la școală. Prieteni buni, o vreme.

— Și apoi?

Perez ridică din nou din umeri.

— Mai bine merg să vorbesc cu el. Să vedem ce are de spus despre Catherine.

— Vrei să vorbesc eu cu el?

— Nu, ție n-o să-ți spună nimic.

Taylor îl privi ușor nostalgic, ca un fumător care renunțase de curând la țigări și savura fumul altora. Îi făcea plăcere să fie coordonatorul anchetei, dar ducea dorul conversațiilor personale cu oamenii. Își dorea să fie pe teren și să ia pulsul acțiunii la cald.

— Treci pe la mine când te întorci, să-mi spui ce-ai aflat, încheie Taylor.

Perez aprobă din cap, se ridică din scaun și dispăru în stradă.

## Capitolul 23

În acea vreme, Perez credea că Duncan îi salvase viața. Așa a simțit atunci. Avea 13 ani. Era septembrie, la începutul anului școlar și trebuia s-o ia de la capăt cu atmosfera Liceului Anderson, cu orele de acolo, cu faptul că locuia la cămin și că nu putea vorbi cu ai lui decât la telefon. După o vară întreagă petrecută pe insulă, în care își ajutase tatăl cu oile și cu pescuitul, liceul părea o închisoare. Cel mai rău moment era revederea cu băieții din Foula, care-i făcuseră viața grea în primul an și care, peste vacanță, nu uitaseră deloc cât de distractivă era chestia asta.

În timpul săptămânii se descurca mai ușor. La cămin mai erau și alți copii și era prezent întreg personalul. Sfârșitul de săptămână, în schimb, era groaznic. Ceilalți copii îl așteptau cu nerăbdare, dar Jimmy Perez îl ura din tot sufletul. Îl aștepta, întotdeauna, cu groază. Se imagina la volanul unei bărci micuțe și vedea cum un val uriaș se ridică deasupra lui și îl izbește cu toată puterea. Inevitabil. Invariabil. Vineri seara număra minutele rămase până luni dimineață, calculând în minte procentul de nefericire care se scursese și cât mai rămânea din coșmar.

Apoi, Duncan Hunter începuse să-l simpatizeze. Prin ce miracol? A existat vreun moment de recunoaștere sau conștientizare a faptului că ar putea fi prieteni? Perez nu-și amintea. Avea o singură imagine în minte: o zi însorită în care adia vântul. Apa din port se spărgea în valuri mărunte. El și Duncan aveau aproape 14 ani și se amuzau pe seama unei glume. Perez nu mai știa cine o spusese, dar își amintea că amândoi râseseră cu poftă. Duncan râdea atât de tare, încât a fost nevoit să-și pună brațul pe umerii lui Perez, ca să nu cadă din picioare. Perez își lăsase capul pe spate și i se păruse că tot cerul se învârtește în jurul său, fiindcă norii pluteau foarte repede. Când s-a uitat din nou în jur, amețit, a văzut că frații din Foula erau morocănoși și ofțicați fiindcă el avea acum un prieten, un aliat, și ei

trebuiau să-și găsească o nouă victimă.

De atunci, Perez începuse să aștepte weekend-ul cu bucurie. Vineri seara lua autobuzul până la North Mainland împreună cu Duncan și mergeau pe jos tot drumul până la Haa. Când văzuse prima dată casa, nu reușise să o cuprindă pe de-a-ntregul. Nu mai văzuse niciodată o casă atât de mare.

— În ce parte locuiești tu? îl întrebaser pe Duncan.

Puștiul nu înțeleșese întrebarea.

— Camerele cu vedere la țarm sunt foarte umede, nu le folosim prea des. Și nici personal mult nu mai e. Așa că nu doarme nimeni la ultimul etaj.

Iar pe vremea aceea, în plină febră a petrolului, tatăl lui Duncan era fie prea ocupat, fie prea năucit de posibilități, fie foarte precaut în privința cheltuielilor pentru casă, încât aceasta părea întunecată, primitivă. Generatorul nu funcționa deseori și nu aveau curent electric. Așa că mâncau cina la lumina lumânărilor, la masa cea lungă din camera principală. În casa de la Haa Perez s-a îmbătat pentru prima dată și tot acolo a fost prima oară când a atins sânii unei fete. S-a întâmplat când părinții lui Duncan erau plecați la Aberdeen. Pentru a sărbători faptul că aveau toată casa la dispoziție, au dat o petrecere mare, prima petrecere a lui Duncan. Era mijlocul verii și era lumină aproape toată noaptea. Perez mersese cu fata pe plajă. O chema Alice, era o englezoaică venită în vacanță. Priviseră soarele care nu mai apunea, stând sprijiniți de zidul alb din jurul casei, iar Perez își strecurase mâna sub bluza ei. Ea îl lăsase s-o mângâie câteva minute, după care îl împinsese râzând.

Odată, l-a întrebat pe Duncan:

— Părinții tăi nu se supără că vin la voi în fiecare weekend?

Duncan păruse mirat de întrebare.

— Nu, de ce s-ar supăra? Știu bine că eu vreau asta.

Poate că atunci fusese prima dată când Perez își dăduse seama de prăpastia adâncă dintre ei. Duncan primea orice își dorea, orice considera că i se cuvine. Iar diferența asta devenise și mai evidentă



după câteva zile petrecute la Fair Isle. Nu era ceva evident. Duncan se purta fermecător și foarte politicos cu părinții lui Perez. La cămin se organizase o seară dansantă, iar Duncan se prinsese în horă, învărtind de mama focului toate femeile de vârstă a doua, care chicoteau și îl făceau pungaș, rugându-l să mai vină pe-acolo. Însă Perez observase că uneori se plictisea și făcea comentarii pe un ton superior. Era sigur că toată familia, inclusiv el, fuseseră ușurați să-și ia la revedere de la Duncan.

Și acum? Acum, așa cum îi spusese și lui Roy Taylor, nu mai putea să-l suporte pe Duncan Hunter. Ura gesturile de falsă prietenie dintre ei, incidentele din copilărie, readuse de fiecare dată în discuție, fiindcă din prezent nu mai aveau niciun subiect de conversație. Și asta nu era tot. Mai exista un motiv, și încă unul foarte concret. Șantajul. Dar despre asta nu vorbeau niciodată.

Ciocăni la intrarea din față de la Haa, sperând ca Duncan să fie acasă. În ultima vreme petrecea la fel de mult timp la Edinburgh ca în Shetland. Poate că se întorsese Celia. Duncan avea un fel aparte de a se purta cu femeile. Cele mai multe se întorceau la el. Perez spera că Celia avea să-i deschidă ușa. O simpatiza și credea că ea i-ar fi putut spune ceva despre motivul pentru care Catherine Ross venise la Haa. Nici n-ar mai fi fost nevoie să treacă prin toată simularea vechii prietenii înainte să afle ceva cu adevărat util.

Inițial, părea că locul e pustiu și că va trebui să revină. Pătura de nori întreținea mirosul de sare și de alge putrede dinspre mare. Ploua mai tare ca oricând și, după câteva minute de așteptare în fața ușii, l-a făcut ciuciulete. Apa dădea pe-afară din jgheaburi și se revărsa din canalizare. Apoi, din casă se auzi un zgomot. Niște papuci lipăiră pe gresie. O cheie fu răsucită în broască. În prag apăru Duncan – personificarea mahnurii. Nebărbierit, cu un miros acru, clipind puternic din cauza luminii.

— Pentru Dumnezeu, omule! Ce vrei?

Perez era mulțumit că scăpase, cel puțin, de obișnuita îmbrățișare și evocare a vremurilor de altădată.

— Motive profesionale, răspunse încet. De poliție. Pot să intru?

Duncan nu răspunse. Se întoarse și își târșâi din nou papucii spre bucătărie. Lângă aragaz se afla un vechi scaun Orkney, cu spătarul înalt de răchită îmbrăcat în stofă ca să nu lase curentul să răzbată. Perez își amintea că scaunul se afla acolo dintotdeauna. Duncan se cufundă în el. Perez își imagina că Duncan își petrecuse toată noaptea în scaun, dacă se lua după sticla goală de whisky *Highland Park* de lângă el. Polițistul umplu un ceainic cu apă și îl așează pe plită.

— Ceai sau cafea?

Duncan își deschise încet ochii. Rânji, în felul său specific, care stârnea în Perez dorința de a-i arde una peste ochi.

— Dragul de James! spuse Duncan. Întotdeauna prezent la datorie.

— E vorba de crimă. De data asta, nu mai pot face să dispară problemele.

Duncan parcă nici nu-l auzise.

— Ceai să fie. O cană mare și bună de ceai!

Bucătăria arăta de parcă niște studenți își petrecuseră un întreg semestru în ea. Duncan observă că Perez studia mizeria.

— Nu mai găsești personal bun în ziua de azi!

— Nici pe Celia?

— A plecat.

Zâmbetul și impertinența îi dispăruseră de pe chip.

— Hm, și eu care am crezut că e înnebunită după tine!

— Și eu am crezut la fel.

Apa din ceainic fierbea. Cutiile de ceai se aflau la locul obișnuit. Perez clăti două căni. În frigider descoperi exact cât lapte aveau nevoie.

— Catherine Ross, spuse el. Cât de bine ai cunoscut-o?

— Deloc.

— A fost aici, la petrecere, cu o seară înainte să moară.

— Ai stat de vorbă cu Fran...

— Doamna Hunter a descoperit cadavrul.

Duncan termină ceaiul și se ridică din scaun ca să-și umple o cană cu apă. Rămase în picioare, sprijinit de chiuvetă.

— Nu trebuia să fi renunțat la relația cu Fran, spuse el. Am iubit-o mult, să știi. Nu aveam motive să ne despărțim.

— Doar pe Celia.

— Ei, Celia! Cu Celia a fost altceva. Nici nu s-a pus vreodată problema să ne căsătorim. Ea nu l-ar fi părăsit niciodată pe Michael. Știi bine că aparențele contează foarte mult aici. N-a existat nicio competiție între ele. Iar cu Fran mă însurasem, nu? Avem un copil. În fine... Acum am pierdut-o și pe Celia.

Perez își permise să devieze de la subiect.

— Ce s-a întâmplat între voi? Credeam că asta e o chestiune rezolvată – o relație convenabilă și pentru tine, și pentru ea.

— Și eu credeam la fel. Numai că devenise cam posesivă. Nesigură. Din cauza vârstei, poate. Făcea tot felul de crize din cauza altor femei. De fapt, devenise o pacoste.

Luă o înghițitură zdravănă de apă și privi în gol pe fereastră. Rafalele de ploaie continuau să lovească geamurile.

— Dar nu i-ai cerut să plece. Ea te-a părăsit. De ce?

— Sincer? Habar n-am. S-a întâmplat brusc. Chiar în seara petrecerii, când a fost și fata aia aici. Nu făceam nimic deosebit, nimic din ceea ce nu mai făcusem de o mie de ori înainte. Trăncăneam. OK, poate flirtam. Nimic serios. Chiar ne aflam în mijlocul unei conversații, ceva banal. Ea îmi zicea, ca de fiecare dată: „Știi că ești prea bătrân ca să mai faci chestii de-astea. De ce nu le spui să plece? Să avem și noi câteva ore de liniște împreună.” Mereu îmi spunea asta. Iar eu îi promiteam, ca de fiecare dată: „E ultima oară. E ultima petrecere la Haa. Ai dreptate, trebuie să mă potolesc.” După care mi-a spus că pleacă și că nu se mai întoarce. N-a făcut scandal sau ceva de genul ăsta. Nu-i stătea în fire. Din contră, a fost foarte demnă. Celia a fost întotdeauna o femeie demnă. Și-a împachetat lucrurile și apoi i-am auzit mașina. Știam că

era ceva serios. Și că de data asta o dădusem rău în bară.

— Cât ați vorbit s-a întâmplat ceva care ar fi putut s-o facă să plece?

*Cu ce era relevantă chestia asta? De ce îl interesa atât de mult subiectul? Pentru că simțea o plăcere deosebită să răsucească cuțitul în rana lui Duncan. Așa-i trebuie!*

Duncan dădu neștiutor din cap. Închise ochii o clipă, de parcă îl lovise durerea de cap. Apoi îi deschise la loc.

— A primit un sms. L-a citit în timp ce vorbea cu mine, după care m-a anunțat că pleacă.

Îl privi brusc pe Perez, cu o expresie îngrozită.

— Crezi că era de la un alt bărbat? Să fi avut un amant în tot acest timp?

— Primea des sms-uri?

— Doar de la băiatul ei. Robert nu poate nici să se șteargă la fund fără s-o întrebe pe ea înainte.

— Robert nu era la petrecere?

— Cred că fusese pe aici mai devreme. Când a plecat Celia, el deja nu mai era. Mă urăște de moarte, însă văd că participă constant la petrecerile mele.

— A venit cu fata care a murit?

— Omule, știi cum e la petrecerile astea. Ușa e mereu deschisă și vin tot felul de oameni.

— I-ai spus lui Fran că ai lăsat-o pe Catherine să stea pentru că o cunoștea Celia.

— Așa am spus? Aș fi lăsat-o să stea oricum, arăta beton!

— Și ai vorbit cu ea?

— Da, am stat de vorbă.

— Înainte sau după plecarea Celiei?

— Și înainte, și după.

— Era însoțită? Adică, venise cu un prieten sau așa ceva?

— Nu.

— Ai întrebat-o?

— Poate. Dar așa ceva se observă, nu? Când apare o tipă bună de tot, întâi vezi dacă e cu cineva.

— Nu era cu Robert?

— Nu în sensul ăla. Cred că i-am văzut stând de vorbă când au venit. Oricum, ce naiba – Robert Isbister? Vorbim de o tipă trăsnet pe care o ducea capul. Ce ar fi avut de vorbit mai mult de două minute cu Robbie? Tot ce-și dorește ăsta de la viață e să fie la fel de faimos ca ta-su!

*Dar cu tine ce ar fi avut de vorbit mai mult de două minute?*

— Prin urmare, ai vorbit cu ea. Despre ce?

— Despre filme. I-am spus și lui Fran. Tipa era înnebunită după filme. Chiar avea o cameră de filmat la ea și mi-a arătat cum funcționează.

— A filmat la petrecere?

— Nu știu. Se poate. Comenta ceva despre clubul cinefililor. Se întreba de ce au numai blockbustere. De ce nu putem să vedem, măcar din când în când, și un film european. Spunea că asta îi lipsește cel mai mult în viața din Shetland – un cinematograful cu filme artistice. Era o tipă pretențioasă, știi, așa cum sunt de regulă copiii inteligenți, dar nici nu se lua foarte în serios.

— I-ai făcut avansuri?

— Hm, nu ceva serios.

— Adică?

— Mi-a spus foarte limpede că nu e interesată. Și mă știi bine, nu-mi place să insist prea mult. Sunt destule alte femei disponibile.

Însă Perez își amintea de o altă conversație cu Duncan, în care îi povestea cât de mult se străduise s-o cucerească pe Fran. Dacă ar fi fost cu adevărat interesat de Catherine, ar fi încercat din greu s-o impresioneze.

— Cum ți s-a părut fata? În ce stare de spirit?

— Era efervescentă, extrem de veselă, înflăcărată. I-am și spus că voiam și eu orice luase ea.

— Crezi că luase ceva?

— Nu, era tânără, atâta tot. Tânără și încântată de sine. Cum eram și eu cândva.

— A rămas toată noaptea?

— Așa se pare. Conform spuselor lui Fran, fata a fost văzută în autobuz a doua zi pe la prânz. Dar nu a fost cu mine. Eu îmi plângeam de milă, așa că am băut de supărare și mi s-a tăiat filmul. S-au întâmplat multe în ultima vreme. Ieri am reușit să rezist, cât de cât, pentru că a fost Cassie aici.

Tăcu o clipă.

— Ai văzut-o acasă la Fran pe frumoasa mea Cassie?

— Da, am văzut-o.

— Când Fran m-a anunțat că e însărcinată, nu eram sigur că vreau un copil. Nu mă vedeam în stare. Acum, în schimb, nu-mi imaginez viața fără ea. N-aș rezista dacă Fran ar lua-o din nou de lângă mine.

— Ar face asta?

— Nu știu sigur. Par să se simtă bine aici, dar nu se știe niciodată, nu? La un moment dat, Fran o să întâlnească pe altcineva. Acum o să te rog să pleci. Vreau să fac duș și să mă schimb. După-amiază zbor în sud cu treabă.

Perez se ridică.

— Când te întorci?

— Măine seară. Nu-ți face griji, n-am de gând să fug.

Înainte să se întoarcă la mașină și în ciuda ploii torențiale, Perez ocoli casa și ajunsese în spatele ei, care dădea spre țarm. Rămase o clipă pe loc, încercând să găsească adăpost sub platanii îndoiti de vânt, și privi spre locul în care stătuse odată cu Alice. Fusesse foarte sigur de dragostea lor și nu înțelesese niciodată de ce ea nu-i răspunsese la scrisori când ajunsese din nou acasă.

## Capitolul 24

Era sâmbătă. Nu avea școală, dar nici de odihnă nu avea parte. De regulă, Sally mergea sâmbăta la Lerwick ca să repete cu orchestra de tineret. De cele mai multe ori mergea cu tatăl ei cu mașina, după care el rămânea la birou ca să mai lucreze câteva ore. Măcar atât, așa spunea el. Sally nu era sigură. Sâmbăta era ziua fixată de Margaret pentru curățenie și spălat rufe și nimeni nu-și dorea să fie prin preajmă în aceste momente.

În dimineața asta, Sally se trezise amețită și cu o senzație bizară. Nu avusese o noapte prea bună. Visase mult. Câteodată se temea că viața ei era formată numai din vise. Că nimic nu era, de fapt, real. Viața de familie creată de mama ei – slujba de duminică, ceaiul băut în familie în fiecare seară, atmosfera placidă, calmă, ordonată – toate astea erau o păcăleală. — Sally accepta totul doar ca să fie lăsată în pace. Se prefăcea că e o fiică harnică și grijulie, deși adesea își dorea ca maică-sa să moară. Nici chiar prietenia cu Catherine nu era ceea ce părea de fapt și depunea eforturi mari să nu-și arate gelozia și ranchiuna. Câteodată, tot acest efort o făcea să se simtă ciudat, de parcă ar fi fost deconectată de la realitate. Ca și cum s-ar fi privit pe sine de undeva, de sus. Odată încercase să-i explice Catherinei senzația, dar ea nu înțelese nimic.

Nu avea poftă de mâncare la micul dejun. Vedea că părinții ei sunt îngrijorați, iar frământările lor o încântau. Asta era o schimbare. Toată copilăria încercase să le atragă atenția despre cum o necăjeau și o tachinau ceilalți copii, dar ei nu se sinchisiseră niciodată. „Nu-i băga în seamă”, îi spusese mama. „Câinii latră, caravana trece.”

— Ce-ar fi să nu mergi azi la repetiții? îi sugeră Margaret, în timp ce puneă tigăile la înmuiat în apă cu detergent.

Mama ei nu accepta nici în weekend ideea unui mic dejun relaxat, înșfăca farfuriile imediat ce terminai de mâncat.

— Încă resimți șocul. Poate ar trebui să mergem la doctor. Hai să stai acasă azi.

Dar asta era ultimul lucru pe care și-l dorea Sally.

— Probabil am să mă simt mai bine dacă ies.

Tatăl ei își turnă o ultimă cană de ceai.

— Vino cu mine. Azi mă ocup de păsările de pe plajă. O să fie mult aer proaspăt și faci puțină mișcare. Poate te ajută.

Sally nu avea niciun motiv plauzibil să refuze. Își dădea seama că el își dorește cu adevărat să-l însoțească și, asemenea mamei ei, îi era greu să-i spună nu. Așa că merse în cameră, se schimbă în blugi și într-un tricou mai vechi, apoi ieși pe verandă, unde își trase cizmele de cauciuc. El o aștepta deja. Margaret ieși după ei cu un termos și o pungă de sandvișuri. Rămase acolo cât să le facă semn cu mâna la plecare. Sally știa că mama ei abia aștepta să aibă toată casa la dispoziție. Ea și tatăl ei nu făceau altceva decât să strice ordinea și curățenia.

Ploaia se oprise în timpul nopții, iar afară se încălzise puțin. Un semn amăgitor de venire a primăverii. De la înălțimea scaunului din față al Land Roverului, câmpul unde zăcuse Catherine se vedea foarte bine. O bucată din banderola Poliției se desprinsese. Câțiva corbi dansau în aer deasupra aburilor din vârful stâncii.

— Cum arăta? întrebă Sally.

El știa la ce se referă, dar rămase o clipă pe gânduri. Sally credea că o să-i ceară să nu se mai gândească la Catherine, să uite totul despre crimă. Într-un final, tatăl ei îi răspunse:

— Arăta moartă. N-am mai văzut un cadavru până acum. Te gândești că arată precum cineva care doarme, dar nu-i deloc așa. Să nu-ți faci griji cu privire la ce i s-a întâmplat pe câmp. Mă refer la păsări și la toate poveștile care circulă. Tot ceea ce o făcea să fie cine era ea dispăruse demult. Cu mult înainte.

Făcu o pauză.

— Înțelegi ce spun?

— Cred că da.



În fiecare lună, Alex mergea de-a lungul coastei și căuta păsări moarte aduse la mal de valuri. Nu era singurul. Peste tot pe insulă erau oameni care făceau același lucru pe alte porțiuni – Pete de la RSBP, Paul, Roger și toți ceilalți voluntari. Era un fel de statistică, o imagine a stării de sănătate a populației de păsări de pe insulă. Îi explica aceste amănunte lui Sally în timp ce conducea Land Roverul pe o cărare îngustă care ducea la o mică fermă. Ea îl asculta, încântată să audă lucruri noi. Obsesiile tatălui ei aveau ceva reconfortant în ele – erau mereu aceleași. Casa de la capătul drumului era proaspăt văruiată și, în spatele ei, fluturau câteva scutece puse la uscat. Când se apropiară, din casă ieși o femeie tânără și le aruncă niște grăunțe găinilor care ciuguleau de zor prin grădină. Îl salută pe Alex cu mâna și intră înapoi în casă.

— Tocmai au preluat-o doi tineri, spuse el. Sunt nou-veniți în zonă. E bine că măcar locuiesc aici. Ani de zile a fost doar o casă de vacanță.

Sally era mirată de cât de multe știa el despre noua familie. Nu-l credea un tip preocupat de soarta celor din jur.

O conduse dincolo de casă, pe o plajă de pietre. Țărmul era abrupt și plin de o grămadă de alge. Le simțea mirosul.

— E posibil să găsim câteva păsări ucise de petrol, spuse el. Undeva mai la nord sunt câteva zone poluate.

Vorbea de unul singur. Ea se ținea cu greu după el și aproape căzu când pietrișul îi alunecă de sub cizmă. El se întoarse și o prinse de cot chiar înainte să se lovească. Avea o mână puternică și contactul fizic o șocă. Nu-și amintea, în copilărie, s-o fi atins vreodată. Nu era genul care să-și îmbrățișeze sau să-și alinte copilul.

Când se asigură că își recăpătase echilibrul, tatăl ei își retrase mâna și merse mai departe, cu capul plecat ca să se uite la țărm. Aproape imediat descoperi o rață cu coadă lungă, moartă de curând, și o ridică trăgând ușor de aripă pentru ca Sally să-i observe fiecare pană.

— A fost atinsă de petrol. Nu mult, dar suficient ca s-o omoare,

spuse el.

Nu știa ce să-i răspundă. Nu se putea preface că e tristă din cauza unei rațe moarte. Se apropie de apă și lăasă valurile să-i ude cizmele, până când el hotărî să plece mai departe. Sally rămase să se uite la apa cenușie, încercând să-și golească mintea de toate gândurile.

Când îl ajunse din urmă, el mai ținea în mână o victimă.

— Guillemot<sup>7</sup>, îi spuse.

Întoarse pasărea și îi pipăi osul din aripă.

— Nu are pic de grăsime. Numai mușchi micuți, extrem de fini.

Ea se aștepta ca tatăl ei să arunce pasărea în sac și să meargă mai departe, dar el preferă să-i povestească despre rață, despre schimbările climaterice, despre topirea ghețarilor și despre efectele acestor lucruri asupra faunei și florei oceanelor, asupra țișarilor și a planctonului.

— Hrana necesară păsărilor dispare treptat. Vara trecută, cormoranii și lupii de mare nu au făcut pui deloc.

Sally înțelegea acum de ce mamei ei îi displăceau profund aceste pasiuni. Îi păsa prea mult de lucruri imposibil de schimbat! Cum ar fi putut ele să concureze cu grija lui față de întreaga planetă? Chiar și uciderea brutală a unei fete de liceu părea un eveniment lipsit de importanță în acest context. Sally își aminti că prietena ei dorise, la un moment dat, să-i ia un interviu lui Alex. Îl auzise vorbind la Radio Shetland și fusese foarte impresionată de el. Dar ea nu era o tipă ușor de impresionat. Erau amândouă în camera de zi din spatele reședinței Ross și își făceau temele cu radioul deschis când vocea lui umpluse dintr-odată încăperea. Fără să vrea, Sally se simțise foarte mândră. *Ce tare e tata!*

Acum nu-și mai amintea despre ce vorbise el atunci. Poate despre suprapășunat. Asta era pasiunea lui. Iar Catherine remarcase imediat chestia asta:

— E atât de implicat în ceea ce face! Crezi că ar accepta să-mi

---

<sup>7</sup> Specie de rață sălbatică (n.red.).

ofere un interviu?

Părase și ea la fel de entuziasmată ca și el. La fel de vie! Acum îi era greu să accepte că nimic nu mai era ca atunci.

Alex parcă îi citi gândurile:

— Cred că ți-e dor de ea. De Catherine.

Sally își aminti cât de singură se simțea în stația de autobuz.

— Așa e, mi-e foarte dor de ea.

— N-o știam prea bine. Dar părea cam ciudățică.

— Mie-mi plăcea de ea.

— Nu trebuie să-ți fie frică, zise el. N-aș lăsa niciodată să ți se întâmple ceva rău.

Era pentru prima dată când Sally simțea că ar putea să se teamă de ceva.

— Ți-a luat vreodată vreun interviu pentru proiectul la care lucra? întrebă Sally.

Se aștepta de la Catherine să-i fi spus dacă îi luase interviu tatălui ei, dar cu ea nu știai niciodată ce secrete ascunde.

El se încruntă.

— La care proiect te referi?

— Un proiect la care lucram pentru școală, despre Shetland. Despre impresiile ei, ca om din afara regiunii. Voia să-i povestești despre munca ta.

— Nu, răspunse el, nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

Ceva din vocea lui îi spuse lui Sally că i-ar fi plăcut foarte mult să fie intervievat și că îi părea rău că nu se întâmplase așa.

Când ajunseră din nou la Land Rover, telefonul sună. Era Robert. Sally era singură în mașină și butona radioul în căutarea unei melodii decente. Alex se dusese să schimbe două vorbe cu femeia de la fermă. Noii locatari erau interesați de științele naturii, spunea el, și îi convinsese să caute și ei păsări afectate de țițeiul din mare. Îl văzu cum se îndreaptă spre ușa de la intrare. O deschise fără să bată și își scoase cizmele înainte să intre. Chiar atunci sună Robert. Nici nu se putea un moment mai potrivit. Parcă ar fi privit-o de undeva,

din depărtare, așteptând să rămână singură.

— Vrei să ieșim deseară?

— Nu pot.

Nu avea energia necesară să se pregătească și să inventeze o scuză care să stea în picioare în fața părinților. Fără acoperirea Catherinei, acest proces era un adevărat coșmar.

— Atunci când?

— Nu știu când. Sună-mă săptămâna viitoare. În timpul zilei. Dacă sunt la ore, te sun eu mai târziu.

Ar fi vrut să-l mai întrebe ce făcea, să mai vorbească un pic, doar preț de-o conversație banală. Însă el îi răspunse scurt:

— Nu știu dacă pot. Ies cu barca.

Și închise brusc telefonul.

Un sfert de oră mai târziu, tatăl ei reveni la mașină. Ea înghețase de tot. Se întreba ce se întâmplase în casă între Alex și tânăra femeie. Era foarte mândră de ea că nu cedase imediat planurilor lui Robert, dar i-ar fi plăcut să poată aștepta ceva mai sigur.

A doua zi de dimineață merse cu părinții la biserică fiindcă nu avea destulă energie să se opună. În vreme ce ei se rugau pentru pace în lume, ea se gândea la Robert Isbister. Normal. Era mereu prezent acolo ca să-i distragă atenția, ca să se vâre cât mai adânc în mintea ei. De ce nu s-o fi dus cu ei când a rugat-o? De ce nu stabilise o dată fixă ca să se vadă în timpul săptămânii? Sunetul cuvintelor repetate atât de des o învăluiau și reușea să se alăture corului, dar nu auzea nimic. Se întreba dacă tatăl ei, îmbrăcat în costum elegant și scrobît, asculta slujba sau se gândea și el la cu totul alte lucruri.

După slujbă, în timp ce părinții schimbau amabilități, preotul se apropie de ea și o mângâie pe mână. Era un tip obez, atât de gras că mersul era un efort care-l făcea să gâfâie.

— Dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, știi unde mă găsești. Trebuie să fie o perioadă foarte dificilă pentru tine.

Nu putea să-i spună că era ultimul om din lume cu care ar fi vorbit, așa că Sally îi mulțumi și se grăbi să aștepte afară.

Duminicile erau mereu la fel. După slujbă urma prânzul de duminică. De fiecare dată când plecau la biserică, Margaret punea friptura în cuptor și curăța cartofii înainte să iasă pe ușă. Așa, la întoarcere, nu mai era mare lucru de făcut. Tocmai treceau cu mașina prin dreptul școlii, iar Sally era cu gândurile departe, când Margaret spuse:

— Oare să-l chemăm pe domnul Ross la masă? Cred că e cumplit pentru el să stea de unul singur în casa aia imensă. Și avem suficientă mâncare.

Sally era îngrozită. Încerca să și-l închipuie pe domnul Ross stând încremenit la masa din bucătărie în vreme ce mama ei hăcuia friptura gătită prea mult și-l asalta cu un șuvoi nesfârșit de întrebări.

— Cred că e prea devreme pentru asta, spuse Alex. Ar putea să creadă că ne băgăm în viața lui. Poate altădată.

Margaret păru să accepte răspunsul, așa că mâncară singuri, ca de obicei.

Mai târziu, când stăteau lângă foc, sună telefonul. Margaret croșeta, cu ochii lipiți de o telenovelă fără sfârșit pe care o denigra constant, dar o urmărea întotdeauna. Alex se schimbase în ceva mai comod și citea. Se ridică să răspundă la telefon, dar Margaret își lăsă deoparte lucrul și-l opri:

— E-n regulă, răspund eu. Probabil e un părinte.

Lui Margaret îi plăcea să vorbească la telefon chiar mai mult decât să urmărească seriale proaste. Simțea că are control deplin dacă ține receptorul în mână. Se simțea importantă. Avea chiar și un ton special pe care-l folosea cu părinții, calm și cu o notă de superioritate. De data asta reveni imediat în cameră. Părea puțin tulburată.

— E pentru tine, îi spuse lui Alex. E detectivul ăla.

## Capitolul 25

Perez se întâlnește cu Roy Taylor ca să ia prânzul la hotelul unde erau cazați băieții din Inverness. Taylor venise cu propunerea.

— Doar stăm de vorbă, îi spusese acesta. Poți să-mi povestești cum a decurs discuția cu Hunter și să stabilim ce facem mai departe.

Lui Perez îi convenea planul. Duminica era ziua în care mama lui îl suna ca să vorbească mult, iar el nu avea încă un răspuns pentru ea. În drumul prin oraș, băgă capul pe ușa Biroului de Investigații. Taylor terminase conferința de presă și telefoanele sunaseră întruna. Nicio informație utilă, însă. Cel puțin deocamdată. Cei mai mulți raportau mașini necunoscute observate în noaptea de 4 ianuarie pe drumul spre sud de Lerwick. Câțiva oameni o văzuseră pe Catherine la petrecerea de la Haa.

Restaurantul era plin de clienți care veniseră să mănânce de prânz. Majoritatea îl cunoșteau pe Jimmy Perez, dar văzură că e ocupat și nu-l deranjează. Taylor părea deprimat. Ascultă în tăcere amănuntele discuției cu Hunter. Comandase de băut imediat ce sosise, dar paharul era încă neatins. Stăteau într-un colț retras, unde nu puteau fi auziți.

— L-am sunat pe domnul Ross și l-am rugat să caute camera de filmat, spuse Perez. Dacă într-adevăr Catherine a filmat ceva la petrecere, am putea să identificăm mai mulți participanți.

Taylor își ridică privirea din paharul cu bere:

— Credeam că până azi o să avem ceva mai concret. Că totul o să se limpezească până-n weekend. Dar se pare că e mai complicat decât am sperat.

Perez înțelese că englezul aterizase în Shetland crezând că avea de-a face cu un caz simplu, pe care să-l rezolve rapid și să se umple de glorie la întoarcere. Taylor luă o înghițitură de bere:

— Oare am omis ceva?

— Alex Henry, spuse Perez. Soțul profesoarei. I-am luat o

declarație, fiindcă a fost a doua persoană prezentă la scena crimei, dar nimeni nu a stat serios de vorbă cu el. Și, dacă mergem pe ideea unei conexiuni între dispariția Catrionei Bruce și crima recentă, cred că ar trebui să vorbim și cu domnul Henry. Locuiește chiar alături de casa în care au stat cele două victime.

— Locuia acolo și când a dispărut Catriona Bruce?

— Margaret Henry predă la Ravenswick de ani de zile. A fost și profesoara Catrionei. Avem o declarație la dosar în care spune asta. E posibil să fi fost chiar ultima persoană care a văzut-o înainte de dispariție. A declarat că, în după-amiaza cu pricina, a văzut-o pe Catriona urcând spre Hillhead după-amiază. Era sâmbătă. Nu avea ore.

— Dar soțul a fost interogat atunci?

— Doar pe scurt. Toți erau convinși că Magnus Tait e criminalul.

— Povestește-mi ceva despre Alex Henry.

— Nu sunt prea multe de spus. E om de știință. Răspunde de protecția mediului natural în cadrul Consiliului local. Sarcina lui e să monitorizeze mediul și să evalueze proiectele de planificare urbană. Postul a fost creat, inițial, cu bani proveniți din exploatarea petrolului. Iar el pare un tip conștiincios. În timp, și-a făcut câțiva dușmani – știi la ce mă refer. S-a opus construcției de case pe un teren mlăștinos, cu vegetație rară, care ar fi fost secat și distrus. Iar pescarii îl urăsc fiindcă a amenințat că-i trimite în judecată pentru că vânează foci. E un tip discret, familist. Poate chiar singuratic, uneori.

— Atunci să mergem la el.

— Vrei să participi la interogatoriu?

— Hai, Jimmy, ia-mă și pe mine! zise Taylor și zâmbi, ca un copil care se roagă să fie acceptat în jocul unor mai mari ca el.

Perez nu mai pomeni faptul că statutul de șef al anchetei îi conferea toate drepturile.

— Am să-l sun după-amiază, bine?

— Tu n-ai viață personală, Jimmy? N-ai pe cineva cu care să

petreci după-amiaza de duminică?

— Nimic special.

Alex Henry avea un birou la muzeu, o clădire cenușie și impozantă aflată lângă bibliotecă, mai la deal față de port. Spusese că-i va primi acolo. Când ajunseră, găsiră lumina aprinsă și ușa deschisă. El stătea în colț cu un ceainic în mână, iar alături pregătise o tavă.

— Tocmai făceam niște ceai, le spuse. Vreți și voi? Să știți că n-am decât lapte praf.

Era un tip îndesat, voinic. Perez și-l imaginează în postură de marinar. Avea centrul de greutate poziționat în partea de jos a corpului și ar fi reușit, cu siguranță, să-și păstreze echilibrul în timpul unei furtuni. Purta un pulover croșetat și niște blugi largi pe care-i comandase din catalog, fără să-i probeze înainte.

— Sper că nu te superi că nu v-am primit acasă, Jimmy, vorbi el la pertu. Au fost niște momente dificile, mai ales pentru Sally. Peste tot sunt lucruri care-i stârnesc amintiri.

— E-n regulă.

Biroul era foarte mic, așa că se așezară undeva în muzeu, înconjurați de exponate, diverse broșe și bărci viking, scaune și roți de tors. Exista și o dioramă specială despre *Up Helly Aa. Nu mai e mult până la festival*, își zise Perez. Întotdeauna era un coșmar pentru poliție: insula se umplea de vizitatori, iar peste tot erau numai focuri și băutură.

— Cu ce vă pot ajuta?

— E posibil ca moartea Catherinei să aibă legătură cu dispariția Catrionei Bruce, îi explică Perez. De aceea, vorbim cu toți locuitorii din zona Ravenswick. Știi că trebuie să verificăm toate piste.

— Sigur, înțeleg.

— Ne poți spune ce-ți mai amintești despre Catriona?

— După atâția ani, foarte puțin. Atunci a fost o tragedie, un șoc pentru toată lumea. O aveam deja pe Sally, deși era foarte mică, și nici nu voiam să mă gândesc prin ce trecea familia Bruce. Când s-a



întâmplat, nu credeam c-o să uităm vreodată. Numai despre asta s-a vorbit zile întregi.

Perez era uimit de disponibilitatea lui Henry la dialog. Nu-l cunoștea foarte bine, dar tipul nu era renumit pentru generozitatea cu care oferea informații. Când soții Henry ieșeau în oraș, Margaret își asuma în general rolul de purtător de cuvânt. Singurul subiect la care nu-i mai închideai gura lui Alex era fauna de pe insule.

— Ce-a spus lumea atunci?

— Că o ucisese Magnus. Tatăl lui murise, rămăsese numai cu maică-sa, Mary, o femeie în vârstă, singura care avea grijă de fermă. Trecuse de optzeci de ani când a murit. Era micuță, dar cu o putere nemaipomenită. El făcea cam toată munca în casă, dar nu ieșea din cuvântul ei. Iar ea nu suporta să-l vorbească cineva de rău. Îmi amintesc că, într-o zi, oamenii se adunaseră în fața casei lor și îi cereau lui Magnus să se predea, să spună unde se află cadavrul fetei. Bătrâna a ieșit urlând: „Magnus al meu e un băiat de ispravă. N-a făcut nimănui niciun rău!” Oamenii o admirau că îi lua apărarea, dar asta nu le-a schimbat părerea despre el. Îl considerau în continuare vinovat.

— Tu ce părere aveai despre asta?

— Mi-e greu să mă pronunț într-o direcție sau alta dacă n-am dovezi concrete. Probabil că e un defect profesional. Și nu cred că au existat astfel de dovezi care să-l condamne. Cred că, dacă ar fi ucis-o într-un moment de furie, poate, sau dacă ar fi fost un accident, atunci ar fi recunoscut. Nu-l văd capabil să mintă. Dar nici n-am altă explicație pentru ce s-a întâmplat cu biata fată.

— Catriona a venit vreodată la voi acasă?

— Da, uneori. Eram prieteni cu părinții ei, dar nu foarte apropiați. Eu și Margaret suntem niște persoane discrete. Ne vedeam doar la ocazii speciale. Mai veneau la ceai în a doua zi de Crăciun, iar noi mergeam la ei de Anul Nou. Sally ne însoțea și de fiecare dată o culcam în camera de sus, după care o căram până acasă cât încă dormea. Știi cum e!

*Normal, își zise Perez. Știu cum e. Așa are să fie și pentru mine în Fair Isle? Totul o să fie planificat și absolut identic, ani în șir?*

— Părinții ei cum erau?

— Niște oameni liniștiți. Amabili. Tatăl lui Kenneth a cultivat pământul și asta și-a dorit și el să facă, era un vis al său din copilărie. După dispariția Catrionei, însă, nu a mai fost în stare de nimic. Au vândut casa și terenul separat și s-au mutat în sud.

— N-au avut niciun fel de probleme? Nu te-ai gândit niciodată că părinții ar fi putut fi implicați în dispariția ei?

— Nici măcar o dată. Mereu îți trece prin cap, nu-i așa, când vezi că la televizor apare un tată iar copilul e dat dispărut. Te întrebi dacă nu cumva e chiar el vinovatul și tot ce spune nu-i decât un teatru ieftin. La asta s-a ajuns. Nu mai avem încredere în nimeni. Dar în privința lui Kenneth și a Sandrei – nu, n-am avut nicio bănuială. Niciodată!

— Mai aveau și alți copii?

Perez știa răspunsul, desigur. Studiase dosarul de nenumărate ori. Dar mărturia lui Alex adăuga o notă personală tabloului acelei familii, mai mult decât reieșea din pagini întregi de declarații ale martorilor.

— Da, un băiat mai mic, Brian. Cu doi ani mai mic decât Catriona. Margaret i-a avut în clasă pe amândoi.

— Tu unde erai atunci, Alex? Când a dispărut Catriona?

— Lucram aici, pregăteam un dosar pentru comisia de urbanism. Nu m-am mai dus acasă pentru că aveam o întâlnire a doua zi în Kirkwall, așa că am plecat direct la Sumburgh ca să prind avionul. Am aflat ce se întâmplase abia seara, când am sunat-o pe Margaret. Ea mi-a spus că toată lumea e pe-afară și că începuseră căutările. Eram sigur că o s-o găsească, fie moartă undeva pe fundul hăului din Raven's Head, fie vie undeva pe deal, pierdută și speriată. N-am crezut niciodată că ar putea să dispară pur și simplu.

— Crezi că ar fi fost posibil să o tragă curenții în larg? Dacă ar fi căzut de pe stâncă, să zicem.

Taylor vorbea pentru prima dată de la începutul întâlnirii.

— Doar un curent puternic de primăvară, cu un vânt la fel de puternic din spate. Există aici un șelf de piatră și o plajă de pietriș care sunt acoperite de apă doar de două ori pe an. În ziua aia era o vreme urâtă, într-adevăr, dar vântul bătea spre larg și era reflux. Dacă ar fi căzut de pe stâncă, cu siguranță ar fi fost încă acolo la sosirea echipei de salvare.

— Ce fel de copil era Catriona? întrebă Perez. Probabil că Margaret vorbea despre ea. Era genul de copil căruia îi plăcea să rățăcească prin împrejurimi?

— Cred că tocmai de-asta nu m-am speriat foarte tare când am auzit că lipsește. Toată lumea zicea că-i o ștregăriță. Puțin cam precoce față de ceilalți. Mereu încerca să se dea mare la școală, spunea Margaret. Credea că Sandra o răsfăță prea tare. Dar nici ei nu mai erau foarte tineri când au avut copii, așa că...

— Catriona nu era un copil prea comod, să înțeleg?

— Era energică, conchise Alex. Așa era.

— Mai plecase și înainte de acasă?

— Nu plecase chiar, însă ne-a dat ceva bătaie de cap cu o săptămână înainte să dispară. N-o mai găsea nimeni. Kenneth se duse s-o caute la școală, dar au descoperit-o taman în Hillhead. Mary Tait cocea și Catriona voia să aștepte până când aveau să fie gata pateurile. Mary ne-a spus că ea insistase. Pur și simplu nu voia să plece. De-asta, când a dispărut iar, toată lumea a bănuțit că e la Hillhead.

— Familia ei unde locuiește acum?

— Nu știu, poate își amintește Margaret. Atunci ne-au trimis o felicitare de Crăciun, după care n-am mai știut nimic de ei.

— Ce părere aveai de Catherine Ross?

Urmă o pauză lungă.

— Era o femeie tânără, nicidecum un copil, spuse Alex.

— De aceeași vârstă cu fiica ta.

— Ei, poate și ea e o femeie tânără, dar nu vrem noi s-o vedem

încă așa. Margaret, cel puțin. Sally n-a avut niciodată destulă încredere în sine. E o fată frumoasă, nu ca vedetele alea schiloade din reviste. Însă mereu s-a temut să nu se îngrășe. Catherine era altfel – foarte sigură pe ea, foarte sofisticată. Margaret n-o plăcea deloc. Spunea că o domină pe Sal, că-i bagă în cap numai prostii.

— Și tu credeai la fel?

— Eu mă bucuram că Sally are o prietenă de vârsta ei care să locuiască în apropiere. Inițial și Margaret s-a bucurat de lucrul ăsta. Copilăria lui Sally, ca fată de învățătoare, nu avea cum să fie ușoară. Chestia asta te diferențiază din start. I-a fost greu să lege prietenii cu ceilalți copii. Chiar mă temeam pentru ea, mi se părea că se simte terorizată. Margaret nu credea că-i mare lucru și nu ne-am mai agitat în privința asta. Speram că o să se simtă mai bine când intră la liceu, dar nici acolo nu părea mai fericită. A fost chiar mai rău. Cred că Sally n-a avut deloc prieteni până să apară Catherine. Poate că se străduia prea tare să fie acceptată și chestia asta îi îndepărta pe ceilalți.

— Și s-a schimbat ceva de când a apărut Catherine?

— Sally nu mai era atât de singură. Dar nu știu foarte exact cât de apropiate erau.

Tăcu din nou.

— Poate că Margaret avea dreptate și Catherine doar se folosea de Sally. Dar, la momentul acela, lucrurile arătau altfel. Credeam că și Catherine e nefericită, mai ales că nici ea nu era foarte sociabilă. În plus, era, ca și Sally, fată de profesor.

— Crezi că ne mai poți da alte amănunte relevante despre ea?

— Nu chiar. Nu era o persoană accesibilă. Era politicoasă, se vedea imediat educația primită acasă, dar parcă nu se relaxa niciodată. Voia mereu să impresioneze. Poate tatăl ei știe ce fel de gânduri avea Catherine. Nu cred că e cineva care s-o fi cunoscut mai bine.

Perez avea impresia că fata îl fascinasese pe Alex. Nu era genul de descriere pe care s-o faci prietenei fiicei tale. Alex își dorise s-o

înțeleagă pe Catherine.

— V-ați întâlnit vreodată separat?

Alex păru șocat.

— Nu, bineînțeles că nu. De ce aș fi făcut-o?

— Ce făceai în seara dinaintea zilei în care a fost găsit cadavrul?

— Am lucrat din nou până târziu. A avut loc o întâlnire a societății de istorie naturală. Cel care trebuia să susțină prelegerea a anulat în ultimul moment, așa că a trebuit să vorbesc eu în locul lui.

Alex ridică privirea.

— Au fost prezenți treizeci de oameni. N-a fost un discurs remarcabil, dar cei care l-au ascultat îl vor ține minte.

— La ce oră ai ajuns acasă?

— După conferință am ieșit să bem ceva. Un pahar. Cred că era cam zece și jumătate când am ajuns acasă. Poate puțin mai târziu.

— Ninge când ai ajuns?

— Nu, chiar se înseninase puțin, apăruse luna. Abia mai târziu a început să ningă.

— Ai remarcat ceva neobișnuit când ai coborât dealul?

— Adică un cadavru pe câmp? Scuze, m-am gândit și eu la asta. N-am remarcat nimic, dar asta nu înseamnă că nu se afla deja acolo. Drumul era plin de polei și mă concentram din răspuțeri să cobor cu bine dealul.

— La Hillhead se vedeau lumini aprinse?

Alex se gândi o vreme.

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc.

Făcu o pauză.

— Însă era lumină în casa lui Euan. Are un bovindou și nu trăsesese draperiile.

— Ai văzut pe cineva înăuntru?

— Nu, pe nimeni.

— Asta e tot, domnule Henry? Sau considerați că ar trebui să mai știm și altceva?

Alex tăcu din nou. Perez își zise că, de data asta, întrebarea cu

răspuns deschis avea să scoată ceva la iveală. Uneori funcționa. Dar bărbatul doar clătină încet din cap.

— Nu, zise el, îmi pare rău că nu pot să vă ajut mai mult.

Ceea ce, își zise Perez, nu prea era un răspuns.

## Capitolul 26

Fran primise un câine. Una dintre mamele de la școală apăruse cu el cu o seară în urmă. Se fâstâcise.

— Nu vrem să ne amestecăm, dar ne-am gândit că vă poate fi de folos. Nu mușcă, dar face multă gălăgie când o supără ceva. Ne-am gândit că sunteți singure aici și stați atât de aproape de locul în care au găsit cadavrul...

Fran o invitase în casă și îi oferise un pahar de vin pe care femeia îl refuzase. Pe urmă încercase cu o cană de ceai, pe care o acceptase. Fran intenționase ca gestul ei să preceadă un refuz politic. În Londra nu suportase câinii. Întotdeauna își făceau nevoile pe asfalt și scheunau.

Femeia vorbea întruna despre copii și despre școală.

— Vai, Margaret Henry e o învățătoare extraordinară! Nu-și pierde vremea cu prostii.

Fran nu-și exprimase opinia și nici nu vorbise despre crimă. Când femeia se ridicase să plece, câinele rămăsese pe poziții. Fran avu brusc sentimentul bizar că, dacă refuza cadoul, urma să se întâmple o grozăvie: un atac asupra casei sau asupra ei și a lui Cassie. Își imagina cum ar fi vorbit părinții despre asta în curtea școlii: *„Știți, a fost din pricina orgoliului. I-am oferit un câine care să aibă grijă de ea, dar ne-a refuzat”*.

Așa că Fran avea acum un câine pe nume Maggie, un metis în care predomina rasa collie. Alb cu negru. Cassie era încântată – îi ceruse în repetate rânduri un animal de companie – și își petrecea toate serile chinuind sărmana ființă, care accepta tratamentul cu atâta resemnare că Fran se îndoia serios asupra calităților ei de paznic.

Era duminică după-amiază. Cassie se afla la petrecerea aniversară a unei colege de școală. Se îmbrăcase cu rochița preferată, plină de volănașe roz și paiete sclipitoare, și îi dăduseră

lacrimile de supărare că părul nu voia să stea cum îl prindea ea. *Ce o să zică ceilalți despre mine dacă arăt așa? Mamele altor copii au placă de îndreptat părul sau ondulatorie!* Ceea ce sugera faptul că Fran era o mamă groaznică, încerca să înțeleagă accesele fetei. Era prima noapte pe care o petrecea la o prietenă, reprezenta un soi de ritual de inițiere. Fusesse luată cu mașina la petrecere, iar Fran rămăsese în dreptul ușii și-i făcuse cu mâna, dar Cassie n-o observase. Deja chicotea cu celelalte fete din mașină. Maggie dormea dusă în fața sobei.

Fran își reluă lucrul la un desen în peniță și cerneală pe care-l începuse cu câteva zile în urmă. Era inspirat de Raven's Head – modelul pietrelor, plaja de pietriș de dedesubt. Pornise la lucru cu o imagine foarte clară despre cum avea să arate desenul, însă acum îi era greu să se concentreze. Era agitată și simțea furnicături pe piele, de parcă ar fi luat prea multă cofeină. Se molipsise, probabil, de la starea de nervozitate a lui Cassie. Într-un moment de frustrare, rupse coala de hârtie, o mototoli și o aruncă în foc.

Se simțea ca și cum fusese ținută prizonieră în cameră zile întregi. *Dacă eram la Londra, își zise, aș fi sunat pe cineva. Ne-am fi întâlnit într-un bar să luăm prânzul sau să bem un vin. Ar fi fost lume în jur, zgomot, bârfe. Dacă găseam un cadavru acolo, puteam să vorbesc despre el până-mi ieșea din sistem. Nu mi-ar mai fi răsărit în fața ochilor când încercam să desenez.*

Încălță cizmele de cauciuc, trase o haină pe ea și deschise ușa. Câinele o urmă. În timpul nopții se produsese o schimbare semnificativă de temperatură și Ravenswick părea acum un alt loc, mai blând, mai prietenos. Polițiștii se aflau încă pe drumul spre Hillhead, dar în număr mult mai mic. De la distanță, oamenii păreau desene din bastonașe, așa cum făcuse și Cassie cu bățul pe plaja de la Haa.

Putea să vadă și casa lui Euan. Mașina era încă în față, așa că îi trecu prin minte să-i facă o vizită. Dacă ea se simțea coplesită, cât de greu trebuia să-i fie lui? Coborî dealul. Câinele îi hămăia pe lângă



picioare. Bătu la ușă, iar Euan deschise imediat și o privi cu asprime. Surprinsă, făcu un pas înapoi.

— Scuză-mă, spuse el. Credeam că e tot vreun reporter. I-a oprit poliția pe culmea dealului, dar unul sau doi tot mai reușesc să se strecoare. Și nu sunt de prin partea locului, probabil vestea despre crimă a ajuns în toată țara.

— Nu eram sigură că ai chef de vizite. Pot să plec, dacă vrei...

— Nu. Tocmai mă pregăteam să mă uit prin lucrurile Catherinei. Poliția mi-a cerut camera ei de filmat. Dar nu sunt sigur dacă sunt încă în stare... Vrei un ceai?

Lăsă câinele în grădină și îl urmă înăuntru. Când intrară în bucătăria decorată în stilul anilor '60, ea observă cât de greu îi era lui să-și păstreze cumpătul. În timp ce ținea ceainicul sub robinet, mâinile îi tremurau încontinuu.

— Aș vrea să știu mai multe despre cealaltă fată, spuse el, cu spatele încă la ea.

— Care fată?

— Catriona Bruce. Cealaltă fată care a locuit aici. Și care a dispărut.

Se întoarse și luă două cani de pe raft.

— La început nu mi-a pasat cine a omorât-o pe Catherine. Nu prea mult. Faptul că nu mai era aici, absența ei... Știu că sunt egoist, dar asta mă durea cel mai tare. După care mi-ai spus despre cealaltă fată și mi-am dat seama că lucrurile stau cu totul altfel.

— Cum adică altfel?

— Dacă moartea Catherinei face parte dintr-o serie de crime, înseamnă că putea fi evitată. Înțelegi ce spun?

Fran nu era foarte sigură că pricepea, dar dădu încet din cap.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat acum opt ani cu fata aceea. Așa o să capete sens și povestea asta. O să înțeleg de ce a murit Catherine.

— Corpul Catrionei n-a fost găsit niciodată.

— Știu.

Apa din ceainic fierbea, dar Euan părea să nu bage de seamă. Căpătase o nerăbdare în voce și furia îi revenise.

— Bineînțeles că știu.

Trecu pe lângă Fran.

— Vino aici. Hai, vino! îi spuse.

Părea să fie gata s-o apuce de braț, dar se opri. O conduse printr-o cameră mică de serviciu, unde erau o chiuvetă, o mașină de spălat și un uscător. Era o cameră întunecată, neatinsă de valul de modernizare din restul casei. Avea miros de umezeală.

— Probabil că asta a fost vechea bucătărie, spuse Euan. Iar aici a fost cămara.

Deschise unul dintre dulapuri.

— Uite!

Vocea îi devenise un țipăt strident.

— Uită-te acolo!

Interiorul ușii de la cămară nu mai fusese vopsit de ani de zile. O deschise larg pentru ca ea să vadă semnele făcute cu carioca. Marcau înălțimea copiilor care locuiseră acolo. Lângă fiecare însemnare se afla o dată și o inițială. El arătă spre semnul de jos: „B”.

— Vine de la Brian, îi spuse, fratele mai mic. L-am întrebat pe detectiv. El mi-a spus numele băiatului. Iar aici e Catriona.

Însemnarea era făcută cu roz.

— Atât de înaltă era cu o lună înainte să moară.

— Pare destul de mică pentru vârsta ei.

Fran se tulbură fără să vrea. Cassie era cu doar câțiva centimetri mai scundă.

Euan părea să fi uitat complet de ceai. Se duse înapoi în bucătărie și se așeză pe scaun, ținându-și capul în mâini. Ea rămase o vreme în picioare, dezorientată, dar își dădu seama că nu poate să facă nimic pentru el. Nu reacționează deloc când îi spuse că pleacă.

Fran începu să urce dealul. Simțea că trebuie să se îndepărteze de bărbatul cultivat care, acum, părea să se transforme în fărâme în fața

ei, căutând explicații în tipare și în mângăleli de pe uși și alimentându-și obsesia pentru alt copil dispărut. Făcea asta din vinovăție? Vinovăția că nu fusese un tată grozav?

Câinele se zbangui pe lângă ea, apoi fugi înainte. Ajunse la o zonă plată de teren, înaintea unei pante abrupte. Totul în jur era plin de apă, șanțurile erau umplute până la refuz cu zăpadă topită, iar pământul mustea ca un burete. Niște raze palide de soare se reflectau în apa liniștită a bălților formate peste noapte. Toate se uneau prin fire subțiri de apă într-un lac imens de suprafață. Fran trecu prin ele improșcând în toate părțile. Își zise că lui Cassie i-ar fi plăcut la nebunie să facă același lucru.

*Nu cred că pot să fac față singură*, se gândea. Și nu se referea doar la problemele majore, ca moartea Catherinei și problema cu Duncan. Mai erau și altele despre care ar fi vrut să vorbească cu prietenii ei. Despre bărbați, de exemplu. Îi era dor să aibă un bărbat lângă ea, i-ar fi plăcut să recunoască asta, să râdă puțin de ea însăși și să-și cântărească opțiunile. Aici îi era imposibil să vorbească despre lucrurile astea, fiindcă oamenii n-ar fi înțeles-o niciodată. Îi lipseau chiar și conversațiile banale despre haine, dietă, vacanțe și alte subiecte pe care le desconsidera când făceau parte din viața ei. Întotdeauna se considerase o femeie independentă, puternică. Iar acum, pentru prima dată de când se întorsese în Shetland, îi lipsea compania prietenelor ei.

Aici va fi întotdeauna o străină. Întotdeauna. Poate că fetița urma să prindă accentul de Shetland, să se mărite cu un localnic, dar oamenii nu vor uita niciodată că maică-sa era englezoaică. Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă nu s-ar fi despărțit de Duncan. Ar fi existat o doză de acceptare. În momentul de față, însă, nu vedea cum să îmbunătățească situația.

Desigur că pe insulă mai erau și alți străini – expații englezi. Cei ca Euan sau ca ea, erau cu sutele. Încercau să-și construiască o viață nouă acolo. Unii dintre ei se străduiau atât de tare să pară de-ai locului, încât deveniseră de-a dreptul ridicoli. Începuseră să ia lecții

de tors la fuior, ascultau muzică tradițională și se făceau de râs încercând să vorbească în dialect. Și-i închipuia adunați în cafenelele și restaurantele din oraș, îmbrăcați în cardiganele specifice insulei și în bluze tricotate de mână. Îi întâlnea la clubul de film sau la festivalul de carte. Alții nu erau la fel de sociabili, preferau să stea deoparte. Pentru ei, Shetland era un fel de exil temporar din care aveau să revină curând în lumea civilizată și să aducă povești despre gerul cumplit și despre izolarea totală. Ambele grupuri petreceau cea mai mare parte a timpului cu cei asemenea lor. Dar ea nu se regăsea niciunde. *Așa o să ajungi își zise. O să ajung o femeie jalnică de vârsta a doua care trăiește numai prin operele ei.*

Însă mișcarea în aer liber îi ridică moralul. Regăsea o plăcere copilărească în a umbla prin bălți și a stropi cu noroi în toate părțile. Ultimul gând se transformă în autoironie: până la urmă, ce era așa de rău să trăiască numai pentru arta ei?

Începu să urce dealul de-a lungul unui zid de pietre. Nu mai ajunsese niciodată atât de departe. De regulă se plimba împreună cu Cassie, iar fetița nu putea să meargă atât de mult, ba chiar începea să scâncească și să vrea acasă imediat ce plecau. Aici, pe coasta înaltă, efectele ploii erau și mai dramatice. Apa curgea în șuvoaie printre pietre și turbă, luând cu ea la vale nisip și aluviuni și efectiv săpând cărări noi în pământul de pe deal. La o ploaie mai abundentă, cu siguranță s-ar fi produs alunecări serioase de teren.

Îl auzise pe Alex Henry vorbind despre asta la radio. O cauză era suprapășunatul, spunea el. Erau prea multe oi, care smulgeau rădăcinile de iarbă și distrugeau țesutul de sprijin al pământului. Schimbarea sistemului de subvenționare era un lucru bun, urma să nu mai existe subvenții pentru fiecare animal în parte. Ea credea că Henry dăduse dovadă de mare curaj să spună chestia asta, fiindcă fermierii locului nu aveau să-l simpatizeze prea tare. Deși Henry era localnic, era un tip mai retras și mai izolat chiar decât ea. Auzise mulți părinți care șușoteau despre el în curtea școlii și chiar se

întrebase dacă bărbatul avea vreun prieten.

Cățelușa alergase înainte, fără să-i pese de înclinația terenului. Deodată se opri și începu să latre. Fran o strigă, dar Maggie refuza să se întoarcă. Fran o urmă peste coama dealului, alunecând din când în când pe porțiunile de noroi. Maggie se afla pe culme. Se pare că ploaia dislocase o grămadă de pietroaie, descoperind stratul de turbă de dedesubt. Cățelușa scormonea în moloz. Fran o strigă din nou. Ea se întoarse, însă fără să se miște de pe loc. Soarele apărură de după un nor subțire și străluci mai tare decât o făcuse toată ziua. Lumina venea din spatele dealului și crea o atmosferă ireală, translucidă. Și câinele, și bolovanii și dealul păreau foarte bine conturați, de parcă îi desenase o mână puternică și sigură.

Răsuflând din greu, Fran ajunse lângă Maggie. Începu s-o certe, spunându-i că nu și-o dorise niciodată. Se opri, o prinse de zgardă și o trase deoparte. Atunci observă ceva sub grămada de pietre. Un pantof. Pielea era decolorată și catarama ruginită. Era un pantof de copil. Maggie parcă înnebunise, lătra și țopăia întruna, iar Fran se temu să nu se sufoce. Încerca în continuare să o țină de zgardă. Se vedeau și câteva petice de haine. Bumbac galben. Apoi conturul ca de ceară al unui picior, extrem de palid pe fundalul de turbă neagră, plin de rădăcini.

## Capitolul 27

Mobilul lui Perez sună când vorbea la telefonul fix cu mama lui. De-abia se întorsese de la întâlnirea cu Alex Henry și hotărâse că nu mai putea să amâne această conversație. Încă nu știa ce urma să-i spună, dar merita măcar s-o sune. Își turnă o bere și formă numărul.

— Ei bine? spuse ea, fără să întrebe nimic despre caz, deși auzise cu siguranță știrile de la Radio Shetland. Cum rămâne cu Skerry, ce ai decis?

Vorbea pe un ton calm. Nu voia să-l preseze, dar glasul femeii trăda entuziasmul și emoția. Cel mai tare își dorea ca fiul ei să revină acasă. Își dorea asta poate chiar mai mult decât își dorea nepoți.

Dacă l-ar fi întrebat întâi de caz, dacă și-ar fi dat seama cât de importantă e munca lui, nu numai pentru el, dar și pentru familiile victimelor, i-ar fi răspuns altfel. Dar Jimmy simți o urmă de dispreț față de ea pentru că lumea ei era atât de limitată. Se întindea, pur și simplu, până la marginile insulei – 10 kilometri lungime și 6 lățime: North Light și South Light, Sheep Craig și Malcolm's Head. Când sună mobilul și văzu numărul lui Fran Hunter pe ecran, îi spuse mamei lui:

— Iartă-mă, am un apel urgent. E legat de cazul Ross. Nici nu-ți imaginezi cât de gravă e situația aici. E mare tevatură. Trebuie să răspund.

— Bine, îi zise ea resemnată, pentru că *reușea* să-și imagineze cât de gravă era situația. Îmi pare rău. Știu că ai multe pe cap.

— Te sun mai târziu, în seara asta, dacă apuc.

Deja îi părea rău că fusese atât de dur cu ea.

— Și stăm de vorbă atunci.

— Mai e cineva interesat de loc, îi spuse ea grăbită, în vreme ce pe fundal se auzea soneria mobilului. E chiar din Skerry. Nepotul lui Willie. Cel care a studiat la Agronomie și vrea acum să se

întoarcă acasă.

Și închise telefonul. În fiecare an, de Crăciun, mama lui interpreta un rol în serbarea copiilor, deci se pricepea la finaluri teatrale.

— Alo!

Apăsase automat pe butonul verde al mobilului și îi auzea vocea lui Fran Hunter, dar mintea îi era în cu totul altă parte, așa că dură câteva secunde ca strigătele disperate ale femeii să-i ajungă la urechi.

— Am găsit-o pe cealaltă fată! îi spuse Fran, când înțelese în sfârșit că Perez o aude.

Cuvintele se succedară clar, sacadat. Aterizară rând pe rând în urechea lui, la fel ca pietricelele aruncate în apă de pe o stâncă: „Am/ găsit-o/ pe/ cealaltă/ fată.” Deja devenise suficient de conștient de cât de serioasă era informația. Tonul ei grav spunea multe, așa că nu mai era nevoie să întrebe despre cine vorbea.

Se întâlneau pe aleea din fața casei ei. Fran îl aștepta deja de ceva timp. Cățelușa era închisă înăuntru și începuse să sară pe pervazul ferestrei. Se întunecase. Doar o dungă de lumină mai întârzia să plece, undeva la orizont, spre apus.

— Vă duc eu sus, îi spuse ea. V-ar lua o veșnicie să căutați de unul singur.

I se părea că ea însăși arată ca un copil, așa învelită în haină, cu gluga trasă pe frunte și cu fermoarul încheiat sub bărbie. Doar ochii i se mai vedeau cât de cât.

— Trebuie să mai aștept un coleg.

Îi lăsase lui Roy Taylor un mesaj la hotel. Telefonul sunase ocupat. Perez știa că și-ar fi îngreunat viața dacă mergea mai departe fără detectivul englez.

— Nu o să întârzie mult.

— Bine.

Părea foarte palidă.

— Nu vreți să așteptăm înăuntru?

— Sunteți bine?

— Ce credeți? Tocmai am mai descoperit un cadavru! Al doilea într-o săptămână.

Fu surprins de duritatea din glasul ei și nu știa ce să spună.

— Iertați-mă. Numai că e ciudat. De ce am găsit eu cadavrul? Din nou?

— Cassie unde e?

Brusc își dădu seama de coincidență și fu uimit că nu se gândise la asta înainte. Încă o fată al cărei nume începea cu litera C.

— E la o petrecere. Altfel ar fi fost cu mine.

Și se întoarse ca să-l privească, ca să-l facă să înțeleagă ce coșmar ar fi fost dacă fetița ar fi văzut și ea cadavrul.

Perez se întrebă dacă era cazul să-i spună ceva, s-o avertizeze să n-o lase niciodată singură pe fetiță, dar tocmai atunci apăru Taylor. Conducea cu viteză. Îi auziră mașina înainte s-o vadă. Perez își dădu seama că era dezamăgit de sosirea detectivului, pentru că și-ar fi dorit să intre în casa lui Fran și să aștepte acolo împreună cu ea, la căldura focului.

Fran fu prima preocupare a lui Taylor când sări din mașină. Se îndreptă ținută spre ea cu un aer îngrijorat și stângace, dar evident sincer. Îi luă o mână într-ale lui:

— Îngrozitor. Ce șoc cumplit trebuie să fi simțit din nou!

Nu exista nicio urmă de suspiciune în glasul lui, nimic care să sugereze că descoperirea a două cadavre într-o săptămână putea fi altceva decât o întâmplare nefericită. Perez înțelese că vedea în șeful lui un rival, pentru că și-ar fi dorit ca Fran să-l placă mai mult pe el, să-l considere pe el mai atent și mai preocupat de ea. Oare Taylor era singur, nu avea pe nimeni? Nu spusese niciodată nimic despre vreo soție sau vreo prietenă. Poate că totuși avea pe cineva. Vorbise o grămadă de timp la telefon în timp ce Perez încercase să-l sune.

Acum își zise că reacția lui față de Fran păruse rece și fără pic de considerație, așa că încercă să îndrepte lucrurile.

— Doamna Hunter s-a oferit să ne arate locul de pe deal, interveni el. Dar nu cred că e necesar, ce zici? Putem trimite oameni



care să cerceteze zona.

Deja se întunecase complet, dar cerul era senin și luna strălucea în noapte. Taylor se gândi serios la ambele variante, apoi se întoarse spre Fran:

— Dacă nu vă deranjează, ar fi mai bine să veniți cu noi. Ne-ați ajuta enorm.

Chiar și pe întuneric, Perez își dădu seama că ea zâmbea. Pe deal zăcea un copil mort, dar Roy Taylor reușea s-o flateze.

— Sigur, nu mă deranjează deloc. Prefer să merg acolo decât să aștept aici de una singură.

Călătoria pe deal fu o experiență deopotrivă bizară și plăcută. Mai târziu, avea să și-o amintească ca pe o serie de momente memorabile. Fran mergea în față, iar ei doi o urmau îndeaproape. Perez era ultimul. La un moment dat, își ridică privirea și își dădu seama că siluetele fiecăruia erau conturate pe fundalul lunii. Văzuți din stradă, probabil că păreau niște personaje de desene animate, dintr-un serial ciudat produs undeva în Europa de Est, care-i rămăsese în minte din copilărie. Trei excentrici plecați în căutarea comorii ascunse. Personajele din desenele acelea aveau mereu o misiune.

O altă scenă fixată în memoria lui Perez a fost când Taylor a pășit pentru prima oară în mlaștina de la Gillie Burn. Trebuia să fi văzut întinderea lăptoasă în lumina lunii chiar înainte să ajungă la ea. Nu exista nicio cărare ocolitoare. Cum nu purta cizme de cauciuc, apa rece i s-a strecurat imediat peste ghete și apoi prin șosetele groase de lână, până la piele. S-a abținut să înjure, deși ar fi făcut-o cu siguranță dacă Fran n-ar fi fost cu ei. Perez era teribil de încântat de pățania colegului său, deși știa că e o atitudine imatură. În clipa aceea nu era cu nimic mai breaz decât băieții din Foula.

Când au ajuns în sfârșit la bucata de teren care ascundea trupul fetei, luna dispăru după nori și dealul se întunecă complet. Perez aprinse lanterna. Așa reușiră s-o vadă prima dată pe Catriona Bruce. Era foarte teatral, de altfel – vedeta spectacolului, în lumina

unui singur reflector. Hainele erau zdrențuite, dar corpul părea foarte bine conservat. Perez se gândi imediat la Frumoasa din pădurea adormită. Și acolo era ceva cu gheață și sânge. *Dacă o sărut, își zise, o să se trezească și o să se transforme într-o prințesă.*

## Capitolul 28

Magnus Tait își dăduse seama că vor veni să-l ia din clipa în care văzuse mașinile pe drumul dinspre Lerwick și, apoi, lanternele care urcau pe deal. N-ar fi avut cum să știe că poliția se afla acolo dacă n-ar fi ieșit din casă. Nu auzise niciun zgomot străin. Se trezise brusc dintr-unul din coșmarurile lui obișnuite. Gâfâia și era leoarcă de sudoare. Se dăduse jos din pat. Nu suporta ideea că ar putea să adoarmă și să viseze din nou același lucru. Apoi își zise că nu mai avea cum să fie nimeni la ușa lui, nu la ora două noaptea – văzuse pe ceasul mamei lui. Chiar și jurnaliștii ar fi trebuit să fie în pat. Ar fi fost o bună ocazie să mai iasă din casă. Simțea nevoia să-și amintească cum arăta lumea pe-afară. Îneebunea dacă mai stătea închis. Îl irita situația asta, iar coșmarurile erau tot mai rele.

Merse înapoi în dormitor și se îmbrăcă, apoi ieși. Nu mai știa de când petrecuse atât de mult timp închis în casă. Chiar și când îl durea gâtul și tușea, cum se întâmpla uneori, tot prefera să iasă la aer. Dar își aminti de ziua în care dispăruse Catriona. Acea fusese ultima oară. Atunci fusese închis în casa toată ziua. Oamenii se adunaseră în jurul clădirii și erau foarte furioși, mult mai furioși decât cei care veniseră acum, pentru că fetița era de-a lor, nu? Tatăl ei, Kenneth, era din Ravenswick și familia lui locuise în vale dintotdeauna. Nu era cazul familiei Ross, care se mutase aici doar de șase luni. Se adunaseră la ferestre și începuseră să bată în geamuri, până când maică-sa ieșise la ei și le strigase să-l lase în pace: „E un om bun!”

Așa le spusese. Strigase foarte tare, chiar și el o auzise, deși de spaimă se ascunsese în dormitor. Se întreabă dacă și acum ar mai spune același lucru despre el.

La început crăpă doar puțin ușa, ca să poată încuia la loc repede dacă era nevoie. Pe aleea din josul casei lui era parcată o mașină, dar nu o observă atunci. Umpluse o găleată de tablă cu turbă și se

gândea cât de isteț fusese să facă asta. Dacă oamenii se întorceau, avea cu ce să atâțe focul. Așeză găleata în verandă și rămase pe loc o vreme, bucurându-se de aerul plăcut. Nici măcar nu avea haină, dar parcă nu simțea frigul.

Abia atunci observă că în mașină era un bărbat. Stătea pe locul șoferului. Magnus îi văzu conturul capului. *Pe mine mă urmărește. Probabil că a stat acolo toată noaptea, ca să mă urmărească pe mine.* Și, în ciuda spaimei, faptul că un om renunța la somn ca să-l urmărească pe el îl făcea să se simtă extrem de important. Le era teamă de ce-ar putea face? Le era teamă de el? Chiar le era?

Făcu câțiva pași în jos, spre cărare. Doar atât cât să poată alerga rapid în casă. Poate până la jumătatea drumului de unde se afla mașina pândarului. Îl considera pândar, dar nu înțelegea ce urmărește, de fapt. Merse până acolo încât să vadă reacțiile bărbatului și ca să-și dezmoștească picioarele.

În clipa aceea, ceva îl determină să se întoarcă. Privi în sus pe deal, dincolo de drumul spre Lerwick, și văzu mașinile din fața casei nevastei lui Hunter, unde toate luminile erau aprinse. Și mai văzu duba cea mare care fusese parcată în fața casei lui când o găsiseră pe Catherine, și apoi luminile lanternelor care se agitau pe deal. Și înțelese că o găsiseră pe Catriona. Și că în curând aveau să ajungă la el.

Când sosiră, îi aștepta pregătit. Avea un costum, care atârna de regulă în dulapul pictat din dormitor. Îl purta când mergea duminica la slujbă cu mama lui. Ultima oară când mersese la biserică și purtase costumul fusese la înmormântarea ei. Îl netezi cu grijă pe pat. Își aminti de slujbă. În aer plutea un miros putred, combinat cu aroma lacului de mobilă folosit pentru scaune. El stătuse singur pe rândul din față. Îi muriseră toate rudele – unchiul, verișorii. Dar locul era, totuși, plin de lume: vecini, oamenii alături de care mama lui crescuse. Le auzea șoaptele, rostite suficient de tare tocmai pentru ca el să audă: „Din cauza lui a murit. Nu mai suporta rușinea. Mary a fost mereu o femeie mândră.”

Găsi o cămașă albă. Avea manșetele destrămate, dar era curată. Îi promisese mamei lui să fie curat și, în zilele cu soare, atârna rufe pe sârmele din spatele casei. Crezuse că avea și o cravată, dar n-o găsi. În sertarul de sus al dulapului descoperi fundele pe care le luase din părul Catrionei. Le privea destul de des. Nu ca să-i amintească de ea – oricum n-ar fi uitat-o niciodată – ci pentru că și-o închipuia mai bine când simțea mătasea alunecându-i printre degete. Atingerea lor fină îl excita, îi aducea aminte de chiloțeei de mătase roz pe care-i purta sub fustă.

Cămașa și costumul îi erau prea mari. Haina îi cădea pe umeri și fusese nevoit să găsească o curea ca să-și fixeze pantalonii. Își zise surprins că, probabil, fusese ceva mai solid în tinerețe. Da, așa e, fusese un bărbat solid și puternic. Nu avea ce altceva să poarte, așa că păstră hainele de pe el, cu gândul că mama ar fi fost de acord. I-ar fi spus că se îmbrăcase cuviincios. Că era un semn de respect. Așeză fundele pe masă. Nu știa ce să facă cu ele. Le furase. Poate Kenneth și Sandra le-ar dori înapoi. După care își prepară o cană cu ceai și se așeză lângă foc, așteptând. Se ridică de două ori, o dată ca să meargă la toaletă și o dată ca să pună apă deoparte pentru corb. Se gândi că n-ar strica să se bărbierească, dar se simțea prea obosit.

Era încă întuneric la sosirea polițistului, deși se făcuse dimineață. Ceasul arăta ora șapte și treizeci și opt de minute. Ca și ultima dată, omul ciocăni la ușă și așteptă. Nu încercă să intre în casă până ce Magnus nu-i deschise ușa. Insul părea epuizat. Lui Magnus îi aminti de pescarii care plecau toată noaptea pe mare și se întorceau cu părul întărit din pricina sării și cu mâinile înroșite și crăpate de ger. Când reveneau acasă, nu voiau decât să doarmă. Erau prea obosiți chiar și să se mai dezbrace.

— Intră, spuse el, și încălzește-te puțin. Cred că ai înghețat acolo, pe deal, toată noaptea, deși nu mai e chiar așa de frig.

Un gând îi trecu prin minte și întrebă:

— Ai fost vreodată la pescuit în Fair Isle? Acolo e un loc numai bun pentru dat la pește.

— Da, nu e rău deloc, răspunse polițistul. Am prins câteva oale de homari acolo. Poți lua un preț bunicel pe ei.

— Ne grăbim? continuă Magnus. Să fac niște ceai?

Polițistul zâmbi trist și Magnus înțelese că nu era nicio grabă, că omul prefera să amâne cât mai mult momentul plecării.

— Vrem doar să vă punem câteva întrebări, spuse el. Despre Catriona. Și da, aș bea niște ceai.

— Putem să adăugăm și un strop de tărie în el.

— Eh, de ce nu? Dar puțin. Nu cred că vreți să derapez cu mașina în șanț.

— Ești singur? Data trecută au venit doi oameni.

— Mai e un coleg în mașină, dar nu ne-am dori să conducă el. Când mă îmbăt conduc mai bine decât conduce el când e treaz.

Magnus înțelese că polițistul încercase să facă o glumă și zâmbi din politete.

— Să-i oferim și lui ceai?

— Nu, doarme. Mai bine-l lăsăm în pace.

Magnus umplu ceainicul și-l așeză pe plită. Se întoarse și văzu că polițistul descoperise fundele de mătase.

— Au fost ale Catrionei, îi spuse el. Le-am luat de la ea. Mi se părea că părul ei arată mai frumos desprins. Mi-am zis că îi stătea mult mai bine.

— N-ar trebui să vorbim aici despre Catriona, ci la secția de poliție.

— Nu-mi place secția de poliție, spuse Magnus.

— N-o să vă facă nimic. O să fiu mereu acolo și nu o să se întâmple nimic rău.

— Crezi că o să am voie să păstrez fundele?

— Nu.

Întrebarea îl irită pe polițist.

— Nu, bineînțeles că nu.

Se răzgândi în privința ceaiului și îi spuse că ar fi bine să plece, pentru că în curând se lumina. Copiii plecau la școală și reporterii –

la vânătoare de subiecte.

- O să mă întorc acasă? Întrebă Magnus în fața ușii.
- Nu știu. Cred că nu, pentru o vreme.
- Cine va hrăni corbul?

Tăcere. Magnus spera că polițistul o să-l asigure că va avea el grijă de asta, dar el nu rosti niciun cuvânt. Magnus rămase pe loc, așteptând răspunsul polițistului.

— Dacă nu are nimeni grijă de corb, trebuie să-l omori, continuă Magnus. Cel mai simplu e să-l dai cu capul de zid. Dar nu poți să-l lași să moară de foame în colivie. Și dacă îl eliberezi tot o să moară, pentru că nu poate să-și găsească singur de mâncare.

Polițistul tăcea în continuare.

- O să faci asta?
- Da, răspunse polițistul din Fair Isle. O s-o fac.
- Mănâncă hrană de câini. Dacă găsești pe cineva să aibă grijă de el, să știi că asta mănâncă.

Camera fusese zugrăvită față de ultima dată când fusese acolo – zugrăvită recent, pentru că Magnus simțea mirosul specific – dar pereții aveau încă aceeași culoare. Culoarea de la suprafața laptelui când e lăsat la separat. Imaginea îi aminti din nou de Agnes și de vaca lor. Mai era și un calorifer mare, tot de culoare crem. Era foarte fierbinte. La sosire, Magnus îi auzise pe funcționari vorbind despre asta. Unul dintre ei credea că se dereglaseră butoanele, iar celălalt era convins că nimeni nu se deranjase să regleze temperatura după trecerea gerului. Magnus și-ar fi dat haina jos. Ar fi putut s-o atârne de spătarul scaunului, ca să stea drept. Dar se temea să nu fie un gest lipsit de respect, așa că o păstră pe el.

Erau de față detectivul din Fair Isle și o femeie mai tânără, care nu era din Shetland. Detectivul o prezentă, dar Magnus nu reuși să-i rețină numele. Dacă i-ar fi spus doar prenumele, poate că ar fi reținut. Îi plăceau prenumele de femei. Câteodată, când nu reușea să adoarmă, le repeta în minte.

Polițistul se prezentă la rândul său cu numele acela străin, ciudat, pe care Magnus îl mai auzise înainte și care acum i se întipări în memorie. Mai era de față și un avocat care părea să fi avut o mahnireală groaznică, dar care purta un costum mult mai elegant decât Magnus. Toți patru se înghesuiră în jurul unei mese mici. Magnus știa că nu trebuie să-și afișeze rânjetul specific. Câteodată nu auzea ce i se spune, fiindcă se concentra foarte tare să nu rânjească deloc.

— Nu vă acuzăm de nimic, spuse Perez. Nu deocamdată. Vrem doar să vă punem câteva întrebări.

Avocatul îi spuse că putea să nu răspundă dacă nu dorea, și Magnus își aminti iar cuvintele mamei: „Nu le spune nimic!”

— Când ați luat fundele din părul Catrionei? întrebă Perez. Vi le-a dat ea?

Magnus se gândi o clipă.

— Nu, răspunse într-un final. Am întrebat-o dacă pot să le păstrez eu, dar nu mi-a dat voie.

Închise ochii, amintindu-și vocea care îl tachina: „Ce să faci tu cu fundele, Magnus? Nu vezi că n-ai pic de păr?”

— Le-ați luat singur?

— Da, le-am luat.

*E bine că am spus asta?* Se simțea confuz. Poate că ar fi trebuit să-și țină gura. Îl privi pe avocat, dar chipul acestuia era inexpressiv.

— Catriona trăia când i-ai luat fundele, Magnus?

De data asta, știa foarte bine ce trebuia să răspundă.

— Nu. Dacă ar fi trăit, n-aș fi putut să-i iau fundele. Ar fi avut nevoie de ele. Dar ea era moartă; ce nevoie mai avea de funde?

— De la Catherine Ross ați luat ceva, după ce ați ucis-o?

Câteva clipe se simți dezorientat și nu înțelese despre cine vorbeau. Apoi pricepu. Catherine. Corbul lui.

— N-am ucis-o eu, răspunse și se ridică din scaun, pentru ca ei să-l creadă.

Ideea asta era atât de șocantă pentru el, încât își pierdu



concentrarea și simți că râșnetul i se înfiripa pe față.

— Era prietena mea, de ce s-o omor?

## Capitolul 29

La micul dejun, mama lui Sally era absolut copleșită de arestarea lui Magnus Tait.

— Ce ușurare! Am avut nervii întinși la maximum toată săptămâna să-l știu chiar aici, pe vârful dealului.

Sally bănuia că și ea se simțea ușurată, chiar dacă asta n-o aducea pe Catherine înapoi.

— Ai văzut când l-au arestat?

— Nu, Maurice a văzut când trecea cu mașina pe aici de dimineață. Zicea că erau atât de multe mașini pe șosea că abia a reușit să treacă.

Maurice era îngrijitorul școlii.

În clipa aceea, Alex intră în bucătărie. Tocmai ieșise din duș și avea părul ud. Purta un tricou cu mânecă scurtă și ținea un pulover în mână. Urma să-l îmbrace înainte să iasă. Lui Sally i se părea că arată foarte bine în blugi și tricou alb – era în formă și parcă mai tânăr. Cu siguranță la fel de tânăr ca domnul Scott de la școală. Margaret turnă niște terci de ovăz în castron și îl așează în dreptul locului său de la masă. El își turnă lapte deasupra și începu să mănânce. Margaret nu mai aminti de Magnus Tait și începu să povestească despre unul dintre copiii de la școală, care se purta foarte urât. Totul părea foarte normal și obișnuit. Sally avea impresia că doar își imaginează toată nebunia care se întâmplase. Când o să se apropie de stația de autobuz de lângă casa Ross, Catherine o s-o aștepte acolo. Tatăl ei o să fie la fel de plictisitor și de vârsta a doua ca întotdeauna, iar ea o să se trezească din coșmarul ăsta.

Telefonul sună. O lăsară pe Margaret să răspundă. Sally își închipuia că vestea despre arestarea lui Magnus Tait se răspândise deja și că toți voiau să afle cât mai multe amănunte. Nu puteau să-i strice mamei plăcerea. Își puse farfuria în chiuvetă și își adună

lucrurile necesare pentru școală. Alex era încă la masă și își ungea tacticos o felie de pâine cu unt.

Când Margaret se întoarse, era roșie la față. Rămase în dreptul ușii și așteptă ca ei să se uite la ea.

— Era Morag, le spuse. Credea că ar trebui să știm și noi, pentru că oricum va apărea curând la știri.

Altădată, se gândea Sally, Alex și-ar fi întrebat soția despre ce era vorba. Acum, însă, mesteca liniștit în continuare și aștepta. Nu avea chef să-i cânte în strună și s-o întrebe. Sally era curioasă, dar rămase și ea la fel de tăcută.

Margaret părea disperată din cauza lipsei lor de interes.

— E vorba de Catriona, strigă ea. I-au găsit trupul în zăcământul acela de turbă de pe deal! Morag spunea că s-a conservat perfect. Ai crede că a murit ieri!

Tăcu o clipă.

— De-aia l-au arestat pe Tait, acum au dovezi. Și cine altcineva ar fi putut fi criminalul?

Alex lăasă cuțitul deoparte.

— Cum au găsit-o?

— Ploaia și zăpada topită au provocat alunecări de teren. Catriona era îngropată în turbă și apa a deplasat stratul de suprafață. Mama lui Cassie Hunter se plimba pe acolo cu câinele acela de la familia Ellis. Ea a anunțat poliția.

Sally studia chipul tatălui său. Nu-și dădea seama la ce se gândea în acele momente.

— Biata femeie, șopti el. Ce coincidență groaznică, să găsească două cadavre la rând!

Lui Sally i se păru foarte amuzantă remarca. Stârnea o imagine tare caraghioasă în mintea ei – mama lui Cassie se împiedica și cădea în fund peste un cadavru. Știa, însă, că nu putea să râdă atunci.

— Măcar acum Kenneth și Sandra vor afla ce s-a întâmplat cu fata lor, spuse Margaret. Poate chiar vor găsi puterea să se întoarcă

acasă.

La școală, Sally se afla din nou în centrul atenției, fiindcă nimeni nu mai aflate despre arestarea lui Magnus Tait și despre cadavrul descoperit al Catrionei. La strigarea catalogului, îi spuse domnului Scott că ucigașul Catherinei fusese arestat. Reacția acestuia o surprinse. Se purta de parcă tocmai primise un cadou. Îi mulțumi, nu la fel de politicos și rece ca atunci când îi înmâna o lucrare, dar recunoștința lui părea sinceră.

— E bine că mi-ai spus așa repede. N-aș fi vrut să aflu tocmai în cancelarie.

Sally se gândi că, poate, nici Robert Isbister nu aflate încă veștile. Ar fi fost un motiv bun să-l sune. La urma urmei, fusese interesat de subiect, deci Sally nu era obligată să aștepte s-o sune. Nu mai suporta să aștepte. Prima oră avea franceză. Nu suferea franceza. Îi spuse Lisei că toate veștile astea o făceau să se gândească iar la Catherine și că nu era în stare să se concentreze deloc. O rugă s-o scuze în fața profesoarei. Era prima oară când lipsea de la ore fără un motiv întemeiat. Se duse la toaletă, se închise într-o cabină și-l sună pe Robert.

El răspunse imediat. Nu avea semnal foarte bun și vocea lui suna destul de ciudat. Sally nu simțea emoțiile pe care le avea de obicei când vorbea cu el.

— Magnus Tait a fost arestat. Pentru uciderea Catherinei. Au găsit și corpul celeilalte fete. Credeam că vrei să știi.

Nu era sigură de ce credea că el ar vrea să știe. Nu putea să înțeleagă ce-l fascina, de fapt, la acest caz. Probabil că era vorba de simțul macabru, ca la toți ceilalți.

— Crezi că ne putem vedea? Poți să scapi?

Părea teribil de nerăbdător, iar Sally își zise că mușcase momeala. Voia să afle toate detaliile, deși ea chiar nu mai avea alte amănunte.

Se gândi ce orar avea. Nimic important. Lisa putea să le spună tuturor că nu se simțea bine, iar ei o să presupună că plecase acasă.

— Sigur, de ce nu.

Se întâlnea în duba lui, în port. A trebuit să-l aștepte un sfert de oră, cu toți pescărușii aceia care-i țipau pe deasupra capului. Brusc deveni neliniștită. Credea că el așteaptă de la ea mai mult decât ceai și conversație. Mai mult chiar decât informații despre crimă. Era oare pregătită pentru asta? Nu făcuse niciun efort deosebit să se aranjeze în dimineața aceea, nici măcar duș nu făcuse, fiindcă discuția despre Tait durase prea mult. Se văzu prin ochii lui: o școlăriță cam neîngrijită, cam plinuță, cu o geantă plină de cărți.

Când se urcă în mașină lângă el, el îi puse mâna pe după gât, o trase ușor spre el și o sărută. Simțea ceva diferit la el. O ușurare. Poate că așa simțeau toți cei afectați de drama asta. Nu doar ușurare fiindcă un criminal fusese arestat, ci pentru că poliția nu mai avea motive să le răscolească viețile tuturor. Cu toții aveau secrete – domnul Scott, Robert. Poate chiar și părinții ei. Iar acum, polițistul din Fair Isle avea să-i lase în pace.

El porni spre nord fără să scoată o vorbă. Ea îi mângâia părul fin de pe încheietură, iar el se juca cu mâna ei, mângâindu-i palma cu degetul mare. Ea își dorea ca el s-o sărute din nou, dar era prea timidă să-i ceară asta, plus că și așteptarea era excitantă în sine.

— Unde mergem?

— M-am gândit să mergem la *Duhul Călător*. Ai vrea să-l vezi?

Barca lui era ancorată la Whalsay. Asta însemna o cursă dus-întors cu feribotul. Sally încercă să-și amintească dacă știa pe cineva la feribot care ar fi putut să le spună părinților că a trecut pe acolo, dar Robert părea extrem de hotărât să meargă, așa că acceptă.

Erau primii la rând pentru feribot și rămăseseră să aștepte în mașină. Se țineau de mână și priveau cum feribotul se apropia de mal. Fiecare val îl aducea mai aproape. La coadă mai erau câteva camioane și o altă mașină. Cu toții așteptau liniștiți să treacă. Robert îi aduse cafea de la automat. Îl cunoștea pe tipul din cealaltă mașină, care se dusesese și el după cafea, dar nu o prezentă pe Sally. În timp ce ei vorbeau despre pescuit și despre o petrecere dintr-un bar din Whalsay, ea privea pe geam insula care se apropia tot mai

mult. Nu-și amintea dacă mai fusese vreodată acolo. Poate cu ani în urmă.

Barca era așa cum o descrisese toată lumea: de un alb strălucitor, plină de antene și de radare și mult mai mare decât își imaginase ea. Robert era foarte mândru de ea și se vedea de la o poștă cât de mult valora pentru el. Nu era doar un mod de a-și câștiga existența, ci îl definea. Barca era, de fapt, ce era și el. Sally se gândi că genul ăsta de lucruri le spunea Catherine și se simți tare mândră de ea.

O conduse în interior și îi arătă camerele echipajului. Aveau scaune de piele, un televizor imens și un frigider. El scoase două cutii de bere și îi oferì una. Ea acceptă. Simțea foarte clar mișcările leneșe ale bărcii. Era cufundată mult în apă, iar marea verzuie era foarte aproape când priveai prin hublou. Orizontul se înclina într-un ritm constant, hipnotizant.

— Îți plăcea de Catherine? îl întrebă deodată. Adică, înțeleg dacă ți-ar fi plăcut, fiindcă arăta extraordinar.

— Nu, răspunse el. Dar nici nu i-aș fi dorit vreodată o astfel de moarte. Cred, însă, că era o vacă înțepată. Toată ziua numai filme și artă!

— Pe mine ai să mă iei vreodată la una dintre petrecerile de la Haa?

— Nu eu am dus-o, m-am întâlnit cu ea acolo și am stat puțin de vorbă, atâta tot.

— Dar pe mine o să mă duci?

— Da, de ce nu?

Băuse repejor berea. Fusese mult mai tare decât era ea obișnuită. Mișcarea bărcii o dezorienta. El îi aduse o altă cutie de bere și continuă să vorbească. Despre munca lui, despre familie. O descrie pe mama lui: *Oamenii nu o înțeleg prea bine. Numai din cauza lui Hunter. Iar ea e atât de slabă, că nu-i poate refuza nimic.* Îl descrie și pe tatăl lui, de parcă n-ar fi fost o ființă reală, el un erou despre care auzi în cărți. Dar ea nu se mai concentra. Era conștientă de corpul ei sub haine, de limba cu care își atingea dinții, de pielea picioarelor ei

frecându-se de brânțurile adidașilor. Totul era la locul lui, bine încheiat.

Se aplecă și își dezlegă șireturile. Aruncă unul dintre pantofi, iar pe celălalt îl împinse cu piciorul eliberat. Își scoase și șosetele și le făcu ghem. Pe podea se afla o carpetă aspră. Își frecă tălpile de ea. Robert, care vorbea în continuare despre o furtună care izbucnise din senin când se aflau la Stavanger, tăcu brusc.

— Scuze, îi spuse ea, dar e cam cald aici.

El se aplecă și îi luă unul din picioare în mâini, răsucind-o ușor până ce aproape o întinse de tot pe canapea. Apoi îi masă talpa cu degetul, așa cum făcuse și în mașină. Sally crezu că leșină.

Mai târziu, se întrebă în sinea ei: *Așa e pentru toată lumea? Oare e la fel și pentru cei în vârstă?* Se întrebă dacă părinții ei mai aveau parte de sex din când în când. Se gândea că, poate, pentru ei era mai bine că nu erau așa de grăbiți și agitați. Tatăl ei ar fi mult mai răbdător, nu atât de dur sau cu atât de multe cerințe. Dar lăsă deoparte gândurile astea, i se păreau neloiale. La ce-ar fi putut să se aștepte prima oară?

Robert stătea întins și fuma. I-ar fi plăcut să mai vorbească, dar el părea pierdut în propriile gânduri. Poate că toți bărbații se purtau așa. I-ar fi plăcut să întrebe: *A fost bine? Ți-a plăcut? M-am mișcat cum trebuie?* Dar știa că e mai înțelept să tacă.

În cele din urmă îi spuse:

— Trebuie să mă întorc, altfel pierd autobuzul.

Mai era destul timp, dar era lihnită de foame. Nu mai visa la sex, ci la batoane de Kit Kat și chipsuri sau la un sandviș cu șuncă.

El se ridică și Sally înțelese din nou de ce îl considera atât de atrăgător. Îi privi umerii lați și mușchii de pe brațe și de pe spate. Până la urmă nu greșise. În timpul traversării cu feribotul, se pomeni că zâmbește. El stătea lângă ea cu mâna puternică așezată pe piciorul ei și, când o lăsă din nou la școală, o sărută. Nu vorbiseră nimic despre ce se întâmplase între ei.

Mai era mult până la terminarea orelor, așa că Sally intră în

magazinul de la colț, de unde își cumpără ciocolată și o revistă. Dădu direct la pagina de teste, dar niciuna dintre variantele de-acolo nu-i răspundea la întrebări.

În autobuzul spre casă, îi sună telefonul. Răspunse imediat, sigură că o căuta Robert. Voia, probabil, să-i spună ceva frumos și reconfortant. Sau, poate, ce bine se simțise cu ea.

Dar era o voce de femeie. Inițial, nu a recunoscut-o.

— Sally? Tu ești? Am numărul tău de la mama ta. Îmi pare rău că te deranjez. Fran Hunter la telefon, locuiesc în casa de lângă biserică.

*Fosta nevastă a lui Duncan Hunter*, ar fi vrut să-i spună. Dar s-a abținut, ar fi fost nepoliticos.

— Voiam să te întreb dacă ai putea să stai cu Cassie. M-au rugat să predau câteva cursuri serale la facultate, în locul profesorului care s-a îmbolnăvit. Poate ai să te simți ciudat, fiindcă înainte mă ajuta Catherine... Dar mama ta mi-a spus să te întreb...

Femeia tăcu.

— Deloc, spuse Sally repede. Chiar mi-ar plăcea să vă ajut.

Se gândea că ar fi o cale să se întâlnească cu Robert fără ca mama ei să afle despre asta. Era riscant, dar mai sigur, totuși, decât dacă ar fi plecat în Lerwick cu el.

— Oricând.



## Capitolul 30

Familia Bruce sosi de la Aberdeen în același avion cu Jane Meltham, medicul legist. Păreau mici și pierduți în spațiu în timp ce traversau pista de aterizare dinspre avion, mult mai în vârstă decât s-ar fi așteptat Perez. Probabil că el păstrase în minte imaginea lor de la moartea Catrionei. Numai că ei nu se conservaseră în turbă, ca fiica lor. Nici n-ai fi zis că se întorceau acasă. Păreau, mai degrabă, niște refugiați ajunși într-o țară străină. Băiatul care-i însoțea, fratele Catrionei, era mai înalt ca ei. Roy Taylor preluă familia în mașina lui, iar Perez o conduse pe Jane.

— Interesantă turba asta, spuse ea în vreme ce treceau pe lângă hotelul Sumburgh. Cum arată fata?

— Neatinsă, spuse el. Zici că a fost ținută undeva, în viață, și îngropată doar cu câteva ore în urmă. Are o pată maronie în bărbie, iar părul a căpătat o nuanță mai închisă, castanie. Atât. Purta o rochie de bumbac și nici asta n-a putrezit mai deloc.

Îi era imposibil să-și scoată din minte imaginea fetei. Îi curățaseră pământul de pe față, știind, însă, că nu au voie să atingă nimic pentru a nu contamina scena crimei. Totuși, trebuiau s-o identifice ca să le poată transmite părinților o informație sigură. După atâția ani de așteptare, ar fi fost o greșeală intolerabilă să nu facă o identificare corectă. Fata era întinsă pe spate. Părul blond, murdar acum, era răsfirat cu grijă în jurul capului. Oare Magnus făcuse asta? Credea că arată mai drăguț așa? Sau își dorise numai fundele? Perez nu reușea deloc să-i înțeleagă motivația. O ucisese doar pentru funde?

Procurorul decisese că existau suficiente dovezi pentru a-l condamna pe Magnus, măcar pentru uciderea Catrionei Bruce. Și avea dreptate. Existau fundele; el însuși mărturisise oarecum, deși, după primul interogatoriu, Magnus nu mai scosese niciun cuvânt, înțepenisese pur și simplu, cu un rânjel isteric lățit pe chip și

mulțumindu-se să dea doar din cap. Tăcuse întruna chiar și când se întâlneau în privat cu avocatul său. Urmau să obțină o condamnare. Probabil pentru ucidere din culpă, ținând cont de lipsa lui de discernământ. Se vor aduce rapoarte medicale, din care va rezulta că are un coeficient de inteligență scăzut, poate chiar și afecțiuni ale creierului, dar Magnus Tait va merge, cu siguranță, la închisoare. O să plece din Shetland pentru prima oară în viața lui și o să fie închis undeva departe.

Asta nu era suficient pentru Jimmy Perez. Voia să știe exact ce se întâmplase în ziua în care Catriona urcase dealul spre casa din Hillhead. Voia să știe ce îl determinase pe Magnus s-o înjunghie. Fiindcă fusese înjunghiată. Și-au putut da seama de cauza decesului chiar înainte de sosirea medicului legist. Corpul era foarte bine conservat. Rana din piept se vedea foarte clar, iar materialul rochiei avea pe el pete de culoarea ruginei. Și, mai mult ca orice, Perez voia să știe de ce, după opt ani de zile, Magnus hotărâse să ucidă din nou. Și de ce pe Catherine Ross? Doar pentru că se întâmplase să-i intre în casă în noaptea de Anul Nou și se îndrăgostise de ea? Sau poate numele era de vină? Dacă ar fi chemat-o Ruth sau Rosemary ar fi lăsat-o în pace? Și de ce alesese să-și sugrume victima de data asta?

Jane vorbea despre corpurile descoperite de arheologi prin mlaștini:

— Erau vechi de sute de ani și se conservaseră perfect. Nu mă mir că după opt ani de zile rezultatul e același. Fascinant!

Perez își dădea seama cât de nerăbdătoare era să ajungă la scena crimei și să studieze cadavrul. Nici nu observa peisajul mirific al coastei.

Se despărțiră pe deal. Ea rămase alături de echipaj, el reveni în Lerwick. Nu era în stare să intre în acum în Biroul de Investigații, să dea ochii cu Sandy și cu rânjetul lui superior, cu încântarea stupidă pe care fără îndoială că o afișa. Probabil că se apucaseră deja de băut. Sărbătoreau arestarea făptașului și întoarcerea băieților din

Inverness înapoi în sânul civilizației. Ambele tabere aveau motive de sărbătoare. Perez, în schimb, avea nevoie de un duș și de somn.

Acasă, telefonul fix îi arată că avea mesaje. Era mama lui, bineînțeles. Nu o mai sunase duminică seara. Era tentat să o sune acum, fără să mai stea pe gânduri. *Da, vin acasă. M-am săturat de viața de aici. Spune-le că vreau să cumpăr eu proprietatea de la Skerry.* Dar nu luă în seamă gândul. Își limpezi mintea sub jetul anemic al dușului, după care se întinse în pat și adormi pe loc.

Când se trezi, era după-amiază târziu și afară se întunecase. Nu se simțea încă odihnit. Se trezise așa cum se culcase, tulburat de neliniștea care-l măcina. Legată de Fran și Cassie. Legată de Magnus. Teama că greșiseră tot afurisitul de caz. Bătrânul poate că o ucisese pe Catriona, dar și pe Catherine? Își verifică mesajele de pe telefon, un ritual ca un fel de penitență. Avea, într-adevăr, un mesaj de la mama lui, dar era scurt și pe un ton resemnat: „Scuze că te deranjez, știu că ești ocupat și nu vreau să te sâcâi.” Ceea ce nu-l făcu deloc să se simtă mai bine.

Următorul mesaj era de la Duncan Hunter: „Am auzit veștile despre Magnus Tait. Bună treabă! Nu cred că mai are vreo importanță, dar mi-am amintit ceva de la petrecerea de la Haa. Dă-mi un țâr. O să fiu la birou toată ziua.” Nu lăsase niciun număr de telefon, de parcă toată lumea îi știa numărul de telefon de la *Hunter Associates*. De parcă nu puteai să supraviețuiești în Shetland dacă nu știai asta.

Perez căută în cartea de telefoane și formă numărul. O tânără îi spusese că domnul Hunter era într-o întâlnire și nu putea vorbi. Îl întrebă dacă putea să preia ea mesajul. Perez și-o imagina: tânără, slabă, unghii lungi și roșii, buze subțiri și la fel de roșii, cu o fustă minusculă care abia îi acoperea posteriorul.

— Domnul Hunter m-a sunat mai devreme, spusese el. Sunt inspectorul Perez. Mi-a spus că e urgent.

— O clipă, vă rog.

Auzi o melodie. Nu era zgomotul electronic banal și insipid de la

*Hunter Associates*. Era ceva contemporan, cu un ritm pe care ar țopăi tinerii în club. Probabil că Duncan plătise pentru un ton de așteptare personalizat. Melodia se opri la fel de brusc cum începuse, în mijlocul frazei muzicale.

— Jimmy, mersi că m-ai sunat. Știi, poate nici nu mai e de interes.

— Din contră, te ascult cu atenție.

— Nu pot vorbi acum. Hai să ne vedem mai târziu, la Monty's. Fac cinste. E luni seară, nu-i aglomerat. Pe la opt.

Convorbirea se întrerupse înainte ca Perez să poată răspunde ceva.

Monty's era, probabil, localul unde se mânca cel mai bine în Lerwick. După ce-l descopereau, turiștii veneau aici în fiecare seară. Li se alăturau expații englezi, care le laudau prietenilor produsele locale. Pentru localnici, în schimb, era cam piperat și intrau doar la ocazii speciale. Sala nu era foarte mare, iar mesele erau destul de apropiate una de alta dar, cum spusese și Duncan, luni seara în ianuarie era destul de puțină lume.

Când Perez ajunse, Duncan era deja acolo. Comandase o sticlă de vin roșu și începuse primul pahar. Se ridică și îi întinse mâna:

— Felicitări!

— Nu s-a terminat încă.

— Oamenii spun altceva.

Perez ridică din umeri:

— Ce voiai să-mi spui?

Duncan arăta mai bine decât ultima dată, dar nu cu mult. Era bărbierit, se îmbrăcase elegant și reușise să se tundă, dar se vedea că stă foarte prost cu somnul. Pierduse cumva aroganța tipică neamului Hunter.

— M-am tot gândit la petrecerea aia de la Haa.

— Cea la care a venit și Catherine Ross?

— Da.

Urmă o pauză în conversație, timp în care chelnerița le luă comanda.

— Uite ce e, mi s-a rupt filmul la un moment dat!

— Dar îți mai amintești ceva?

— M-ai întrebat de Robert. El nu a venit cu Catherine. Venise deja mai devreme să stea de vorbă cu Celia înainte să apară ceilalți invitați. Nu știu despre ce vorbeau, probabil chestii de familie. Oricum, discuția devenise foarte aprinsă, cel puțin...

Se opri brusc.

— Poate că voia s-o convingă să meargă acasă cu el. Nu m-a plăcut niciodată, iar pe Celia a făcut-o întotdeauna să-i mănânce din palmă.

Perez îl privea și se întreba ce voia să spună *de fapt*. Nu avea nicio legătură cu ancheta poliției, asta cu siguranță. Iar Duncan n-ar fi făcut nimic să-i ajute pe polițiști – nu vedea sensul să o facă. La el exista tot timpul o intenție ascunsă. Putea manipula toată insula.

— Catherine și Robert se cunoșteau, continuă el. Vreau să spun, când a apărut ea, a fost evident.

— Cum adică?

Perez își pierdea răbdarea.

— El vorbea cu Celia în bucătărie. Ea pregătea niște gustări. Tot acolo erau băuturile, așa că acolo eram și eu. Catherine a intrat cu mai mulți oameni și Robert a văzut-o. A fost ca un șoc pentru el. Nu se aștepta ca ea să apară acolo. S-a oprit din discuția cu maică-sa și s-a holbat, pur și simplu, la ea. Rămăsese ca trăsnet, de parcă nici prin cap nu i-ar fi trecut că ea o să apară acolo.

— Era încântat s-o vadă?

— Cred că da. Încântat, dar și puțin emoționat, cred. Agitat.

— Catherine cum a reacționat?

— Nicicum. N-a lăsat să se înțeleagă că l-ar cunoaște, cel puțin nu pe moment. Și-a turnat ceva de băut și a început să se bage-n seamă cu mine. Flirtam, oarecum. Era genul ăla de femeie care te face să te simți special. Te putea face să crezi că ești interesant, amuzant. Fran n-a fost niciodată în stare de asta, nu se chinuia. Dar Catherine... Oh, Catherine era foarte pricepută.

- Avea doar 16 ani.
- Dar era sofisticată, experimentată.

*Și virgină.*

- Doar asta aveai să-mi spui? Nu prea merită o cină la Monty's.

— În timp ce flirta cu mine, se uita din când în când la Robert. Nu știu de ce, parcă nu-mi vine a crede că-i plăcea de el. Însă, la un moment dat, au dispărut împreună. Cel puțin, așa cred. De fapt, sunt destul de sigur. Era chiar înainte ca Celia să-mi spună că pleacă. Dar știi cum e la petreceri, mai ales la cele reușite. Te prinde o conversație bună și orice altceva îți dispare din atenție. Auzi muzica, dar nu asculți cu adevărat. Știi că mai sunt oameni prin preajmă, dar nu ești conștient de ce face fiecare. Sunt doar niște corpuri care se mișcă, dansează.

- Vomită...

— Nu așa devreme, spuse Duncan înțepat. Nu e cazul să fii ironic, omule, încerc să te ajut. Pe bune. A fost un moment în care am observat că niciunul dintre ei nu mai era acolo. Mi-ar fi plăcut să mai stau cu ea. OK, de fapt o căutam, chiar. M-am uitat peste tot după ea, fiindcă mă prinsese, avea stil. Și acum, când m-am mai gândit la chestia asta, mi-am dat seama că nici Robert nu era acolo. Ți-am spus deja că poate că nu e important.

Chelnerița se apropie cu mâncarea. Perez n-o recunosc, deși aveau cam aceeași vârstă și părea de-a locului. Preț de câteva clipe încercă să-și dea seama dacă o cunoștea sau nu. Duncan se apucă imediat să mănânce, oarecum îmbufnat fiindcă Perez nu-i era teribil de recunoscător pentru informația primită.

- Unde s-au dus?

— Nu știu, doar n-am căutat prin toată casa. Nu era chiar *atât* de important.

- Ești sigur că mai erau în casă?

— De unde dracului să știu? Poate au plecat să se plimbe cu mașina și și-au tras-o nebunește în duba lui Robert. Nu i-am văzut. Cum spuneam, era o femeie foarte atrăgătoare. Robert, în schimb, e

un pământălu, băiatul mamei răsfățat. Bănuiesc că arată bine dacă îți place tipul de viking blond și bine făcut, dar Catherine era o tipă mult prea deșteaptă ca să cadă pe spate din cauza asta.

*Și tu ce-oi fi? Își zise Perez. Un gherțoi.*

Motivul care îl determinase pe Jimmy să-l vadă pe Duncan într-o lumină diferită nu era cine știe ce. S-ar fi putut întâmpla oriunde. Aici, unde pânza de relații se înfășura strâns în jurul tău și nu-ți mai dădea drumul, era genul de chestiune cu care aveai de-a face zilnic. Duncan era pasionat de viteză. Mergea ca un nebun cu mașina pe drumul dinspre nord. Sandy Wilson îl oprise. Își dăduse seama că era băut și îi spusese că trebuia să-l testeze. Dar tatăl lui Sandy lucra la compania lui Duncan. Era tâmplar, dar avea mână pentru orice, și lucra la renovarea clădirilor cumpărate de Duncan. Duncan l-a amenințat pe Sandy că-l zboară pe tatăl lui dacă îi face testul de alcoolemie. Perez nu era convins că ar fi făcut-o, fiindcă meseriașii buni sunt greu de găsit. Dar Sandy l-a crezut și Duncan a scăpat doar cu amendă pentru depășirea vitezei. Șantaj. Perez aflate mult mai târziu de acest episod. Sandy se îmbătase într-o seară și ciripise tot. Perez nu spusese nimănui. Sandy nu dădea pe-afară de inteligență, dar nici nu merita să fie călcat în picioare. Și, oricum, Perez îi era dator lui Duncan. Îi salvase viața în timpul școlii sau, cel puțin, îl salvase de băieții din Foula. Numai că datoria aia era plătită și simțea că, de fapt, nu-i mai datora nimic. De-aia îl ura pe Duncan: nu pentru că era un gherțoi, ci pentru că fusese constrâns să-l vadă ca atare prin atitudinea de care dăduse dovadă. Și pentru că, la paisprezece ani, fusese prietenul lui cel mai bun.

— Cât timp au lipsit Robert și Catherine? întrebă Perez.

Duncan ridică din umeri:

— Nu știu, cam o oră, nu mai mult. Nu era foarte târziu. Oricum, s-a întors înainte ca Celia să-mi spună că s-a saturat. Eram suficient de treaz încât să mă țin pe picioare. Și-mi aduc aminte când s-a întors Catherine. Poate doar ieșiseră puțin, avea obraji roșii, înghețați. Și părea extrem de încântată, ți-am spus. Atunci mi-a

povestit că vrea să se apuce de filme. Zicea că are în cap foarte multe vise, foarte multe proiecte și că nu era sigură că o să aibă timp să le facă pe toate...

Duncan tăcu și Perez se gândi că, totuși, Duncan era trist. Că îi părea rău pentru fată, nu numai pentru sine.

— Iar Robert cum era?

— Nu știu, nu l-am mai văzut. El nu s-a întors.

După ce terminară de mâncat, coborâră treptele abrupte ale restaurantului și rămaseră pe strada îngustă.

— Hai să mai mergem undeva, să bem ceva, spuse Duncan. Ca în zilele bune.

Perez era tentat. I-ar fi priit să se îmbete cu cineva care nu lucra în poliție. Dar Duncan era mult prea înflăcărat și Perez se întrebă din nou care fusese, de fapt, scopul întregii seri. N-avea cum să fie, cu siguranță, faptul că și Duncan era singur, că în vremea copilăriei și el avusese tot atâta nevoie de băiatul timid din Fair Isle pe cât avusese Perez nevoie de el...



## Capitolul 31

Îl privi pe Duncan cum merge pe alee spre piața centrală în care își lăsase mașina. Era încă devreme și Perez nu se simțea încă gata să se întoarcă acasă. Vestea despre arestarea lui Tait probabil ajunsese în toată insula de-acum. Oamenii aveau să se simtă din nou în siguranță, încrezători că toată povestea asta fusese o anormalitate cumplită și că astfel de crime violente nu se întâmplă decât prin alte părți, nu pe la ei. Cu toții puteau să doarmă din nou liniștiți. Mai puțin familiile victimelor.

Soții Bruce locuiau la niște rude în Sandwick. Bănuia că Euan Ross era singur în casa aceea mare de lângă țärm. Perez trimisese un polițist să-l informeze despre arestarea lui Tait, dar acum își zise că ar fi mai bine să meargă personal. Ross fusese revoltat de eliberarea lui Tait după dispariția Catrionei. I se părea un gest de lașitate să nu vorbească personal cu el sau să nu-i răspundă la întrebări. Măcar atât îi datora poliția.

În timp ce trecea pe lângă Hillhead, își aminti de corb. Oare ar fi trebuit să-l omoare acum și să încheie povestea? Probabil că legiștii terminaseră cercetarea locului, fiindcă banda galbenă fusese îndepărtată și casa era în întuneric. Găsi ușa încuiată și se simți ușurat. Probabil că cineva din echipaj luase cheia. Poate că găsiseră deja un alt cămin pentru pasăre. Își amintea că în Dunrossness locuia o femeie care îngrijea păsări bolnave. Poate că îl duseseră la ea. Trebuia să verifice chestia asta. O să se întoarcă mai târziu.

Euan Ross era furios. Era roșu la față, iar violența cu care deschisese ușa îi trăda din plin starea. Perez se gândea că așteptase, probabil, toată ziua pe cineva care să vorbească cu el.

— Inspectore, spuse el. În sfârșit. Locuiesc aici de suficient timp ca să știu că în Shetland nu există noțiunea de urgență, dar mi-am zis că măcar din curtoazie o să-mi răspunzi mai repede la solicitare. La urma urmei, telefonul dumitale a declanșat totul.

Se întoarce și intră în casă, lăsându-l pe Perez să închidă ușa și să-l urmeze.

S-au așezat în camera mare, cea cu peretele de sticlă care oferea priveliștea asupra capului Raven's Head. Euan nu aprinsese luminile din centru, ci doar câteva spoturi prinse în pereții laterali. În încăpere erau porțiuni mari de întuneric. Probabil că peste iarnă adunase lemne, fiindcă în șemineu ardea un butuc de pin. Aroma lui acoperea și ultimele urme ale parfumului Catherinei.

Pentru o clipă, Perez rămase confuz. Nu era în stare să-și dea seama la ce se referea bărbatul.

— Îmi pare rău, dar nu mi-a spus nimeni că ați cerut să mă vedeți.

— Atunci de ce ai venit?

— Credeam că aveți întrebări pentru mine după arestarea bătrânului. Nu voiam să aflați toate detaliile din presă. De cele mai multe ori deformează realitatea.

Ar fi vrut să adauge că vizita i se părea și un gest de curtoazie, dar se abținu. Ross era un tată îndoliat, până la urmă, avea tot dreptul să fie furios și nepoliticos.

Urmă un moment de tăcere. Euan Ross se strădui să-și recapete stăpânirea de sine.

— Ar fi trebuit să-mi transmită mesajul, spuse Perez. Poate îmi spuneți acum de ce m-ați căutat.

— M-ați rugat să caut camera de filmat a Catherinei.

— Așa este. Ați găsit-o?

Euan nu-i răspunse la întrebare.

— Aveți dovada că Tait a ucis-o pe fiica mea?

— Nu încă. Avem doar dovezi care îl leagă de moartea Catrionei Bruce. Deocamdată e acuzat numai de această crimă. Dar vom face tot posibilul să fie acuzat pentru ambele crime.

— Nu credeam că o să fie atât de important pentru mine, continuă Euan, dar nu cred că aș suporta să nu știu ce i s-a întâmplat cu adevărat. Nu e vorba de răzbunare, doar vreau să știu,

atât. Și mai vreau dreptate pentru Catherine. Măcar acum să fac ce trebuie față de ea.

— Domnule Ross, puteți să-mi arătați camera de filmat?

Euan părea încă să evite acest subiect. Se oferî să pună de ceai. *Aveți timp de un ceai, nu?* Dispăru în bucătărie, lăsându-l pe Perez să se uite afară, în noapte. După un timp, se întoarse cu două căni pe tavă și începu imediat să vorbească. Stăteau față în față pe două fotolii de la fereastră, dar Euan evita să se uite la Perez. Privirea lui era pierdută undeva, în noaptea de afară.

— Nu a fost un copil ușor de crescut, parcă niciodată nu avea nevoie de somn. Lui Liz i-a fost foarte greu. Încercam s-o ajut și eu, dar lucram foarte mult atunci – corecturi, planificări, activități extrașcolare. Voiam să-mi construiesc o carieră, eram foarte ambițios. Acum, tot efortul mi se pare ridicol. Liz nu a mai vrut alți copii. Eu spuneam mereu că al doilea o să fie cel mai liniștit copil din lume, dar ea nu mai era dispusă să riște. Nu era mare lucru, nu ne-am certat din cauza asta. Aș fi fost de acord cu orice voia ea. Acum, însă, mi-aș fi dorit să fi insistat mai mult, să fi făcut încă un copil când Catherine crescuse. Nu pentru mine – pentru Catherine. I-a fost foarte greu când a murit Liz, iar eu am fost zdrobit. Un frate sau o soră i-ar fi ținut de urât.

Perez nu spuse nimic. Sorbi din ceai și ascultă mai departe. Credea că Ross uitase complet de camera de filmat și că voia doar să vorbească.

— Catherine îmi semăna mult, continuă Ross. Era foarte ambițioasă. Poate pentru că era singurul nostru copil, îi era greu să-și facă prieteni de vârsta ei. Era foarte cinstită, foarte directă și nu-și dădea seama cât îi rănea pe ceilalți. Tot timpul avea câte un proiect. De mică fusese complet absorbită de ceea ce făcea. Era și o fire competitivă. Chestia asta n-o făcea foarte populară. Îi plăcea să câștige.

Se întoarse cu fața la Perez.

— Nu știu de ce-ți povestesc toate astea, probabil că nu contează

deloc. Vreau doar să vorbesc despre ea. Cred că și ei i-ar fi plăcut. Ar fi strâmbat din nas să audă dulcegării și vorbe mari de la oameni doar pentru că a murit.

— Chiar mă interesează. Sunt informații utile.

— Când ne-am mutat aici, se plictisea îngrozitor. Spunea că n-are nimic în comun cu tinerii din zonă. Nu era adevărat, dar nici nu făcea vreun efort în acest sens. De asta părea arogantă, superioară. I-am auzit pe profesori vorbind în cancelarie despre ea și nici ei nu-i apreciau atitudinea. Mi-era teamă să nu ajungă o singuratică, o țintă a huliganilor. Bineînțeles, mare parte era și vina mea. Devenisem complet dependent de ea după moartea lui Liz și n-am tratat-o nicio clipă ca pe un copil.

— Totuși, s-a împrietenit cu Sally.

— Da, Sally se purta frumos cu ea și Catherine se bucura de compania ei. Nu se aștepta nimeni, dar se înțelegeau bine.

Făcu o pauză.

— Prietenia cu Sally conta foarte mult, dar nu asta a determinat-o pe Catherine să facă un efort să se integreze. Era altceva. A găsit un proiect nou...

Tăcu din nou. Cana de ceai rămăsese neatinsă pe podea, lângă fotoliu. Părea atât de pierdut în gândurile sale, încât Perez credea că uitase de musafirul său.

— Despre ce proiect era vorba, domnule Ross?

— Un film. Și aici intervine camera de filmat. I-o făcusem cadou de ziua ei. Îi plăcea foarte mult lumea filmului și marea ei ambiție era să devină cea mai renumită regizoare britanică. Avea un talent aparte să observe oamenii, poate și din cauză că relaționa foarte greu cu ei. A fost foarte încântată de cadou și s-a jucat mult cu ea la început, bănuiesc că o testa – ce funcții avea, cum putea s-o manevreze. Am și un film cu ea. L-am făcut de ziua ei și l-am salvat în calculator. Mă bucur foarte tare că am făcut asta. O să-l am mereu acolo...

Păru să-și dea seama că divaga de la subiect.

— Apoi a început să se ocupe mult mai serios de filmări. Cum spuneam, făcuse din asta un proiect, spera să-l poată folosi la admitere. La facultatea pe care și-o dorea ea se intra foarte greu.

— Despre ce era filmul?

— Shetland. Locuri și oameni.

— Un documentar?

— Un fel de documentar, presupun. Spunea că voia să dărâme stereotipurile. Nu era un film despre frumusețea peisajelor sau despre viața aspră pe insulă, astea erau doar cadre de fundal. Ea voia să demonstreze că oamenii sunt la fel, oriunde ar trăi. Cel puțin așa cred. Nu vorbea mult despre film, iar eu nu eram în stare să-i acord mereu atenția cuvenită.

— A reușit să termine filmul?

— Cred că da. Sau în mare parte. Știu că înainte de Crăciun se apucase de montaj. Câteodată o auzeam vorbind în camera ei și credeam că era cu Sally, dar se pare că era singură și înregistra, de fapt, comentariul la film.

— Deci aveți și filmul. Încă o amintire valoroasă de la ea.

— Nu. Tocmai asta voiam să-ți spun. M-ai rugat să caut camera de filmat, dar să știți că nu am găsit-o. A dispărut, la fel și discul cu filmul despre Shetland. Au fost furate.

— Sunteți sigur?

— Catherine dezvoltase o obsesie pentru filmul ăsta, inspectore. În săptămânile de dinainte să moară, devenise cel mai important lucru pentru ea. Îi dedicase sute de ore de muncă. Nimeni nu avea voie să intre în camera ei. Ți-am mai spus și înainte că intimitatea era extrem de importantă pentru ea. Era singura cameră în care doamna Jamieson nu făcea curat, dar era mereu ordine. Păstra toate discurile într-un sertar de lângă calculator. Cel cu filmul despre Shetland lipsește.

— Poate a rămas în computer.

— Am verificat. Nu e nici pe hard-disk.

— A intrat cineva în casă?

— Nu, dar criminalul n-ar fi avut nevoie să intre prin efracție. Catherine avea cheile la ea, iar asasinul putea să le ia foarte ușor. Poate din cauza asta n-au fost găsite.

— Ați simțit vreo prezență străină în casă?

— O, inspectore, văd fantome peste tot. Dar nu mi s-a părut că a pătruns vreo persoană în carne și oase.

— Puteți să-mi arătați camera ei?

— Sigur.

Camera fusese cercetată în ziua în care descoperiseră cadavrul Catherinei, dar nu de către Perez. Își zise că arăta mai degrabă a birou decât a dormitor. Podeaua avea o nuanță pală și era din parchet laminat. Avea un front de lucru cu calculator și un dulăpior. Patul de o persoană era acoperit cu o pătură neagră de bumbac. Dulapurile erau făcute la comandă și aveau aceeași culoare ca biroul. Totul era curat și foarte bine organizat. Pe perete era un singur tablou, un poster mare de prezentare a unui film francez din anii '50. Alb-negru.

— Ea singură și-a conceput camera, spuse Euan. Aici se simțea în largul ei. Când era mică, nu-i plăcea să aibă contact cu oamenii, să fie luată în brațe, așa cum fac copiii de obicei. Liz și cu mine chiar ne întrebam dacă nu cumva suferea de vreo formă incipientă de autism. Dar nu cred că a fost cazul sau, dacă a fost, a ținut frâiele bolii de una singură. Avea nevoie de perioade lungi de singurătate înainte să dea din nou ochii cu lumea.

— Ce ținea în scrin?

— Materiale de la școală. Poți să te uiți.

Perez trase un sertar. Fiecare dosar era etichetat în funcție de subiect. Arăta mult mai ordonat decât sertarul lui de la serviciu.

— Spuneți că înregistra și propriile comentarii. Mă întrebam dacă nu există și un scenariu.

— Bineînțeles! spuse Euan, mai animat decât fusese toată ziua. Poate că hoțul nu s-a gândit la chestia asta. Am să caut.

— Vreți o mână de ajutor?

— Nu, inspectore, aş prefera să caut singur.

Se mai opriră câteva clipe în holul de la intrare. Perez se îmbracă şi se pregăti să plece. Euan îi întinse stingher mâna:

— Mulţumesc că m-ai luat în serios. De când Fran Hunter i-a găsit corpul în zăpadă, tot încerc să găesc o explicaţie pentru moartea Catherinei. Descoperirea Catrionei pe deal a răspuns oarecum la întrebări. Dar nu e suficient. Un nebun găseşte o plăcere deosebită în maltratarea fetelor – e peste puterile mele de înţelegere. E prea arbitrar, fără sens. Cred că filmul care lipseşte ne poate lămuri mai mult. Dacă fiica mea a filmat, ceva ce asasinul prefera să rămână secret, asta putea deveni un motiv de crimă. Dar poate că îmi fac iluzii. Poate că o să înnebunesc şi eu.

Deschise uşa şi îi făcu loc lui Perez să treacă. În drum spre maşină, Perez îşi aminti de o conversaţie pe care o avusese cu Magnus Tait pe la începutul anchetei. Magnus îi spusese că fata îl fotografiase în ziua în care venise la el la ceai. Asta se întâmplase imediat după petrecerea de la Haa. Poate că nu fusese o fotografie, poate Catherine îl inclusese pe Magnus în filmul ei.

## Capitolul 32

Când ajunse la secție a doua zi, Perez observă că toți băieții din Inverness plecaseră, cu excepția lui Roy Taylor. Perez îi auzea vocea în timp ce urca treptele. Preluase un birou în cadrul Biroului de Investigații și acum stătea la el cu scaunul dat pe spate, cu picioarele întinse, urlând la telefon. Era singura persoană din încăperea care avea acum un aer părăsit, dezolat, precum feribotul de Northlink după ce toți pasagerii coborau pe țarm. Pe jos rămăseseră urme de gunoaie și pe birouri zăceau pahare de carton murdare de cafea. Era mijlocul dimineții și soarele se străduia să răzbată printre nori. Doi pescăruși se așezaseră pe acoperișul clădirii vecine și țipau unul la altul. Perez rămase în picioare și așteptă până când Taylor încheie convorbirea.

— Vor să închid cazul și să mă întorc la Inverness. Nu pot. Nu mă mulțumesc cu explicația că Tait a ucis-o pe Catherine și cu siguranță nici n-o să obținem o condamnare. Nu există nicio dovadă care să-l lege de ea. Iar fetele nu au fost ucise în același mod.

— Avem dovezi de circumstanță, totuși. Două fete omorâte în același loc...

— Le-am spus că mai rămân. Dacă tot mai insistă, am să-mi iau zile de concediu.

Ridică privirea și rânji.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu aici de *Up Helly Aa*.

— E doar un spectacol pentru turiști. Un pretext ca să te îmbeți.

— Deocamdată e un pretext să nu plec în sud.

Perez se întrebă din nou dacă pe Taylor îl aștepta cineva acasă. Poate că după câteva beri o să aibă suficient curaj să-l întrebe.

— Mai e ceva...

Începu să-i povestească vizita la Euan Ross și amănunte despre filmul la care lucra Catherine și care acum lipsea. Simți imediat scepticismul lui Taylor.



— Poate fi un motiv, insistă Perez, întrebându-se totodată de ce era atât de important pentru el. Poate că fata filmase ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

— Individul e sigur că filmul lipsește?

Taylor se aplecă în față, așa că scaunul se așează în sfârșit pe toate cele patru picioare.

— Adică, îmi închipui că e într-o stare foarte proastă și nu e prea greu să te înșeli în astfel de momente.

Perez ridică din umeri.

— Părea convins de ce spune. Și camera de filmat a dispărut. Magnus spunea că fata l-a fotografiat cu o zi înainte de a i se fi găsit cadavrul. Poate că i-a vorbit despre Catriona. Cred că n-ar fi rău să-i ducem calculatorul la specialiștii din sud. Poate reușim să recuperăm datele șterse.

Urmă o perioadă de tăcere, după care Taylor își ridică brusc privirea:

— Tu ce crezi? Crezi că Tait le-a omorât pe amândouă?

Perez nu considera important ce credea el, ci obținerea unei condamnări. Taylor continua să-l fixeze cu privirea:

— Nu știu, răspunse. Chiar nu știu.

Simți că-l dezamăgise pe Taylor și încercă să-și argumenteze răspunsul:

— Cred că o înțeleg mai bine pe Catherine, acum că am stat de vorbă cu tatăl ei. Era o tipă singuratică. Vedea viața prin obiectivul camerei de filmat. În felul ăsta, a reușit să supraviețuiască aici. Prin film își satisfăcea plăcerile, micile nebunii.

— Era un fel de *voyeur* feminin?

— Mai degrabă un observator, un comentator.

Perez își aminti ce îi povestise Duncan despre fată.

— Un regizor.

— Un regizor face lucrurile să se întâmple cum vrea el, nu? Ceea ce înseamnă ceva mai mult decât un simplu observator.

— Poate chiar a încercat să facă lucrurile să se întâmple după

placul ei. Și poate de-asta a și murit.

Celia Isbister locuia în casa construită de soțul ei, Michael, pe vremea când acesta începuse să câștige bani mulți. Se afla la marginea Lerwick-ului, cu vedere asupra orașului, dar și a mării. Când cei doi se căsătoriseră, gura lumii spunea despre el că e un bărbat norocos, fiindcă se însura cu un sac de bani. Celia avea cu siguranță o poziție influentă în societate. Fusese trimisă la o școală scumpă din sud și familia ei deținea o casă imensă în Unst. Însă școala era plătită de o mătușă bogată, iar după moartea părinților casa cea mare i-a revenit fratelui mai în vârstă. Altceva nu rămăsese de împărțit, în afară de datorii.

Poate că Michael fusese dezamăgit de noul statut strâmtorat al nevestei, dar n-o învinovățise cu nimic. Era copleșit de faptul că ea acceptase să se mărite cu el și considera că e de datoria lui să se ridice la înălțimea ei. Începuse o afacere în domeniul transportului. Odată cu descoperirea țițeiului de pe insulă, camioanele lui transportau ciment, țevi și bere la terminalul din Sullom Voe, iar taxiurile transportau directori de la aeroportul Sumburgh. Dacă știuse vreodată despre aventura Celinei cu Duncan – și, cu siguranță, aflate – nu-i ceruse niciodată socoteală. Ea se afla întotdeauna alături de el la aparițiile în public și se umfla în pene când o prezenta unor miniștri sau funcționari publici veniți din Londra sau din Edinburgh.

Celia îl lăsase pe Michael să facă ce voia el la casă. Poate că era un soi de căință. Cu siguranță nu avea cum să fie pe gustul ei. Era un fel de bungalou în stil rustic, cu foarte mult spațiu deschis. Celia se opusese doar robinetelor de aur pentru băile din dormitoare. Jimmy Perez se întrebă din nou ce-o fi crezând Robert despre mariajul părinților lui. Se mișca în ambele lumi din care veneau cei doi. Era cel mai tânăr membru al Comisiei *Up Helly Aa* și mergea la toate petrecerile de la Haa. Desigur, știa, ca toată lumea, de relația dintre mama lui și Duncan. În Shetland, informațiile despre viața privată a

celorlalți erau asimilate în mod subconștient, ca într-un fel de osmoză. Perez și restul lumii se așteptaseră de mult ca Celia să-l părăsească pe Michael și să se mute la Haa, alături de Duncan Hunter. Însă ea continua să trăiască în bungalou, cu soțul ei și cu Robert.

În timp ce se gândea la toate astea, Perez se convingea tot mai mult că ipoteza uciderii Catherinei din cauza vreunui secret pe care ea să-l fi filmat era o prostie. În Shetland existau foarte puține secrete. Cele care mai rămăseseră neștiute erau, pur și simplu, trecute cu vederea, lipsite de importanță. Parcă moșteniseră din epoca victoriană nevoia de a crea un spectacol din viața privată a celorlalți.

Sunase înainte ca să se asigure că o găsea pe Celia. Ea îi spusese că intenționa să stea în casă toată ziua. Nu-l întrebase ce voia de la ea. Poate își închipuia că Jimmy urma să vorbească în numele lui Duncan.

Celia era singură în bungalou.

— Michael nu e? întreabă Perez.

Ar fi vrut să stea de vorbă și cu Michael.

Ea clătină din cap:

— E la Bruxelles, la o conferință europeană despre comunitățile periferice. După care urmează o întâlnire la Barcelona despre dialecte aflate în pericol de dispariție. A plecat pe 3 și se întoarce chiar înainte de *Up Helly Aa*.

Îl conduse pe Jimmy în bucătărie și începu să prepare cafea, fără să-l întrebe dacă asta vrea. Lui i se păru că Celia era cam palidă și absentă. Deși se apropia de cincizeci de ani, încă era o femeie frumoasă, cu pomeți bine conturați și buze pline. Înțelegea de ce Duncan era atras de ea și se pomeni că o privește captivat în timp ce ea se întindea să ia niște căni.

— Bănuiesc că nu mă vizitezi din curtoazie, spuse ea.

*Normal că nu. Niciodată nu te-am vizitat, nici când Duncan îmi era încă prieten. Erai un secret de care știa toată lumea, dar nu puteam să*

*vorbim deschis despre asta.*

— Dar nici despre fata care a murit nu poate fi vorba. Cazul s-a încheiat, nu-i așa?

— Mai sunt câteva chestiuni de lămurit. Robert e acasă?

Ea îl privi cu atenție, după care clătină din cap.

— A ieșit cu barca, cu *Duhul Rătăcitor*, într-o călătorie mai lungă, dincolo de Insulele Feroe. Nu știi când se întoarce.

*A fost prea mult?*

— Era prieten cu Catherine Ross, nu-i așa?

Celia se aplecă să ia lapte din frigider. Purta blugi și o bluză neagră.

— Nu mi-a povestit niciodată de ea.

— Dar au fost împreună cu o seară înainte ca ea să fie ucisă, la petrecerea lui Duncan de la Haa.

— Da? N-am remarcat. Aveam altele pe cap atunci.

— Robert e cu cineva?

Ea râse scurt.

— Robert mereu e cu cineva. Cel puțin cu una. Nu suportă să fie singur. Și arată foarte bine.

— Atunci cu cine își petrece timpul?

— De unde să știi? Nu-și aduce prietenele acasă.

Perez trase un scaun și se așază.

— Ce-a făcut Duncan în seara aia când te-a supărat așa de tare?

Întrebarea o șocă. O consideră o lipsă crasă de politețe. Dar se hotărî să răspundă oricum. Poate că simțea nevoia să-i explice. Voia să-l facă să înțeleagă.

— Nu a fost ceva anume. Mi-am dat seama că, dacă nu plecam atunci, n-aș mai fi plecat niciodată. La vârsta asta încă mai pot s-o așez. Relația, vreau să spun, din postura femeii mai în vârstă. Dar la șaiszeci de ani? Ar deveni de-a dreptul ridicol. Și nu suport gândul că aș fi ridicolă.

Tăcu o clipă, după care continuă:

— L-am mai părăsit și înainte, dar m-am întors de fiecare dată.

Sunt dependentă. Probabil că la fel e și pentru alcoolicii care încearcă să renunțe la băutură. Crezi că deții controlul, că un singur pahar n-are ce să-ți facă și apoi te trezești iar prins cu totul. De data asta, despărțirea e definitivă.

Râse scurt.

— Scuze că sună așa melodramatic. Tocmai am vorbit cu el la telefon, a treia oară azi. E foarte greu să nu cedezi.

— E amărât și el.

— O să-i treacă. O să găsească o fată tânără și frumoasă care să-l consoleze.

Se întoarse cu spatele. Perez nu știa ce ar fi trebuit să răspundă. Ea turnă cafeaua și reveni cu fața la el.

— Aș pleca din Shetland, dar nu cred că sunt în stare. N-ar fi drept față de Michael și n-aș rezista în altă parte.

Perez sorbi din cafea și așteptă continuarea.

— M-am măritat prea devreme. Credeam că-l iubesc pe Michael. Familia mea nu-l considera potrivit, dar tocmai asta m-a atras și mai tare. E un om foarte bun și blând și nu prea am avut parte de așa ceva acasă. Până la urmă, însă, bunătatea nu e de ajuns, dar e greșeala mea și trebuie să trăiesc cu ea.

Perez tăcea.

— Niciodată n-aș fi luat decizia să-l părăsesc pe Duncan dacă nu intervenea povestea cu fata, spuse ea dintr-odată.

— Fata? Întrebă Perez, deși știa foarte bine la cine se referă.

— Fata care a murit. Catherine.

— Ce-ar fi putut să spună încât să-l părăsești pe Duncan?

— N-a spus nimic. Dar m-am văzut prin ochii ei. O femeie de vârstă a doua care a renunțat la viața ei pentru un bărbat mai tânăr care o lua de bună. O proastă!

— Cum a reușit să facă asta?

Întrebarea părea pusă din politete. Perez dădea impresia că susține conversația, nimic mai mult.

— Ne filma. Era foarte discretă. Nu ascundea că ne filmează dar,

după o vreme, nimeni nu mai remarca. Știi cum sunt emisiunile alea de la televizor? Te uiți la oameni care se fac de râs și-ți spui: „Doamne, chiar nu-și dau seama? Doar știu și ei că sunt filmați!” Însă acum am înțeles cum e, de fapt.

— Duncan mi-a spus despre camera de filmat.

— Ți-a spus? El cu siguranță a apărut în film. S-a dat din plin în spectacol. Probabil că, pe parcursul serii, și el a uitat că e cineva acolo care filmează. Sau era prea beat ca să-i mai pese de cum se dădea în stambă. Eu eram tot timpul încordată, fiindcă mă gândeam cum o să arăt în filmul ei. Ridicol, probabil. În cele din urmă, n-am mai suportat. I-am spus lui Duncan că totul s-a sfârșit și am plecat.

— Asta a fost singurul motiv?

Din ton, Perez părea că-și cere scuze că pusese întrebarea.

— Parcă am înțeles că ai primit un sms.

— Un sms?

Trăgea de timp.

— Duncan mi-a spus că ai primit un mesaj pe telefon, că l-ai citit și că, imediat după aceea, ai plecat.

— Iartă-mă. Nu-mi amintesc.

— Pe cine a mai filmat Catherine?

— Filma toată petrecerea, pe toți invitații.

— L-a filmat și pe Robert?

Celia se încruntă.

— Cred că da, laolaltă cu toți ceilalți.

— Dar Catherine și Robert au dispărut împreună o vreme.

Ea își așează cana pe masă.

— Cine ți-a spus asta?

— Contează?

Ea continuă să-l privească fix, așa că Jimmy cedă.

— Tot Duncan. El mi-a spus că au ieșit împreună. Ea a revenit și era îmbujorată și entuziasmată. Robert nu s-a mai întors, însă. La scurt timp după aceea, ai primit un sms și ai plecat.

— Ei bine, spuse ea, Duncan vorbește verzi și uscate. Nu trebuie

să crezi tot ce spune. Nu-l suportă pe Robert. Niciodată nu s-au înțeles.

— De ce?

— Cine știe ce are Duncan în cap? Băiatul a fost o povară pentru el când era mic, fiindcă era în grija mea tot timpul. L-am pus pe el pe primul loc. Iar lui Duncan nu-i convenea asta. Sunt foarte curioasă să văd cum o să se descurce când Cassie o să fie destul de mare să-i ceară lucruri. Acum o adoră, nu-l deranjează cu nimic.

— Dar acum că Robert e mare și e mai independent?

Ea schiță un zâmbet.

— Acum îi amintește de diferența de vârstă dintre noi. E mai apropiat ca vârstă de Robert decât de mine.

— Mai are și alte motive să nu-l placă?

Perez înțelese că mersese deja prea departe. Ea se ridică. Se înfuriase. Vorbi răspicat:

— De ce-ți tot bagi nasul, Jimmy? Mereu mi s-a părut că ăsta e un mod tare neplăcut de a-ți câștiga existența, judecându-ți mereu prietenii. Încă ești gelos pe Duncan? Despre asta e vorba?

Perez nu știa ce să-i răspundă. Se simțea ciudat, timid – băiatul din Fair Isle față în față cu clasa sofisticată din Lerwick, la căminul Janet Courtney al liceului Anderson.

Ea îl scuti de acest efort:

— E cazul să pleci. N-am de gând să mai răspund la întrebări decât în prezența unui avocat.

În vreme ce se apropia de mașină, Perez îi simți privirea în ceafă.

## Capitolul 33

Sally avea câteva ore libere și stătea în sala de recreație. Câțiva băieți adunaseră niște bănci în jurul unei mese joase și jucau cărți. De la un CD player se auzea o melodie pe care nu o cunoștea. Erau vremuri când ura să vină aici. Prefera să-și petreacă timpul în bibliotecă. Acum, în schimb, îi era greu să-și amintească ce o speriasse atât de tare, de ce privirile și sușotelile celor dinăuntru o îngrozeau. Odată, încercase să-i explice Catherinei: „Mă urăsc!” „Ba nu te urăsc”, îi spusese ea. „Chiar au nevoie de tine. Nu s-ar simți superiori dacă n-ar avea pe cineva pe care să disprețuiască. Nu s-ar simți împliniți.”

Catherinei nu-i păsa. Călca peste gențile lor, le lua locul favorit și punea propria ei muzică. Se apropia de ei fără menajamente, protejată de camera de filmat, pe care le-o băga pur și simplu sub nas. Se bucura de toată ostilitatea lor și o filma cu interes. După care se întorcea spre Sally și o privea, vrând parcă să-i spună: „Vezi? Nu e sfârșitul lumii. Ce crezi că ar putea să-ți facă?” Și asta a ajutat-o mult pe Sally, fiindcă a putut să le facă față de una singură. Deși nu fusese deloc ușor.

Acum, în schimb, Sally se simțea aproape ca acasă în sala de recreație. Îi privea cu milă pe intrușii de pe coridor, care pierdeau vremea timizi pe la ușă, mult prea fricoși ca să intre. Râdea de ei împreună cu Lisa. Era o prietenă mai ușor de întreținut decât Catherine, mai ales că îi spunea lui Sally exact ceea ce-și dorea să audă.

Sally se gândi să-i povestească despre Robert. Stăteau singure într-unul dintre colțurile sălii, iar Lisa era o prezență generoasă, comodă și empatică, întinsă în fotoliul uzat. Ieșise în oraș cu o seară înainte și se plângea de mahmureală. Pe Sally o mânca limba să-i spună noutățile: „Ia ghici cu cine mă văd?” Știa că Lisa ar fi fost teribil de impresionată, de-abia aștepta să-i vadă figura când îi



povestea. Însă Lisa nu era deloc o tipă discretă și vestea s-ar fi răspândit imediat în toată școala. Sally nu putea risca. O să le spună ea singură părinților, când o să se simtă în stare.

Își caută telefonul în geantă. Avea un mesaj: Robert se întorsese de la pescuit și voia s-o vadă. Se întoarse cu spatele la Lisa și începu să scrie: „Stau cu fata lui Fran Hunter diseară. Ne vedem acolo?” Era emoționată. Iar faptul că se vedeau acasă la Fran adăuga și mai mult suspans așteptării.

— Ceva interesant? întrebă Lisa.

Ținea ochii închiși, ca să fie limpede cât de rău se simțea.

— Nu. Doar ceva legat de *babysitting*-ul de diseară.

Bănuia că ar trebui să se simtă vinovată că aranjase cu Robert o astfel de întâlnire. Maică-sa ar fi fost îngrozită să afle. Dar pe Fran probabil că nu ar deranja-o. Și nici pe tatăl ei. Deodată îi veni ideea că tatăl ei ar avea o amantă secretă, că și el își aranja întâlniri ascunse. Zâmbi în sinea ei gândindu-se la prostiile care-i treceau prin cap. Chiar dacă ar fi avut vână pentru o aventură, cineva tot ar fi aflat despre asta. Vești de genul ăsta circulă imediat. Așa cum urma să se afle și despre ea și Robert.

La prânz părea că vremea se îndreaptă și Sally ieși pe stradă ca să-și ia ceva de mâncare. Perez era la intrare. O văzu pe coridor și îi făcu semn cu mâna.

— Tocmai am trimis pe cineva să te cheme. Voiam să stăm puțin de vorbă.

— De ce? Credeam că s-a terminat.

— Mai am câteva întrebări.

— Mă duceam să iau ceva de mâncare.

— Merg cu tine. Hai să mergem în oraș, fac cinste.

Îi cumpără pește cu cartofi prăjiți și se așezară pe o bancă în port ca să mănânce. Inițial, Sally nu se aștepta la cine știe ce tratație, dar peștele era foarte bun și chiar se simțea bine să stea cu el de vorbă. Oricum, era mult mai bine decât în sala de recreație. Noua Sally nu mai era timidă în fața străinilor. Se simțea transformată, ca broscuța

din poveste care a fost sărutată de prințesă. Cu toate că Robert nu aducea deloc a prințesă.

— Cred că îți e tare dor de ea, spuse Perez. De Catherine.

Așa îi spusese și tatăl ei. Lui Sally nu-i convenea ca toți să creadă că era dependentă de Catherine. Încercă să-și aleagă cât mai bine cuvintele și să răspundă sincer.

— Nu știu cât timp ar mai fi ținut prietenia noastră. Mă simțeam puțin copleșită de ea, trăia mult prea intens pentru mine.

— Cum adică intens?

— Punea la îndoială orice spuneau oamenii, săpa adânc ca să descopere semnificații ascunse.

Ridică din umeri.

— La început, m-a impresionat felul ei de-a fi. Dar, după o vreme, a devenit greu de suportat. Am simțit nevoia să-mi văd de viață.

— Despre asta era filmul? Despre săpături adânci după semnificații ascunse?

— Da, bănuiesc.

— De ce n-ai spus nimic despre filmul la care lucra?

— Era doar un proiect la școală, nimic serios.

— Pentru ea era foarte serios.

— Poți să spui și așa. Conta pentru ea mai mult ca orice.

— Spune-mi câte ceva despre filmul ăsta.

— De ce? Am crezut că l-ați arestat deja pe Magnus Tait.

— L-am arestat.

Așteptă ca el să spună mai multe, dar Perez tăcu. Mototoli punga de cartofi și o aruncă în coșul de gunoi.

— Filmul era un fel de comentariu al ei despre noi, despre Shetland.

— Un documentar? Deci nu era ficțiune, prezenta fapte reale.

— Prezenta punctul ei de vedere.

Sally știa că nu trebuia să fie atât de critică la adresa unei prietene care murise, dar nu putea să se abțină.

— Vreau să spun că nu era deloc o relatare obiectivă.  
— Ce conținea? Ți-a arătat vreodată?  
— Fragmente.  
— Deci nu era terminat?  
— Aproape.  
— Dar nu l-ai văzut în întregime.  
— Nu. Cum am zis, mi-a arătat doar fragmente pe parcurs, cadre cu care se mândrea foarte tare.

— Cum ar fi?  
— Cum ar fi o scenă filmată în sala de recreație – sala noastră de la școală.

— Știu, spuse el. Am fost și eu la școala asta.  
— Sunt doi tipi care stau de vorbă. Cred că nu și-au dat seama că îi filma. Oamenii se obișnuiseră deja ca ea să bântuie peste tot cu camera de filmat. Câteodată era pornită. De obicei nu era. Dar, după o vreme, nimeni n-o mai băga în seamă. Tipii ăștia vorbeau despre străini. Știi cum uneori, vara, vin tot felul de oameni... Nu numai albi...

Își dădea seama că roșește, se simțea la fel de ciudat ca atunci când Catherine i-a arătat filmarea.

— Și vorbeau despre cât de mult urăsc străinii, fiindcă Shetland nu e un loc pentru străini și ce le-ar face ei străinilor ăștora. Nu conta atât de mult ce spuneau, ci modul în care îi filmase Catherine. Arătau ca niște nebuni violenți.

Sally se opri câteva clipe.

— Mi-a spus atunci: „Trebuie să-i arăt chestia asta lui Duncan Hunter, s-o includă în viitoarea campanie pentru promovarea turismului. Să vadă toată lumea ce oameni ospitalieri sunteți voi, ăștia din Shetland.” Ea ne credea pe toți la fel – ignoranți, reduși, plini de prejudecăți. Cel puțin, asta ar fi arătat filmul.

— Ai mai văzut și altceva?  
— Cred că mai era o filmare și cu domnul Scott, făcută în secret. Mi-a vorbit mult despre cum se gândea să facă asta. Voia să

ascundă camera în geantă și să facă o gaură pentru obiectiv. După care trebuia să ne amuzăm copios când urma să arate filmarea în clasă. Dar nu știu dacă a făcut-o, până la urmă. Cu Catherine nu puteai niciodată să fii sigur de ceva. Câteodată folosea niște cuvinte foarte dure, dar nu vorbea serios. Avea un simț al umorului mai ciudat. Nu cred că voia intenționat să rănească pe cineva.

Sally își scutură punga de cartofi. În jurul lor se adunară imediat o mulțime de pescăruși.

— Ți-a povestit ce conținea scena cu domnul Scott?

— Nu. Mi-a spus că nu vrea să strice surpriza.

Perez se ridică, dându-i de înțeles că discuția se apropia de final. Sally se întreabă care fusese adevăratul scop al conversației. La mașină, el se opri:

— Nu găsim camera de filmat și nici discurile. Ai idee unde ar putea fi?

Sally se gândi la ultima vizită pe care o făcuse în casa mare de la Ravenswick.

— Păstra discul într-o cutie metalică la ea în dormitor. Spunea că, în felul ăsta, dacă ar lua foc casa, filmul ar avea o șansă să scape. Dacă nu e acolo, nu știu unde ar putea fi.

În seara aceea, când Sally coborî din autobuz, mama ei se afla încă la școală. O văzu pe Sally traversând curtea și îi făcu semn să intre. Înăuntru domina mirosul specific de plastilină, lac de parchet și vopsele.

Sally nu avea amintiri plăcute din primii ani de școală. Încă din primele zile, niște copii mai mari o luaseră peste picior. O făcuseră să plângă, iar ea fugise la mama, care îi ceruse să nu se mai plângă atât, dar îi certase și pe ceilalți copii. După aceea, de fiecare dată când mama ei îi pedepsea în vreun fel, cumva era din vina ei. O porecliseră „Sally pârâcioasa”. Toate lucrările și proiectele ei erau distruse când nu era atentă și îi puneau piedică în curtea școlii. Pe vremea aceea era și plinuță, iar asta n-o ajuta deloc. Acum, însă,

liceul Anderson nu mai părea un loc atât de groaznic. Sally se simțea mult mai sigură pe sine decât la început.

Copiii pictau ceva pentru festivalul *Up Helly Aa*. O barcă vikingă făcută din carton ocupa mai multe bănci. În fiecare an construiau aceeași machetă – Sally își amintea de ea din școala generală. Margaret Henry nu avea prea multă imaginație artistică.

— Trebuie s-o agăț în perete. Mă ajuți un pic?

— Pune-i să facă și niște torțe. Un colaj. Orice de culoare roșie, portocalie sau galbenă care se poate decupa dintr-o revistă. Sau ceva mai strălucitor, din celofan sau hârtie de împachetat.

— Da, poate n-ar fi rău.

Margaret făcu un pas înapoi ca să vadă dacă barca stătea drept. Sally știa că n-o să facă nimic diferit.

— Tata ajunge devreme în seara asta?

— Nu, are o întâlnire în Scalloway.

— Eu trebuie să stau cu fetița doamnei Hunter.

— N-am uitat.

Margaret își șterse mâinile pe o bucată de hârtie de bucătărie.

— Să sperăm că nu-ți dă de furcă. Copila asta, Cassie Hunter, e-o adevărată pacoste. Și mai e și foarte plină de ea.

Atenția îi era încă atrasă de barcă și părea că vorbește de una singură.

— Are ceva ce-mi amintește de Catriona Bruce.

Sally ajunse la casa lui Fran cu o pungă în care avea câteva cărți și trusa de machiaj. De data asta voia să depună puțin efort pentru Robert. Cassie era deja în pat.

— E ruptă de oboseală, spuse Fran. Câteodată se mai agită în timpul nopții, dar asta se întâmplă de regulă mai târziu. N-ar trebui să-ți faci necazuri.

Deși Fran purta doar o pereche de jeans, era evident că și ea încercase să se aranjeze puțin înainte să iasă. Își dăduse cu ruj și mirosea a parfum. Purta o bluză de mătase strâmtă, cu decolteu. Sally n-ar fi putut niciodată să poarte așa ceva din cauza burții prea

mari.

— Drăguț din partea ta că ai venit, spuse Fran. Acum că au arestat pe cineva nu mă mai simt așa de rău că te-am rugat să vii, dar sunt sigură că te face să-ți amintești de Catherine.

— Toată ziua m-am gândit la ea. Inspectorul a venit azi la școală ca să-mi pună câteva întrebări.

— Serios?

Fran se pieptăna în fața oglinzii de deasupra policioarei. Se opri și rămase cu mâna în aer, deasupra capului. Sally își dădea seama că murea de curiozitate să afle despre ce vorbiseră, dar că nu voia să pară băgăcioasă.

— M-a întrebat despre filmul la care lucra Catherine. Se pare că nu l-au găsit, continuă Sally.

Fran îndesă peria într-un sertar și își îndreptă gulerul.

— Vorbea adesea despre film. Era un proiect, nu? Păcat că lipsește, ne-ar fi amintit de ea.

— Așa e.

— În frigider e o sticlă de vin desfăcută, îi spuse Fran din ușă.

Brusc parcă nu mai avea tragere de inimă să plece.

— Servește-te. Și ia și ceva de mâncare, dacă vrei.

Apoi păru că încearcă să se convingă singură că nu se întâmpla nimic rău dacă își părăsea fetița, apucă geanta și ieși. În casă se făcu liniște.

Sally rămânea foarte rar singură acasă noaptea. Margaret nu avea viață socială și, dacă se întâmpla totuși să nu fie acasă, era la o întâlnire de la școală, atât de aproape că Sally auzea prin perete vocile politicoase și bătăile din palme. Părea că școala e prezentă în absolut toate aspectele vieții lor. Petrecuse ceva timp și acasă la Catherine, dar nu-și imaginase vreodată că ar putea locui acolo. Era prea mare. Prea pompoasă. Casa lui Fran era diferită, însă. Se plimbă prin cameră, privind fotografiile, desenele, CD-urile cu muzică și imaginându-și cum ar fi să aibă propria ei casă. Cum ar fi să locuiască aici cu Robert.

În frigider descoperi brânză franțuzească de fițe, un tub de pastă de măslina negre și o pungă de salată. Își turnă un pahar de vin alb din sticla din frigider. Dacă maică-sa o mirosea, o să-i spună că Fran a insistat.

Îl bău repejor și paharul era aproape gol când auzi o bătaie blândă în geam. Se întoarse în scaun și îl văzu. Stătea cu fața lipită de sticlă, strâmbându-se caraghios ca să arate ca un personaj din desene animate. Îi deschise ușa. El rămase pe loc, umplând tot spațiul din cadrul ușii. În mână ținea un bax de patru cutii cu bere.

— Unde ai parcat?

— În spate, nu-ți face griji. Între deal și casă e un intrând. Nu se vede nimic.

Sally era încântată că el îi înțelegea nevoia de a păstra ascunsă relația lor și că nu râdea de ea din pricina asta.

— Hai, intră! îi spuse.

Exact cum făcuse și bătrânul în noaptea de Anul Nou, când le invitase în casă pe ea și pe Catherine.

## Capitolul 34

Când ajunse acasă, Fran se gândi că Sally invitase, probabil, un bărbat în casă. Era un miros străin. Nu ceva neplăcut. Cu siguranță nu fumase, pentru că n-ar fi permis așa ceva. Poate era de la *aftershave*. *Puștii folosesc aftershave mai nou?* Nu o deranja că Sally invitase un băiat – probabil că era un coșmar să fii tânăr în locul ăsta, să n-ai deloc parte de intimitate, toată lumea să știe ce faci și cu cine te întâlnești – dar i-ar fi plăcut ca fata să-i fi cerut voie înainte. Chiar o încânta perspectiva de a juca rolul unei zâne fermecate și protectoare. Mai spera și că fuseseră discreți. N-ar fi fost de dorit ca fetița să nimerească în mijlocul unei partide sălbatice de sex pe canapea.

Fran și-ar fi dorit să se culce devreme, cu un pahar mare de whisky înainte – avea multe la care să se gândească –, dar Sally nu se grăbea deloc să plece.

— Cassie a dormit foarte bine, nu s-a trezit deloc. Am verificat o dată să văd ce face. E o fetiță tare drăgălașă, cred că ești tare mândră de ea.

Și uite-așa Fran mai deschise o sticlă de vin și o invită pe Sally să mai stea de vorbă la un pahar. Catherine nu spusese niciodată ceva drăguț despre Cassie.

— Ai avut o seară bună? Întrebă Sally.

Ochii îi străluceau și Fran își aminti deodată cum e să ai șaisprezece ani – schimbările bruște de stare între extaz și agonie, senzația că niciun adult n-ar putea să înțeleagă vreodată intensitatea, pasiunea, groaza prin care treci. Își dădu seama că Sally așteaptă un răspuns.

— Foarte bună, mulțumesc.

Pentru că, evident, nu era de ajuns, adăugă:

— Am terminat Școala de Arte, așa că m-au rugat să țin locul profesorului de artă. A fost OK. Câțiva elevi sunt foarte buni.



— Ah, da. Păi, când mai ai nevoie...

— Săptămâna viitoare, aceeași zi.

De data asta, Fran chiar obosise. Scotoci în geantă după o bancnotă de zece lire.

— E OK dacă mergi singură acasă? Te-aș duce cu mașina, dar nu vreau s-o las singură pe Cassie. Îți dau o lanternă și te urmăresc de aici, ca să mă asigur că ajungi cu bine. Sau poți să-l suni pe tatăl tău să vină să te ia, dacă nu s-a culcat încă.

— Merg singură, spuse Sally. Nu știu dacă tata a ajuns. A avut o întâlnire în Scalloway, dar trebuia să se fi terminat de mult. Oricum, n-ai de ce să-ți faci griji pentru mine. Toată lumea e în siguranță acum că l-au arestat pe Magnus, nu-i așa?

Dar Fran rămase pe verandă și se uită după ea în timp ce cobora dealul. Pentru Catherine nu-și făcuse niciodată griji și se întreba de ce se sinchisea acum. Cum spunea și Sally, Magnus era în arest. Își zise că avea tot dreptul să fie îngrijorată, doar descoperise recent două cadavre. Și tocmai aici, în Shetland, unde se presupune că nu se poate întâmpla nimic rău. Oricine în locul ei ar fi neliniștit.

Era o noapte senină și, cu toate că lumina lunii nu era foarte puternică, reuși să-i vadă silueta până când Sally dispăru după Hillhead. Apoi urmări cum lumina lanternei se deplasă de-a lungul zăcământului de turbă, coti în dreptul casei lui Euan și dispăru în curtea școlii, în bucătăria din școală se aprinse lumina și Fran intră în cele din urmă în casă.

Cassie se afla în dreptul ușii de la camera ei. Era albă la față și tremura, pe jumătate adormită. Fran o luă în brațe și o conduse înapoi în pat.

— E-n regulă, e-n regulă, îi spunea întruna. E doar un coșmar, s-a terminat.

Se întinse în pat lângă fata ei și așteptă până când Cassie începu să respire din nou normal, regulat.

În dimineața următoare, Cassie nu dădu niciun semn că visul urât din seara precedentă o afectase în vreun fel. Când Fran pomeni

episodul într-o doară, fetița nu-și aminti nimic. Dar câteva indicii despre sursa coșmarului se iviră în drum spre școală, când treceau pe lângă Hillhead.

— Acolo locuia monstrul, spuse Cassie.

— Ce vrei să spui?

— Monstrul căruia îi place să omoare fetițe.

— Cine ți-a spus asta?

— Toată lumea. Toată lumea vorbește despre asta la școală.

— Acolo locuia Magnus. Ți-l mai amintești pe Magnus, nu-i așa? Ți-a oferit niște bomboane. Poliția crede că el a omorât-o pe Catherine, dar și pe o altă fată mai mică, pe nume Catriona. E un om bătrân care a făcut niște lucruri foarte rele. Dar nu e un monstru.

Cassie părea confuză.

— Poliția crede că Magnus a omorât-o pe Catherine?

— Da.

— Dar Catherine nu era o fetiță mică.

Fran nu se simțea în largul ei.

— Uite ce e, nu te mai gânde la asta.

— Dar...

— Serios, chiar nu trebuie să-ți faci griji. Magnus a fost arestat. Nu mai poate să facă rău nimănui.

În curtea școlii, Fran se întrebă dacă ar fi cazul să stea de vorbă cu doamna Henry despre coșmarul lui Cassie și despre poveștile care circulau între copii. Însă bănuia că învățătoarea o considera deja un părinte exagerat de proiectiv și nevrotic. Mai bine se abținea. O s-o ajute singură pe Cassie. În plus, abia aștepta o zi plină de muncă. Imaginea corbilor în zăpadă era încă foarte vie în mintea ei, mai ales din pricina evenimentului cu care o asocia. Soarele, care la răsărit parcă arunca flăcări, zăpada strălucitor de albă și corbii cei negri i se întipăriseră în minte. Tabloul ăsta avea elementele basmelor tradiționale și ale sacrificiului primitiv. Spera ca și pe pânză emoțiile să fie la fel de puternice precum erau în mintea ei.

Când se întoarse ca să urce din nou dealul, îl observă pe Euan

prin geamul mare al casei sale. Stătea în picioare și se uita pe fereastră. Purta ochelari și avea aerul neîngrijit al unui profesor distrat din cărțile pentru copii. Se gândea că era mult prea îngândurat ca s-o observe, dar probabil că îi atrase cumva atenția, fiindcă el începuse să-i facă disperat cu mâna. Fran urcă poteca spre casa lui.

— Intră, îi spuse. Tocmai luam o pauză. Bei o cafea cu mine?

Depresia părea să-i fi dispărut complet, în schimb părea copleșit de o nevoie disperată de activitate. Când se apropie de el, Fran îi remarcă figura trasă și ochii roșii. Nu era bărbierit și, probabil, nu dormise deloc peste noapte.

— Iei o pauză? Lucrezi?

— Mă uit prin lucrurile Catherinei.

— Of, Euan, chiar trebuie să faci asta acum?

— Absolut, răspunse el. E vital. M-am oprit numai pentru că simțeam că-mi pierd concentrarea. În plus, i-am promis Inspectorului Perez că am să fac asta. Vino! Îți torn niște cafea, după care mergem sus.

O conduse pe Fran de-a lungul coridorului de la etaj, până la camera unde probabil că-și avusese Catherine dormitorul. Era pătrată, neașteptat de bine ordonată și îngrijită, cu excepția dosarelor puse în teancuri pe pat. Unul dintre sertarele unui dulap era tras și golit. O jaluzeala albă acoperea fereastra, iar Euan lucra doar la lumina unei lămpi de birou. Fran nu se simțea în largul ei acolo. Avea impresia că stă într-o cameră de spital privat. Un spital de boli mintale, în care ușile erau mereu încuiate.

— Te deranjează? spuse ea și ridică jaluzeaua, pentru ca lumina rece a dimineții să pătrundă în casă.

De la geam putea să vadă școala și o porțiune de golf. O văzu pe doamna Henry prin geamul școlii, dar copiii nu erau în câmpul ei vizual.

S-ar fi așteptat ca Euan să sorteze hainele și alte lucruri ale Catherinei, nicidecum lucrările de la școală. Ce importanță aveau

teancurile astea de hârtii?

— Ce cauți, de fapt?

— Scenariul filmului Catherinei. Cel puțin, asta am început să caut. Mi-am dat seama repede că și acesta lipsește. Probabil că îl ținea alături de CD. Era o tânără foarte bine organizată. Poate am reușit, totuși, s-o învăț ceva – nevoia de ordine. Așa că oricine a furat filmul a furat și scenariul. Dar poate găsesc niște însemnări, o idee sau măcar o temă. Ceva care să ne pună pe drumul cel bun.

— Îmi pare rău, spuse Fran, nu prea înțeleg.

— Catherine lucra la un film, un proiect pentru școală, un fel de documentar.

— Și ai pierdut filmul?

— Nu, nu l-am pierdut. Sigur nu l-am pierdut. Filmul a dispărut, într-adevăr, dar a fost furat, nu pus aiurea undeva.

— Cum poți fi sigur de asta?

El își ridică privirea.

— Tocmai ți-am explicat. Era o tipă foarte organizată, nu pierdea niciodată nimic. Cu siguranță nu ceva atât de important pentru ea. În plus, filmul a fost șters din calculator.

— Și e important?

— Bineînțeles că e important. Poate constitui motivul crimei. Moartea ei capătă un sens.

— Crezi că Magnus Tait l-a furat?

— Ah, spuse el, acum înțelegi de ce e atât de important? E puțin probabil să-l fi luat el, nu-i așa? Poți să crezi că a furat discheta și scenariul, dar e mai greu de susținut ipoteza că un om cu vârsta și educația lui ar fi în stare să șteargă documentul din calculator.

Ochii săi alunecară din nou asupra hârtiilor de pe pat. Abia aștepta să se întoarcă la ele. Fran își zise că, dacă îl lăsa singur, avea să-și piardă orice simț al realității. Plus că, dacă-l abandona, urma să se gândească la el toată dimineața.

— Vrei să te ajut?

— Ai face asta?

Euan își așeză cana de cafea pe pervaz și privi din nou hârtiile.

— Tocmai m-au sunat de la poliție. Familia Bruce ar dori să viziteze casa. Cred că vor să-și amintească de fata lor. Mai ales dacă i-au văzut cadavrul, ar vrea să și-o amintească cum era de fapt. Îi înțeleg. Dar aș vrea să termin de căutat până vin ei. Înțelegi? Ei cred că știu acum adevărul despre fata lor și, cel puțin, au parte de ceva liniște sufletească. Vreau să trec prin toate sertarele, deși sunt convins că scenariul nu este aici, am verificat aseară. Dar sper să găsesc, totuși, ceva, poate însemnările inițiale, orice ne-ar putea da un indiciu.

— N-a vorbit cu tine despre film?

— Nu mi-a povestit amănunte. Sau nu-mi amintesc eu. Nu cred că am fost un foarte bun ascultător. Nu după moartea lui Liz.

Urmă un moment de tăcere, întrerupt de țipătul pescărușilor.

— Mă apuc de sortat dosarele de aici, spuse el dintr-odată. Proiectul a fost stabilit în a doua jumătate a semestrului trecut. Orice însemnări mai timpurii nu sunt relevante. Pe celelalte putem să le luăm jos și să le studiem cu atenție. Ți se pare în regulă?

— Da, sigur.

Se așezară unul lângă celălalt pe patul îngust și luară la mână eseuri și notițe, așezând la loc în dulap hârtiile de dinainte de data proiectului. Faptul că fata fusese extrem de meticuloasă era de mare ajutor. Fiecare lucrare era datată. Restul hârtiilor intrară într-o cutie galbenă de plastic, pe care Euan o adusese din altă cameră și în care, odată, poate că stătuseră jucăriile ei.

Tocmai se pregăteau să le ducă jos, când clopoțelul de școală sună. Fran rămase o clipă la fereastră și se uită la copiii care ieșeau în fugă în curtea școlii. O zări pe Cassie în hanoracul ei roz. Părea să stea mai mult singură, privind în jur, după care se apropie în fugă de două fetițe care se țineau de mână și intră în jocul lor.

## Capitolul 35

Cutia galbenă trona în mijlocul mesei din bucătărie. Euan umplea ceainicul și aștepta ca Fran să i se alăture înainte să înceapă să caute. Fran credea că totul era o pierdere de vreme, însă nu știa cum să-i spună asta. Aruncase deja în dormitor o privire pe hârtii și nu observase niciun fel de indiciu.

— Catherine avea cumva o geantă de școală?

Ideea îi venise din senin.

— Știu că nu se mai poartă ghiozdanele, dar tot trebuie să fi avut o geantă în care își ținea cărțile. N-or fi acolo și materialele la care lucrase de curând?

— Ar trebui să fie pe undeva. Așteaptă o clipă, mă uit.

Și dispăru. Atât de mult timp, încât Fran se întrebă dacă n-ar fi cazul să-l caute. Într-un târziu, se întoarse cu o geantă de piele care semăna foarte mult cu un ghiozdănel. Era vopsit în verde și avea o floare galbenă uriașă desenată pe capac cu creionul.

— Scuze că am dispărut, nu-l găseam și a trebuit s-o sun pe doamna Jamieson. Îl pusese pe un raft din debara.

Rămase tăcut o clipă și îl privi.

— Țin minte când l-a cumpărat Catherine, chiar înainte să ne mutăm, de la unul dintre magazinele *second-hand* din târgul Corn Exchange din Leeds. Mi se păruse o prostioară atunci, dar ea a stat o zi întreagă să-l picteze.

Deschise geanta și scoase fiecare obiect pe rând: un penar de plastic, trei dosare, un carnet de luat notițe, o cutie de absorbante și câteva hârtii. Euan respira greu. Fran ar fi vrut să-l întrebe dacă se simte bine, dar privirea lui concentrată îi spunea că nici măcar n-ar fi auzit întrebarea.

Deschise penarul, din care scoase un stilou, două pixuri și câteva creioane colorate, numai bune pentru desenat. Apoi așază carnetul în fața lui pe masă și deschise coperta cartonată.

În capul paginii se afla scrisul îngrijit al Catherinei: *Temă la engleză: documentar/realist. Un film? Verifică dacă se poate.* Iar mai jos, scris cu litere ascuțite și suficient de mari cât să acopere tot spațiul liber: *FOC ȘI GHEAȚĂ.*

— Așa voia să-și numească filmul, spuse Euan. Normal.

— Nu cumva e și o poezie cu titlul ăsta?

— A lui Robert Frost. Așteaptă o clipă.

Dispăru din cameră, dar de astă dată se întoarse mult mai repede.

— Cartea era pe masa de jos din camera ei, mi-am amintit că o văzusem acolo.

Răsfoi paginile până descoperi ce căuta.

— E un titlu bun, spuse Fran.

Își zise că era un titlu nimerit și pentru un tablou și își aminti din nou imaginea corbilor în zăpadă, cu discul roșu al soarelui în spatele lor.

— Ce altceva mai scrie?

Întinse mâna să ia carnetul, dar el îl așează la loc pe masă, mai departe de ea.

— Poate ne uităm mai târziu la el, îi spuse. Ideea că am putea descoperi ceva relevant e un stimul bun. O recompensă pentru când terminăm de căutat prin celelalte dosare. Nu ne putem permite să ratăm ceva. Înțelege, nu?

Nu era sigură că înțelegea cu adevărat această atitudine reținută, dar dădu din cap și ridică un teanc de hârtii din cutia de pe masă. Își dădea seama cât de greu îi era lui să-și păstreze cumpătul și nu voia să-l supere cu nimic. Începu cu niște însemnări laborioase și trei eseuri despre Macbeth. Se gândea că-și îmbogățește cultura generală cu ocazia asta. O oră mai târziu, terminase de citit tot teancul din fața ei. Pe lângă Macbeth, se luptase cu însemnările de la istorie, despre Contrareforma catolică, și cu eseuri de la psihologie, despre stereotipii de gen și influențele de grup asupra adolescenților. Filmul despre Shetland nu era menționat nicăieri.

Însă pe marginea unui set de notițe Fran descoperi ceva ce semăna cu o mângăleală, care se tot repeta. Inițial crezu că era doar un desen interesant, fără semnificații deosebite. Dar îl studie cu mai multă atenție când observă că se repeta de câteva ori. Desenele erau aproape identice, părând mai degrabă un fel de logo: erau compuse dintr-un cristal cu opt fețe pus peste o limbă de flăcări. *Foc și gheață*.

I-l arată lui Euan, iar el răsfoi prin propriul teanc de hârtii și identifică desenul în alte trei locuri.

— Eu nici nu le-am băgat în seamă, probabil că n-am ochiul la fel de antrenat ca al tău. Mă concentram mai mult asupra textelor.

— Ai descoperit ceva?

— Nu, răspunse încet, recunoscându-și fără tragere de inimă eșecul. Nimic.

— N-ar fi mai firesc ca orice legat de un proiect recent să fie în geantă? În carnetul cu însemnarea titlului sau în cele trei dosare.

Simțea că-și pierde răbdarea cu el. De ce se încăpățâna să nu caute în locurile cele mai evidente? Aștepta ca ea să plece, ca să poată căuta de unul singur?

— Poate, spuse el și își ridică privirea de la masă. Sau poate îmi fac doar iluzii și n-o să aflu niciodată ce s-a întâmplat cu ea, de fapt.

Fran se întinse și luă bucățile de hârtie mototolite din geanta Catherinei. Una dintre ele era un bilet de feribot și i-l arată lui Euan:

— A mers cu o cursă dus-întors la Whalsay, chiar înainte de Crăciun. Avea prieteni acolo?

— Cred că-mi amintesc de călătoria asta. A fost la o petrecere, la un puști de la școală, spunea. Dar nu văd ce importanță are.

— Mai avem și ăsta. E un bon de la supermarket.

Îl întinse pe masă și-l apăsă de câteva ori cu degetul mare, ca să-l îndrepte.

— E de la Safeway's din Lerwick. E datat cu o zi înainte de moartea ei. A ieșit la cumpărături?

— Nu pentru casă.

Îi luă bonul din mână și se încruntă.



— Nimic din ce e pe listă n-a apărut la noi. Ea n-ar fi cumpărat niciodată cârnați sau plăcintă. Era aproape vegetariană și cu siguranță n-ar fi mâncat niciodată carne procesată.

Apoi întoarse bonul și Fran observă pe spate câteva cuvinte, dar nu reuși să le deslușească. El împinse hârtia înapoi spre ea:

— Uite ce scrie pe spate. E scrisul Catherinei.

Și Fran citi: *Catriona Bruce: dorință sau ură?*

— Ce înseamnă asta?

— E o referire la aceeași poezie.

Euan luă din nou volumul de poezii și începu să citească cu voce tare. Glasul îi tremura de parcă îmbătrânise.

„De e să mă supun acestui joc

Eu țin cu cei ce-o văd sfârșind în foc

Dar dac-ar fi de două ori să moară

Îmi pare-a ști destul ce-nseamnă a urî

Ca să pot da alt răspuns:

Pentru-a distruge bun e și înghețul.”<sup>8</sup>

— Și atunci ce vrea să spună Catherine cu asta?

Fran uitase că era nervoasă pe el. Era absolut captivată de această enigmă. Părea că toată povestea depășise cu mult realitatea morții celor două fete.

— Sugerează că uciderea Catrionei a fost din pasiune sau din ură? Emoțiile astea stau la baza comportamentelor violente. Și ce legătură are asta cu filmul ei?

— Există o întrebare mult mai importantă, comentă el și se îndreptă în scaun.

Tonul îi era neutru, aproape academic.

— De ce o interesa Catriona Bruce? Eu n-am auzit de ea până la moartea Catherinei. Știam că o familie pe nume Bruce locuise aici mai demult, dar nicidecum că fata lor dispăruse. Oare Catherine

---

<sup>8</sup> Robert Frost, „Foc și gheață”, traducere de Victor Felea, în volumul *Robert Frost. Versuri*, Editura Tineretului, 1969 (n.red.).

descoperise ceva despre dispariția ei? Dacă da, ar fi putut constitui un motiv suficient de serios pentru o altă crimă.

Fran îl privea uluită, încercând să priceapă ce monstruoasă spunea. Părea o nebunie să lansezi astfel de ipoteze pe baza unor însemnări fugare, dar el avea dreptate.

— Acum putem să vedem ce mai e în caiet? Și în cele trei dosare?

Își dădu seama, abia după ce rosti întrebarea, că părea puțin prea curioasă. Nu trebuia ca Euan să rămână cu impresia că moartea fiicei lui era un fel de joc pentru ea. Se întoarse să-i studieze privirea, sperând că nu-l jignise, dar atenția le fu distrasă de un zgomot de afară.

— O mașină, spuse el. Probabil că sunt soții Bruce. Credeam că mai întârzie.

Strecură bonul fiscal în carnet și îl puse în geanta de piele, după care merse să deschidă ușa de la intrare. Fran așează caietele la loc în cutia de plastic, pe care o împinse sub masă.

## Capitolul 36

Kenneth și Sandra Bruce se așteptau ca locuința să fie exact cum o știau ei. Acum, că lucrurile stăteau cu totul altfel, păreau derutați. Se plimbau prin camerele mari și priveau în jur ca niște vizitatori modești într-o galerie de artă, neștiind sigur cum ar fi trebuit să reacționeze.

— Arată foarte bine, spuse Sandra, e aranjat foarte drăguț.

Fran își dădea seama că gândurile lui Euan erau departe, la bonul fiscal de la Safeway's, la caietul necitit. Poate că așa se simțea mai aproape de fiica pe care o pierduse recent. Ca și cum Catherine tot mai încerca să comunice cu el. Pentru musafiri, însă, probabil că părea distant, arogant. Fran se pomeni că joacă rolul gazdei, oferindu-le cafea și luându-le hainele. Familia era însoțită și de o polițistă îmbrăcată în civil. Poate că o cunoșteau de pe vremea când locuiau în Shetland, fiindcă îi spuneau pe nume – Morag.

— Puteți să vizitați toată casa, le spuse Fran. Nu te deranjează, Euan, nu-i așa?

El o privi ca trezit din reverie.

— Nu, deloc. Vă rog!

Fiul celor doi, Brian, intrase alături de părinți și răspunsese monosilabic când Fran îi oferise cafea sau suc. Era un băiat înalt și solid care părea stânjenit de dimensiunile lui și de vocea încă în formare. În timp ce părinții săi urcară ca să vadă camerele de la etaj, el rămase lângă foc, cu privirea în pământ, legănând în mâini o doză de cola.

Euan stătea la fereastră și privea spre Raven's Head, fără să pară conștient de prezența băiatului. Fran nu mai suporta tăcerea.

— Cred că nu-ți amintești prea multe despre casă. Erai foarte mic când ați plecat de aici.

El ridică privirea spre ea. Bărbia îi era acoperită de acnee.

— Am câteva amintiri foarte clare, îi răspunse. Mai ales ziua în

care a dispărut Cat, pe aceea mi-o amintesc foarte bine.

Fran așteptă ca el să continue, dar băiatul sorbi din cola.

— Îți amintești amănuntele, nu-i așa? Ce ai mâncat sau cu ce erai îmbrăcat.

Băiatul zâmbi și Fran își imaginează că, într-o zi, urma să fie un tip foarte simpatic.

— Purtaam un tricou al celor de la Celtic. Nu știu de ce, dar am ținut mereu cu Celtic.

— Era vacanța de vară, nu? Nu aveți școală.

— Uram școala.

— Da?

Ar fi vrut să-l întrebe de ce, dar îi era teamă să nu tacă din nou.

— Cred că din cauza lui Cat, ea ura școala rău de tot și m-a molipsit și pe mine de mic.

— De ce nu-i plăcea la școală?

Puștiul dădu din umeri.

— Doamna Henry n-o plăcea prea tare, așa ziceau părinții. Știi cum vorbesc mereu despre tot felul de lucruri și au impresia că nu-i ascuți sau că ești prea mic ca să-nțelegi. Tata voia s-o mute la altă școală, zicea că nu se va simți niciodată bine la Ravenswick pentru că doamna Henry o certa mereu. Mama credea că ar fi fost stânjenitor. Cum i-ar fi explicat?

Se uită la Fran.

— Nu erau prieteni apropiați cu familia Henry. Erau doar vecini, știți, se vizitau reciproc. De-aia ar fi fost cam aiurea s-o mute pe Cat. Era ca și cum ar fi spus „Știi, ni se pare că habar n-ai să fii învățătoare!” După ce Cat a dispărut, mama s-a simțit vinovată, credea că, la o altă școală, Cat ar fi fost mai fericită. Tata zicea că e o prostie, fiindcă oricum era vacanță. Școala era ultima ei grijă.

— De ce n-o plăcea doamna Henry?

*Și ce s-ar putea întâmpla dacă n-o place pe Cassie?*

— Habar n-am. Cat a fost mereu neastâmpărată. Niciodată nu stătea locului și nu asculta ce i se spunea. Voia mereu să atragă

atenția asupra ei.

— Cred că nu era prea comod pentru tine.

— Ba da, fiindcă eu voiam să nu se uite nimeni la mine.

Tăcu o clipă.

— Doamna Henry era de părere că soră-mea ar fi trebuit să meargă să se consulte. La un psiholog sau ceva de genul ăsta. Tata s-a înfuriat, zicea că nu-i nimic în neregulă cu Cat, doar că se plictisea ușor și că, de fapt, doamna Henry nu știa să se poarte cu un copil foarte inteligent.

Zâmbi din nou.

— Asta-i altceva ce n-ar fi trebuit să aud.

Soții Bruce ajunseseră la etaj. Fran le auzea pașii și vocile în surdina. Probabil că se aflau deja în dormitorul lui Euan, camera în care dormiseră și ei și în care își concepuseră copiii. Credea că Brian terminase de povestit dar, în ciuda tuturor schimbărilor, casa îi trezea multe amintiri.

— În ziua în care a dispărut, o tot încurca pe mama. Era o zi senină și bătea vântul. Mama se apucase de spălat perdele. Îmi amintesc că se urcase pe un scaun ca să dea jos perdeaua. Fereastra era mai mică pe atunci, dar tot era greu. Cat alerga prin casă și s-a lovit de scaun, iar mama a căzut și a sfâșiat perdeaua. A început să urle la noi și ne-a trimis să ne jucăm afară. Deja atârname un rând de rufe pe sârmă, la uscat. Prosoape și fețe de pernă. Îmi amintesc foarte bine cum trăgea vântul de ele. Ce ciudat cum îți rămân în minte unele chestii!

— Ca într-un film, spuse Fran cu gândul la Catherine.

— Da. Exact ca într-un film.

— Atunci a dispărut Cat?

— Nu, ne-am jucat o vreme. Cat conducea jocul, ca de fiecare dată. Apoi s-a apucat să culeagă flori din grădină. Erau mândria mamei. I-am zis c-o să dea de necaz, dar ea mi-a spus că erau pentru Mary și că mama n-o să se supere, fiindcă tocmai ea îi spusese să fie drăguță cu Mary.

— Mary era mama lui Magnus? Locuia la Hillhead?

— Da, era bătrână rău de tot. Credeam că are vreo sută de ani, fiindcă și Magnus era bătrân, iar Mary era maică-sa. Probabil că el avea vreo șaizeci de ani, iar ea – optzeci. Cat a legat florile cu una dintre fundele pe care le avea în păr și a luat-o la fugă pe deal cu ele. Eu am coborât pe plajă, mai erau și alți copii acolo. Mama o fi crezut că e cu mine, fiindcă a venit să ne strige la ceai.

Se opri o secundă.

— Asta e tot ce-mi amintesc, restul mi-e foarte neclar.

Sandra și Kenneth Bruce se întoarseră. Pașii lor răsunau pe treptele de lemn. Rămaseră în hol, alături de Morag. Sandra se ștergea la ochi cu o batistă.

— Hai, fiule, spuse Kenneth. Să mergem.

Brian se ridică, îi salută pe Fran și pe Euan, care se întorsese cu fața de la geam, și ieși. Euan nu-i conduse. Fran, în schimb, îi însoți până la mașină și simți nevoia să se scuze pentru nepolitetea gazdei.

— Domnul Ross a suferit un șoc îngrozitor, sunt sigură că înțelegeți.

Când reveni în casă, Euan stătea aplecat deasupra mesei din bucătărie. Își așezase ghiozdanul verde în față și scosese caietul. Încă nu-l deschisese. Îl privea fix. Abia când reveni ea se încumetă să-l deschidă, cu mâini tremurânde. Ea se așeză lângă el, ca să poată citi în același timp. Sub mirosul de cafea, respirația lui avea un iz acru.

Prima pagină o văzuseră deja. *FOC ȘI GHEAȚĂ*, cuvinte nu atât scrise, cât desenate, foarte mari, de parcă literele ar fi fost formate din țurțuri. Pe pagina următoare erau alte însemnări, dar fiecare cuvânt era legat de alte cuvinte sau fraze, ca un fel de schemă de *brainstorming*. De la *Foc* porneau *pasiune, dorință, nebunie, soarele de la miezul nopții, Up Helly Aa, sacrificiu*. *Gheață* era legat de *ură, reprimare, frică, întuneric, rece, iarnă, prejudecată*. Liniile care uneau cuvintele erau groase și bine conturate.

— Bănuiesc că sunt temele pentru film, spuse Euan.

— Poate că voia să prezinte sentimentele astea prin imagini. Probabil ceva legat de extremitățile peisajelor și de lumină. Era un proiect foarte ambițios.

Euan își ridică privirea din hârtii, sensibil la orice fel de comentariu încărcat cu o notă critică.

— Avea șaisprezece ani, e normal să fii ambițios la vârsta asta.

Dădu pagina. Nu mai era scris nimic. Răsfoi caietul până la capăt. Și celelalte pagini erau goale. Îl azvârli cât colo și lovi cu palma în masă. Gestul violent o sperie pe Fran.

— Nu-i de-ajuns, zise el. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu ea!

Fran se pierdu. Se afla lângă un om matur în mijlocul unei crize de isterie și nu putea pur și simplu să-i ceară să-și revină odată din starea asta și să se calmeze.

— N-am terminat încă, zise ea. Mai sunt dosarele din geantă. Hai să ne uităm în ele.

El se ridică și ea crezu că urma să plece și s-o lase din nou singură. Își dăduse seama că îi vorbise de sus și nu l-ar fi învinovățit dacă s-ar fi supărat. Dar el se apropie de chiuveță și se spală pe față cu apă rece, după care se așează din nou la masă, cu prosopul încă în mâini.

— Ai dreptate, îi spuse. Așa e, ai dreptate.

Izbucnirea lui o șocase, iar acum era și mai uimită de cât de calm era, de parcă nimic nu se întâmplase.

— Să ne uităm în dosare.

Erau trei. Pe unul scria *Istorie*, pe unul *Psihologie* și pe unul *Engleză*. Fran îl lăsă pe el să aleagă. Primele două nu conțineau nimic relevant și fură date deoparte, fiind doar notițe recente de la cursuri. Dosarul de engleză era foarte subțire. Fran se temea chiar că era gol, dar observă pe coperți câteva desene cu *FOC ȘI GHEAȚĂ*. Euan deschise dosarul și scoase o coală de hârtie. Era un A3, îndoit ca să încapă în dosar. Îl despătură și rămase lângă Fran ca să se uite împreună.

La început, ea nu înțelese nimic. Credea că erau doar primele

încercări de a prinde pe hârtie niște gânduri și idei. Coala era împărțită în mai multe casete desenate. În fiecare dintre ele se afla câte un desen cu cerneală neagră. Mai erau și niște cuvinte scrise la repezeală. Nu recunosc stilul îngrijit specific Catherinei. Era îmbârligat și aproape ilizibil.

— Ce părere ai? o întrebă Euan, pe un ton din ce în ce mai disperat. Asta e tot ce avem. E singurul indiciu cu care plecăm la drum.

— Poate fi un fel de *storyboard*, un plan al filmului, spuse ea. A desenat fiecare cadru. Mă rog, aproape, uneori folosește cuvinte, dar e un plan pentru cum urma să arate filmul.

— Marele ei plan. Ca să știe ce scene trebuie să filmeze.

— Probabil.

Fran încercă să se concentreze pe fiecare casetă în parte, acoperindu-le pe cele din jur cu mâinile și cu o foaie ruptă din caietul de însemnări.

— De unde începe? Aici e un desen cu corbi. E un desen foarte bun. Deci filmul începe de aici, de acasă. Așa cred, cel puțin.

Trecu la următoarea:

— Asta îți spune ceva?

— Scrie „sala de recreație”. E locul în care se adună cei de-a douășpea la școală. Urma să filmeze o scenă aici, bănuiesc.

— Și asta?

El clătină din cap:

— Aici sunt doi omuleți din bastonașe, puteau să fie desenați și de un copil. E limpede că pentru ea aveau o însemnătate aparte. Poate erau doar o schiță. Mie nu-mi spun nimic. Dar planul ăsta e un punct de plecare. Cred că ne putem da seama ce voia să spună în film.

Fran nu era deloc de aceeași părere, dar nu zise nimic. Se bucura că starea de spirit a lui Euan se îmbunătățise. Continuă studierea desenelor. Într-o casetă ghiciră că desenul reprezenta niște oi, iar în alta – niște pescăruși. Poate că imaginile erau un fundal pentru



comentariile ei. Fran nu înțelegea deloc legătura lor cu focul și gheața din titlu.

Pe toată planșa erau împrăștiate multe inițiale. Cele mai multe nu-i spuneau nimic. Apoi găsi grupul „R.I.". Nu se așteptă ca Euan să se prindă, dar el zise:

— Robert Isbister. Țsta ar putea fi Robert Isbister!

— Dar inițialele se pot referi și la alte persoane.

— Inspectorul Perez chiar m-a întrebat dacă îl cunosc, fiindcă i-a văzut duba prin apropiere într-o seară. Dar asta se întâmpla după moartea Catherinei, presupun că nu mai e foarte relevant.

Doar dacă nu se furișase aici ca să fure filmul și scenariul, își zise Fran. Asta se putea întâmpla ulterior crimei. Euan începuse să caute filmul abia la câteva zile de la moartea fiicei lui. Dar Fran nu spusese nimic, fiindcă nu avea deloc chef să explice cum ajunsese să-l cunoască pe Robert Isbister. Ce-ar fi putut să spună? *Știi, e fiul adult al amantei de vârstă a doua a soțului meu.*

În casetă, alături de inițiale, mai era scris ceva:

— Ce crezi că înseamnă asta?

Scrisul Catherinei era foarte greu de descifrat pe planșă, de parcă ar fi încercat să-și noteze ideile foarte repede ca să nu le piardă.

Euan întoarse pagina ca să vadă mai bine.

— E o dată. 3 ianuarie. Pare să fi fost adăugată mai târziu. Nu ți se pare că e altă cerneală?

Se întinse și își îndreptă spatele.

— Cred că ne scapă ceva. Pe planșă nu văd vreun motiv pentru a vrea cineva s-o omoare.

— Poate că nici nu există.

Sunase dur, dar nu știa cum altfel s-o spună.

— Poate că Magnus chiar e vinovat, iar filmul și scenariul lipsesc fiindcă terminase proiectul și l-a predat la școală la sfârșitul trimestrului. Era bine dacă verificam asta înainte să fie nevoie să treci prin toată tevatura.

— Nu, spusese el, nu pot să accept varianta asta. Dacă filmul era

gata de la mijlocul lui decembrie, de ce există data asta pe planșă, 3 ianuarie? De ce se face referire la festivalul *Up Helly Aa* în caietul de însemnări? Evenimentul are loc abia spre sfârșitul lui ianuarie.

Ridică și bonul, care avea propriul său mesaj.

— De ce o preocupa dintr-odată Catriona Bruce?

— Asta nu mai ține de noi.

Fran se temea că Euan înnebunea de tot dacă o ținea tot așa noapte de noapte, găsind conspirații și mesaje ascunse în fiecare cuvânt sau desen mâzgălit aiurea.

— Trebuie să-i arăți desenele astea lui Jimmy Perez. O să știe ce să facă cu ele.

Reacția lui o șocă din nou: se ridică brusc, iar scaunul se răsturnă în spatele lui.

— Nu, asta mă privește numai pe mine! N-are nicio legătură cu poliția!

Apoi își dădu seama că o speriasse. Își ridică scaunul, se așează și redeveni profesorul politicos și calm.

— Îmi cer scuze. Ai dreptate, bineînțeles. Dar o să fac niște copii înainte să le dau documentele. Însemnările astea par atât de intime, încât n-aș suporta să știu că le studiază și alții. Ar fi tot un fel de abuz.

## Capitolul 37

Magnus stătea în celulă. Urma să mai apară o dată în instanță înainte de a fi transferat la închisoarea din Scoția, deși el nu era pe deplin conștient de acest lucru. Știa doar că, la un moment dat, o să fie mutat. De fiecare dată când vreun agent se apropia cu cheile zdrăngănindu-i la cureaua și cu ghetetele răsunând pe podeaua de gresie, credea că venise vremea să plece din Shetland. Câteodată, i se părea că viitorul arată ca un val uriaș și negru care abia aștepta să-l înghită. Însă era mai rău de atât. Înțelegea ce înseamnă un val. Nu știa să înoate și n-ar fi supraviețuit niciodată, dar putea să-i înțeleagă natura. Pentru el, însă, viitorul, era negru, de nepătruns. Era atât de îngrozit de ideea de a fi mutat, că de fiecare dată când îl vizita avocatul sau când lua masa începea să tremure. Nimeni nu se mai putea înțelege cu el, așa că, după o vreme, au renunțat să insiste.

Ploua. Auzea picăturile pe geam, dar fereastra era prea sus ca să poată privi afară. Își închipuia că era vară și că se apucase de tăiat iarba așa cum se făcea pe vremuri, cu o coasă, fiindcă ei nu aveau mult pământ și n-avea niciun rost să ceară o mașină de tuns iarba de la vreun vecin. Se oprise să respire și să-și ștergă fruntea asudată cu mâneca bluzei. Dinspre vest bătea un vânt rece, care înălța coamele albe ale valurilor de la Raven's Head, dar el se încinsese de la efort. Sus, pe deal, vedea un copil care dansa. În mână ținea niște flori legate cu o fundă. Magnus sprijini coasa de zid. Lucra de dimineață și crezuse că urma să termine înainte să ia o pauză, însă acum se gândi să se oprească puțin și să bea niște ceai cu pateuri pe care le făcuse mama lui cu o zi în urmă.

Pe coridor se auziră strigăte. Nu înțelegea cuvintele – îl furase visul. Doi polițiști se chemau reciproc. Magnus își ținu respirația, simți că amețește din cauza panicii, dar probabil că totul fusese în glumă, fiindcă unul dintre ei izbucni în râs și îi auzi cum se

îndepărtează. Reuși să respire din nou.

Îi povestise Catherinei despre Catriona când venise la el în vizită, în ziua în care făcuse cumpărături de la Safeway's și se întâlniseră în autobuz. Nu avusese intenția să vorbească despre asta, doar o invitasese la ceai, iar ea voia ceai. Nu o gură de alcool, era prea devreme, dar o cană de ceai era binevenită.

Îi făcuse poze. Mai întâi afară, lângă casă, în timp ce el privea peste deal, spre școală. Apoi în casă, după ce plimbase aparatul peste tot și se oprise câteva clipe lângă colivia corbului, foarte aproape de gratii. De când fusese arestat, Magnus se gândea adesea la corbul lui și credea că ar fi trebuit să-l ucidă imediat ce-l găsisese cu aripa ruptă. Poate că ar fi fost un gest mai milostiv decât să-l țină în cușcă.

Catherine îi arătase fotografiile pe un ecran mic și îi spusese „Uite, Magnus, ești la televizor!” Dar de ceva vreme nu mai vedea bine și nu reușise să distingă imaginile. Păreau să se miște de colo-colo, dar cum ar fi putut niște fotografii să se miște? Însă o asigură că-i plac foarte mult, fiindcă nu voia s-o supere.

Crezuse că o să plece atunci, dar Catherine se așezase în fotoliul mamei lui și se lăsase pe spate, ca și cum ar fi fost foarte obosită. Se dezbrăcase de haină și o aruncase pe jos. Purta niște pantaloni negri, foarte evazați. Mama lui nu purtase niciodată pantaloni, dar în casă se făcuse cald și, în lumina amurgului, avu impresia că vorbește chiar cu ea.

De ce îi povestise despre Catriona? Pentru că se gândise tot timpul la ea de la Anul Nou încoace, când fetele dăduseră buzna în casa lui. Erau mai mari decât Catriona, mai degrabă femei decât fete, cu buzele lor strălucitoare și cu ochii conturați cu negru, dar îi trezeau aceleași sentimente. Chicotelile, felul repezit de a vorbi și modul în care se jucau cu șuvițele de păr îi aminteau de ea; picioarele mici și încheieturile subțiri ale Catherinei, brațele grăسune și moi, brățărilor și mărgelile pe care le purtau. Însă acum Catherine stătea picior peste picior în fotoliul mamei lui. Își întinsese spre foc

tălpile încălțate în șosete și nu mai chicotea. Îi puneă întrebări pe un ton blând și îi asculta toate răspunsurile. Iar el uitase de îndemnul maică-sii, „Nu le spune nimic!” și îi povestise tot ce se întâmplase în ziua când îi vizitase Catriona.

Mai târziu, bineînțeles, îi păruse rău. Mai târziu, își dăduse seama că greșise.

## Capitolul 38

Se aflau în casa lui Jimmy Perez. Taylor era încă în Shetland. Perez nu înțelegea cum inspectorul reușise să scape de întoarcerea la Inverness. Nu răspunsese la telefon, vorbise vag despre câteva zile de permisie, spunea că-l doare spatele sau că mai avea de rezolvat câteva detalii: „Mai am câteva ceva de pus cap la cap.” Exact aceeași scuză o folosea și Perez ca să explice de ce ancheta încă uciderea Catherinei Ross. Fiindcă, de fapt, cazul era încheiat, nu? Bătrânul fusese arestat. Din clipă-n clipă urma să plece în sud, iar ei puteau să uite de toată povestea până la începerea procesului.

Doar că Perez nu era în stare să uite. Și nici Taylor. Din pricina asta se adunaseră acum în casa lui Perez și nu la secția de poliție, unde riscau să primească telefoane de la superiorii din Inverness și ar fi fost nevoiți să mintă. Și tot din pricina asta lui Perez îi dispăruse orice resentiment față de un intrus care venea aici să rezolve cazul. Rangul nu mai conta. Deveniseră aliați.

Vremea se schimbase iar, se mai luminase. Ploaia se oprise, la fel și vântul. Prognoza meteo pentru 25 ianuarie anunța presiune ridicată și ger. Era numai bine pentru *Up Helly Aa* – o noapte senină, în care puteai să vezi focurile mari de la o poștă. În oraș, numai despre asta se vorbea – barca, procesiunea, cine urma s-o conducă – și turiștii începuseră deja să apară.

Stăteau în camera cu lambriuri de lemn. Lumina lăptoasă a soarelui se reflecta în suprafața apei. Perez făcuse o cafetieră plină de cafea care ar fi trebuit să le ajungă, dar deja se golise și lichidul era rece. Vasul și alte două cani rămăseseră pe o tavă pe podea. Pe măsuta joasă se afla carnetul de notițe, *storyboard*-ul Catherinei și bonul mototolit de la Safeway's.

Euan Ross le adusese cu o seară înainte. Venise direct de la bibliotecă, unde copiasse toate hârtiile. *Îi cunosc scrisul mai bine ca oricare dintre voi, aș putea să observ ceva util*, le spusese el. Coala de

hârtie și carnetul de notițe se aflau într-o țiplă A4, pe care o ținuse cu atenție, la distanță, ca pe o bombă. Refuzase să le predea altcuiva de la secția de poliție în afară de Perez.

Când Taylor ridică bonul, Perez avu impulsul de a i-l lua înapoi. Englezul avea mâinile mari și lui Perez îi era teamă că l-ar putea strica de tot. Tușul era oricum destul de șters. Taylor se uită la scrisul Catherinei: *Catriona Bruce. Patimă sau ură?* Apoi îl întoarse.

— E din 4 ianuarie, ora 10:57, spuse Perez încercând să-și păstreze cumpătul, în speranța că Taylor avea să lase jos hârtiuța. Apar toate produsele: biscuiți cu ovăz, lapte, ceai, cârnați, o porție de plăcintă cu carne, două cutii de mazăre, două de fasole, o pâine albă feliată, o prăjitură cu ghimbir și o sticlă de whisky Famous Grouse. Am fost în casa lui Magnus...

Și nu doar o dată. Fusese acolo a doua zi după arestarea bătrânului și luase corbul în colivia lui veche și ruginită și i-l dusese femeii din Dunrossness să aibă grijă de el. Nu le spusese colegilor despre asta. Oricum îl considerau destul de ciudat. Însă nu putea să lase pasărea să moară de foame și cu atât mai puțin s-o dea cu capul de perete.

Își îndreptă din nou atenția asupra bonului.

— În frigider erau doi cârnați de aceeași marcă, alături de plăcintă. În cămară e o cutie de fasole, iar cealaltă, goală, e la gunoi...

— OK, îl întrerupse Taylor. Deci bonul e al lui Magnus.

Lăsa, în sfârșit, hârtiuța pe masă, iar Perez răsuflă ușurat.

— Data contează foarte mult, continuă el. E 4 ianuarie, o zi înainte să fie găsit cadavrul fetei. Ziua în care, probabil, s-au întâlnit în autobuz. Catherine a făcut însemnarea asta când a fost la el în casă. Era ceva ce voia să rețină. Revenim mai târziu la asta. Mai mult ca sigur a luat bonul cu ea, fiindcă Euan l-a găsit în camera ei, ceea ce înseamnă că a plecat vie de la Hillhead.

— Nu înseamnă că Magnus n-a ucis-o, spuse Taylor. Poate că a urmărit-o până acasă. Sau a chemat-o să se întâlnească afară. Am

crezut de la bun început că e foarte probabil să fi fost omorâtă unde a fost și găsită. Medicul legist e aproape sigur.

— Mda, zise Perez. Poate. Dar de ce s-o fi urmărit? De ce s-o omoare?

— Fiindcă îi povestise despre Catriona Bruce. Individul e un singuratic, trăiește izolat de când a murit maică-sa. Dintr-odată, are un partener de conversație, o persoană empatică, dispusă să-l asculte. Poate că ea a avut, la rândul ei, propriile motive ca să-l determine să vorbească. Voia să-i pună poveștile în film. Sau poate că era doar o puștoaică amabilă căreia îi era milă de bătrân. Tentația a fost prea mare pentru el. Poate că băuse un pahar-două de whisky și i s-a descleștat limba. În fine!

— Înțeleg ipoteza asta, spuse Perez, și pot chiar să-mi închipui că a omorât-o ca să păstreze tăcerea. Ceea ce nu pot accepta, însă, este ideea că Magnus a intrat în casa familiei Ross, a căutat filmul și scenariul în camera Catherinei și apoi l-a șters și din computer. Chestia asta scârțâie.

O clipă rămaseră tăcuți și se uitară unul la altul. Taylor se întinse și se foi în scaun. Îi spusese lui Perez că are probleme la spate, o hernie de disc, de aceea nu putea sta locului, dar Jimmy nu era convins de asta. Mintea lui nu-și găsea liniștea, nu corpul.

— Și atunci, ce facem? întrebă Taylor. Nu pot să mai rămân mult aici, am promis că la sfârșitul săptămânii sunt înapoi. Dacă depășesc termenul, o să-mi frece ridichea cu sancțiuni disciplinare.

— O să merg din nou la Liceul Anderson, spuse Perez, să verific dacă n-a predat filmul mai devreme sau dacă i-a cerut părerea vreunui prieten. Dacă în film nu găsim niciun fel de indicii, va trebui să renunțăm la ipoteza asta. Cum spuneai, însemnarea de pe bonul fiscal îl incriminează pe Magnus Tait, demonstrează că i-a povestit despre Catriona. Euan spune că nu avea cum să știe povestea asta de altundeva.

Taylor se ridică și luă *storyboard*-ul cu ambele mâini, după care îl duse în dreptul ferestrei.



— E o nebunie, spuse el. Dacă aducem chestia asta ca probă, o să spună că fata suferea de psihoză. Ce semnificație au însemnările astea? Sunt un fel de cod? Seamănă cu scrierea egipteană, cu hieroglificele.

— Euan crede că e un fel de plan al filmului, o ordonare cronologică a scenelor.

— Tu înțelegi ceva din ea?

— Ei spun că structura filmul pe baza poeziei „Foc și gheață” de Robert Frost.

— Ei? repetă Taylor încruntat.

— Doamna Hunter era cu Euan când a căutat prin lucrurile Catherinei.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ea a descoperit ambele cadavre! Dacă nu aveam atâtea dovezi, femeia asta putea fi unul dintre suspecți.

Se îndepărtă de la fereastră. Perez îi înțelegea iritarea dar, pe de altă parte, nu și-o putea imagina pe Fran omorând pe cineva. Se gândea la ea uneori, noaptea târziu, când ploaia îi bătea în geamuri. O vedea ghemuită lângă foc, cu Cassie în brațe, citindu-i povești.

Perez se ridică și se duse la bibliotecă. Avea o antologie de poezii de pe vremea când mergea la școală. Era furată, avea încă ștampila liceului. Nu asta îi fusese intenția, doar că nu mai ajunsese să o returneze după ce terminase școala. O împachetase laolaltă cu celelalte lucruri când plecase de acasă. Oare o să fie împachetată din nou și transferată pe un raft la Skerry, în camera cu ferestre mari de la care, spre sud, se vedea Fair Isle?

Citi cuprinsul și găsi ce căuta – „Foc și gheață”, I-o înmână lui Taylor.

— Ce părere ai?

Preț de câteva minute, Taylor rămase surprinzător de liniștit. Stătea lângă fereastră, aplecat peste carte, extrem de concentrat la ceea ce citea. În cele din urmă, se ridică.

— Nu știu care e mai distrugător, spuse el. Dar gheața e mai rea.

— Ce vrei să spui?

— Pot să înțeleg foarte bine violența care provine din foc, din Pasiune, din pierderea controlului. Nu spun că o susțin, dar o înțeleg. Un om poate să-și piardă cumpătul, poate să simtă furia oarbă. Dar violența rece, calculată, planificată cu mult timp înainte – ca de gheață – trebuie să fie mai rea, nu crezi?

Perez i-ar fi spus că, pentru victimă, rezultatul era același. Dar Taylor era încă pierdut în propriile gânduri, deci și-ar fi răcit gura degeaba.

Când Perez ajunsese la liceu, clopoțelul tocmai sunase pentru orele de după-amiază. Rămase la intrare până când toți elevii dispărură în clase și holurile rămaseră pustii. Intră la secretariat și întrebă dacă domnul Scott era acolo. Nu trebuia să se prezinte, secretara era aceeași din vremea copilăriei lui. Îl privi pe deasupra ochelarilor cu rame albastre de plastic pe care-i avea dintotdeauna, după care verifică un orar agățat în perete.

— Nu are ore acum, ar trebui să-l găsiți în cancelarie.

Niciodată nu fusese prea simpatcă.

Scott stătea la un birou, întors cu spatele la sală, și corecta niște exerciții. Când Perez bătuse la ușă, o femeie strigase nervoasă:

— Da, ce este?

Se așteptase, probabil, să fie un elev. Apariția lui Perez o lăsă într-o postură stânjenitoare. Îngăimă ceva despre o discuție cu directorul și ieși imediat din cancelarie, lăsându-i singuri. Scott lăsă deoparte pixul roșu și se ridică pe jumătate:

— Domnule inspector, cu ce vă pot ajuta?

Părea mult mai relaxat față de ultima oară când se întâlnise cu Perez la școală. Poate că trecuse peste durerea pe care i-o provocase moartea Catherinei. Sau poate că spera că arestarea lui Magnus însemna sfârșitul întrebărilor jenante despre relația lui cu fata.

— Mai am nevoie doar de câteva detalii, spuse Perez.

— Desigur. O cană de ceai?

Perez acceptă și se așează pe unul dintre taburetele portocalii. Se simțea ca un impostor, ca și cum n-ar fi avut dreptul să fie acolo. Parcă ar fi fost mai potrivit să aștepte afară, cu o lucrare pe care n-o predase la timp.

— Aș vrea să vorbim despre filmul Catherinei.

— Un proiect din semestrul trecut. Le-am dat să scrie un documentar. Trebuiau să surprindă spiritul Shetland-ului contemporan. Ea m-a întrebat dacă putea să facă un film. Mi-a spus că o să predea și scenariul, așa că am consimțit.

— Dacă era un proiect din semestrul trecut, înseamnă că l-a predat înainte de vacanță, nu?

Scott îi întinse o cană de ceai. Lichidul părea decolorat, iar Perez știu dinainte să bea că nu avea niciun gust.

— Nu tocmai.

Perez își zise că profesorul de engleză era mai simpatic când era emoționat. Atitudinea asta încrezătoare și protocolară era teribil de iritantă. Așteptă și, în cele din urmă, Scott decise să continue.

— Mi-a cerut o prelungire a termenului de predare. De obicei, respecta toate termenele și fusese foarte entuziasmată de ideea filmului, așa că rugămintea ei m-a surprins.

— V-a cerut chestia asta înainte sau după episodul romantic dintre voi?

Așa cum sperase Perez, Scott se înfurie brusc, dar reuși să-și păstreze cumpătul. Din tonul lui era limpede că nu considera remarca inspectorului ca fiind demnă de un răspuns.

— A fost înainte să vină la apartamentul meu. Deja acceptasem să-i prelungesc termenul de predare. Nu puneam presiune pe mine în acest sens.

— V-a explicat de ce avea nevoie de o prelungire?

— Voia să includă și un material despre *Up Helly Aa*. Pentru cei din afară, festivalul e un moment emblematic și i-am înțeles importanța în cadrul filmului. I-am cerut, totuși, un synopsis înainte de încheierea semestrului. Există deja un val de invidie la adresa ei

și nu voiam să prilejuiesc mai multe acuzații de favoritism.

— Ați primit acest sinopsis?

— Nu personal. V-am spus că n-am mai văzut-o în ultimele zile din semestru. Probabil că a venit la cancelarie când nu eram aici sau i l-a dat unui alt profesor. Eu am găsit materialul în cutia de corespondență.

— Puteți să mi-l arătați, vă rog?

Se aștepta ca profesorul să-l refuze, dar Scott oftă adânc, vizibil iritat de întrerupere, și îl invită să-l urmeze la Catedra de engleză. Clasa era în aripa veche a clădirii. Părea mai frig aici, în ciuda razelor palide care intrau prin spiraiul prăfuit. Urcară împreună niște trepte, apoi intrară într-o clasă pustie. Scott trase un sertar din care scoase un dosar gros.

— Am adunat toate lucrările Catherinei. Mă gândeam că Euan și le-ar dori.

Așeză dosarul pe masă și îl privi câteva clipe în tăcere înainte să-l deschidă.

Nu știa de ce, dar Perez se aștepta ca sinopsisul să fie scris cu aceleași litere încâlcite ca și planul filmului, dar fusese scris la calculator. Titlul era același, *Foc și Gheață*, cu caractere îngroșate, în susul paginii, îl citi încet, conștient de privirea lui Scott.

*Filmul folosește imaginile-stereotip ale peisajului și istoriei din Shetland și le împletește cu observații despre viața contemporană de pe insule. Nu există un fir narativ. Imaginile și conversațiile reale sunt montate astfel încât spectatorul să tragă propriile sale concluzii în legătură cu valorile după care se ghidează această comunitate unică. Astfel, povestea este relatată de locuitori reali din Shetland, localnici sau nou-veniți, cu propriile lor cuvinte. Comentariul meu prezintă scena și atmosfera. Nu există niciun fel de judecăți morale din partea mea.*

— Altceva nu mai e? întrebă Perez. Nu prea arată a sinopsis, vreau să spun că nu sunt prea multe detalii.

— Așa este. Chiar asta voiam să-i spun și eu când urma să mă întâlnesc cu ea. Din păcate, n-am mai avut această ocazie.

Când ieși pe poarta principală, Perez îl observă cu coada ochiului pe Jonathan Gale, puștiul care le adusese cu mașina pe Catherine și pe Sally în noaptea de Anul Nou. Iuți pasul și-l ajunse din urmă.

— Salut! Ce mai faci?

Puștiul ridică din umeri.

— O să mă bucur când o să plec de-aici. La anul merg la universitate. Am intrat la Bristol. Abia aștept.

— Probabil că te-a afectat moartea Catherinei. Nu e simplu să pierzi pe cineva la care ții.

— Nu văd de ce m-ar afecta, nu făcea decât să mă ia peste picior tot timpul.

Brusc, Perez își dădu seama că înțelegea foarte bine la ce se referă Jonathan.

— În noaptea de Anul Nou, Catherine era cu Robert Isbister?

Se gândea că fata s-ar fi etalat cu Robert tocmai ca să demonstreze ceva.

Jonathan râse amar:

— Nu, nimic de felul ăsta. Robert se urcase pe Sally în mașină, nicidecum pe Catherine. Era un spectacol absolut oribil, nici nu mai știam unde să mă uit doar să nu mai văd.

Perez se întrebă dacă nu cumva Robert fusese cel care încerca să demonstreze ceva. Voia să o facă geloasă pe Catherine? Doar nu era atât de obsedat de ea încât s-o omoare.

## Capitolul 39

Cassie voia să petreacă ziua de 25 ianuarie cu tatăl ei. El sărbătorea întotdeauna *Up Helly Aa* în aceeași zi cu festivalul din Lerwick. Pe plajă se făcea un foc mare de tabără și toată lumea se aduna după paradă la Haa. Nu semăna deloc cu spectacolul pentru turiști din Lerwick. Era un eveniment doar al comunității.

Fran respinse ideea din start. *Up Helly Aa* acasă la Duncan era o debandadă și un dezmaț. Cum ar fi putut Duncan să aibă grijă de copil în condițiile astea, mai ales că Celia plecase și nu mai era nimeni care să-l țină în frâu?

Era duminică după-amiază și Duncan își dusesese fiica la Unst, în vizită la un unchi în vârstă. Acum erau în pragul ușii lui Fran și se certau pe tema festivalului. Încercau să păstreze un ton civilizat pentru că fetița se uita la televizor.

— Haide, o să-i placă la nebunie! spunea el. În plus, îi va distra atenția de la toată nebunia de aici.

— Cred că glumești.

Fran avea în minte imaginea de coșmar a petrecerii văzută prin ochii unui copil. Și-o imagina pe Cassie abandonată pe plajă, privind în jur la niște străini uriași în vreme ce tatăl ei se distra cu prietenii lui. Flăcările aruncau umbre sinistre pe chipurile tuturor. Cassie avea și așa destule coșmaruri cu monștri.

— S-ar speria îngrozitor. Și tu ai fi prea beat ca să ai grijă de ea cum trebuie.

Duncan păli și începu să clipească puternic, de parcă tocmai fusese pălmuit. Fran făcu un pas în spate, așteptându-se la o izbucnire violentă, dar el îi răspunse aproape în șoaptă:

— Chiar așa o părere proastă ai despre mine?

După care se întoarse și se îndepărtă fără să mai spună nimic. Nici măcar nu-și luă rămas-bun de la fetiță. Fran îl privi cum pleacă și se simți vinovată. Poate că îl judecase greșit. Oare să-l cheme

înapoi și să-i spună că putea s-o ia pe Cassie la petrecere dacă promitea să aibă grijă de ea? Pe de altă parte, el găsisese întotdeauna metode s-o manipuleze. Poate că vina era tocmai reacția pe care sconta el.

Sigur, îi promisese deja lui Cassie că o să petreacă *Up Helly Aa* împreună, fiindcă fetița numai despre asta vorbea. Iar Duncan știa să te vrăjească prin povești. Când Fran îi spusese clar că n-o să se întâmple nimic de genul ăsta, Cassie făcuse o criză de nervi. Se aruncă pe pat, urlând și sughitând. Fran se îngrozise la gândul că putea să facă un atac cerebral. Printre sughituri reușea să rostească isteric câteva cuvinte:

— Cum mă mai duc eu la școală? Toată lumea merge la *Up Helly Aa*, am pictat și barca pentru asta! Unchiul lui Jamie face parte din echipa *Jarl*-ului! Eu ce le spun? Ce-au să creadă despre mine?

Șuvițele de păr din jurul feței i se umpluseră de lacrimi. Fran i le îndepărtă ușor de pe frunte și obraji.

— O să mergem la Lerwick, îi spusese ea, și o să ne uităm la paradă și la cum o să dea foc bărcii. ăsta e adevăratul festival *Up Helly Aa*, mult mai interesant și mai frumos decât un foc de tabără pe plaja de la Haa.

Plânsetele încetară la fel de brusc cum începuseră. Fetița se cutremură dramatic de câteva ori. Fran se întrebă dacă abilitățile manipulative se moșteneau pe linie paternă.

Se pare că și Euan Ross se gândise la festival. A doua zi, după ce o lăsă pe Cassie la școală, Fran îi făcuse o vizită. El îi oferise cafea și o invită în camera de zi, a cărei fereastră uriașă oferea o perspectivă impresionantă asupra golfului.

— Cei de la poliție consideră că fiica mea nu terminase filmul, fiindcă ceruse o prelungire a termenului de predare ca să includă și secvențe de la *Up Helly Aa*. S-ar fi potrivit foarte bine temei, nu-i așa?

Fran își dădea seama că el nu se mai gândise la nimic altceva de

când descoperise carnetul de însemnări și *storyboard*-ul filmului. Teoriile despre moartea Catherinei îi cotropiseră mintea și nu mai era în stare să doarmă sau să mănânce, devenind, încet-încet, paranoic. Lipise planul pe peretele din bucătărie și, în timp ce pregătea cafeaua, nu reușea să-și desprindă ochii de la el. Tocmai voia să-l întrebe dacă fusese la vreun medic, dar el vorbi din nou:

— Știam că fiica mea a fost la bibliotecă ca să citească mai multe despre festival. Era foarte acidă în privința lui. Ideea alaiurilor formate exclusiv de bărbați pare de neconceput în ziua de azi pentru o tânără femeie independentă ca ea. Se pare că totul a început de la un fel de joc. În secolul al XVIII-lea, oamenii dădeau foc câtorva butoaie cu smoală și le rostogoleau pe străzile din Lerwick ca să sărbătorească mijlocul iernii. Pare o îndeletnicire extrem de periculoasă. Catherine ar fi mers la festival mâine. Am vorbit despre asta, deși nu mi-am dat seama atunci că avea legătură cu filmul la care lucra. Ea ar fi fost mai interesată, bănuiesc, de incidentele stupide din jurul festivalului decât de spectacol în sine.

Părea, din nou, pierdut în propriile gânduri, dar se întoarse spre Fran și îi spuse:

— Probabil că am să merg mâine seară la Lerwick. Într-una dintre ultimele noastre discuții i-am spus Catherinei că o să merg și eu. Poate că sună ridicol, dar simt că am o datorie față de ea. Știu că nu s-ar fi sinchisit, dar am spus că o să merg și o să mă țin de cuvânt.

— Poți să vii cu noi. I-am promis lui Cassie că mergem și noi, fiindcă toți copiii de la școală se duc și s-ar simți exclusă dacă ar rămâne acasă.

— Mulțumesc, dar nu, spuse el încet. Ești foarte amabilă, dar nu cred că o să fiu o companie plăcută.

Se lăsă un moment de tăcere stânjenitoare. Fran își zise că el ar fi preferat să rămână singur, dar obsesia asta nu-i aducea nimic bun. În plus, mai avea o jumătate de cană de cafea de terminat și nu știa cum ar fi putut să plece fără să se facă de râs.



— Ce planuri ai? îl întrebă. De viitor, mă refer. Vrei să rămâi aici sau ai de gând să pleci în sud?

— Nu pot să mă gândesc atât de departe.

Parcă toată atenția lui era atrasă de o bărcuță care traversa golful și, în clipa aceea, nu putea să se gândească la nimic altceva. Se concentra numai la desenele Catherinei, de la care aștepta indicii surprinzătoare care să-i explice moartea.

— Crezi că inspectorul Perez e un tip inteligent? întrebă el din senin.

Ea se gândi o clipă.

— Cred că poate să clarifice lucrurile. Cel puțin, dă dovadă de o minte deschisă.

— I-am arătat toate informațiile pe care le-am descoperit despre filmul Catherinei – bonul, carnetul de însemnări, planul scenelor. Are toate documentele, eu am păstrat doar copii.

Fran își dădea seama cât îi era de greu să renunțe la hârțiile acelea.

— *Foc și gheață*, continuă el. Sper că detectivul a înțeles pe deplin semnificația titlului. Am încercat să-i explic...

Fran nu știa ce să-i spună. Nu putea să vorbească în numele lui Perez. Oricum, nici ea nu era ferm convinsă că înțelegea pe deplin ce voia Catherine de la acest film. Sau poate că nici nu avea vreo semnificație aparte. Ross construia o teorie extrem de complexă doar pe baza unei poezii și a unei teme date la școală.

El continuă să vorbească, dar mai mult pentru sine:

— Era gheață în noaptea în care a fost ucisă Catherine. Normal că era gheață. Ură înghețată. Distructivă. Iar mâine noapte e festivalul focului. Focul care înseamnă pasiune...

Ea așteptă ca el să continue, dar Euan păru să-și dă seama că vorbește aiurea.

— Probabil nu înseamnă nimic, nimic sinistru. E doar o scuză ca oamenii să se îmbrace în costume caraghioase și să se dea în spectacol. Și apoi să bea prea mult.

Când îi spuse că nu era nevoie s-o conducă, Fran nu fu sigură că o auzise.

## Capitolul 40

Era luni dimineată și Sally se trezi pe întuneric. Aprinse veioza de pe noptieră, căută pe bâjbâite ceasul deșteptător și se uită la oră. Din bucătărie o auzi pe mama ei, care închise un dulăpior și începu să amestece cu lingurița într-o cană. Mama ei parcă se trezea din ce în ce mai devreme în fiecare dimineată, deși nu mai avea nimic de făcut. Pregătirile pentru școală erau finalizate în fiecare seară înainte de culcare – teancul de caiete portocalii erau notate și aranjate cu grijă pentru a doua zi. De ce nu putea să se relaxeze măcar din când în când? Câteodată, Sally chiar o compătimea. Până la urmă, nu avea niciun prieten. Avea doar părinți care se temeau de ea.

În baie, Sally se privi în oglinda de deasupra chiuvetei. Zâmbi. Coșul de pe marginea nasului îi dispăruse. Era luni dimineată și se simțea bine. Crampele de stomac, durerile de cap și panica de altădată dispăruseră complet. Acum aștepta cu nerăbdare să ajungă la școală și să-și vadă colegii. Intră la duș și lăsă capul pe spate ca să-și spele părul.

La masă, mama ei părea să fie cu mintea în altă parte. Terciul de ovăz se lipise de oală, iar în congelator nu mai era pâine de prăjit. Sally își puse musli într-un castron, turnă lapte peste cereale și începu să viseze la *Up Helly Aa*. Avea să fie o noapte fabuloasă pentru Robert. O să fie alături de tatăl lui, *Guizer Jarl*-ul, și o să mășăluiască de-a lungul străzilor din Lerwick și în jurul centrelor comunității. Se simțea obligată să fie lângă el.

Normal că o să meargă în oraș la paradă și la arderea bărcii. Asta nu era o problemă. Mersese cu părinții la festival de când era mică. Dar, de îndată ce focul avea să se stingă, ei vor vrea să se întoarcă împreună acasă. Dar mâine noapte nici nu concepea să se întoarcă la Ravenswick și să se culce în casa școlii înainte de ora zece. Nici vorbă de așa ceva!

— Deseară sunt din nou bonă la doamna Hunter.

— Da?

Margaret era la chiuvetă și freca oala arsă. Coatele ei dezgolite erau roșiatice și osoase ca niște copane crude de pui. Sally nu era convinsă că mama ei îi receptase cuvintele. Pe fundal se auzea Radio Shetland. Un glas entuziasmat, de bărbat, destul de subțire, dădea prognoza meteo pentru noaptea următoare.

— M-a întrebat dacă pot să vin direct de la școală ca să-i pregătesc ceaiul lui Cassie înainte ca ea să plece. O să mănânc la ea. E în regulă?

— Nu văd de ce n-ar fi.

Fusese neașteptat de ușor. Nu se lovise de întrebări sau comentarii la adresa calităților de părinte ale lui Fran. Lui Sally îi trecu prin cap că mama ei pășise ceva. Poate intrase la menopauză. Când se întâmplase asta? Ajunsese la vârsta potrivită? Nu se preocupă prea tare. Avea alte lucruri la care să se gândească. Ieși din casă cu mult înainte de sosirea autobuzului, pentru ca Margaret să nu aibă ocazia să se răzgândească.

Prima oră era engleza cu domnul Scott. Încă făceau *Macbeth* și citeau în clasă cu voce tare, fiecare interpretând un alt personaj. De la moartea Catherinei, lui Sally și lecțiile i se păreau mai ușoare. Profesorii erau mai răbdători, mai dornici să ofere explicații. Și o remarcă. Iar ea vorbea mai puțin, dar își cântărea mult mai bine cuvintele. Asta fiindcă nu mai era atât de emoționată mereu.

Avuseseră ca temă un eseu despre Lady Macbeth și relația cu soțul ei. Semestrul trecut așteptase îngrozită nota, trăncănind cu oricine despre orice numai să uite de lucrare. Acum, însă, era curioasă ce comentarii avea profesorul la eseu ei. Doar nu era să-i spună în față că făcuse o prostie, chiar dacă așa ar fi stat situația. Își zise că Scott nu arăta rău. Nu era sexy ca Robert, dar era blând, sensibil. Catherine fusese prea dură cu el.

Scott se așeză pe banca ei, așa cum stătea odată pe masa Catherinei. Își folosea mâna ca să se sprijine și o aducea foarte aproape de a ei. Purta o haină de lână, căreia ea îi simțea mirosul.

— Un eseu excelent, Sally. Ai făcut niște observații extrem de interesante. Cred că semestrul ăsta ai făcut progrese remarcabile. O să-ți recomand o bibliografie suplimentară.

Știa că, lângă ea, Lisa rânjea cu gura până la urechi. Știa, de asemenea, că toți o vor lua peste picior în sala de recreație, dar nu se putea abține să nu se simtă flatată.

— Mulțumesc, domnule profesor. Ar fi grozav.

Atmosfera de la școală i se păru complet nouă, diferită, de parcă ar fi fost din nou copii mici și se pregăteau de sosirea Crăciunului. În aer plutea o stare frumoasă de frenezie. Toți debordau de energie și parcă nu erau în stare să se concentreze deloc. Totul se datora apropierii festivalului. Cei din clasa a douăsprezecea râdeau pe seama acestei agitații, dar chiar și în sala lor de recreație se simțea o emoție reținută, o frivolitate generală.

La prânz se luară de ea, cum se așteptase:

— Scottie a pus ochii pe tine, îi spuse Lisa. Se vede de la o poștă.

— Ar trebui să fii atentă, interveni cineva.

— Și de Catherine îi plăcea și uite ce-a pățit, zise altcineva.

Urmă un moment de tăcere, până când James Sinclair își aruncă resturile de sandviș în Simon Fletcher și haosul se dezlănțui din nou.

La ultima oră, Sally nu avea nimic în orar, așa că se duse în centru ca să urmărească ultimele pregătiri pentru paradă. Robert era deja acolo și părea că își petrecuse toată ziua în jurul bărcii, fiindcă în păr îi străluceau picături de email. Deși stabiliseră să se întâlnească, preț de o clipă el păru șocat s-o vadă. Sally se întrebă ce pățiseră toți cei pe care îi știa ea – mama ei, Robert, chiar și tatăl ei. Toți păreau atât de captivați de propriile gânduri și preocupări, încât viața de zi cu zi era o surpriză continuă.

I se părea că barca arăta nemaipomenit. Era enormă, iar capul dragonului de la prora se înălța deasupra lui Sally, atrăgându-i atenția cu nările pictate în flăcări și cu ochii mistuitori, de-a dreptul hipnotici. Robert rânji. Își puse un coif cu coarne pe cap și înșfăcă un

scut.

— Ce părere ai? Tata se întoarce mai târziu și vreau să arate totul perfect când ajunge el.

Ei i se părea că arată ca un puști care se dă în spectacol. Îi veni în minte imaginea domnului Scott citindu-le din Shakespeare și se întrebă dacă Robert era cea mai potrivită alegere pentru ea. Apoi i se păru că arată splendid, cu părul lui blond și cu barba asemenea. Cum ar putea Scott să concureze cu așa ceva?

El ridică scutul deasupra capului și Sally fu impresionată de puterea lui. Și pe ea ar fi putut s-o ridice la fel de ușor, sau putea să-i rupă încheietura cu o singură mână.

— Deseară sunt bună din nou. Crezi că poți să ajungi? Știi că ți-am zis mai demult de seara asta.

Înțelegea din expresia pierdută din ochii lui că uitase complet.

— Nu știi, spuse el cu voce joasă. Toată echipa se întâlnește pentru fotografia oficială. Tata are nevoie de mine acolo. Mi-a încredințat toate sarcinile lui cât timp e plecat. Dar ne putem vedea mâine. Ți-am luat bilet la una dintre săli. În seara asta, însă, nu pot. Știi și tu cum e. Trebuie să fiu acolo.

*Nu, își zise ea. Nu știi cum e.*

— Te rog.

Întinse mâna și-i atinse fața, după care îl sărută repejor pe buze, atingându-l cu vârful limbii. Îl văzu că se uită peste umărul ei la doi oameni care lucrau la barcă. Erau ghemuiți în carenă ca să fixeze cât mai bine baza catargului și nu observaseră nimic. *Ce-i pasă lui?* își zise. *Eu trebuie să mă feresc de părinți, dar el e adult, face ce vrea. De ce se ferește?*

— Încerc să ajung mai târziu.

Sally nu-și dădea seama dacă vorbise serios sau dacă i-ar fi spus orice numai să scape.

Se întoarce la școală la timp ca să prindă autobuzul și nu mai avu nevoie de povestea pe care o inventase de dimineață ca să-și justifice absența. Însă nu era în stare să dea ochii cu mama ei, care

probabil era și mai prost dispusă după o zi întreagă petrecută alături de copii hiperactivi. Sally își amintea cum era la școala primară în zilele dinaintea festivalului – toți copiii o luau razna și se băteau toată ziua cu săbii de carton. Cu siguranță, mama ei n-avea cum să fie prea veselă. Coborî din autobuz și se îndreptă spre casa lui Fran.

— M-am gândit să-i pregătesc eu ceaiul lui Cassie, ca să ai puțin timp pentru tine, spuse ea când ajunse în dreptul ușii, făcând pe bona ideală, dornică să sară în ajutor. Dacă vrei. Nu am prea multe teme în seara asta.

Era povestea pe care i-o spusese mamei ei. Sally știa să mintă și era conștientă cât de important era să fie coerentă în minciunile ei.

— Pot să revin mai târziu dacă te deranjez.

— Nu, deloc.

Fran deschise ușa și o invită să intre.

— Ar fi minunat. Cassie e în al nouălea cer, i-am promis că mergem mâine în Lerwick la festival. E prima oară pentru ea. Mergi și tu?

— Ba bine că nu!

Ar fi vrut să-i spună că prietenul ei face parte din detașamentul *Jarl*-ului, dar ceva o opri. O idee i se înfiripă brusc în minte, o poveste care s-o scape de privirile mamei ei și să-i permită să se distreze cum trebuie. *Doamna Hunter m-a rugat să merg cu ea mâine. O ajut s-o supravegheze pe Cassie. M-a întrebat dacă pot să dorm la ea pentru că ar vrea să meargă la petrecerea din sala de festivități. E OK, nu?* Bineînțeles că Margaret urma să afle despre Robert la un moment dat, dar Sally avea nevoie de timp ca să pregătească povestea, ca să știe exact ce are de spus.

Cassie era încă trează. Începu să fie arțăgoasă și să facă nazuri când Fran ieși pe ușă. Sally se gândea că nu mai întâlnise niciodată un copil atât de plin de întrebări și de imaginație. Cum să-ți păstrezi răbdarea și să-i răspunzi la toate întrebările? Imediat ce mama ei ieși pe ușă, Cassie sări agitată din pat și ceru un pahar de apă și o carte.

Vorbea întruna, epuizând-o pe Sally complet. Îi era greu să-și păstreze cumpătul și, pentru prima dată, înțelegea de ce Margaret era așa de severă la școală. Robert putea să apară în orice clipă. Cassie trebuia să doarmă când venea el. În cele din urmă reuși s-o convingă să se culce la loc și o privi în timp ce somnul o fura încet-încet.

La sosirea lui Robert, Cassie se trezi probabil din pricina bățăilor în ușă sau a glasului străin din casă. Apăru în pragul dormitorului cu părul ciufulit și cu bluza de pijama ieșită din pantaloni. Sally credea că întreruperea o să-l supere, dar Robert băuse suficient cât să se moleșească. Se așeză în fotoliul de lângă foc și luă fetița pe genunchi. Cassie îi rezistă câteva clipe, după care cedă. Sally nu-și dădea seama dacă uriașul din casa ei o speriasse atât de tare încât o redusese la tăcere sau dacă se bucura de prezența lui. Cassie rămase pe genunchii lui Robert până adormi la loc, iar el o luă în brațe, o duse în cameră și o așeză încet în pat. În mâinile lui puternice, fetița părea moale și lipsită de viață ca o păpușă de cârpe.

Când Fran se întoarse acasă, Sally crezu de cuviință să-i spună de vizita lui Robert. N-ar fi fost frumos să afle de la Cassie.

— Sper că nu te superi, a venit un prieten mai devreme, dar nu a stat mult.

Sally se aștepta la întrebări. Își pregătise deja o explicație. Dar Fran părea, la rândul ei, pierdută în propriile gânduri.

— Bine, îi spuse. OK, nicio problemă.



## Capitolul 41

Fran nu crezuse vreodată că în Shetland se putea aduna atât de multă lume la un loc. În seara aceea, cu toții se înghesuiseră în oraș, toți cei din insulele din nord și din Bressay, Foula și Whalsay. Și nu erau numai localnici, ci și o mulțime de turiști din toată lumea. Probabil că hotelurile și toate formele de cazare erau la capacitate maximă. În mulțime distingea accente americane și australiene, dar și limbi pe care nu le înțelegea. Dar fanfara care conducea parada se apropia tot mai mult și nu se mai auzea nimic, cu excepția uralelor și a muzicii. Toate glasurile păreau să se contopească într-un singur vuiet.

Cassie era lângă ea, agitată fiindcă nu vedea prea bine în jur. Unii copii se strecuraseră în fața mulțimii, dar Fran nu voia să-i dea drumul din mână de teamă că n-o să se mai găsească în aglomerație. Cassie fusese într-o dispoziție ciudată toată ziua din cauza unui secret pe care-l auzise la școală. Fusese când tăcută și misterioasă și nu-i răspunsese mamei ei la întrebări, când ciudat de agitată, turuind fraze de neînțeles.

Acum nu-și găsea astâmpărul în timp ce aștepta sosirea torțelor din depărtare. *Guizer Jarl* își făcu apariția în costumul său impresionant, cu scut strălucitor și cu coiful cu coarne, urmat de echipajul său de vikingi. Fran o ridică pe Cassie pe umeri ca să vadă alaiul, dar ceva din tot acest spectacol – ori vikingii firoși și gata de luptă, ori celelalte personaje deghizate care îi urmau îndeaproape, ori focul – o sperie foarte tare, fiindcă îngăimă repede să fie lăsată jos. Fran înțelegea că imaginile aveau ceva de coșmar în ele: vreo zece Bart Simpson erau urmați de zece James Bond, la rândul lor urmați de zece măgăruși din desene animate cu niște dinți albi enormi. Toți bărbații făceau gălăgie, iar chipurile care nu erau acoperite de măști erau aprinse de băutură și de căldura torțelor.

Procesiunea dură mai mult decât și-ar fi imaginat. Trebuia să se

strecoare pe strada îngustă, mărginită de case înalte și cenușii de-o parte și de alta.

— Ai văzut destul?

Se aplecase ca să-i strige în ureche lui Cassie, altfel n-ar fi reușit s-o audă.

— Vrei să mergem acasă?

Cassie nu răspunse imediat. Fran își dădea seama că ar fi vrut să plece, dar a doua zi se întâlnea cu copiii de la școală, care o să se laude cât de târziu au stat la paradă și o s-o tachineze fiindcă a pierdut momentul culminant.

— Trebuie să vedem cum arde corabia, spuse ea în cele din urmă cu încăpățănare, pregătindu-se de ceartă.

Însă Fran știa bine cât de cruzi pot fi copiii. Așa că au rămas în oraș, s-au lăsat purtate de valul de mulțime către stadionul King George V, unde urma să fie arsă corabia. Fran își zise iar că, mai mult ca sigur, toți locuitorii din Shetland se aflau acolo, fiindcă vedea în jur o mulțime de cunoscuți. Pe unii îi zărea doar la distanță, cu alții mergea alături până când forța mulțimii îi separa din nou.

Pe Euan Ross îl zări în pragul unei uși, la capătul unor trepte. Se uita la desfășurarea de forțe fără să ia parte la ea. *La fel ca și Catherine*, își zise Fran. *La fel cum s-ar fi purtat și Catherine dacă ar fi fost acolo.*

O trase pe Cassie din mulțime și se apropiară de el. Aici era ceva mai liniște. Fanfara se îndepărtase, iar Fran putea să vorbească normal, fără să țipe.

— Cum ți se pare?

Nu îi răspunse imediat. Coborî lângă ele pe trotuar, se aplecă să o salute pe Cassie și îi legă eșarfa mai strâns în jurul gâtului. Fran îl privea. Își zise că Euan își amintea de propria lui familie, de Catherine când era mică, de vremea când mama ei trăia.

— E destul de amuzant, nu crezi? spuse el și se ridică. Se știe că e o născocire din epoca victoriană, dar se depun atât de multe eforturi

ca să iasă bine încât ar fi de prost-gust să-l critici. Strânge oamenii laolaltă, până la urmă. Sper că și Catherine și-ar fi dat seama de asta în filmul ei.

— Vii să vezi arderea corăbiei?

— Bineînțeles, răspunse el, acum trebuie să stau până la capăt. Dar nu mă așteptați, ajung în ritmul meu.

Începuseră cântecele. Cântece puternice, zgomotoase, pe voci bărbătești, ca un imn de fotbal sau un ritual de rugby. Fran îl lăsase pe Euan în dreptul ușii dar, când privi în urmă, el se făcuse nevăzut. Cassie o grăbea întruna, îngrijorată că o să întârzie și o să rateze acțiunea de pe teren. În stradă, parada continua – o înșiruire de chipuri grotești care rânjeau. Se întâlneau cu Jan Ellis, femeia din Ravenswick care le adusese câinele, și cu fiica ei, Shona. Jan se bucură să le vadă și întreabă de Maggie, dar Fran nu apucă să-i răspundă fiindcă soțul Janei trecu în marș pe lângă ele. Era costumat în scutece și pe cap avea o bonetă tricotată de culoare roz. Mulțimea râse și aplaudă.

— Am înnebunit cât am împletit la costumul ăla, strigă Jan. Ce le-o fi plăcând bărbaților să se costumeze atâta?

După care dispăru și ea, trasă de Shona care voia să-și mai vadă o dată tatăl în postura aceea caraghioasă.

Fran rămase o clipă pe loc. Zgomotul o amețea și i se făcuse rău. Îi era frică să nu leșine, așa că lăsă capul pe spate și respiră adânc. Când se îndreptă, i se păru că-l zărește pe Duncan pe cealaltă parte a străzii, prins într-o conversație intensă cu o femeie grasă care purta un hanorac roșu. Știa că nu putea să fie Duncan cu adevărat. El era deja la Haa cu prietenii lui de băutură, gata să aprindă marele foc de tabără de pe plajă. Se întreba dacă în adâncul inimii își dorea, de fapt, să-l vadă. În seara aceea, orice era posibil în imaginația ei. Întreaga seară semăna cu un număr de prestidigitație. O invenție victoriană care trecea drept un festival nordic care sărbătorea mijlocul iernii, o navă care n-o să plutească niciodată, bărbați costumați în scutece. Fantezia îmbrăca straiile realității. Visul

oricărui vrăjitor. O făcea să i se învârtă capul.

Festivalul arătase foarte diferit acasă la Duncan înainte de nașterea lui Cassie. Pe atunci se desfășura cu un anumit stil. Duncan fusese întotdeauna un maestru de ceremonii extrem de priceput și organiza un festival de-a dreptul romantic. Aproape că își dorea să fi fost acolo, pe plaja înghețată, departe de toată mulțimea asta. Flăcările focului de tabără s-ar fi reflectat în valurile mării.

Îl căută din nou cu privirea pe bărbatul pe care-l confundase cu Duncan, dar acesta dispăruse, la fel și femeia în roșu de pe trotuarul de vizavi. *O iau razna. Oare tot așa s-a întâmplat și cu Magnus Tait? Și el și-a pierdut simțul realității?*

În clipa aceea își dădu seama că și Cassie dispăruse.

Nu-i venea să creadă. Privi în jur, așteptând ca fetița să apară la fel de ușor cum dispăruse cel care semăna cu Duncan. Apoi se chinui să gândească clar și logic. Cassie îi dăduse drumul la mână când se întâlniseră cu Jan și cu Shona. Îi spusese că numai copiii mici își țineau mama de mână. Fran înțelese și nu insistase. Acum căuta cu frenezie prin mulțime, încercând să dea de pălăria albastră a lui Cassie. Nimic. Încercă să-și amintească dacă o mai văzuse pe fetiță după despărțirea de Jan și Shona. Atenția îi fusese distrasă de imaginea lui Duncan. Crezuse că fetița era lângă ea.

Își spuse că, probabil, Cassie o urmase pe Shona. Probabil că își croiau toate trei drum spre teren, ca să vadă cum e arsa corabia. Sigur le supraveghea Jan. Toată panica asta era ridicolă. Noroc că Margaret Henry nu putea s-o vadă. Își scoase mobilul din buzunar, dar îl privi neajutorată. Nu avea numărul lui Jan. Mulțimea din stradă se rărea. Un grup de puști rămăsese în urmă cu niște cutii de bere în mână și behăiau o versiune proastă a cântecului pentru corabie. Trecu de ei și se îndreptă spre paradă.

În parc, mai multe echipaje cu torțe în mâini înconjuraseră corabia. Nu mai exista altă lumină. Felinarele se stinseseră la ora șapte și treizeci de minute. Era foarte frig. În aer plutea un miros de fum și iarbă zdrobită. Își croi drum printre oamenii care râdeau,

printre familii și găști de adolescenți, căutând-o pe Jan. Cu toții se distrau foarte bine. Toți purtau hanorace, eșarfe și pălării și era greu să-i diferențiezi pe cei care purtau costume. Flăcările jucăuse aruncau umbre pe chipurile și trupurilor tuturor. Cu toții arătau exact la fel. Câteodată i se părea că o vede pe Cassie în mulțime dar, când se apropia, descoperea că era vorba de un alt copil, de fetița altcuiva.

Sosise momentul arderii. *Le făcea asta și vrăjitoarelor – femeile ciudate care aveau viziuni.* Cineva începuse numărătoarea inversă de la zece. I se păru că o zărește pe Celia, o siluetă înaltă într-o haină lungă și neagră, cu capul aplecat într-o parte. Normal că venise să-și susțină soțul. *Credeam că ești o cotoroașă.* Poate că Celia o văzuse pe Cassie. Măcar era un chip familiar; dacă fetița se rătăcea pe acolo, era un adult care să aibă grijă de ea.

Fran porni către ea și, chiar atunci, *Jarlul* își ridică torța și o aruncă în corabie. Toți ceilalți îi urmară gestul. În explozia de lumină creată, Fran o zări pe Jan la marginea mulțimii. Se îndreptă spre ea, trecând de paznicii care îi cereau să se îndepărteze de foc. Simțea gust de vopsea arsă și de lac. Jan era prinsă într-o conversație cu o altă mamă.

— Ai văzut-o pe Cassie?

Groaza din glasul ei le făcu să se oprească imediat și să se întoarcă spre ea.

— Am pierdut-o pe Cassie. E cu Shona?

— Nu. Nu am mai văzut-o deloc de când ne-am întâlnit mai devreme.

Corabia se prăbuși în ea însăși. Scândurile lungi se încovoieră și crăpară, mistuite de flăcări. Doar capul dragonului se mai înălța semeț deasupra mulțimii, susținut de carcasa de lemn ars.

## Capitolul 42

— Încă o fată dispărută!

Mergeau pe stradă, îndepărtându-se de piața mare ca să ajungă în port, unde era ceva mai liniște. Pe apă, feribotul plecase în drumul său spre Aberdeen, ca o lumină plutitoare. Urmăriseră parada ca niște turiști obișnuiți, până când Jimmy Perez primise apelul pe mobil. Trebuia să fie ultima seară a lui Taylor în Lerwick și băuseră câteva beri. Nu sărbătoreau nimic. Niciunul nu simțise că era potrivit. Dar trebuia să marcheze cumva momentul.

În sfârșit, puteau să vorbească fără să urle și se uitară la apa neagră și vâscoasă ca petrolul.

— Altă fată al cărei nume începe cu litera C.

Amândoi se gândeau la asta. Perez doar dăduse glas ideii.

— Poate că e doar o coincidență. Poate că fetița a plecat, pur și simplu, de lângă mama ei. Cam câte semnalări de copii pierduți se primesc de obicei într-o noapte ca asta?

Accentul de Liverpool al lui Taylor părea tot mai evident, mai aspru. *Pe cine încearcă să convingă?* își zise Perez. Încercă să nu lase iritarea să i se vadă în glas.

— Fran Hunter e disperată, îți dai seama. Ea a descoperit ambele cadavre. Numai asta și e mult de suportat pentru un singur om. Iar acum îi dispărește fata...

Perez simțea că nici el nu mai avea mult să-și piardă cumpătul. Teama îl îngheța. Simțea că i se ridică din stomac ca un lichid, până îl sufoca de tot. Era o prostie să încerce să gândească la fel ca Fran, să se pună în situația ei. N-ar face decât să se panicheze și el, iar asta n-ar fi fost de folos nimănui. Trebuia să se stăpânească, să judece rațional.

— Mulțimea se mai rărește acum pe străzi, merg toți la baruri sau la dans. Dacă fetița doar s-a pierdut și rătăcește pe undeva, o s-o găsim în mai puțin de o oră. Am trimis oameni s-o caute. După

aceea, putem să presupunem că a fost răpită. Dar nu cred că putem să așteptăm atât. Nu ne permitem luxul ăsta.

— Dar ceilalți din echipă? Ei ce cred?

— Cred că exagerez și că maică-sa se sperie degeaba. Doar criminalul a fost arestat, nu-i așa? Cum ar putea să ajungă din nou în stradă și să răpească alt copil?

— Acum putem fi siguri că doamna Hunter n-a fost deloc implicată în moartea Catherinei, spuse Taylor.

— Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte că ar avea vreun amestec.

— Ea unde e acum?

— E cu Euan Ross, a dus-o el acasă. A zis că vrea să fie acolo, în cazul în care un vecin din Ravenswick o găsește pe Cassie și ar vrea să o aducă acasă. Morag e cu ei.

— Ce căuta Ross în Lerwick? Nu-mi închipui că-i arde de petreceri.

*Căuta fantoma fiicei lui, își zise Perez. O siluetă subțire și întunecată, aplecată deasupra unei camere de filmat fixate pe trepid. Oare ce-ar fi filmat acum, dacă ar fi fost aici? Și ce legătură poate fi între filmul Catherinei și dispariția micuței Cassie? Foc și gheață. Ne-a prins și pe noi obsesia tatălui și am ratat, probabil, niște aspecte evidente.*

— Lui Fran i s-a părut că l-a văzut pe Duncan pe stradă, chiar înainte de dispariția fetei, spuse Jimmy, fără să răspundă la întrebarea lui Taylor.

— Înseamnă că e cu el și așa se explică totul. Copilul n-ar fi plecat niciodată cu un străin, nu-i așa? Nu fără să țipe sau să se agite. Poate că exagerezi, omule. Ai încercat să iei legătura cu tatăl?

— Normal. Și pe fix, și pe mobil. Nu răspunde.

— Asta nu înseamnă că fata nu e cu el. Or fi încurcat orele de vizită, nu s-au înțeles...

— Mama spune că nici vorbă de așa ceva. Duncan a cerut ca fetița să petreacă *Up Helly Aa* la casa lui de la Haa, dar Fran a refuzat. I-a spus foarte clar că nu-i acceptă propunerea. S-au certat pe tema asta.

— Poate a luat-o tocmai ca să-i facă în ciudă.

Perez își zise că nici măcar Duncan nu era în stare de o asemenea cruzime. Dar nu putea să negligeze complet varianta.

— Vrei să merg eu la casa tatălui? întrebă Taylor pe un ton nerăbdător.

Nu pricepea deloc de ce Perez încremenise pe loc, visând cu ochii deschiși.

— Nu, eu știu drumul și ajung mai repede. Tu rămâi aici și coordonează căutările de pe teren.

La ieșirea din oraș se circula greu. Până la uzina electrică era bară la bară. După ce trecu de uzină, traficul se rări și apăsă puternic pe accelerație. Depășise viteza legală. Probabil că alcoolemia era la limită. Încetini puțin când traversă prin Brae, după care începu să coboare dealul. Văzu focul de tabără aprins pe plajă și multe siluete negre adunate în jurul lui. Dacă Duncan era acolo, n-ar fi avut cum să răspundă la telefon. Partea aceea de coastă era ca o gaură neagră pentru telefoanele mobile. Nu era niciun pic de semnal.

Parterul casei era luminat. Își aminti de vremurile de demult, înainte ca Duncan să se căsătorească, când orice tânăr își dorea să petreacă *Up Helly Aa* pe plaja familiei Hunter, lăsând Lerwickul în seama turiștilor și a celor mai vârstnici. Pe atunci, Perez se bucurase să fie invitat. O luase cu el din Aberdeen pe Sarah. Era prima oară când venea în Shetland și fusese impresionată. Duncan flirtase cu ea, bineînțeles, iar ea îi răspunsese politicos, prietenește. Era flatată, dar nu cucerită de el. Fusese întotdeauna o femeie inteligentă. Doar divorțase de Jimmy Perez, nu? Asta arăta că are ceva între urechi.

Intră în curtea împrejmuită și parcă mașina. În ciuda luminilor aprinse, din casă nu se auzea niciun sunet. În bucătărie văzu mese ticsite de cutii și sticle, dar nici țipenie de invitați. Probabil că se strânseseră cu toții în jurul focului.

Perez repetă în minte ce să-i spună lui Duncan în cazul în care Cassie se afla aici și tatăl ei o luase de pe strada aglomerată doar ca să demonstreze ceva. De exemplu, că Fran nu era o mamă grijulie. Sau, cum spusese Taylor, doar ca să-i facă în ciudă că Fran nu-l



lăsase să o ia pe Cassie la Haa de la bun început. Perez știa că trebuie să-și păstreze cumpătul. Era implicat în familia asta, dar nu trebuia s-o arate. Poate chiar trebuia s-o lase pe Cassie să rămână aici și doar s-o sune pe Fran ca s-o liniștească, lăsând-o pe ea să hotărască ce să facă mai departe. Însă nici trecerea în revistă a tuturor acestor scenarii nu-l convinsese că fetița era acolo, în deplină siguranță. Parcă ar fi ispitit providența. Își dorea atât de mult asta, încât nu-și dădu voie să creadă că era aieveja.

Prima persoană pe care o remarcă pe plajă fu Celia. Ce căuta aici? Până la urmă, se dovedea că dependența de Duncan era prea puternică. Stătea mai departe de ceilalți și bea bere direct din sticlă. Dădu capul pe spate și bău dintr-o înghițitură sfertul rămas, apoi aruncă sticla în foc. Se făcu fărâme pe pietrele netede care împrejmuiau jăriticul. Perez nu avea chef să afle dacă se împăcase cu Duncan. Ea îi auzi pașii și se întoarse brusc. Când îl recunoscuse, păru dezamăgită. Cu toată băutura și hohotele de râs, nimeni altcineva nu-i observă prezența.

— Unde e Duncan?

— Dumnezeu știe, spuse ea. Abia am ajuns. Poate că se ascunde de mine. Sau poate că e deja în pat cu vreuna dintre prospăturile pe care le invită la chefurile lui, deși chiar și pentru el e cam devreme. De obicei, reușește să stea îmbrăcat până își întâmpină toți musafirii.

— Ai văzut-o cumva pe Cassie?

— Nu. E aici?

Luă încă o sticlă din lada de lângă ea, scoase din buzunar un desfăcător și scoase imediat capacul.

— Atunci poate că e cu ea și se joacă de-a familia fericită. O cacao caldă și o poveste înainte de culcare ca să arate că s-a schimbat.

Perez era surprins de tonul ei ranchiunos.

— Nu l-ai văzut deloc?

— Nu, îi răspunse ea. Am fost în oraș ca să-i văd pe Michael în momentul său de glorie în postura de *Guizer Jarl* și pe Robert, care

mergea în spatele lui și număra anii până când o să preia el însuși rolul. Voia să fie *Jarl* încă de când era mic. Umbla prin casă în pas de paradă cu o cratiță pe cap.

Vorbea pentru ea. Băutura o făcea melancolică, emotivă.

— Nu știu de ce contează atât de mult pentru el. Poate că uneori ai nevoie să ți se spună că aparții unei comunități.

— Duncan a fost în Lerwick?

— Nu, spuse ea. De ce-ar fi mers? Niciodată nu merge la Lerwick de *Up Helly Aa*. El e deasupra muritorilor. N-ar suporta niciodată să danseze cu gospodine de vârsta a doua în Isleburgh sau la liceu. Nu-și dă seama că nici el nu e departe de vârsta a doua.

— Cassie a dispărut, spuse Perez.

Dar Celia se mulțumi să soarbă în continuare din bere și să privească amărâtă în foc. Nu părea să-l fi auzit.

Perez se apropie de oamenii de lângă foc, însă observă imediat că Duncan nu era printre ei. Un tânăr îmbrăcat cu o haină cenușie lungă stătea pe o ladă de bere întoarsă cu susul în jos și cânta prost la chitară. Ceilalți se adunaseră în jurul lui și se prefăceau că îl ascultă. Când îi întrebă de Duncan și de Cassie, ridicară cu toții din umeri. Nu-și dădea seama dacă erau drogați sau beți sau dacă pur și simplu nu le păsa.

Intră în casă și începu să-i caute disperat. Cineva făcuse curat de ultima oară când trecuse pe-acolo. Duncan chema o echipă de femei din Brae ca să-i deretice prin casă în schimbul a ceva bani și a zâmbetului său de băiețel neajutorat. Oaspeții probabil că trecuseră din bucătărie direct pe plajă, fiindcă sufrageria de jos era destul de curată și mirosea încă a lac. Focul scăzuse, iar Jimmy luă instinctiv un buștean din găleată și îl aruncă în cămin. Era încă umed. Sfârâi mult înainte să înceapă să ardă.

Continuă să caute, fiindcă nu știa ce altceva să facă și nici nu se putea întoarce în oraș cu treaba făcută pe jumătate. Nu se aștepta să găsească nimic special. Intră în camere pe care nu le mai văzuse niciodată, nici chiar în weekend-urile în care pleca de la liceu cu

Duncan și aveau casa numai pentru ei. Ultimul etaj părea să nu fie folosit mai deloc. Era frig aici. Podelele nu erau acoperite, iar multe dintre camere nu erau mobilate. Îți dădeau o senzație neliniștitoare la lumina puternică a becurilor golașe pe care Perez le aprindea doar o clipă, cât să verifice dacă în camere era cineva. Unele erau complet goale, altele – pline de prostii.

Apoi auzi un sunet și rămase nemișcat. Părea să fie o discuție. Apoi auzi un chicotit. Sunetul venea din spatele ultimei uși de pe etaj.

— Duncan!

Glasul îi era spart, stins.

Vocile amuțiră. El se întrebă dacă nu cumva totul fusese doar în imaginația lui, dacă nu confundase șuieratul vântului cu niște șușoteli. Însă ușa nu era închisă de tot. O rază de lumină se strecura pe sub ea. Se apropie încet și o deschise. În spatele ei era o verandă cu tavanul boltit, ca al unei catedrale. O fereastră lungă era acoperită de niște perdele foarte subțiri care se mișcau din pricina curentului de aer care pătrundea pe la tocurele ferestrelor prost fixate. În mijloc era un pat pătrat, cu stâlpii de la colțuri sculptați, acoperit de păaturi uzate și covoare. Iar în pat stăteau tolăniți doi tineri, un băiat și o fată. Părea să nu le fie frig, deși erau pe jumătate dezbrăcați și dezveliți, împărțeau o țigară de după sex. Erau tineri – să fi avut șaisprezece sau șaptesprezece ani. Prezența lui îi speriasă, dar îl priviră cu atâta inocență că Perez aproape îi invidie. Se scuza și închise ușa în urma lui, după care coborî în goană cele trei etaje.

La focul de tabără, peisajul se schimbă. Oaspeții se întorceau agale în casă, iar în fruntea lor se afla Duncan. Își purta haina pe umeri, cu un singur nasture încheiat. Îi flutura pe spate ca o pelerină.

Perez se apropie în goană de el, oprind procesiunea.

— Ai văzut-o pe Cassie?

— E cu Fran. Cotoroașta aia nu m-a lăsat s-o iau în seara asta. De ce?

— A dispărut, s-a pierdut de Fran pe străzile din Lerwick.

Perez știa că ar fi trebuit să-i dea mai multe detalii. Duncan era tatăl fetei și avea tot dreptul să știe. Dar știa și că timpul se scurgea în defavoarea lor. Ignorând întrebările lui Duncan, îi lăsa să-și continue ritualul ridicol și își târșâi pașii pe pietriș, înapoi la mașină. Demară imediat și goni spre oraș.

## Capitolul 43

Sally ieși din sala de festivități ca să ia o gură aer. Ușa se închise în urma ei și muzica se estompă. În seara aceea, cerul era plin de stele. Băutura i se urcase la cap. Se aplecă. Nu credea că o să i se facă rău, dar spera să-și oprească vuietul din cap, să scape de senzația că pământul se mișcă și că trebuie să se concentreze ca să nu-și piardă echilibrul și să cadă. Nu își pusese haina. Voia să stea afară doar o clipă, fiindcă înăuntru era extrem de cald din cauza centralei și a mulțimii de oameni care dansau întruna.

Nu-și văzuse părinții toată seara, nici nu vorbise cu ei. Îl zărise pe Alex la paradă și se întrebuse ce făcea el pe-acolo, fiindcă Margaret era de negăsit. Părinții îi crezuseră povestea că avea să-și petreacă seara cu Fran Hunter și Cassie. Când le spusese, parcă păruseră chiar încântați de ideea unei seri doar pentru ei doi. Însă nu-i văzuse pe stadion, la incendierea corabiei. Își zise că, probabil, erau deja acasă. Margaret făcea o cană de cacao caldă înainte de culcare și umplea sticlele cu apă caldă pe care le puneă în pat.

Sally se ridică și lăsă capul pe spate ca să se uite la cer. Ameți din nou și începu să simtă frigul, așa că intră înapoi.

În sală era aceeași atmosferă ca la prima ei întâlnire cu Robert. Poate puțin mai zgomotoasă de data asta. Câteva fete de la școală se dădeau în spectacol și își dădea seama cât o invidiau pentru că era cu Robert. Se alesese praful de intenția ei de a păstra relația un secret. Acum voia ca lumea să știe. Se simțea bine, mai ales că mai slăbise puțin de la moartea Catherinei, iar asta era de mare ajutor. Poate reușea să vândă ideea unor reviste *glossy* pentru adolescente – *Dieta „Moartea celei mai bune prietene”*. Știa că nu era amuzant, dar nu se putea abține să nu zâmbească.

Se apropie de Robert. Prietenele ei făcuseră roi în jurul lui, dar el nu părea să le observe. Nu flirta cu ele deloc, nici chiar după ce ea ieșise afară. Sally profită de faptul că n-o văzuse întrând și rămase

deoparte, privindu-l. Lisa se străduia cu disperare să-i atragă atenția, dar el o ignora. Încă mai purta o parte a costumului, dar renunțase la coif și la scut. Pumnalul era încă în teacă, la chimir. Când dansaseră pe ritmul lent de mai devreme, Sally îi simțise atingerea pe coapsă și i se păruse că era sexy. Nu se mai simțise niciodată așa.

Îl mângâie pe gât. Probabil că și el băuse, deși nu se vedea. Luase foarte în serios organizarea festivalului și ea îl aprecia pentru asta. Nu era ca băieții de la școală, care găseau peste tot prilej de bășcălie.

Simțea că plutește deasupra tuturor pe ritmurile muzicii din fundal, că-i privește pe toți de la distanță. Toate grozăviile care se întâmplaseră, moartea Catherinei, certurile cu părinții și necazurile de la școală, toate se încheiaseră de-acum. În sfârșit credea că orice era posibil.

Muzica se opri și formația luă o pauză ca să bea ceva. Robert se aplecă și îi șopti la ureche:

— Mă gândeam să mă întorc la Brae, e o petrecere la Haa. Vrei să vii?

— De ce nu?

— Cred că mi-am îndeplinit rolul în oraș, ce zici?

— Sigur.

Își zise că nu avea nimic de pierdut. Părinții o așteptau acasă abia dimineață și poate că era chiar mai în siguranță în altă parte decât în Lerwick. N-ar fi vrut să dea nas în nas cu ei și să-i facă scandal de față cu toată lumea.

— Poți să conduci?

Poate o s-o învețe și pe ea, se gândi Sally. I-ar deveni utilă în felul ăsta. Ea putea să se abțină de la băutură și să-l ducă acasă după petreceri. Așa, nu i-ar mai da papucii vreodată.

— Sigur, nicio problemă.

Când ajunseră la dubă, însă, el își aminti că nu o încuiase. Scăpă cheile pe jos și începu să înjure. Ea se întreba de ce era atât de nervos. Toată seara decursese foarte bine și știa că el o așteptase de

mult. Nu recunoștea asta, bineînțeles, dar se purta ca unul dintre copiii de la școala mamei ei când primea rolul principal în piesa de Crăciun. Poate că acum, fiindcă festivalul se terminase, Robert era deprimat. Pentru prima dată îi trecu prin minte că poate ea era cea puternică în relație. La nevoie, ea o să aibă grijă de el, nu invers.

Plecară în nord. Robert aproape că nu zise nimic tot drumul. Mergea foarte repede și aproape că pierdu controlul mașinii într-o curbă. Mașinile de dezăpezire fuseseră pe străzi mai devreme, dar drumurile erau alunecoase. Ea ar fi vrut să-i spună să meargă mai încet, dar îi era teamă să nu ajungă ca maică-sa, cicălitoare și tot timpul având ceva de comentat. Și, oricum, era palpitant să conduci cu viteză pe un drum întunecos și liber. Robert pusese un CD, iar din boxe răsună la maximum muzică rock. Îi dădea aceeași senzație ca atunci când se uitase la cer. Nu mai era Sally cea timidă. Totul se schimbase, întinse mâna și i-o așeză pe genunchi, masându-i interiorul coapsei cu degetul.

În Brae era încă lumină la unele case, dar domnea liniștea. Sally auzise de Haa. Catherine îi povestise de o petrecere organizată acolo, deși Sally nu pricepea deloc cum făcuse rost de invitație. Se gândea la asta și încerca să nu răscolească resentimente vechi când Robert frână brusc și ieși de pe strada principală. Mașina derapă și se învârti. Sally închise ochii. Își imagină cum mașina alunecă de pe drum în râpă sau se lovește de zid, făcând una sau două victime. Robert reuși, cumva, s-o redreseze. Mașina rămase întoarsă în direcția greșită.

— Băga-mi-aș! strigă el. Asta-mi mai trebuia, să se mai bage în seamă și copoi și să mă pună să suflu-n fiolă.

Chicoti nervos, iar Sally își dădu seama că și el se speriasse destul de tare. Din nou se simți mai stăpână pe sine decât el.

Robert viră și întoarse mașina în direcția potrivită, după care începu să coboare panta dealului, de data asta ceva mai încet. Când se apropiară de casă, văzură că focul de pe plajă încă mocnea.

O prezentă pe Sally mamei lui. Poate de asta o adusese cu el, știa

că Celia o să fie aici și voia ca ele două să se cunoască. Sally așa spera. Faptul că Robert voia să-i prezinte familia o făcea să se simtă ca o iubită adevărată.

Acum, însă, nu mai era sigură că fusese o idee bună. Nu credea că o să se înțeleagă vreodată cu Celia. Purta o rochie extrem de sofisticată, lungă și neagră. Rujul roșu-aprins îi ieșea în evidență pe chipul alb. Fusese prima persoană pe care o văzuseră la Haa și Sally rămăsese șocată. Auzise de Celia Isbister, dar nu o cunoscuse. Se așteptase să semene mai mult cu o mamă.

Însă nu putea să-i spună lui Robert ce gândea. Era limpede că se bucura s-o vadă pe Celia. Părea să fie prins undeva la mijloc între cei doi părinți, fiind disperat să le facă pe plac amândurora. De-asta condusesse până aici ca un turbat. Relația dintre mamă și fiu era ciudată pentru Sally. Semănau mai mult cu doi amanți. Păru extrem de încântat de revedere când ea apăru în prag de parcă toată casa era a ei. Robert o luă în brațe și o strânse tare. Sally nu avusese niciodată o relație atât de intimă cu părinții ei. Nici nu și-ar fi dorit. Nu i se părea un lucru normal, sănătos.

Înainte să intre, zăbovi o clipă în curte. Era liniște, cu toate că își imaginase că o să audă valurile spărgându-se de țărni. Probabil că era deja reflux. Privi în sus. La geamul de la etaj văzu chipul unui bărbat care o privea. Probabil că auzise mașina. Îl recunoscuse. Era Duncan Hunter.

Intraseră cu toții în casă. Focul de pe plajă încă ardea mocnit. Cineva aruncase deasupra o bucată mare de lemn de plută, dar chiar și aceasta aproape că arse, lăsând în urmă numai cenușă și jar. Celia îi conduse prin sufrageria lungă ca să le arate focul prin ușile de sticlă ale terasei. Toți ceilalți musafiri erau în bucătărie. Pe aragaz era o tavă cu niște cârnați înnegriți și câțiva cartofi copti cu coaja încrețită și maronie ca gâtul unei broaște țestoase. Nimeni nu mânca. Nu semăna deloc a petrecere. Erau încă acolo și beau în continuare, dar muzica se auzea foarte încet iar atmosfera era apăsătoare.



— Fiica lui Duncan a dispărut, le spuse Celia. Cineva de la poliție a trecut pe aici mai devreme, dar nu ne-a dat amănunte. Duncan a sunat-o pe Fran, dar nici ea nu știe prea multe. Probabil că nu e nimic serios, așa e copilul, nu poate sta locului. Însă după tot ce s-a întâmplat recent, vă puteți închipui prin ce trece Duncan. E sus, așteaptă lângă telefon.

— Cassie lipsește? întrebă Sally. Uneori mai fac pe bona pentru ea.

Era foarte palpitant să fie în mijlocul acțiunii, să joace un rol în evenimente.

— Dacă pățește ceva, Duncan o ia razna, continuă Celia.

— Atunci să rămânem aici?

Sally nu voia să-și imagineze ce înseamnă să pierzi un copil, dar își închipuia că o casă plină de străini nu era cea mai plăcută companie.

— Doamne, da, nici nu am îndrăzni să plecăm! Duncan nu suportă să fie singur.

Celia avea un fel de a vorbi care te făcea să te simți puțin inferior. Sally nu o înghițea deloc, dar avea de gând se încerce de dragul lui Robert. Probabil nu era corect s-o judece acum. Era evident că Celia băuse foarte mult. În afară de ruj, se fardase și cu tuș negru de ochi, care se întinsese. De aproape, arăta jalnic. Pe mâneca hainei avea o pată lipicioasă și grețoasă. Poate că Margaret nu era o mamă ideală, dar măcar își păstra o fărâmă de demnitate. Știa cum să se poarte în lume.

Sally ar fi vrut să scape de acolo, însă începu din nou să bea. Știa că nu era bine ce făcea, că ar fi trebuit să-și țină mintea limpede dar, când îi observă pe Robert și pe Celia sușotind și stând atât de aproape unul de altul că frunțile li se atingeau, nu se mai putu abține.

## Capitolul 44

Magnus aproape că adormise când auzi voci în fața celulei. Părea o ceartă. Își aminti că festivalul începuse și bănuia că era cineva care băuse prea mult. Odată, când era băiat, unchiul lui îl dusesese să vadă parada și își amintea că și pe vremea aceea se bea foarte mult. Într-un an fusese și Agnes. Era foarte mică pe atunci. Își amintea cum îi străluceau ochii de încântare că are voie să stea afară așa de târziu și își mai amintea și punga de bomboane din buzunarul unchiului lor.

Vizorul de metal al ușii se deschise, iar Magnus zări chipul unui polițist în *contre-jour* față de luminile de pe coridor. Magnus se întinsese pe pat, dar acum se ridică în fund și se sprijini cu spatele de zid. Se întrebă ce mai voiau de la el. Aveau de gând să-l trimită de-acolo? Sigur nu. Feribotul plecase demult, iar la ora aceea nu mai zburau avioane. Doar să fi închiriat unul special pentru asta. Se mai întâmplase și altă dată. Dacă cineva se îmbolnăvea foarte tare și trebuia transportat la spitalul din Aberdeen, unde aveau tot felul de aparate sofisticate, închiriau un avion special. În ciuda panicii, fu cuprins de un sentiment de mândrie că aduseseră un avion special pentru el.

Auzi un clinchet de chei. Mecanismul din broască fu pus în mișcare, iar ușa celulei se deschise larg. Polițistul îmbrăcat în uniformă se dădu la o parte ca să-i facă loc altcuiva.

— Ai un vizitator, îi spuse.

Părea nervos. Magnus nu știa ce făcuse de-l supăraseră pe polițist. Când venise mai devreme să ia tava cu ceai, păruse în regulă, chiar amabil. Schimbaseră două vorbe despre paradă.

— Nu ești obligat să-l primești dacă nu vrei.

În spatele polițistului în uniformă, Magnus îl recunoscuse pe detectivul din Fair Isle. Era îmbrăcat ca pentru afară, într-o haină groasă, și ținea mâinile în buzunar.

Atunci Magnus se gândi că polițistul era supărat, de fapt, pe

detectivul din Fair Isle, nu pe el.

— Îl primesc, de ce nu? spuse el servil.

— Ai nevoie de avocat?

Magnus era foarte sigur de răspuns. Nu-i plăcea deloc avocatul.

Jimmy Perez se așează în fața lui pe un scaun de plastic. Magnus nu auzi pașii polițistului care se îndepărta. Probabil că rămăsese afară, lângă ușă. Fiindcă se concentra să-și dea seama de ce polițistul rămăsese acolo și nu pleca în biroul lui, unde ar fi stat mult mai confortabil, nu auzi prima întrebare a inspectorului. Urmă un interval de tăcere și Magnus își dădu seama că ar fi trebuit să răspundă. Se uită în jur, confuz și jenat.

— Ai auzit ce-am spus, Magnus?

În vocea inspectorului era o nuanță de nerăbdare pe care nu o mai simțise înainte, poate doar atunci când îi arătase fundele Catrionei la Hillhead.

— Cassie a dispărut. O știi pe Cassie, fetița doamnei Hunter?

Magnus zâmbi fără să vrea. Rânjetul ăla îl băga mereu în bucluc.

Își aminti cum mama fetiței o trăgea pe sanie în ziua aceea plină de zăpadă, când corbii ieșiseră pe vârful colinei.

— E o scumpete.

— Știi cumva unde ar putea fi, Magnus? Ai vreo idee?

Magnus dădu din cap.

— Ai vrea să mă ajuți s-o găsesc?

— O să-mi dea drumul? Întrebă el ezitant. Aș veni dacă mă lasă, deși sunt convins că mulți oameni o caută deja, iar eu nu mai sunt tânăr.

Își aminti când dispăruse cealaltă fetiță și dealul se umpluse de o mulțime de oameni. Și el ajutase la căutări, până când cei doi polițiști din Lerwick veniseră să-l ia de acolo.

— Nu de genul ăsta de ajutor am nevoie. Vreau să-mi povestești despre Catriona. Ce s-a întâmplat cu Catriona, Magnus?

Magnus deschise gura, dar nu reuși să vorbească.

— Tu ai ucis-o, Magnus? Dacă tu ai ucis-o și îmi spui, asta ne va

ajuta să o găsim pe Cassie. Și dacă nu ai ucis-o tu, dar știi cine a făcut-o, iarăși ne vei ajuta foarte mult.

Magnus se ridică. Simțea că nu mai poate să respire.

— Dar am promis.

Simțea din nou nerăbdarea detectivului și se trase îndărăt. Oare polițistul mai aștepta încă la ușă?

— Cui i-ai promis?

— Mamei.

*Nu le spune nimic.*

— Mama ta a murit, Magnus. Și nu va mai ști niciodată. În plus, ea iubea copiii, nu? I-ar plăcea s-o ajuți pe Cassie.

— O iubea pe Agnes, spuse el și adăugă, deși știa că nu trebuie, nu trebuia s-o vorbești de rău pe mama ta: pe mine nu cred că m-a iubit.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în ziua în care Catriona a urcat dealul. Era vacanță, nu-i așa? O zi însorită cu vânt plăcut?

— Eram la câmp, spuse Magnus, coseam. Aproape terminasem și voiam să mă ocup puțin și de grădină. Pe atunci aveam o grădină pe o latură a casei, unde pământul e mai adăpostit. Acum nu mă mai preocup atât. Îmi ajung doar câțiva cartofi și napi. Atunci aveam verdețuri primăvara, varză ceva mai târziu, morcovi și ceapă.

Tăcu o clipă și simți iar agitația polițistului din Fair Isle, deși expresia feței nu i se schimbase deloc.

— Am văzut-o pe fată alergând pe deal, cu un buchet de flori în mână. Îmi plăceau vizitele ei și m-am gândit să fac o pauză, să beau o cană de cafea în casă.

Îi aruncă inspectorului o privire defensivă:

— Nu-i nimic rău în asta, nu? Dacă am făcut o pauză ca să stau de vorbă cu ea?

— Bineînțeles că nu, dacă doar asta s-a întâmplat.

El nu răspunse nimic.

— Îmi spui? întrebă Jimmy.

Vorbea încet, atât de încet că Magnus se chinuia să-l audă, deși auzul lui era încă foarte bun. Nu ca al altor oameni în vârstă. Nu ca al mamei lui, care surzise de tot. Prin minte îi treceau cu viteză tot felul de gânduri. Imagini cu Catriona și cu Agnes când era bolnavă. Cu mama lui ghemuită în scaunul de lângă foc, ținând andreaua strâns sub braț; bătea cu ea un ritm mohorât, neobosit. Imagini cu el copil la școala de duminică, stând pe scaunele de lemn pline de așchii care te zgâriau pe spatele genunchilor și urmărind cu privirea particulele de praf în suspensie în razele de lumină. Asculta predica pastorului. Spunea că singura cale către fericire era prin iertarea lui Dumnezeu. Nu prea înțelegea el cuvintele pastorului, nu pe toate, dar din când în când le intuia sensul, tot așa cum ar fi distins niște contururi vagi în ceață. Mai târziu a ajuns să nu mai creadă nicio vorbă.

Hotărî să nu-i spună nimic detectivului dar, când deschise gura, cuvintele ieșiră de la sine:

— Dansa pe vârful dealului cu florile în mâini și eu știam că vine la noi în vizită. Nici prin cap nu-i trecea că n-ar fi binevenită. Avea părul prins cu două funde...

Își ridică mâinile deasupra capului ca să arate cum era prins părul Catrionei.

— ...ca niște cornițe. Eu ajunsesem deja în bucătărie și mă spălasem pe mâini, eram gata să beau niște cafea. Ea a intrat direct, nici măcar nu s-a deranjat să bată la ușă. Și mi-am dat seama că era pusă pe șotii. Să fi fost din cauza vântului? Când bate vântul, vezi cum toți copiii se reped afară și sunt așa de gălăgioși, că îi aud de la mine de-acasă. Mama tricota. Eu mi-am dat seama că nu-i convenea deloc prezența Catrionei. Câteodată nu dormea deloc bine noaptea și voia să fie lăsată în pace. Avusese o noapte proastă și voia doar să tricoteze în liniște.

— Dar tu voiai să o vezi?

— Îmi plăcea s-o văd. I-am oferit un pahar cu lapte și un fursec. Dar ea a zis că nu voia lapte. Voia suc. Noi nu aveam suc în casă. Ea

nu și nu, că vrea suc. Uneori, când venea în vizită, stătea cuminte într-un loc și desena sau, când avea chef mama, făceau prăjituri împreună. Dar în ziua aia se fâțâia prin toată casa, trăgea de sertare și deschidea toate dulapurile. Probabil că se plictisea. Chiar a spus că se plictisea.

Părea derutat. Plictiseala era un concept pe care nu-l înțelegea. Nu-i plăcea deloc să stea închis la secția de poliție și era îngrijorat de ce avea să se întâmple cu pământul lui de la Hillhead, dar de plictisit nu se plictisea.

— Și a plecat? interveni Perez. Asta vrei să spui? Se plictisea, așa că a plecat. Unde a plecat? Cu cine s-a întâlnit?

Tăcere.

— Magnus?

— Nu a plecat, spuse el în cele din urmă. S-a dus în camera mea și a început să caute acolo ceva cu care să se joace.

Își aminti cum fata deschisese ușa camerei și începuse să sară pe pat. Își dăduse capul pe spate și râdea, iar codițele îi fluturau în aer. Își aminti de confuzia pe care o simțise în fața trupușorului arămiu pe care se vedeau chiloții de fiecare dată când sărea și i se ridica fusta.

— N-ar fi trebuit să facă asta, nu fără să ceară voie mai întâi.

— Așa e, încuviință inspectorul.

Magnus se aștepta să-i mai pună întrebări, dar Perez tăcea. Îl privea doar, așteptând să-și continue povestea.

— Păstrasem niște lucruri de-ale lui Agnes, spuse Magnus. Ți amintești că ți-am spus de Agnes, sora mea. A murit de tuse convulsivă când era mică. Mama îmi ceruse să scap de ele, nu le voia în casă. Dar eu n-am putut să le arunc și le țineam într-o cutie, sub pat.

*Mai puțin când făcea mama curățenia de primăvară, atunci trebuia să le mut.* Dar nu-i spuse inspectorului chiar toate detaliile, nu credea că ar fi înțeles ce înseamnă să ai un secret, un lucru numai al tău.

— Catriona le-a găsit. Nu era mare lucru: un iepure de pluș și o

păpușă cu părul lung. Asta era tot ce avusese Agnes. Nu era ca acum, când copiii au o mulțime de jucării.

— Nu voiai să se joace cu ele pentru că fuseseră ale lui Agnes.

— Ba da!

Magnus nu știa cum să-l facă să înțeleagă ce se întâmplase cu adevărat.

— Îmi plăcea s-o văd că se joacă cu ele. Mi-era teamă că o să râdă de ele, fiindcă nu semănau deloc cu cele cu care era ea obișnuită. A luat păpușa în brațe și a început s-o legene ca pe un copil. Și Agnes făcea la fel, legăna păpușa și îi cânta. Catriona nu cânta, dar o legăna și se purta frumos cu ea. M-a întrebat dacă putea s-o pieptene. Nu era o fetiță rea deloc, doar că avea prea multă energie. Iar noi nu știam ce să facem cu toată energia asta.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

Magnus închise ochii, nu ca să revadă scena, ci ca să oprească amintirea. Dar nu mai putea s-o oprească. I se derulă în minte, iar când deschise ochii încă i se părea aievea. Mama lui apăruse deodată în dreptul ușii, cu trusa de tricotat fixată încă pe centura de la brâu. *Dă-o-ncoace*. Întinsese mâna să ia păpușa. Fetița, sfidătoare și încântată de momentul creat, o tachină ridicând păpușa deasupra capului. Nu înțelegea, cum ar fi putut să înțeleagă? Despre Agnes nu se mai vorbise în casă de la moartea ei. Probabil că mama își păstra amintirile în felul ei aspru și neînduplecat, dar Magnus nu avea voie să vorbească despre asta. Prin urmare, Catriona nu aflase niciodată nici măcar de existența lui Agnes. *E păpușa mea acum, mi-a dat-o Magnus!* Cu ce ură de gheață se uitase mama lui la el! Apoi fetița încercase să fugă din casă, țopăind și râzând.

Dar n-a mai ajuns la ușă, pentru că mama lui pusese mâna pe foarfecă. O folosea ca să taie firul de lână când tricota sau ca să croiască materiale. Nu era mare, dar era îngustă și ascuțită. Apoi fetița a devenit țeapănă și moartă, arătând ea însăși ca o păpușă. Zăcea pe carpeta din fața șemineului. Mama ridicase foarfeca deasupra capului și o repezise în jos cu ambele mâini. Catriona

gemuse încet, făcuse un pas mic înainte și căzuse pe carpetă. Magnus ținea minte că mama lui confecționase carpeta din petice de haine cusute pe o pânză de sac. Îngenunchease lângă Catriona, apoi își ridicase privirea spre mama lui, așteptând să-i spună ce să facă. Nu aveau telefon, dar ar fi putut să alerge la casa familiei Bruce. Mama lui vorbise încet, dar ferm: *N-ar fi trebuit să se joace cu lucrurile lui Agnes!* După care se așezase la loc în scaun și începuse să tricoteze iar.

Sarcina a rămas în seama lui Magnus. A învelit-o pe Catriona în carpetă și a dus-o în camera lui. Nu cursese foarte mult sânge. Așezase păpușa și iepurele la loc în cutie, sub pat. Când au venit s-o caute pe Catriona, el era în grădină, tăia buruienile cu hârlețul. *Nu, nu a venit la noi!* Când s-au întors mai târziu, mama lui le-a spus același lucru. Nimeni nu remarcase lipsa carpetei și nici n-ar fi avut cum, rareori intra cineva la ei în casă. Când se întunecase, Magnus desfăcuse carpeta. Catriona zăcea în mijlocul ei, pe spate. Îi desprinsese fundele și îi netezise părul în jurul capului. Apoi o cărase sus, pe deal. Cerul era acoperit de nori și nu era nici urmă de lună. O noapte neagră ca pana corbului. Oamenii încă o căutau pe promontoriu și pe culmile dealurilor. Le vedea lanternele, dar pe el nu-l văzuse nimeni. Ei erau pe coastă, iar el se dusesese în direcția opusă. O întinsese pe fetiță în buruieni și se întorsese acasă după o lopată bună, ascuțită. O îngropase în stratul de turbă, după care acoperise locul cu pietre.

În zori a plecat spre casă. Era vară, nopțile erau încă scurte, dar tot nu l-a văzut nimeni. Când a ajuns în casă, a tăiat carpeta cu foarfeca mamei lui și a aruncat-o în foc, bucată cu bucată. Mama lui așteptase în dormitor ca el să termine, după care ieșise și îi pregătise castronul de terci, cum făcea de fiecare dată la micul dejun. N-au vorbit niciodată despre cele întâmplate. Numai când au venit polițiștii să-l caute, ea l-a avertizat: *Să nu le spui nimic!*

— Așa a fost, încheie el când șuvoiul de cuvinte se opri și imaginile îi dispărură dinaintea ochilor. Asta s-a întâmplat.



Își dădu seama că inspectorul era dezamăgit. Nu era ceea ce sperase să audă.

— Așa a fost, spuse el din nou. Îmi pare rău.

Apoi, fiindcă se obișnuise să vorbească – după atâta timp în care nu avusese cu cine să stea de vorbă, acum începuse să se obișnuiască – deschise din nou gura și începu să-i povestească inspectorului din Fair Isle despre ultima lui întâlnire cu Catherine Ross. Cumva, nu-i mai păsa de porunca mamei lui.

## Capitolul 45

În seara aceea, Fran fusese dureros de conștientă de trecerea timpului. Fiecare minut care se scurgea făcea tot mai puțin plauzibilă varianta ca fetița ei să se fi răătăcit și să fi fost găsită de o familie care să aibă grijă de ea. Era aproape miezul nopții, iar în Lerwick petrecerea din sala de festivități era în toi. În fiecare colț al orașului oamenii dansau, râdeau și se bucurau de muzică. Bărbații erau gălăgioși din pricina băuturii. Nu era un moment potrivit pentru copii. Copiii ar fi trebuit să fie în pat demult. Încercase să facă minutele să treacă mai greu. Nu voise să ajungă până aici. Se uită la ceas. Cele două limbi se apropiau una de alta. Nu suportă să vadă cum se unesc, așa că se întoarse.

Era ger, genul de frig care trece prin haine și intră direct în oase. În casa ei din Ravenswick, Fran era conștientă de temperatura de afară, chiar dacă focul din șemineu îi încălzea camera. Trăsese draperiile la o parte ca să vadă farurile de pe șosea. Din când în când ștergea geamurile umede și vedea chiciura groasă și albă de pe fiecare fir de iarbă. Se gândea la Cassie și spera că mai poartă încă fularul și mănușile. Voia să și-o închipuie undeva afară, nu închisă cine știe unde. Cassie nu suporta întunericul și dormea mereu cu o veioză aprinsă. Fran se gândea la coșmarurile fetiței. Își amintea cum Cassie, pe jumătate adormită, întindea în somn mâna după ea ca să se liniștească. Fran clipi involuntar și simți lacrimi pe obraji. Nu mai avea energie să le șteargă.

Euan Ross era cu ea. Polițista grasă stătea la masă, stânjenită și tăcută. Euan îi turnase lui Fran niște whisky, așa cum îi turnase și ea după moartea fiicei lui. Ea sorbise puțin, din politețe. Chiar și acum, când simțea că înnebunește, că o ia razna de teamă și că nu gândește clar, tot n-ar fi vrut să-l jignească. El știa sigur că fiica lui murise. Pentru fiica ei mai exista încă speranță. Se minună că îndrăznise să pară atât de afectată după ce descoperise cele două cadavre.

Închisese câinele în dormitor. Îi amintea prea tare de Cassie. Nu voia s-o aibă pe Maggie în preajmă, mirosul i-ar fi făcut greață.

Telefonul sună. Ea sări în picioare și ajunse la el înainte de al doilea apel. Adrenalina îi invadează creierul și simți că poate să gândească din nou clar. Era Duncan.

— Ceva vești?

— Te-aș fi sunat dacă aflam ceva, îi spuse ea.

După ce Perez fusese la Haa ca s-o caute pe Cassie, Duncan o sunase și îi ceruse explicații. Fran nu-și dăduse seama ce simțea el. Se așteptase s-o acuze că nu avusese grijă de fiica lor. Într-o situație similară, ea i-ar fi scos ochii la propriu. El, în schimb, părea distant, rece. La început, Fran crezuse că era foarte beat și că se străduia să n-o arate. Că făcea un efort să pară treaz. Acum, însă, bănuia că la mijloc era ceva mai mult. Sunase oră de oră. Nu putea să fie supărată pe el. Era vina ei, nu a lui. Dacă ar fi lăsat-o pe Cassie să meargă cu el la Haa, poate că acum ar fi fost în siguranță.

— Îmi pare rău, îi spuse.

Spusese asta de fiecare dată când o sunase.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu, răspunse el. N-aveai ce să faci. Nu poți să dai vina pe tine. Vrei să vin acolo?

— Nu. Rămâi unde ești. Ar trebui să fie cineva în ambele case. Pentru orice eventualitate...

El ar fi vrut să spună ceva, dar ea îl întrerupse:

— Te rog, vreau să închid acum. Poate sună cei de la poliție. Îți dau telefon imediat ce aflu ceva, promit.

Închise și își văzu reflexia în geam. O siluetă întunecată, o umbră de nerecunoscut, ajunsă la vârsta a doua. Simți un val de milă pentru sine. Se mutase aici ca să o crească pe Cassie în siguranță. Era tot ce își dorise – o viață mai bună pentru amândouă. Iar acum se simțea ținta unei farse bolnave. Găsirea cadavrelor fusese și așa un moment destul de dificil pentru ea, nu mai putea să facă față și acestei încercări. Își dădu seama că suspină. Pentru ea însăși, de

data asta, nu pentru Cassie.

Euan se apropie și îi oferi o batistă. Era curată, apretată, călcată. O acceptă. Senzația pe care i-o dădu materialul moale când îi atinse fața o liniști puțin.

— Cum poți să te mai gândești să calci rufe într-o perioadă ca asta? îl întreabă ea, dând glas primului gând care-i venise în minte.

Lui Euan luă puțin să-și dea seama la ce se referă. Apoi zâmbi ușor.

— Nu eu calc rufe, îi spuse. Mă ajută cineva care se ocupă ca lucrurile să meargă mai departe în jurul meu. Dacă eram de unul singur, s-ar fi dus de râpă totul, doar m-ai văzut.

Ei i se păru că era foarte stăpân pe sine.

— Ai descoperit ceva în notițele Catherinei? îl întreabă brusc. Orice i-ar putea ajuta să descopere cine face lucrurile astea?

Înainte ca el să răspundă, de afară se auzi un zgomot. Reflexia ei din geam dispăru la lumina unor faruri. Ea își ținu răsufarea în vreme ce mașina încetini și se opri în fața casei. Era Jimmy Perez și Fran își dădu imediat seama că era singur. Încă spera să-l vadă că ocolește mașina și că ia o copilă cu el. Dar Perez se îndreptă direct spre casă. *Vine să-mi spună că fata mea e moartă. Dacă avea vești bune, ar fi sunat. Nu ar mai fi pierdut timpul să vină până aici.* Maggie îl auzi apropiindu-se și începu să se agite și să latre din dormitor.

Primul lucru pe care-l rosti când ușa se deschise fu „Nu am nicio veste nouă. N-am găsit-o încă.” Fiindcă aproape se convinsese singură că fiica ei era deja moartă, Fran se simți atât de ușurată că îi veni să-l sărute.

— Am câteva întrebări, spuse Perez.

— Sigur. Orice.

Se uită la Euan Ross peste umărul ei.

— Îmi pare rău, dar aș vrea să vorbesc în particular cu doamna Hunter. Mă înțelegeți, nu?

— Mă duc acasă, spuse Euan. Fran, sună-mă, dacă vrei să mă întorc. Sau poți să vii tu la mine, dacă vrei. Nu-ți face griji dacă e

târziu, nu dorm.

Fran nu fu în stare să-și dea seama când el plecă. Știa că ar fi trebuit să-i mulțumească, să-l conducă, să-i ofere inspectorului o cafea și o gustare, dar rămase nemișcată în așteptarea întrebărilor. Credea că Perez are vreo idee, o pistă. Că exista o speranță. În timp ce aștepta, zări farurile altei mașini venind dinspre Lerwick, dar aceasta nu opri.

El trase un scaun de la masă și se așeză în fața ei, cu picioarele încrucișate sub scaun. Polițista își mută scaunul într-un colț. Fran simțea tensiunea din aer. Perez avea nevoie disperată de răspunsuri rapide. Când ea tăcu o clipă, el nu-i ceru să se grăbească, dar ea știa că și-ar fi dorit să o facă. Întrebările nu aveau nicio noimă pentru ea. Păreau puse de-aiurea. Perez o întreba despre Cassie, despre cum se descurcă fetița la școală, despre viața socială a lui Fran și dacă și-a făcut prieteni în Ravenswick. Ea nu-i ceru explicații, fiindcă singură nu mai putea face nimic ca să-și găsească fata. Acum, totul depindea de el și nu voia să-l facă să piardă timp explicându-i teoriile lui. Până termina, putea fi prea târziu.

Nu dură foarte mult. După un sfert de oră, el se ridică:

— N-ar trebui să rămâi singură aici, îi spuse.

— Euan o să treacă pe-aici mai târziu.

— Nu, nu e persoana potrivită, e mult prea implicat în povestea asta. Trebuie să găsim pe altcineva.

Fran se gândi la Jan Ellis, cea care fusese atât de amabilă să-i aducă un cățel și al cărei soț nu se temea să se facă de râs îmbrăcându-se în scutece. Auzi cum Perez o sună de afară, de pe mobil. Când mașina lui Jan parcă în fața casei, el dispăru. Nu-i spusese nimic, iar ea nu-l urmări cu privirea când plecă. Înțelegea că Perez nu voia s-o asigure că totul urma să fie bine, nu voia să facă promisiuni pe care nu putea să le respecte.

## Capitolul 46

Jimmy Perez plecă de la casa lui Fran Hunter și viră spre Hillhead. Se opri în fața casei bătrânului și șterse condensul de pe parbriz. La poalele dealului încă se vedeau lumini aprinse în casa școlii și la Euan Ross, dar înăuntru nu era nici urmă de activitate. Roy Taylor înțelesese nevoia de discreție – mașinile erau parcate astfel încât să nu se vadă de pe șosea.

Era foarte tentant să coboare și să li se alăture colegilor. Găsea ceva reconfortant într-o operațiune de căutare. Amănuntele la care trebuia să fie atent l-ar fi ajutat să uite de panică. Putea să se concentreze la scotocit prin diverse obiecte ca să demonstreze o teorie de care era deja convins. Dar asta n-ar fi adus-o pe Cassie înapoi. Era sigur că fetița nu se afla în Ravenswick.

Perez se forță să respire încet, să analizeze rațional următorii pași. Gândurile îi năvăleau în minte unul după altul și se chinuia să le ordoneze. Erau gânduri stranii care nu aveau legătură cu situația de față, îi distrăgeau atenția.

Corbii. De fiecare dată când ajunsese pe aici în timpul zilei, îi văzuse survolând deasupra câmpurilor. Oare unde se duceau când se lăsa întunericul? Se uită la promontoriul înghețat. Îi venea greu să-și închipuie că păsările își găseau adăpost pe stânci, dar unde altundeva să fi înnoptat? Oare se înghesuiau unul într-altul, ca să se încălzească? Nu înțelegea cum de erau în stare să supraviețuiască unei ierni atât de aspre.

Corbul lui Magnus murise deja. Perez îl dusesese la femeia care îngrijea păsări și animale rănite, iar ea îl hrănise conform instrucțiunilor lui Magnus. Însă schimbarea mediului îl afectase. Murise chiar în prima seară, aparent fără motiv. Femeia îi spusese că uneori se mai întâmpla și asta.

Apoi se gândi la Duncan, care îi fusese prieten și apoi se transformase în dușman. Cum ar mai fi putut să dea ochii cu el,

dacă fiica lui ar fi murit? Asta îl duse cu gândul la criminal. Știa ce avea de făcut. Porni motorul și dădu cu spatele până la poarta de vizavi de casa lui Magnus ca să întoarcă. Porni spre nord.

În Lerwick, îl sună pe Taylor:

— Ceva nou?

— Ai avut dreptate, i-am găsit. Erau foarte bine ascunși. Era foarte ușor să-i treci cu vederea.

*Dar nu i-ai trecut cu vederea*, își zise Perez. Din glasul lui Taylor simți că acesta se bucura de victorie. Încerca să se controleze, veselie lui era una vinovată, dat fiind contextul, dar tot răzbătea la suprafață. Nu Magnus Tait era criminalul care o ucisese pe Catherine Ross. Un englez le demonstrase că greșiseră. Un englez și un nativ din Fair Island.

— Du-te la Quendale. Vorbește cu băiatul de-acolo. Am ratat ceva data trecută când am fost.

Nu era el în postura să dea ordine, dar nu-i mai păsa.

Perez închise și îi contactă pe ceilalți din echipă, care începuseră deja căutările în jurul sălii de festivități. La ora aceea petrecerile începeau să se spargă și oamenii plecau la casele lor. Cei care mai rezistau continuau distracția la petreceri private.

— L-ați zărit pe undeva?

— Nu l-a mai văzut nimeni de ceva timp.

— Ați verificat în casă?

— Nimic. Ușa era deschisă și am aruncat o privire înăuntru. Nici tipenie.

Conducea încet și oprea din când în când ca să le pună întrebări grupurilor de petrecăreți întârziați. Nimeni nu-l văzuse pe Robert de câteva ore bune. Își sună iar echipa și le spuse:

— Vorbiți cu taximetriștii și treziți-i pe oamenii de pe feribotul spre Whalsay, poate s-a dus acolo.

Își zise că era un loc bun în care să scapi de un copil mic: îl aruncai pur și simplu în apă. La temperatura de acum ar fi înghețat în câteva secunde, chiar dacă ar fi știut să înoate. Din senin, îi veni

în minte imaginea corbului. Se gândi că nici n-ar fi fost nevoie de o apă foarte adâncă. În funcție de curenți, exista posibilitatea ca trupul fetei să nu fie găsit niciodată, chiar dacă o arunca în apă în locul în care era ancorată nava.

Perez încercă să-și amintească ce prieteni de-ai lui aveau bărci și locuiau lângă Vidlin. Trebuia să convingă pe cineva să-l ducă pe apă până la Whalsay. Apoi avu altă idee: Celia era la Haa, sau în orice caz vorbise cu ea acolo mai devreme. Merita să încerce. Pentru a doua oară în acea noapte, Perez porni spre nord, traversând întinderile pustii de teren mlăștinos.

La intersecția de la Brae, observă urme de cauciucuri pe șosea și schimbă vitezele ca să coboare panta spre casă. Pe plajă erau două siluete conturate de ultimele scântei ale focului, dar nu reușea să le recunoască. Nu știa la ce să se aștepte. Nu știa nici cum o să reacționeze Duncan la dispariția fiicei lui. Nu l-ar fi surprins ca petrecerea să fie în toi și exhibiționistul de Duncan să fie abțiguit în încercarea de a păstra aparențele.

Însă la Haa era liniște. Nici după ce opri motorul nu auzi muzică. Briza ușoară care sosise odată cu schimbarea curenților încetase, iar fumul se ridica din hornul înalt într-o coloană perfect verticală. Îl vedea bine la lumina lunii și putea să-i simtă aroma de lemn.

Deschise ușa fără să bată. În bucătărie, o necunoscută dormea în scaunul cu spătar înalt. Era o femeie tânără. Își strânsese picioarele sub ea. Doi bărbați stăteau la masă și mâncau pâine prăjită. Erau îmbrăcați la costum și purtau cravată, de parcă s-ar fi aflat la un mic dejun de afaceri în oraș. Îl auziră intrând și ridicară privirea spre el, crezând că era un prieten de-al lui Duncan.

— Salut, îi spuse unul dintre ei, deloc surprins de vizita de la două noaptea. E sus, dar nu prea are chef de petrecere.

Individul avea accent englez și Perez bănuia că era partener de afaceri cu Duncan.

Nu spuse nimic și trecu mai departe în salon. Acolo se aflau cei doi tineri pe care îi descoperise mai devreme în pat. Stăteau



îmbrățișați pe canapea, nu chiar adormiți, dar absorbiți unul de celălalt. Celia stătea direct pe podea, cu ochii ațintiți la focul din șemineu. Îl mai ațâța din când în când cu vătraiul, făcând să sară scânteii. Părea că plânsese.

— Robert e aici?

Ea ridică privirea spre el:

— A fost, îi spuse. Acum nu mai știu. Duba mai e în curte?

Nu întrebă de ce voia să știe de Robert și nici dacă are vești despre Cassie. Perez ar fi vrut să urle din toți rărunchii, orice numai să-i trezească din starea asta letargică. Cu ce drept lânzezeau ei în casă pe jumătate inconștienți când o fetiță dispăruse?

Nu spuse nimic și ieși în grabă. Ar fi trebuit să se gândească la dubă de când sosise aici. O văzu imediat. Înainte să se apropie de ea, își mută propria mașină pentru ca s-o blocheze. Nu-și dorea să fie pus în situația jenantă ca Robert să-i fugă de sub nas.

Încercă ușa șoferului – era încuiată. Se uită pe geam și lumină cu lanterna, dar geamul era plin de sare și nu se vedea nimic înăuntru. Se aplecă pentru a vedea mai bine. Pe scaunul pasagerului era o mânășă roz, dar era prea mare ca să fi una dintre mânășile lui Cassie. În spate nu vedea nimic. Partea utilitară era separată de scaune prin niște bare de metal. Perez încercă și ușile din spate. Mânerul se mișcă, deblocă o siguranță și ușile se deschiseră.

Înăuntru se afla o grămăjoară moale. Nu încercă să-și dea seama ce-ar putea fi. Aprinse lanterna și descoperi doi ochi larg deschiși și speriați. Clipiră din pricina luminii. Era vie. Cassie nu se putea mișca, avea mâinile legate cu noduri marinărești bine făcute, iar în gură îi fusese îndesat un ghem uleios. Perez își scoase briceagul din buzunar. Tăie sforile, îi scoase ghemul din gură, după care o luă în brațe și o țină ca pe un bebeluș. Ea începu să tremure. El alergă în casă și începu să strige după Duncan imediat ce intra pe ușă. Bărbatul coborî în grabă scările.

## Capitolul 47

Sally se trezi pe plajă. Nu-și amintea cum ajunsese acolo. Afară era frig, dar i se părea că frigul acesta vine de undeva, de departe. Robert își dăduse jos haina și i-o pusese pe umeri. Focul reușea încă să-i mai încălzească puțin. Se gândi brusc că fusese de ajuns pentru o noapte și că era momentul potrivit să se întoarcă acasă. Părinții ei dormeau cu siguranță, iar ea putea să se strecoare înăuntru în liniște și să-și facă niște ceai. Era epuizată, ar fi adormit imediat ce s-ar fi întins în patul ei îngust, în care dormise de când nu mai încăpuse în pătuțul de bebeluș. Pătura o s-o încălzească și o să doarmă mult și bine. Asta își dorea cel mai mult, să doarmă. Dar somnul era, în acel moment, o alternativă imposibilă. Robert avea chef de vorbă:

— Ți-a povestit Catherine ce s-a întâmplat ultima dată când am fost aici?

— Nu vreau să știu, răspunse ea.

— Care era treaba cu ea?

— Uite ce e, nu-mi pasă. Nu acum.

Se sprijini de el și simți cum i se închid ochii. Cuțitul prins de cureaua lui o împungea în spate. Nu o deranja și era, oricum, prea obosită ca să se miște. Țasta era efectul băuturii? Te făcea să vrei numai să dormi și să uiți de toate?

— Mama a avut dreptate în legătură cu Catherine, continuă el.

Sally simți cum cuvintele îi ricoșează din cap. Ce voia să spună, de fapt? Își dădu seama că nu avea nicio șansă să doarmă. Trebuia să-l asculte.

— La ce te referi? îl întrebă.

— Zicea că era o fată ciudată. Că era piază rea.

— Era prietena mea, spuse Sally, deși părea ciudat să-i ia apărarea Catherinei în fața lui Robert.

Mai ales în fața lui Robert!

— A încercat să-și bată joc de mine. Nu puteam s-o las să scape

nepedepsită.

— N-a mai fost nevoie. A murit.

— Îmi plăcea de ea, continuă el, chiar îmi plăcea pe bune. Exact asta și voia. Mama mi-a zis că era doar un joc pentru ea, încerca să mă tachineze, să se joace cu mine, doar ca să vadă cum reacționez.

*Pentru Dumnezeu, mai las-o pe maică-ta deoparte!* Sally își imaginează viitorul lor dacă ar fi rămas împreună. La primul semn că lucrurile se înrăutățeau, el ar fi dat fuga în brațele Celiei ca să plângă pe umărul ei și ca să rezolve ea situația. Poate că era mai sănătos să-ți urăști mama. Poate că ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Margaret că o trata ca pe un rahat.

Ceva mai departe de foc, chiciura se instalase pe mal. Când se retrăgeau, valurile lăsau în urmă dâre de gheață care aruncau reflexii palide în lumina lunii. O, *Doamne*, își zise, *ce mizerie!*

— M-a filmat, spuse el.

— A filmat pe toată lumea.

— M-a filmat când am lovit-o în seara aia. M-a enervat atât de tare, că i-am dat una. Am plesnit-o peste față și i-am lăsat niște urme roșii. Ea și-a dorit-o. Era material bun pentru film. Așa zicea. A fixat camera pe un trepied și m-a provocat până am uitat de prostia aia de cameră. Parcă eram ursul de la circ.

Sally tăcea.

— Ai auzit ce-am spus? Întrebă el.

Sally încercă să se ridice, dar el o ținu strâns de umeri.

— Ai de gând să mă plesnești și pe mine?

Vorbele parcă fuseseră rostite de altcineva. Nu trebuia să-l întărate în legătură cu Catherine, nu era vina lui. Știa bine cum se purta Catherine și nu avea rost să-l enerveze acum.

— Nu, îi spuse el.

Parcă vorbise un băiețel de la mama ei de la școală.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Îndepărtează-te imediat de ea!

De data asta era vocea unui adult. Stătuseră cu fața la foc și la apa

de dincolo de el, așa că nu-l auziseră pe Jimmy Perez când se apropiase de ei. Sally își zise că polițistul se mișcase foarte tăcut pe pietriș, fără să scoată niciun zgomot. Era un tip tăcut. Nici când repetă cuvintele nu le rosti pe un ton ridicat. Amândoi se întoarseră spre el.

— Mama ta vrea să vorbească cu tine, Robert. Vino cu mine.

Robert începu să se ridice. *Deci asta a fost*, își zise Sally. *Celia a câștigat. Ori de câte ori o să-l strige, el o să alerge la ea într-un suflet.* Își dădu seama că era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Îl urmări cum se împletici pe drum până dispăru în întuneric. Ceva mai departe, pe plajă, se auzeau voci agitate. Părea un fel de ceartă. Nu își dădu seama despre ce era vorba. Își zise că Robert avea mișcări stângace. Avea picioarele destul de scurte și fundul jos, prea aproape de pământ. Se întrebă ce găsisese, de fapt, așa de atrăgător la el. Mai avea haina lui pe umeri dar, chiar și așa, tremură de frig și se întoarce din nou spre foc. Îi simți dogoarea pe față. *Ustură ca o palmă care lasă urme roșii*, își zise. În mână încă strângea cuțitul pe care i-l luase lui Robert de la centură când nu voia să-i dea drumul.

— L-ai fi omorât și pe el? o întrebă polițistul.

Nu-i răspunse. Înclină lama cuțitului astfel încât să reflecte luminile jucăușe ale focului. Lama părea roșiatică în lumina acea bizară, de parcă ar fi fost deja plină de sânge.

— Am găsit-o pe Cassie, zise el. E teafără.

— Asta n-a avut nicio legătură cu Robert, spuse ea. Lăsase mașina descuiată. Cassie se pierduse de maică-sa și i-am spus c-o ajut eu s-o găsească pe doamna Hunter. În dubă erau câteva funii. Am fost în Brigada de Fete, mă pricep la noduri.

Tăcu o clipă. Când derapaseră la intersecția de la Brae, o auzise pe Cassie rostogolindu-se în spate, dar Robert nu sesizase nimic.

— De ce-ai răpit-o? întrebă Perez. Nu e nevoie să răspunzi, oricum n-ar trebui să vorbesc cu tine decât în prezența unui avocat, dar eram curios. E doar un copil, cu ce te-ar fi putut supăra?

— M-a văzut în noaptea aia cu Catherine. Se trezise, avusese nu

știu ce coșmar, și m-a văzut pe geam la lumina lunii. Am reușit s-o conving că fusese doar un vis. Numai că în seara asta, când am găsit-o rătăcită și speriată pe străzile din Lerwick, mi-am zis că mai bine nu risc. A fost o prostie.

*Dar nu era numai atât. Știi foarte bine că fetița asta o să ajungă exact ca și Catherine – încrezătoare, arogantă, plină de ea. Nu e genul de copii care să fie luat peste picior, care să se simtă rău în fiecare dimineață înainte să plece la școală. O să aibă replici acide care vor umili cine știe ce biet copil. E cu nasul pe sus. Margaret avusese dreptate în privința asta.*

— De ce n-ai ucis-o pe loc? întrebă Perez.

Ea dădu din umeri.

— Trebuia să aștept până se făcea liniște, nu?

*Liniște ca în noaptea în care am ucis-o pe Catherine. O noapte ca asta.*

— Pentru asta aveai nevoie de cuțit?

Ea dădu din nou din umeri.

— Acum nu-ți mai folosește, continuă el, mai bine mi-l dai mie.

Ea nu-i răspunse. Se așeză pe nisip și ținu cuțitul pe genunchi. În depărtare auzi zgomotul mașinilor care plecau de la Haa. Petrecerea se încheiase. Robert pleca acasă cu Celia. Se meritau unul pe altul.

— Sally, dă-mi cuțitul.

Își zise că l-ar putea răni înainte s-o oprească. Cântări în minte varianta asta. Fiorul de a o face. Se întrebă dacă ar simți același lucru ca atunci când a ucis-o pe Catherine. Poate că ar fi și mai excitant. Își imaginează oase sparte și sânge, puterea de a-i privi viața cum se scurge molcom în nisipul înghețat. Bineînțeles, acum nu mai avea nicio șansă de scăpare. Nici prin cap nu-i trecuse că ar fi putut să scape după ce o omorâse pe Catherine. Nici măcar după ce îl arestaseră pe bătrân. Era în Shetland, nu puteai să tragi nici măcar un vânt fără să afle toată lumea. Oricum, ar fi fost chiar dezamăgită dacă ar fi rămas un secret pentru totdeauna. Își imaginează ce fețe o să facă prietenii ei de la școală când o să afle. Ar fi dat orice să fie în sala de recreație când avea să se afle, când chipul avea să-i apară în ziare și la televizor. O să devină vedetă.

— Sally, dă-mi cuțitul!

Strânse mânerul de os, gata să-l lovească pe polițist, apoi o năpădi iar oboseala. Se ridică și, cu ultimii stropi de energie, îl aruncă spre mare. Cuțitul se răsuci în aer și ateriză în apa mică de la mal. Nu-l văzuse căzând fiindcă era întuneric, dar auzise.

Perez se apropie de ea, o prinse de mână și o ridică în picioare. Nu era o strânsoare dură. Părea mai degrabă un gest de ajutorare. O prinse apoi pe după umeri și începură să meargă pe plajă. De la distanță, păreau doi îndrăgostiți.

## Capitolul 48

Perez îl conduse pe Roy Taylor la aeroport a doua zi dimineață. Englezul era mulțumit că identificaseră corect asasinul Catherinei Ross și nu mai voia să rămână. Agitația pe care cu greu reușise s-o țină în frâu pe parcursul anchetei îl împingea acum spre alte locuri. Se gândea deja la următorul caz. Îi strânse cordial mâna lui Perez înainte să plece spre poarta de imbarcare. Nu mai privi în urmă când păși pe pistă spre avionul de Aberdeen. Perez așteptă ca avionul să decoleze și aproape că își dori să fi fost în el. Tot nu hotărâse dacă să se întoarcă sau nu în Fair Isle. Mama lui renunțase să-l mai întrebe. Probabil că se resemnase cu ideea că fiul ei nu avea să revină acasă prea curând.

În drum spre Lerwick, se opri la casa lui Fran Hunter. Își spuse că era pe nepusă masă dar, de fapt, se gândise la asta încă din aeroport; de fapt, chiar de când plecase de acasă. Ea tocmai scotea rufe din mașina de spălat și le îndesa într-un coș de plastic și își văzu în continuare de treabă când îi strigă să intre.

— Voiam să văd cum se simte Cassie.

— Încă doarme. Când ne-am întors acasă azi-dimineață era aproape ziuă. Doctorul i-a făcut un control complet. A spus că are doar câteva vânătăi de la izbiturile din dubă.

Perez nu știa ce să mai spună. Amândoi știau că nu rănille fizice erau cele mai dureroase și mai grave.

Fran se ridică.

— Bănuiesc că nu pot să vă întreb ce s-a întâmplat. Probabil că n-aveți voie să dați informații.

— Întrebați orice doriți, îi spuse el. Nu pareți genul care să toarne informații presei. În plus, aveți tot dreptul să știți.

— Ați bănuțit vreodată că aș fi implicată?

— Nu, îi răspunse el fără ezitare, niciodată.

Fără să mai întrebe, Fran puse ibricul pe plită, clăti cafetiera care

stătea pe rastel și o umplu cu câteva linguri de cafea.

— De ce-a făcut asta? Am tot încercat să-mi dau seama. Adică, și eu mă certam cu lumea când eram de vârsta ei, e ceva normal. Acum ai senzația că ți-ai găsit sufletul pereche, iar în clipa următoare te întrebi cum poate fi atât de crudă persoana de lângă tine. Însă niciodată n-am strâns pe nimeni de gât cu fularul.

— N-a fost vorba numai de o ceartă între prietene, spuse el.

Fran îi turnă cafea, amintindu-și că o preferă simplă.

— Întotdeauna i-a fost greu la școală, încă de când era mică. Și eu am fost agresat de colegi cândva, știu cum e. Și îmi închipui că n-a ajutat-o nici faptul că e fiica învățătoarei.

— Doamne, chiar că nu. Mai ales cu o mamă ca Margaret Henry. Trebuie să fi fost de coșmar.

— Lucrurile s-au înrăutățit când a intrat la liceu. Au început să se ia de ea întruna. Nu fizic, nu tocmai. Colegii se loveau de ea în așa fel încât să pară un accident sau îi puneau piedică. Însă cel mai greu de suportat a fost indiferența. N-o includeau niciodată, n-o doreau niciodată în preajma lor. Cu toții arătau foarte clar că nu le merită atenția. Poate că starea ei s-a transformat, cu timpul, în paranoia. Avea senzația că oriunde mergea la școală oamenii o bârfeau.

— Dar a câștigat atenția Catherinei.

— Catherinei nu-i păsa ce gândesc ceilalți. Avea propriile ei planuri. Sally era extrem de geloasă din cauza asta.

— Cum ai aflat toate astea?

— Ne-a spus Sally. Vrea să știm totul. Parcă s-ar bucura din plin de vâlva pe care a stârnit-o.

Fran stătea lângă foc, cu spatele lipit de cămin.

— Îl plăceau amândouă? De-asta s-au certat? Nu-l văd să fi fost genul Catherinei.

Perez zâmbi fără să vrea:

— Nici nu era. Sally, în schimb, era fermecată de el. Înțelegeți și de ce, nu? Înalt, frumos, căpitan pe imensitatea aia de navă – o reputație pe care părinții ei ar fi respins-o din start. Și a mai fost și



primul ei iubit. Interesul Catherinei, în schimb, era mai mult...

Făcu o pauză.

— Academic.

— Cum adică?

— Avea de făcut un proiect la școală, un film.

— Bineînțeles, spuse Fran, *Foc și gheață*.

— Din câte am înțeles, era un fel de studiu antropologic al insulelor, aproape o perspectivă critică. Catherine nu doar înregistra ceea ce vedea. Ea regiza. Făcea ca anumite lucruri să se întâmple după placul ei. Un profesor de școală a invitat-o la el acasă și i-a făcut avansuri. S-a prefăcut uluită, dar asta își dorea, de fapt. L-a filmat pe ascuns. Un puști din Quendale și-a pus inima pe tavă în fața ei. Ea l-a respins, l-a umilit și a filmat și asta. El e cel care le-a condus pe fete acasă în noaptea de Anul Nou. Sally a zis că nu-l recunoscuse, dar cu siguranță își dăduse seama cine era. Voia doar să creeze mai mult mister în jurul Catherinei.

Se opri și sorbi din nou din cafea, care era foarte bună. La o adică, acum nu se mai grăbea nicăieri și nu și-ar fi dorit să fie nicăieri în altă parte decât în căsuța asta călduroasă, alături de ea.

— Catherine știa că tatăl lui Robert urma să fie *Guizer Jarl* și mai știa că Robert voia cu disperare să preia conducerea festivalului *Up Helly Aa*. Știa că era foarte sensibil în legătură cu reputația tatălui său. Lui Robert i-au plăcut mereu fetele tinere. Probabil că se simțea mai în siguranță cu ele. Nu s-a maturizat niciodată cu adevărat. Nu spun că ea i-a înscenat ceva; dar a creat ocazia ca el să răbufnească și n-a fost dezamăgită.

Brusc se simți jenat. N-ar fi vrut să-i povestească despre cum îl provocase Catherine pe Robert sau despre reacția lui când ea îi răsese în față. N-ar fi vrut să sugereze că tocmai ea îl instigase la violență. Cum ar mai fi sunat și asta? Fran era o femeie independentă din sud, ce părere și-ar fi făcut despre el? Dar adevărul era că tânăra primise exact ceea ce așteptase și că fusese foarte încântată de asta. Perez simți că se bâlbâie.

— Catherine l-a filmat pe Robert. L-a prins într-o lumină foarte proastă. Avea de gând să prezinte filmul școlii întregi. Știți cum merg lucrurile pe-aici. În aceeași seară ar fi aflat toată insula. Ar fi putut chiar să fie acuzat de violență și dat pe mâna justiției. Și așa tatăl lui fusese umilit destul din cauza aventurii Celiei. Vă puteți închipui ce rumoare s-ar fi stârnit în jurul unui astfel de proces.

— Prin urmare, Robert avea un motiv s-o ucidă pe Catherine, spuse Fran. Sally nu avea. Nu-i așa? Îmi scapă ceva?

Se încruntă, dar într-un fel care exprima curiozitate, nu agitație. El simți deodată un val de ușurare că totul se terminase cu bine pentru ea. Știa că reacția lui era total egoistă – n-ar mai fi fost în stare să dea ochii cu ea dacă fetița ar fi pățit ceva.

— V-am spus că Sally era îndrăgostită lunea de Robert. Nu cred că el se gândea la o relație de durată. De Anul Nou se îmbătase și, cumva, au ajuns împreună. Asta a fost tot. Numai că Sally avea o grămadă de iluzii romantice. Vorbea de parcă își făcuse deja planurile pentru rochia de nuntă. În după-amiaza în care a murit, Catherine a petrecut ceva timp cu Magnus Tait. El i-a povestit despre Catriona Bruce, dar nu a dezvăluit secretul mamei lui. Nu tocmai. Dar a vorbit despre fetiță, iar Catherine l-a filmat. Mai târziu în seara aceea, Catherine s-a întâlnit cu Sally.

Așeză cana pe masă și încercă să-și imagineze scena.

— Erau acasă la Catherine. Tatăl ei era plecat. Catherine știa că ieșise la masă cu mai mulți colegi după întâlnirea de la școală. Mama lui Sally credea că fiica ei era în cameră și își făcea temele. Margaret ei nu-i plăcea s-o știe noaptea pe-afară, nici măcar dacă mergea doar până la Catherine. Nu era prima oară când Sally se strecura afară din casă fără ca nimeni să știe. Catherine era teribil de mândră de filmul ei, de ce secvențe grozave filmase; Robert Isbister, care se purta ca un animal, Magnus Tait care vorbea despre dispariția unei fetițe și despre cum întreaga comunitate îl disprețuise ani de zile. Nu era genul de imagine pe care comisia pentru turism să vrea s-o promoveze despre Shetland. I-a arătat

filmul lui Sally. Băuseră înainte. Nu mult, împărțiseră o sticlă de vin. Dar era suficient cât să le dezlege limbile. Catherine a spus, probabil, ce părere avea despre Robert. Vă închipuiți tachinările la adresa lui Sally; *Cum poți să ieși cu un astfel de om? Eu n-aș suporta nici să mă atingă.* Sally a simțit că se lua de ea la fel ca și colegii de la școală. Apoi, cine știe de ce, au ieșit. Probabil fusese ideea Catherinei. Îi plăceau scenele dramatice. Mai voia o astfel de scenă pentru filmul ei. Nu începuse încă să ningă și era lună plină. Totul era înghețat. Cassie se trezise și s-a uitat de la geam spre poalele dealului. Le-a văzut împreună pe cele două fete, două siluete negre pe fundalul alb al zăpezii. Catherine nu renunța deloc la povestea cu Robert Isbister. Poate chiar îi păsa de Sally și nu voia să sufere din cauza lui. Însă, mai curând, cred că-și dorea să-i provoace o criză de nervi, o izbucnire pe care s-o prindă pe cameră. A reușit din plin. Sally și-a pierdut cumpătul. Când i-am luat declarația de dimineață, ne-a spus că nu-și dorea decât s-o facă pe Catherine să tacă, să nu-i mai audă remarcile zeflemitoare. Așa că a strâns-o de gât cu fularul. În sfârșit se făcuse liniște. Catherine tăcuse. A lăsat-o să zacă în zăpadă. Cassie a văzut-o că se întoarce singură la casa familiei Ross. Era pe jumătate adormită și nu și-a dat seama cât de important era ce văzuse. Dar, când Sally a venit ca bonă la voi, purta aceeași haină ca în seara crimei și asta i-a declanșat amintirile. Cassie tot nu-și dăduse seama că era important, dar o tulbura. Mai mult ca sigur i-a spus ceva lui Sally.

— Iar eu am lăsat-o pe Cassie cu ea în casă, zise Fran. Chiar de două ori.

Se gândi la desenul făcut de Cassie pe plaja de la Haa. Fetița știa ce pățise Catherine.

— Trebuia să-mi fi dat seama!

— N-aveați cum. Nimeni nu știa nimic atunci.

Ar fi vrut s-o mângâie pe moalele capului, unde câteva șuvițe de păr se desprinseseră din clamă, și să-i spună că totul urma să fie în regulă, dar știa că de data asta nu-și putea da frâu liber emoțiilor. Își

încleștă mâinile ca să le stăpânească mai bine și ca să reziste tentației.

— Și Magnus a văzut ceva. Le-a văzut pe fete când mergeau împreună pe cărare, dar numai una dintre ele s-a întors. A doua zi de dimineață a ieșit devreme din casă și a găsit-o pe Catherine moartă. El i-a dat zăpada de pe față.

— De ce nu a spus nimic?

Perez tăcu câteva clipe.

— A avut o experiență urâtă cu poliția când a dispărut cealaltă fetiță. În plus, n-avea nicio speranță că o să-l creadă cineva. Mi-a povestit totul la timp cât să pot să ajung la Cassie înainte să pățească ceva. L-am rugat pe Taylor să caute în casa școlii. A găsit cheile Catherinei în camera lui Sally. Intrase în casa lui Euan ca să ia filmul.

— Deci Sally a ucis-o pe Catherine ca să apere un om căruia nici măcar nu-i păsa de ea.

— Se pare că a fost destul de calmă după aceea.

Își zise că Fran avea dreptul să știe toate amănuntele.

— A luat camera de filmat cu ea. Bineînțeles, purta mănuși, a trebuit să și le pună din pricina gerului. A intrat în camera Catherinei, a găsit scenariul filmului și CD-ul și a șters fișierul din computer. Apoi s-a întors acasă. Părinții ei dormeau deja și n-au auzit nimic. Nici n-au știut că plecase de acasă. Și-a pregătit chiar și o cană de ceai înainte să se culce.

Urmă un moment de tăcere. Perez știa că venise momentul să plece. Avea o mulțime de lucruri de făcut în urma arestării și nu voia să i le încredințeze lui Sandy. În cele din urmă, fără tragere de inimă, se ridică. Fran se ridică și ea.

— Mulțumesc, îi spuse.

Ar fi vrut să-i spună că nu făcuse mare lucru, că asta era datoria lui, dar, înainte să poată rosti vreun cuvânt, ea se apropie și-l sărută pe obraz. Un sărut ușor, fin. De recunoștință.

— Mulțumesc, îi spuse din nou când închise ușa în urma lui.

Perez se urcă în mașină și porni înapoi în Lerwick. Înainte să ajungă la birou, se opri acasă și o sună pe mama lui.



# ANN CLEEVES

## negru de corb

„Era foarte concentrată și totul părea ireal în timp ce stătea acolo, înconjurată de lumina scânteietoare care o făcea să simtă că i se învârtă capul. Ajunse sus și văzu scena înaintea ei să înțeleagă ce anume vedea. Până atunci totul fusese doar formă și culoare. Apoi pata roșie se transformă într-un fular. Haina gri și pielea albă se contopeau pe fundalul zăpezii, care aici nu mai era la fel de curată. Corbii ciuguleau din fața unei fete. Unul dintre ochi dispăruse.

Fran o recunosc pe tânără chiar și în acea stare înaintată de degradare. Păsările se îndepărtaseră dând din aripi când ea se apropiase dar apoi, când se opri, cu sângele înghețat în vene, se întoarseră. Dintr-o dată, Fran tipă atât de tare încât simți cum se sufocă și începu să bată din palme ca să gonească păsările. Dar nu se putea mișca.”

Ann Cleeves - *Negru de corb*

„Cleeves creează o lume convigătoare a ostilității împotriva străinilor... a micilor snobisme și a marilor gelozii. *Negru de corb* iese din tiparele romanului polițist britanic, respectându-i, totodată, punctele forte: o narațiune puternică și o construcție inteligentă.”

Jane Jakeman, *Independent*

„Cleeves excelează din nou în a crea atmosferă... Un thriller psihologic migălos construit.”

*The Times*



CRIME SCENE PRESS